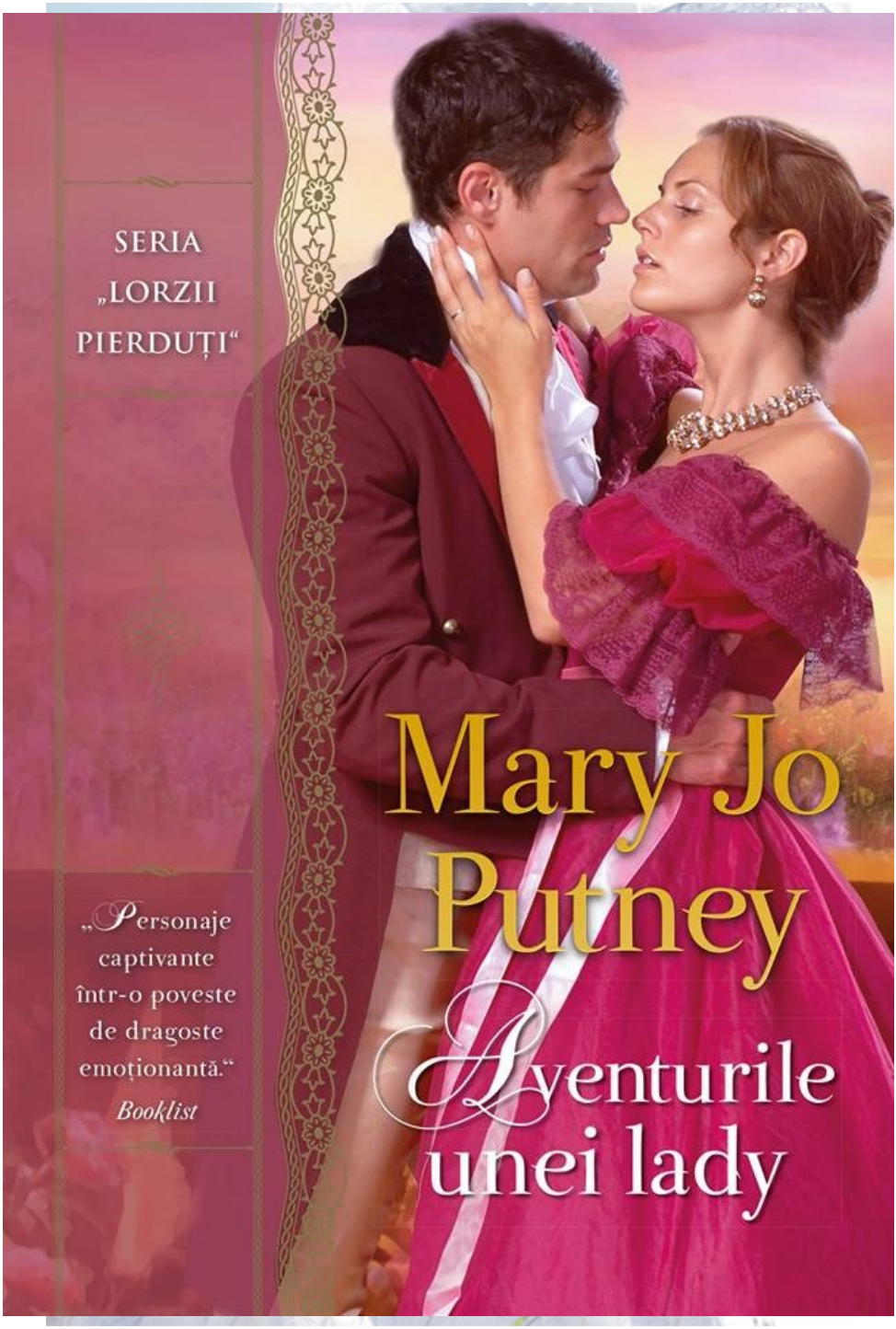
SERIA „LORZII PIERDUȚI“
„Personaje captivante într-o poveste de dragoste emoționantă.“
Booklist
Mary Jo Putney
Aventurile unei lady

Mary Jo Putney

Aventurile unei lady

Sometimes a Rogue
Mary Jo Putney
Copyright © 2013 Mary Jo Putney
Lira

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Aventurile unei lady
Mary Jo Putney
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Putney, Mary Jo
Aventurile unei lady / Mary Jo Putney;
trad.: Graal Soft. — Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978 – 606 – 686 – 355 – 1
I. Soft, Graal (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

Mary Jo Putney

Aventurile unei lady

Traducere din limba engleză
Ciprian Prundeanu

Celorlalte fete iubitoare de cuvinte:
Amice de blog,
scriitoare grozave
şi cele mai bune prietene

capitolul 1

Ce poţi face c-o ducesă gravidă,
Ce poţi face c-o ducesă gravidă,
Ce poţi face c-o ducesă gravidă?
Di-mi-nea-ţa de-vre-meee!

Sarah Clarke-Townsend fredona acest cântec privind spre cer în timp ce conducea cabrioleta pe o alee verde ce ducea spre Ralston Abbey. Îşi trăgea răsuflarea, pregătită să înceapă un vers nou, când sora ei geamănă, Mariah, ducesă de Ashton, foarte gravidă, izbucni în râs, ţinându-şi o mână apăsată pe abdomen.

— Tu ai compus cântecul acesta, Sarah?

Sarah rânji. Soarele tocmai răsărea la orizont, şi ea purta o rochie de culoarea păpădiilor, în onoarea unei minunate zile de primăvară.

— Am schimbat cuvintele unui cântec marinăresc pe care l-am auzit odată. Originalul întreabă ce poţi să faci cu un marinar beat.

— Un marinar beat ar fi mai graţios ca mine în momentul acesta, spuse Mariah îndureratã, dându-şi pe spate părul auriu de aceeaşi nuanţă cu al lui Sarah. Nu mă mai face să râd atâta, că s-ar putea să nasc copilul ăsta chiar acum!

— Să nu faci asta! exclamă Sarah alarmată. E destul de rău că m-am lăsat convinsă să te scot la plimbarea asta matinală. Toată lumea de la Ralston Abbey o să aibă o criză de isterie când o să afle, chiar dacă Murphy ne urmăreşte de la o distanţă discretă.

— De asta am şi vrut să ies, spuse Mariah exasperată. Sunt atât de neliniştită! Mă doare spatele şi am ajuns la limita răbdării pentru că toţi se agită în jurul meu de parcă aş fi făcută din porţelan. Treaba asta mă *înnebuneşte!*

Acesta era motivul pentru care ducesa de Ashton se îmbrăcase şi se strecurase prin întuneric de-a lungul coridoarelor, bătuse la uşa lui Sarah şi o rugase să o ducă într-o plimbare matinală, cu trăsura, pe domeniu.

— Acesta este preţul ce trebuie plătit când ai un soţ care te adoră, spuse Sarah pe un ton glumeţ, menit să îi ascundă invidia.

Nu îi purta pică surorii ei pentru că avea un soţ minunat; Mariah avusese parte de o copilărie mai degrabă agitată, şi îşi merita fericirea. Dar Sarah regreta că îşi pierduse propria şansă la o asemenea fericire.

— E adevărat şi nu pot mulţumi îndeajuns, spuse Mariah înfiorându-se. Oh, micul împieliţat dă din picioare! Adam a reacţionat ca un sfânt la toanele mele. Nu am fost în viaţa mea atât de capricioasă.

— Copilul se va naşte în curând, şi vei redeveni liniştita şi vesela Ducesă de Aur.

Cu o mână, Sarah trase pătura ei moale de lână mai aproape. Cele două surori erau îmbrăcate bine, şi capota cabrioletei era trasă pentru a opri vântul, dar aerul dimineţii era totuşi răcoros.

— Sper să ai dreptate, zise Mariah, după un moment de ezitare. M-am simţit de parcă aş fi avut un… nor atârnat deasupra capului. Ca şi cum are să se întâmple ceva îngrozitor.

Sarah se încruntă, apoi îşi îmblânzi rapid expresia.

— E un lucru normal, mai ales la primul copil. Dar femeile fac asta de când lumea, şi te vei descurca cu eficienţa ta recunoscută. Mama nu este cu mult mai înaltă ca noi şi a născut fără probleme gemeni.

— Aşa susţine acum, dar poate doar încearcă să mă înveselească. Schimbându-şi brusc dispoziţia, Mariah rânji. Aştept cu nerăbdare să fiu calmă şi raţională când tu vei avea toane nestăpânite la primul tău copil. Şi nu mă mai lua cu prostia aia că eşti condamnată să rămâi fată mare. Jumătate dintre prietenii lui Adam s-ar însura cu tine pe loc dacă le-ai oferi un simplu zâmbet.

Sarah îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti absurdă. Nu am nici o dorinţă să fiu o imitaţie a Ducesei de Aur.

Încetini perechea de cai castanii pe măsură ce se apropiau de o răscruce de drumuri.

— Nu cunosc prea bine domeniul. În ce parte să o luăm acum?

— Ia-o în dreapta, îi răspunse sora ei. Aleea duce spre o biserică abandonată, pe cel mai înalt deal al domeniului. Este foarte, foarte veche şi nu a fost amplasată prea propice, aşa că a fost într-un final abandonată când satul Ralston s-a extins înspre vale. Mariah privi cu melancolie. Eu şi Adam călăream cu plăcere pe acolo când nu eram cât o vacă îndopată. Mă uit la tine şi îmi amintesc cum arătam înainte.

— Şi o să arăţi aşa din nou. Mama a spus că, deşi a avut gemeni, şi-a recăpătat rapid silueta, aşa că e în sângele nostru să fim frumoase.

— Sper că are dreptate, spuse Mariah strângând-o pe Sarah de mână. Cât mă bucur că eşti aici! Urăsc toţi acei ani în care am fost despărţite.

— Avem destui ani în faţă în care să devenim nişte băbătii bârfitoare, o linişti Sarah.

Cărarea începuse să urce. Pe măsură ce cabrioleta se apropia de vârful dealului, trecură de o curbă, şi o biserică simplă din piatră le apăru în faţa ochilor.

— Minunat! exclamă Sarah apropiindu-se de structură. Pare saxonă. Asta ar însemna că este mai veche de o mie de ani. Se ţine foarte bine.

— Adam întreţine biserica. În timpul iernii, când nu are prea multă treabă la câmp, acesta este un proiect care ţine muncitorii ocupaţi, spuse Mariah încruntată în timp ce îşi freca uşor curba amplă a abdomenului. Au curăţat până şi cripta şi au construit băncuţe din stejar. Când biserica va fi gata, vor fi nevoiţi să îşi găsească altceva de reparat.

Vântul era aspru pe vârful de deal descoperit. Amintindu-şi că era primăvară, nu vară, Sarah spuse:

— Să ne întoarcem? Nu aş vrea să răceşti. Cu puţin noroc, vom fi înapoi la abaţie înainte ca oamenii să se trezească şi să-şi dea seama că ai evadat.

Mariah dădu să răspundă, apoi gemu şi se aplecă, strângându-şi mâinile în jurul burţii.

— Of, Doamne, copilul ăsta cred că vrea să iasă chiar acum!

Sarah îngheţă auzind asta şi opri de îndată cabrioleta.

— Oh, te rog, nu! Aşteaptă să ne întoarcem la abaţie! În mai puţin de jumătate de oră suntem acolo.

— Nu… nu pot! răspunse Mariah agăţându-se de marginea cabrioletei, cu ochii căprui deschişi larg de panică. Julia mi-a explicat toate etapele şi mi-a spus că uneori naşterea este rapidă şi alteori lentă, dar că probabil a mea va fi una lentă, fiind prima.

— Dar, fiind nerăbdătoare, te-ai gândit să naşti copilul rapid.

Sarah încerca să menţină un ton glumeţ, dar era îngrozită. Legă hăţurile şi sări din vehicul să o ajute pe Mariah să coboare. Sângele şi lichidul scurs pătaseră spatele fustelor surorii ei. Ce era de făcut? *Ce era de făcut?*

Rândaşul. Murphy trecuse şi el de curbă şi le putea vedea, aşa că Sarah îi făcu semne agitate din mână.

Murphy îmboldi calul la galop şi le ajunse în câteva secunde.

— Care este problema, domnişoară?

— Se naşte copilul! răspunse Sarah scurt.

Pe faţa lui Murphy apăru o fărâmă din groaza simţită de orice bărbat pus faţă în faţă cu reproducerea feminină, dar omul fusese totuşi soldat. Avu nevoie doar de un moment ca să se adune şi să întrebe scurt şi la obiect:

— Să o car pe ducesă înapoi acasă pe calul meu? Acesta ar fi cel mai rapid mod să ajungem acolo.

— Nu! Mariah se îndreptă, cu faţa schimonosită.

Am nevoie de… un mod mai încet. Şi, oh, Doamne, am nevoie de Adam!

Ar fi fost periculos pentru o femeie însărcinată să fie cărată pe şa, iar cabrioleta era prea mică pentru ca Mariah să se întindă în ea. Ce ar fi fost mai bine? Cu mintea în stare de alertă, Sarah spuse:

— O duc în biserică şi o ajut să se întindă confortabil. Adu-l pe Ashton cu o căruţă mare, cu paie şi saltele de pene sau ceva similar. Si adu-o pe Lady Julia, ea este moaşa ducesei.

— Da, domnişoară, spuse Murphy încălecând, apoi porni în mare viteză.

— Poţi să mergi? întrebă Sarah, încercând să pară cât mai calmă.

— Da… cred că da. Mariah îşi închise ochii câteva momente şi îşi veni în fire. Contracţiile s-au oprit deocamdată. Ajută-mă să intru ca să mă pot întinde.

Cu mâna rămasă liberă, Sarah apucă păturile din cabrioletă înainte să o conducă pe sora ei în vechea clădire de piatră. Uşa, la fel ca acoperişul, părea nouă şi se deschise cu uşurinţă.

În interior, o duzină de bănci stăteau îndreptate spre zona altarului, care era cu un pas mai înaltă ca naosul, adăpostind un altar simplu de piatră. O deschidere boltită din partea îndepărtată a naosului ducea spre o cameră mică, probabil Capela Fecioarei. Ferestrele arcuite şi înguste făceau interiorul să pară întunecat şi, cum geamurile nu aveau sticlă, în biserică era frig. Dar măcar erau ferite de vânt.

— O să folosesc păturile din cabrioletă şi o să-ţi fac un culcuş pe estradă.

Mariah aprobă din cap. Sarah împături una din cuverturi în două pentru a face podeaua rece de piatră mai confortabilă, apoi o ajută pe sora ei să se întindă.

În timp ce Sarah o acoperea cu cealaltă pătură, Mariah gemu în vreme ce micuţul ei corp era zguduit de noi contracţii.

Ascunzându-şi frica, Sarah ţinu strâns mâna surorii ei.

— Micuţ lipsit de răbdare, spuse ea cu tot calmul pe care reuşi să-l adune. Dar travaliul durează. Adam şi Julia o să ajungă numaidecât.

— Cred că mai durează vreo oră până ajung, răspunse Mariah închizându-şi ochii. Faţa îi era albă şi năduşită. N-ar fi trebuit să te conving să mă scoţi la plimbare! Dacă nu... supravieţuiesc, te rog să ai grijă de Adam şi de copil.

— Devii morbidă, replică Sarah, încercând să îşi păstreze cumpătul. În afară de momentul şi locul nepotrivite alese de copil ca să-şi facă apariţia, nu e nici o problemă. Gândeşte-te doar cum ar fi să dai naştere următorului duce de Ashton într-o căruţă cu fân!? Ar avea cu ce să se laude în faţa colegilor de şcoală.

Mariah se strâmbă.

— Încă o dovadă că nu sunt o ducesă ca la carte. Dacă aş fi fost, aş fi rămas acasă în pat să nasc copilul ăsta.

— Întrucât un duce ca la carte a insistat să se însoare cu tine, eu zic că ai toate calificările necesare.

Sarah îndepărtă părul auriu, acum umed, de pe fruntea surorii sale. Tot timpul i se păruse ciudat cât de mult semăna cu Mariah, fiind totuşi atât de diferite.

— Stai liniştită, draga mea. Adam şi Julia vor ajunge în curând cu o căruţă frumoasă şi confortabilă şi o să fii înapoi în patul tău înainte de prânz. Toate astea vor rămâne doar un vis urât.

— Sper că ai dreptate. Mâna lui Mariah o strânse

pe a lui Sarah cu o forţă copleşitoare. Fir-ar să fie, altă contracţie!

Sarah o ţinea pe sora ei de mână, dorindu-şi să fi putut face mai multe. Contracţiile erau atât de dese, încât copilul s-ar fi putut, într-adevăr, naşte în orice moment. Acum, că era prea târziu, îşi aminti că Lady Julia, o moaşă cu experienţă şi totodată cea mai bună prietenă a lui Mariah, îi spusese la un moment dat că femeile erau adesea agitate şi pline de energie chiar înainte de momentul naşterii. Exact aşa fusese Mariah.

Sunetele de roţi şi de copite se auziră prin tocurile ferestrelor lipsite de geam.

— Au ajuns! exclamă Sarah extrem de uşurată. Au ajuns rapid. Mă duc să îi întâmpin. Adam trebuie să fie tare agitat.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă, apoi îngheţă auzind voci necunoscute afară. Nu erau Adam, Murphy sau maiorul Alex Randall, soţul lui Lady Julia, ci posesorul unei voci aspre, needucate.

— Al naibii noroc am avut că a plecat rândaşul ăla, spuse individul, evident mulţumit. Credeam că o să ne facă probleme. Acum, că a plecat, putem să o răpim pe nenorocita aia de ducesă însărcinată fără să fim nevoiţi să omorâm pe careva.

capitolul 2

Îngrozită, Sarah se întrebă dacă nu halucina. Dar vocile continuară. Un alt bărbat mormăi:

— Nu-mi surâde ideea să răpim o femeie care se măreşte, Flannery. Va trebui să călătorim rapid ca să scăpăm şi, dacă o zguduim prea tare, ar putea să moară.

— Dacă moare, moare, Curran. O să mergem

destul de rapid dacă mân eu caii, adăugă un al treilea bărbat. Poate putem lua şi cabrioleta ducesei şi cei doi cai buni.

Dumnezeule, de ce ar dori să o răpească pe Mariah?

Răspunsul deveni rapid evident: Mariah era soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din Marea Britanie. Adam avea să plătească orice preţ pentru înapoierea soţiei şi a copilului său nenăscut – şi apoi i-ar ucide pe răpitori cu mâinile goale.

În timp ce bărbaţii continuau să îi admire caii lui Adam, o frică de moarte o îngheţă pe Sarah. Răpirea lui Mariah în timpul sarcinii avea cu siguranţă să o ucidă, dar ce ar fi putut face ele două împotriva a trei sau mai mulţi bărbaţi? Vârful dealului era descoperit şi plin de iarbă; chiar dacă ar fi fugit, ar fi fost găsite cu uşurinţă.

Îi veni o idee. Era teribil de îndrăzneaţă, dar Sarah nu se putea gândi la altă soluţie. Se întoarse rapid şi se îndreptă spre sora ei.

— Mai mulţi bărbaţi răi se află afară şi pun la cale să te răpească! Trebuie să te ascunzi în vreme ce îi conving că eu sunt tu.

— Dumnezeule, răpitori? spuse Mariah cu ochii larg deschişi de groază. Înţelegând planul lui Sarah, exclamă: Dacă te dai drept mine, or să te răpească pe tine!

— Dacă ne găsesc pe amândouă, fie ne iau pe amândouă, fie mă ucid pentru că sunt martoră, spuse Sarah sumbru. Soluţia e să îi conving că sunt singură aici şi că eu sunt ducesa. S-ar putea să nu ştie că suntem gemene identice, şi, cum cabrioleta era acoperită, s-ar putea să nu fi observat că eram două persoane în ea. Aşa că trebuie să te ascunzi şi să ne

rugăm să creadă că eu sunt tu. Grăbeşte-te, nu avem timp de pierdut!

O apucă pe sora ei de mână şi o ajută să se ridice.

— Tu ar trebui să te ascunzi, replică Mariah nesigură. Dacă pe mine mă vor, nu te vor căuta şi pe tine.

— Nu fi proastă! o repezi Sarah măsurând micuţa biserică din priviri.

Nici altarul şi nici băncuţele nu ofereau o ascunzătoare prea bună.

— Dacă nu vrei să te gândeşti la siguranţa ta, gândeşte-te la cea a copilului. Nu poţi să îl pui în pericol!

Faţa lui Mariah deveni cenuşie în timp ce îşi mângâia abdomenul proeminent.

— Ai… ai dreptate. Dar, te rog, dacă te iau pe tine, ai grijă! Adam o să trimită oameni să te salveze, dar nu aştepta asta dacă apare vreo ocazie să evadezi.

— Nu-ţi face griji pentru mine, spuse Sarah, conştientă că nu le mai rămânea mult timp. Ai pomenit despre o criptă. Unde se află?

— În Capela Fecioarei.

Sarah ridică păturile din cabrioletă, şi se îndreptară spre capelă. Când intrată în micuţa încăpere, privi în spatele lor, dar nu văzu nimic.

— Aici. În spatele altarului, indică Mariah.

Intrarea în criptă era o trapă simplă de lemn, vizibilă doar dacă înconjurai altarul. Sarah ridică trapa, dând la iveală treptele de piatră ce conduceau spre întunericul umed de dedesubt. Se înfioră, gândindu-se că semăna cu intrarea în iad.

— Crezi că îndrăzneşti să cobori acolo?

— Nu prea am de ales, nu? replică Mariah, începând să coboare treptele, sprijinindu-se de

balustrada din lemn. Am mai coborât aici cu Adam. Bine măcar că osemintele au fost luate şi îngropate afară.

Sarah se cutremură la gândul de a se ascunde aici dacă cripta n-ar fi fost curăţată. Slavă Domnului că oasele fuseseră îndepărtate!

— Aşteaptă! spuse Mariah oprindu-se la jumătatea scărilor şi prăbuşindu-se pe una dintre trepte, apăsându-şi burta cuprinsă de o nouă contracţie. Luptându-se cu durerea, îşi smulse verigheta: O să ai nevoie de asta.

Mâinile li se atinseră şi rămaseră împreunate preţ de un moment, cât verigheta trecu de la una la cealaltă. Privind în ochii căprui ai surorii sale, atât de asemănători cu ai ei, Sarah se gândi cu durere că era posibil să nu se mai revadă vreodată.

Nu îşi putea permite asemenea gânduri. Eliberându-se din strânsoarea lui Mariah, îşi strecură inelul pe cel de-al treilea deget al mâinii stângi. Nu purta inele; era bine că Mariah se gândise la acest detaliu.

Uşa de la biserică se deschise, şi bărbaţii intrară. Cu pulsul accelerat, Sarah aruncă păturile în urma surorii ei.

— Nu scoate o vorbă! spuse cu răsuflarea tăiată.

Încercând să închidă trapa fără să facă vreun zgomot, o auzi pe Mariah şoptind:

— Te iubesc, Sarah. Ai grijă.

Sarah se îndreptă de spate şi îşi închise ochii un moment, adunându-şi tot calmul şi toată aroganţa aristocrată. Dacă nu reuşea să fie convingătoare în rolul de ducesă, ea, Mariah şi copilul nenăscut erau condamnaţi.

— Unde naiba este? se auzi o voce indignată din

naos.

Sarah era mică şi blondă şi i-ar fi fost greu să intimideze nişte pui de pisică, dar observase destule contese autoritare şi ducese dominante. Convingându-se că nu mai era Sarah Clarke-Townsend, ci Mariah, ducesă de Ashton, îşi ridică bărbia şi intră maiestuos în naos.

— V-aţi pierdut, domnilor? spuse ea cu calm. Această capelă este privată.

Cei trei bărbaţi cu înfăţişare aspră o priviră de parcă nu era aşa cum se aşteptaseră.

Bărbatul cel mai întunecat o întrebă:

— Tu eşti ducesa de Ashton?

— Ea este, Flannery, am văzut-o o dată de la distanţă, spuse un bărbat corpolent.

Sarah distinse un oftat abia audibil venind din Capela Fecioarei. Ridicându-şi vocea ca să acopere acest zgomot, le vorbi bărbaţilor:

— Identitatea mea nu vă priveşte. Locul meu este aici, iar al vostru nu este, adăugă ridicându-şi sprâncenele. Cine sunteţi? În afară de intruşi pe proprietatea altora.

— Ni s-a spus că ducesa ar fi însărcinată, comentă bărbatul cu vocea aspră.

— Copiii se nasc, răspunse ea glacial. Dragul meu fiu s-a născut mai devreme.

Bărbatul întunecat râse zgomotos.

— Deci ţanţoşa domniţă şi-a deschis picioarele pentru duce înaintea nunţii! Ne-am convins ce fel de lady eşti.

— Uiţi cu cine vorbeşti, răspunse ea atât de rece, că omul făcu un pas în spate. Vă rog să plecaţi.

— Unde-i copilul? întrebă bărbatul, cu ochii plini de viclenie. Aş vrea să-i urez noroc micuţului. L-ai adus cu

tine pentru un pic de aer proaspăt?

— Bineînţeles că nu. Este cu doica lui.

Tonul lui Sarah sugerase că doar un ţăran ar avea grijă personal de propriii copii.

— Am ajuns prea târziu, Donovan, comentă unul dintre bărbaţi.

— O să trebuiască să ne mulţumim cu ea, răspunse Donovan. Se holbă la Sarah cu ochii mijiţi. Haideţi, domniţă. Vă ducem la o plimbare.

Refuzând să se clintească, Sarah spuse:

— Adresarea corectă este „domnia voastră” şi nu am nici o dorinţă să vin cu voi. Vă sugerez să plecaţi numaidecât. Mi-am trimis rândaşul să îi cheme pe soţul meu şi pe invitaţii noştri să mi se alăture pentru un mic dejun neanunţat. Câţiva dintre ei sunt militari. Nu ar fi înţelept să îi provocaţi.

— Nu va fi cazul, spuse Flannery cu regret. Vom fi departe până ajung ei. Va trebui să lăsăm cabrioleta şi caii în urmă, ca să piardă timpul căutând-o pe aici. Se întinse să o prindă pe Sarah de braţ. Mişcaţi-vă fundul ăla frumos, domnia voastră!

— Nu mă atinge! ripostă ea atât de fioros, încât bărbatul îşi coborî mâna.

Donovan înjură şi scoase un cuţit lung cu aspect ameninţător.

— Atunci mişcă-te sau te car eu. În bucăţi, dacă asta îţi doreşti.

Îngrozită de lama cuţitului, Sarah se înfăşură cu mantia, îşi ridică uşor capul şi se îndreptă grăbită spre uşă. Cu cât îndepărta aceste brute mai repede de Mariah, cu atât mai bine.

După aceea – Dumnezeu să o ajute.

capitolul 3

Ralston Abbey cu siguranţă nu era pe cea mai scurtă rută între Glasgow şi Londra, dar Rob Carmichael se hotărî să dea curs invitaţiei lui Ashton de a petrece câteva zile la reşedinţa familiei sale. Ducele era întotdeauna o companie plăcută când se afla la el acasă, iar, dacă nu se afla acolo, servitorii de la Ralston Abbey ştiau că Rob trebuie tratat ca un invitat de onoare. Cum Rob nu se simţea foarte sociabil, spera ca Ashton să fie la Londra.

Speranţa îi fu rapid distrusă, când, apropiindu-se de impresionanta intrare a conacului, observă că avea loc o mică revoltă. Îndemnându-şi calul pentru a investiga ce se petrecea, observă că mişcarea şi zgomotul veneau din jurul unei căruţe cu fân care era înconjurată de oameni îngrijoraţi, unii dintre ei călare.

Un ţipăt sfâşietor străpunse aerul dimineţii în timp ce Rob se apropia de grup. Ţipătul fusese scos de o femeie care se zvârcolea pe aşternutul gros de paie al căruţei.

Dumnezeule, era ducesa de Ashton! Soţul ei era îngenuncheat lângă ea şi o ţinea de mâna mică şi albă, în timp ce femeia se zbătea în agonie. Era în travaliu, îşi dădu seama Rob, iar sângele abundent de pe patul de fân arăta că lucrurile nu mergeau bine.

Îngenuncheată de cealaltă parte a ducesei era o femeie micuţă cu părul negru, de asemenea cu o sarcină avansată. Aceasta îi spunea vorbe blânde ducesei în timp ce servitori şi tot soiul de oameni se agitau în jurul căruţei.

Rândaşul-şef al familiei Ashton, Murphy, era cel care conducea căruţa. El şi Rob erau prieteni vechi, aşa că Rob se apropie suficient de el şi îl întrebă încet:

— A intrat brusc în travaliu în timp ce se afla pe domeniu?

Murphy părea bolnav şi avu nevoie de câteva momente pentru a-l recunoaşte pe Rob.

— Carmichael. E mult mai rău. Ducesa şi sora ei geamănă erau la o plimbare liniştită de dimineaţă, când mai mulţi răufăcători le-au dat de urmă. Sora ei a ascuns-o pe ducesă şi s-a dat drept ea, aşa că ticăloşii au răpit-o. Făcu semn cu capul spre căruţa din spatele lui. Pe lângă faptul că naşte, ducesa este disperată şi din cauza surorii ei.

Curajoasă soră, să o protejeze pe ducesă aşa. Rob îşi îndreptă privirea spre căruţă. O întâlnise fugitiv pe Mariah, ducesă de Ashton, în vremuri mai bune, când era o femeie fermecătoare, cu părul blond, mereu surâzătoare, luminând încăperea în care intra şi cu un zâmbet pentru oricine.

Acum faţa îi era roşie şi plină de lacrimi în timp ce ofta încontinuu:

— Trebuie să o salvezi pe Sarah, Adam! Ticăloşii se îndepărtează cu fiecare moment şi, dacă descoperă că Sarah nu este ducesa…

Vocea i se frânse şi îşi muşcă buza sub impactul altei contracţii cutremurătoare.

Ashton spuse liniştitor:

— O să trimit oameni să o găsească cât de curând posibil, dar acum trebuie să te duc înăuntru, ca Julia să poată să aibă grijă de tine aşa cum trebuie.

Deşi vocea îi era calmă, ochii erau cei ai unui om aflat în infern.

Doi servitori voinici se apropiară de căruţă cu o targă. Erau conduşi de un blond subţire la fel de încordat ca Ashton. Maiorul Alex Randall. Randall şi Ashton fuseseră colegi de clasă la Academia

Westerfield, iar Rob – cu un an mai mic. Şcoala era una mică, aşa că elevii se cunoşteau între ei.

Cu buzele strânse, Randall îi spuse prietenului său:

— Dă-mi-o mie!

Ashton îşi strecură mâinile sub soţia sa şi o ridică delicat peste marginea căruţei, trecând-o în braţele lui Randall. În timp ce Randall se întorcea şi o aşeza pe targă, Adam sări din căruţă şi o apucă din nou de mână pe soţia lui.

Randall se adresă femeii cu părul negru:

— O să ai de lucru, iubirea mea.

Deci aceasta era Lady Julia Randall, fiică de duce şi moaşă cu experienţă. Sări în braţele soţului ei şi se agăţă de el, cu faţa albă, după ce acesta o aşeză pe pământ. Văzând că femeia îşi ţinea o mână apăsată pe burtă, acesta întrebă îngrozit:

— Dumnezeule, şi tu intri în travaliu?

— Travaliu fals, îl linişti ea, deşi faţa îi era tensionată. Dar trimite după moaşa locală care a fost aici. E foarte bună şi mă poate ajuta cu Mariah.

Randall dădu din cap aprobator, dar părea îngrijorat.

— Ashton! strigă Rob. Înţeleg că ai nevoie de serviciile mele?

Ashton îşi ridică privirea speriat, apoi imediat uşurat.

— Intervenţie divină! Nu mă pot gândi la un om mai potrivit şi pe care să mă bucur mai mult că-l văd, Rob. Sora lui Mariah, Sarah, a fost răpită, şi cineva trebuie să o salveze cât de repede posibil.

Servitorii erau pe punctul de a o duce pe ducesă înăuntru, când aceasta exclamă:

— Rob Carmichael? Comisarul de pe Bow Street? Slavă Domnului! Te rog, găseşte-o pe Sarah pentru

mine!

— Aşa voi face, ducesă, spuse el, susţinându-i privirea. Cum arată?

— Exact ca mine, replică ducesa cu un zâmbet crispat, fluturând mâna liberă spre corpul ei umflat. Cel puţin, când nu arăt aşa. Suntem gemene identice.

— Puteţi să-mi spuneţi ceva despre bărbaţii care au răpit-o?

— Nu i-am văzut. Ducesa închise ochii, zguduită de o altă contracţie. Ea a spus că arătau fioros, dar asta nu este de prea mare ajutor.

— Nu vă faceţi griji, o voi găsi. Nu se poate să fi ajuns prea departe. Iar găsirea oamenilor era specialitatea lui Rob. Va trebui să văd locul în care a avut loc răpirea.

Ashton se înfioră când Mariah gemu uşor.

— Murphy ştie mai bine ca mine, spuse el grăbit. Ia-l cu tine dacă ai nevoie de ajutor în urmărire.

Rob ezită un moment. Murphy fusese soldat, şi era un bărbat dârz şi capabil. Apoi clătină din cap.

— Sunt obişnuit să lucrez singur, şi va fi mai sigur să o scot de unul singur şi pe furiş pe tânăra domnişoară din mâinile răpitorilor, decât să îi provoc la o confruntare deschisă. O să te ţin, pe cât posibil, la curent.

Ashton îl bătu rapid pe Rob pe umăr.

— Adu-o pe Sarah în siguranţă acasă, Rob.

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre casă, ţinând-o pe soţia sa de mână în timp ce bărbaţii care cărau targa încercau să o menţină cât de dreaptă posibil. În spatele lor păşeau soţii Randall, maiorul petrecându-şi mâna în jurul soţiei sale.

Rob făcu o scurtă rugăciune pentru o naştere rapidă, apoi se întoarse spre rândaşul-şef, care se afla

încă la cârma căruţei.

— Auzi şi tu?

Murphy încuviinţă din cap, privind cu ochi de expert calul lui Rob.

— Calul tău a trudit din greu. Adu-l în grajd, şi ţi-l dau în loc pe Strider. E cel mai rezistent cal pe care îl avem.

Rob încuviinţă, ştiind că propriul cal, Sultan, îşi merita odihna în grajdurile luxoase ale familiei Ashton. Urmă căruţa lui Murphy în jurul întinsului conac, spre curtea grajdului. În câteva minute, traistele lui Rob erau transferate pe Strider, un cal castaniu, mare şi relaxat.

Murphy săltă pe un murg subţire şi negru, şi cei doi bărbaţi se îndreptară spre Wiltshire Downs într-un galop rapid.

— Cât timp a trecut de la răpire? întrebă Rob.

— Aproape trei ore, spuse Murphy privind la soare. Ducesa s-a trezit agitată şi a convins-o pe sora ei să o scoată la o plimbare. Eu le-am urmat, desigur. Când au ajuns la biserica veche din cealaltă parte a domeniului, ducesa a intrat în travaliu. M-am întors după ajutor. Când am ajuns înapoi la biserică, ducesa era ascunsă în criptă, şi sora ei fusese răpită, spuse el înjurând amarnic. Nu trebuia să le fi lăsat singure!

— Se pare că nu prea ai avut de ales, replică Rob. Ai idee cum de au reuşit răpitorii să se sincronizeze atât de bine?

Murphy nu se gândise la asta. Se încruntă, întorcându-şi calul pe o alee ce ducea în susul lungului deal.

— Ducesei nu-i place să stea închisă, aşa că ieşea de fiecare dată când vremea era frumoasă. Ashton o ducea de obicei, şi îi urma un rândaş. Sunt câteva

cărări publice care străbat domeniul, aşa că cineva care supraveghea grajdurile putea observa că iese aproape în fiecare zi.

— Asta sugerează mai mulţi oameni implicaţi şi multă aşteptare plină de răbdare, spuse Rob gânditor. Bine disciplinaţi, nu borfaşi de rând.

Faţa lui Murphy se schimonosi.

— Preţul răscumpărării unei ducese ar putea plăti o întreagă armată de pândari.

— Dar a fost lăsată vreo cerere de răscumpărare în biserică?

Rândaşul părea îndurerat.

— Nu ne-am gândit să căutăm, nu cu tot ce se întâmpla, ducesa cerea să o ajutăm pe sora ei, iar ducele încerca să o transporte în siguranţă la căruţă, ca să o putem aduce acasă.

— Cu noroc, o să găsim cererea, spuse Rob. Dacă vor răscumpărare, probabil nu o s-o ducă prea departe şi au deja un loc sigur pregătit unde să se ascundă.

Cugetând la cuvintele lui Rob, Murphy întrebă:

— Crezi că ar putea vrea şi altceva în afară de răscumpărare?

Rob ridică din umeri.

— Un duce îşi face duşmani. Ashton a avut probleme cu cei care au ceva împotriva sângelui lui hindus.

Murphy se încruntă.

— Da, dar atacul a fost îndreptat împotriva ducesei.

— Adevărat. Spune-mi ceva despre soră. Cum o cheamă?

— Domnişoara Sarah Clarke-Townsend. Ea şi ducesa sunt nepoatele lui Lord Torrington pe partea tatălui şi ale lui Lord Babcock pe partea mamei.

— Ce fire are?

Murphy ezită.

— Nu am văzut-o prea des. Are o fire plăcută. Nu este la fel de expansivă ca ducesa, dar e mereu politicoasă şi veselă. Erau aproape identice înainte ca ducesa să se mărească. După o pauză, adaugă: Domnişoara Sarah călăreşte şi conduce bine trăsura.

„Şi este destul de curajoasă să se pună pe sine în pericol pentru sora ei şi copilul nenăscut al acesteia.” Rob se întreba dacă surorii nu îi părea rău acum.

Rob ar fi numit bătrâna clădire de piatră mai degrabă capelă decât biserică. Se afla într-un punct înalt al dealurilor calcaroase specifice zonei, probabil cel mai înalt punct de pe întregul domeniu. Aproape de Dumnezeu, dar şi mai aproape de bătaia vântului.

După ce îşi priponiră caii, comisarul şi Murphy scotociră prin capelă. Chiar cu nou construitele băncuţe, interiorul de piatră oferea puţine locuri de ascuns. Rob nu o invidia pe ducesă pentru timpul petrecut în criptă, dar încăperea întunecată o salvase.

Nu exista un bilet de răscumpărare. Ieşiră din clădire pentru ca Rob să poată cerceta zona din jurul acesteia. Ploaia din timpul nopţii umezise pământul. Îi arătă rândaşului un set de urme adânci de căruţă.

— Astea sunt de la căruţa pe care ai adus-o pentru ducesă?

Murphy încuviinţă.

— Urmele mai uşoare, de acolo, au fost făcute de cabrioleta domnişoarei Sarah.

— O cabrioletă, nu o trăsurică trasă de ponei? După cum ai spus, chiar conduce bine.

— Nu cred că s-ar descurca cu o trăsură cu un echipaj de patru, dar cabrioleta o manevrează la fel de

bine ca mine, spuse Murphy.

Sprâncenele lui Rob se arcuiră.

— Sunt sigur că exagerezi.

O urmă de amuzament apăru în ochii celuilalt bărbat.

— Da, dar numai puţin.

Rob începu să dea ocol capelei, studiind solul acoperit de iarbă. În partea de vest, găsi ceea ce căuta.

— O trăsură cu un echipaj de patru a staţionat aici o vreme. Nu foarte mult timp. Arătă în josul dealului, unde se putea vede o urmă discretă de vegetaţie strivită. S-au îndreptat spre vest. Au urmat una dintre potecile publice despre care mi-ai spus?

Murhpy îşi puse o mână streaşină la ochi.

— Da, urmele duc la un drum public de la baza dealului. Drumul continuă spre vest, spre partea din spate a domeniului, şi traversează drumul spre Bristol.

Rob săltă în şa.

— Există vreo şansă ca unul dintre muncitorii de pe câmp sau vreun arendaş să fi văzut trăsura?

— Este posibil, încuviinţă Murphy încălecând.

Urmele erau uşor de urmat pe solul umed, întrucât nici un alt vehicul nu trecuse pe acolo recent. Rob cercetă peisajul verde tăcut, căutând urme ale răpitorilor. Nimic. Domeniul era vast şi gol.

Se apropiau de drumul spre Bristol, când Rob observă o turmă de oi păscând iarba proaspătă de primăvară pe un deal din dreapta lor.

— Să vedem dacă nu e vreun păstor pe aici?

— Ar trebui să fie unul, răspunse Murphy.

Oile păşteau liniştite sub privirea atentă a unui câine ciobănesc eficient şi sub cea mai puţin atentă a unui băiat cu părul de culoarea morcovilor, care moţăia

sub un copac din apropiere. Auzind apropierea cailor, acesta se ridică rapid, încercând să pară vigilent.

Stăpânindu-şi calul, Rob îl întrebă:

— Ai văzut vreo trăsură trecând pe drumul public mai devreme?

— Da, spuse băiatul. Am observat-o fiindcă n-am mai văzut niciodată o trăsură trecând p-acolo. Mergea ca un liliac din iad. M-am gândit c-o fi vreun oaspete al ducelui luând-o pe o scurtătură spre drumul de Bristol.

Rob se aplecă atent.

— Poţi să-mi descrii trăsura?

— Oh, da! spuse păstorul însufleţindu-se. Era o trăsură de călătorie frumoasă, nu extravagantă, dar solidă. Era aurie şi cu ornamente negre. În echipaj erau cei mai frumoşi murgi Cleveland pe care i-am văzut vreodată. Calul conducător avea o şosetă albă şi ambii rotaşi aveau urme ca de fulger.

— Poţi să îl descrii pe vizitiu? Era şi vreun surugiu? Avea pasageri?

Faţa băiatului se schimonosi de concentrare.

— Şoferul era întunecat. Musculos. Nu sunt sigur dacă era vreun surugiu. Se poate să fi fost pasageri, da n-am observat.

— N-ai văzut o fată frumoasă înăuntru?

— Nu, domnule, veni răspunsul apologetic. N-am observat ni’ca afară de cai.

— Ai văzut în ce direcţie a luat-o pe drumul de Bristol?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu se vede drumul de aici.

Măcar aveau o descriere bună a trăsurii.

— Mulţumesc pentru informaţie.

Rob scoase o jumătate de coroană din buzunar şi i-o aruncă băiatului.

— Poate ar trebui să vezi dacă n-au nevoie de ajutor la grajdurile de la Ashton, dacă tot îţi plac caii.

Tânărul păstor rămase cu gura căscată.

— Aş putea face asta?

— Nu strică să întrebi, răspunse Murphy laconic. Îl ştiu pe rândaşul-şef. Dacă vii să ceri o slujbă, Murphy o să te asculte.

Îşi întoarse calul spre drum. Când nu mai puteau fi auziţi, Rob îl întrebă:

— Ai nevoie de ajutoare la grajd?

— Da, răspunse Murphy cu un început de zâmbet. Îmi place un flăcău care observă mai degrabă caii decât oamenii.

— Atâta timp cât părul lui roşcat nu sperie caii.

Rob se gândi la descrierea băiatului. Trăsura părea scumpă, iar murgii Cleveland erau de bună calitate, special crescuţi pentru a fi înhămaţi la trăsuri. Un gentleman elegant ar fi preferat ca echipajul lui să nu aibă semne albe, dar unor oameni interesaţi de viteză şi de rezistenţă nu le-ar fi păsat. Răpitorii aveau şi bani, şi inteligenţă, şi răbdare. Formidabil.

Urmele care duceau până la drumul spre Bristol nu continuau şi de cealaltă parte; aşa cum era de aşteptat, trăsura intrase pe drumul principal. Rob descălecă să studieze urmele, dar era imposibil de judecat în ce direcţie o luase trăsura.

— Ce facem acum? întrebă Murphy.

Rob se ridică, curăţându-şi genunchii de iarbă şi retrăgându-se la trecerea unei căruţe încărcate cu butoaie. Drumul era intens circulat şi se vedeau o duzină sau chiar mai bine de trăsuri şi căruţe.

— Instinctul îmi spune că au luat-o la stânga. Spre vest.

— Din câte am auzit, instinctele nu te prea înşală,

remarcă Murphy.

— În general. De fapt, instinctele de vânător ale lui Rob erau aproape infailibile, acesta fiind motivul pentru care era atât de bun în ceea ce făcea. Avea destui scoţieni printre strămoşi ca să poată bănui că acest talent ar putea să fie o formă a celui de-al şaselea simţ. E timpul să ne despărţim. Avem o descriere bună a trăsurii, deci n-ar trebui să îmi ia prea mult să aflu încotro a pornit. Dacă a luat-o spre Bristol, o să-i ţin urma. Dacă nu găsesc nici o urmă, mă întorc la Ralston.

— Şi eu am să fac la fel, spuse Murphy privind spre vest, cu privirea dârză. Eşti sigur că nu ai nevoie de ajutor la vânătoare?

— Dacă aş avea nevoie, pe tine te-aş lua. Dar, în momentul acesta, viteza este mai importantă ca numărul urmăritorilor.

Murphy aprobă din cap.

— Sper să aduci fata acasă înainte de lăsarea nopţii.

— Şi eu.

Rob săltă pe cal. Dar se îndoia că avea să se întâmple aşa.

capitolul 4

În timpul vieţii ei liniştite, bine organizate, Sarah tânjise adesea după aventură. Nu se aşteptase ca aventura să i se pară *plictisitoare*. Cursa de-a lungul unui drum plin de hârtoape, însoţită de doi răpitori masivi, se dovedise a fi o combinaţie regretabilă de frică şi plictiseală.

Ţinându-se de un mâner, ca să nu fie aruncată dintr-o parte în alta prin trăsură, încercase să îi

provoace la vorbă pe bărbaţi, în speranţa că ar putea afla ceva util. Dar conducătorul răpitorilor, Flannery, o ignorase iar celălalt, O'Dwyer, o studiase cu o privire îngrijorătoare, de parcă ar fi dezbrăcat-o mental.

Încercă să blocheze aceste gânduri, imaginându-şi modul în care avea să fie salvată. De îndată ce Murphy se va fi întors la biserică cu Adam şi cu o căruţă, alarma avea să fie dată. Probabil câţiva bărbaţi porniseră deja în căutarea ei. De ce fel de om şi-ar dori să fie salvată?

Adam nu ar fi părăsit-o pe Mariah în timpul travaliului, dar prietenul lui, maiorul Randall, se afla şi el la conac. Randall era dur şi extrem de capabil, aşa că poate el avea să se afle în fruntea grupului de căutători. Sarah îl plăcuse într-o oarecare măsură, până se aflase că Randall se îndrăgostise de Lady Julia la prima vedere şi că ei doi formau un cuplu atât de devotat, încât Sarah nici nu şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel.

Murphy avea să vină cu Randall. Un alt fost soldat capabil, destul de atrăgător, dar nu prea îşi putea imagina o salvare romantică săvârşită de un rândaş, fie el unul atât de chipeş.

Păcat că prietenul lui Adam, Rob Carmichael, nu era disponibil. Sarah nu îi fusese prezentată bărbatului, dar îl văzuse la nunta surorii lui Adam. Carmichael era comisar pe Bow Street, o ocupaţie scandaloasă pentru un absolvent al Academiei Westerfield, o şcoală pentru băieţi din familii bune, dar cu comportament rău. Nu ştia nimic despre familia lui, dar fusese menţionat ulterior într-un articol de ziar ca „onorabilul Robert Carmichael", deci era fiu de lord. Un protagonist ideal pentru o visare cu ochii deschişi.

Nu îl observase de la început. Se strecurase

undeva în partea din spate a bisericii şi făcea tot posibilul să rămână neobservat. Dar, odată ce îl zărise, văzuse că era cu adevărat chipeş şi că radia un sentiment tacit al pericolului. Pericol în sens bun – exact ce îşi dorea o fată de la un salvator. Părea omul capabil să înfrunte patru răpitori şi să o ducă pe Sarah înapoi în siguranţă. Nici măcar n-ar insista ca el să vină călare pe un cal alb.

O groapă în drum scuturǎ atât de tare trăsura, că Sarah îşi pierdu echilibrul şi căzu peste O'Dwyer, bărbatul care o privise cu poftă. Acesta o prinse de genunchi, ca pentru a o face să îşi recapete echilibrul, dar degetele lui i se înfipseră în coapsă înainte să se poată retrage. Dacă ar fi avut o sabie, i-ar fi tăiat mâna.

Îndepărtându-se cât de mult posibil în spaţiul strâmt, îşi aţinti privirea pe geam, încercând să îşi reprime lacrimile. Era frumos să visezi la salvatori, dar dacă ar fi salvată de un bătrân mic şi gras cu trei neveste, tot i-ar cădea la picioare de recunoştinţă.

Se prinse bine de mâner şi privi lipsită de expresie cum soarele se ridica pe cer, după care începu să coboare la orizont. Dealurile pline de iarbă făceau acum loc pădurilor, câmpurilor şi satelor.

De cât timp era nevoie pentru ca salvatorii să îi ajungă din urmă pe răpitori? Călătoreau aproape la fel de rapid ca un poştalion. Se opriseră scurtă vreme la un han, să schimbe caii. Trăsura rămăsese într-o parte ferită a curţii, şi ei nu i se permisese să coboare. Flannery şi O'Dwyer rămăseseră cu ea, O'Dwyer ţintuind-o cu lama ascuţită a unui pumnal în timp ce vizitiul şi surugiul supravegheau schimbarea echipajului.

Era remarcabil cum un pumnal putea să fie mult

mai înfricoşător ca un pistol. Un pistol ar fi putut-o ucide rapid, în timp ce zâmbetul vicios al lui O'Dwyer părea să spună că acestuia i-ar fi făcut plăcere să o taie în bucăţele. Încerca să nu îl privească.

— Am nevoie să merg la toaletă, spusese ea cu răceală. Şi o să am nevoie de mâncare şi de băutură, asta dacă nu intenţionaţi să mă omorâţi prin înfometare.

— O să-ţi găsim un tufiş potrivit după ce ne punem în mişcare, replicase Flannery, savurându-i disconfortul. O să facem rost de mâncare data viitoare când schimbăm caii.

Se opriseră într-adevăr cam la un kilometru jumătate de han. Flannery o escortase pe Sarah într-un crâng şi o privise uşurându-se. Acesta fusese cel mai umilitor moment din viaţa ei.

Se întorseseră la trăsură şi la ritmul accelerat. Se îndreptau spre vest, însoţiţi de soarele ce apunea. Când schimbară caii din nou, Curran, surugiul, întinse un coş cu mâncare şi băutură în trăsură înainte să pornească din nou în goană.

Flannery investigă coşul.

— Mănâncă asta.

Îi întinse lui Sarah o plăcintă din carne de oaie rece şi dezgustător de unsuroasă. Era atât de înfometată, că mâncă toată plăcinta cu înghiţituri mici şi îngrijorate, deşi nu îi pică bine la stomac. Plăcinta sărată o făcu să îi fie şi mai sete ca înainte. Sperând să-şi poată alunga gustul unsuros din gură, întrebă:

— Aveţi cumva şi bere slabă în coş?

O'Dwyer scoase un urcior din coş şi trase intenţionat o duşcă, apoi i-l dădu lui Sarah. Suprimându-şi dorinţa de a-l lovi, şterse ostentativ gura urciorului înainte să bea. În loc de bere slabă,

vasul conţinea whisky ieftin şi aspru. Începu să tuşească, simţindu-se ca şi cum gâtul i-ar fi luat foc. O'Dwyer râse zgomotos, şi până şi Flannery zâmbi.

Furioasă, Sarah întoarse urciorul şi vărsă conţinutul pe podea.

— Dacă asta beţi, nu-i de mirare că v-a putrezit creierul!

— Căţea nenorocită! exclamă O'Dwyer apucând urciorul înainte ca totul whisky-ul să se fi scurs.

Părea pregătit să o lovească, dar o privire aspră din partea lui Flannery îl făcu să îşi coboare mâna. Mormăind în barbă, termină el whisky-ul rămas.

Sarah continuă să privească peisajul în trecere. Măcar răpitorii nu aveau intenţia să o ucidă, altfel ar fi făcut-o deja. Aceasta şi convingerea că familia ei avea să vină în căutarea ei cât mai rapid posibil îi erau singurele surse de alinare.

Deşi nu i se mai făcuse rău înainte în trăsuri, călătoria agitată, plăcinta unsuroasă de miel şi whisky-ul i se amestecau în stomac, provocându-i greaţă. Se simţea atât de rău, că la început nici nu observă că trăsura se oprise din nou.

Flannery deschise uşa şi ordonă:

— Coboară imediat şi să nu scoţi un cuvânt, sau o să-ţi pară rău.

Coborî nesigură din trăsură şi observă că se aflau pe un chei, iar lângă acesta se putea vedea o iolă. Zări şi ţărmul de pe cealaltă parte a apei, dar distanţa era atât de mare, încât ghici că se aflau pe malul râului Severn, acolo unde acesta se lărgea în canalul Bristol în drumul său spre mare.

O mână puternică o apucă de cot.

— Haide, domniţă sclifosită, spuse O'Dwyer. O să ne plimbăm puţin cu barca.

Simţi un junghi în inimă. Se puteau îndrepta oriunde, fapt ce avea să îngreuneze salvarea. În timp ce O’Dwyer o împingea pe chei spre o bărcuţă, privi în jurul ei după ajutor, dar nu văzu pe nimeni. Era doar un sătuc cu un chei şi o jumătate de duzină de bărci de pescuit ancorate peste noapte. Un mic grajd de închiriat cai se afla de cealaltă parte a străzii, dar nu erau oameni în preajmă.

— Treci în barcă, îi ordonă Flannery.

Contra propriei voinţe, îl apucă de mâna întinsă pentru a o ajuta să coboare în barcă. Încercă fără să succes să îşi ferească picioarele de apa murdară de pe fundul acesteia. Se aşeză şi, încercând să pară calmă, îi întrebă:

— Unde mă duceţi?

Flannery coborî şi el în spatele ei, iar O’Dwyer apucă vâslele. În timp ce bărcuţa înainta greoi spre iolă, O’Dwyer îi răspunse răutăcios:

— În Irlanda, unde n-o să te găsească nimeni.

Irlanda? Îl privi încremenită. Irlandezii erau în revoltă şi foarte supăraţi pe domnia britanică, aşa că nu era un loc bun pentru o englezoaică lipsită de apărare. Îşi puse mâna pe burtă simţind cum frica îi creştea în stomacul deja deranjat.

În timp ce O’Dwyer strălucea de satisfacţie, se hotărî să nu se mai opună stomacului ei tulburat. Se aplecă în faţă şi vomită pe bărbatul oribil, cu o satisfacţie nechibzuită.

Urletul lui furios era partea cea mai bună din toată acea zi.

Rob avu nevoie de doar o jumătate de oră pentru ca instinctele să îi fie confirmate. În faţa unei mici taverne de la marginea drumului spre vest stăteau

şase bătrâni pufăind din pipele de lut şi privind la lumea care trecea. Observaseră trăsura aurie deoarece călătorea neobişnuit de rapid pentru un vehicul care nu era nici poştalion, nici trăsura de călătorie a vreunui aristocrat.

Rob îl chemă pe proprietarul tavernei şi trimise un mesaj la Ralston Abbey. Apoi porni din nou la drum, reprimându-şi oboseala şi recunoscător pentru calul puternic, odihnit.

După o zi lungă de călărit, se apropiase cât de cât de răpitori. Urmărise trăsura până în satul de la marginea apei, numit Burnham, unde găsise vehiculul plin de noroi parcat în faţa unui grajd de închiriat cai, întors cu faţa spre micul chei. Un grăjdar şi un băiat care părea să îi fie fiu stăteau în faţă ţesălând o pereche de cai de trăsură. Două animale deja îngrijite molfăiau fân în interiorul clădirii.

Pregătit de veşti proaste, Rob descălecă.

— Bună ziua vouă. Băieţii care au venit cu trăsura asta au plecat mai departe pe apă?

— Da, cam acum două ore. Abia au prins refluxul.

— De la voi au închiriat trăsura?

— Nu, noi închiriem cai şi trăsuri doar local, nu pentru distanţe lungi, spuse grăjdarul bătând pe spate calul pe care îl peria. Trăsura asta au luat-o din Bristol, iar echipajul este folosit pe drumul de la Bristol la Londra. O să trimitem trăsura şi echipajul înapoi la Bristol dimineaţă, după ce se odihnesc puţin caii. Au fost folosiţi din greu azi.

Rob privi spre apă cu o expresie mohorâtă. Răpitorii se aflau deja pe mare şi se puteau îndrepta în orice direcţie.

— Câţi bărbaţi erau în trăsură?

Grăjdarul se gândi la răspuns.

— Patru. Un vizitiu, un surugiu şi doi oameni înăuntru.

— Şi o fată! O blondă tare frumuşică, ţipă băiatul.

— Părea rănită? întrebă Rob, bucuros de această confirmare.

— Pari curios, răspunse grăjdarul încruntându-se.

— Sunt comisar londonez, replică Rob invocându-şi autoritatea de om al legii. Tânăra domnişoară a fost răpită, iar eu am fost trimis să o salvez.

— Un comisar! şuieră băiatul cu ochii mari de uimire. Fata a fost răpită? Unul dintre bărbaţi o ţinea cu o mână de cot şi o făcea să înainteze, iar ea abia se ţinea pe picioare.

O blondă leşinată? Probabil domnişoarei Sarah îi lipsea energia surorii ei. Cu atât mai mult trebuia să o salveze.

— Ştiţi încotro se îndreaptă nava?

Grăjdarul clătină din cap cu regret, dar băiatul vorbi din nou cu glasul piţigăiat:

— Irlanda. Cork.

— Eşti sigur? întrebă Rob tensionat, cu mintea în alertă permanentă.

Inspiraţi de revoluţiile americană şi franceză, mulţi irlandezi îşi doreau să înlăture stăpânirea engleză şi să devină republică – şi Cork era un focar al sentimentului naţionalist. Să fi fost şi o dimensiune politică în această răpire? Având în vedere poziţia lui Ashton, era chiar posibil.

Băiatul încuviinţă din cap cu putere.

— I-am auzit pe surugiu şi pe vizitiu discutând despre cât de mult o să le ia să ajungă în Cork cu vânturile astea.

— Excelent! Îmi poţi descrie barca?

— O iolă cu două catarge! spuse grăjdarul. Cu

numele St. Brigid la pupă şi cu figura sfintei la proră.

Privirea lui Rob cercetă cheiul, examinând bărcile pescăreşti ancorate în el.

— Trebuie să închiriez cea mai rapidă barcă disponibilă. Cine ar fi proprietarul?

— Da ştiu că nu pierzi timpul, spuse grăjdarul clipind.

— Nu există nici un blestemat de timp de pierdut, spuse Rob scurt.

capitolul 5

Trei zile ca victimă a unei răpiri îi zdrobiseră abilitatea lui Sarah de a-şi imagina situaţia ca pe o aventură romantică. Răpitorii ei continuau să fie necomunicativi, dar, după o zi de navigat, ajunseseră într-un port care părea cât se poate de irlandez, deşi Sarah nu era sigură. Părea prea mic să fie Dublin.

Fusese imediat forţată să intre într-o altă trăsură, una mai dărăpănată decât vehiculul din Anglia. Nu călătoriseră cu aceeaşi grabă ca în Anglia, dar prinseseră viteză bună, atât cât era posibil pe drumurile desfundate.

Când se făcuse prea întuneric să mai călătorească, poposiseră într-o casă masivă. Pe Sarah o încuiaseră într-o debara sub scări, cu o pătură aspră care să-i ţină cald. În dimineaţa următoare, grupul pornise din nou spre vest. Sarah refuzase să înapoieze pătura, folosind-o pe post de mantie.

În cea de-a doua noapte, se opriseră la o casă similară şi fusese încuiată într-o pivniţă îngrozitoare. Locul era întunecat şi umed şi îi era frig, şi *vietăţi* se târau prin întuneric, totul într-o revoltătoare duhoare de cartofi putreziţi.

Sarah pipăise cu grijă prin spaţiul întunecat, sperând să găsească o cale de scăpare. Nu fusese surprinsă că nu găsise nimic. Răpitorii erau extrem de grijulii. Se înfăşurase strâns în pătură şi rămăsese în picioare toată noaptea. Fusese o adevărată provocare să nu se lasă pradă isteriei. Doar conştientizarea faptului că plânsul şi văitatul n-o ajutau cu nimic şi că doar i-ar fi înrăutăţit situaţia o ajutau să îşi păstreze stăpânirea de sine.

Încercase să se gândească la lucruri vesele: la sora ei şi la noul copil, la părinţii ei, la faptul că familia ei nu avea să se oprească vreodată din căutări. Dar era greu să fii optimist în întunericul rece, mirositor. Aproape plânsese de uşurare când îi dăduseră drumul dimineaţa.

În timpul lungilor zile în care fusese zguduită în trăsură, îşi păstrase aerul rece, rezervat al unei ducese demne, fiind totodată atentă la indicii care ar fi putut-o ajuta. Uneori conversaţia se desfăşura în irlandeză, fiind complet de neînţeles pentru Sarah, dar cel mai adesea vorbeau în engleză. Se pare că Flannery şi oamenii lui erau membrii unei organizaţii secrete şi stăteau în casele altor membri.

Aerul secretos o făcea să se întrebe dacă nu fusese răpită de rebeli politici. Poate că răpitorii ei doreau să ţină închisă o ducesă pentru a-şi sublinia într-un mod ciudat vederile politice. I-ar fi fost mai bine să le spună pur şi simplu că ea era domnişoara Sarah Clarke-Townsend? Probabil că nu. Dacă îşi doreau o ducesă şi descopereau că ea nu era una, o puteau ucide fără să stea prea mult pe gânduri.

Măcar nu era moartă încă.

Când Rob ajunse în Cork, era deja cu mai bine de o

zi în urma răpitorilor. Chiar şi aşa, intră în câteva taverne şi luă pulsul atmosferei din oraş. Află că în Cork exista încă un spirit rebel şi că un nou grup numit Irlanda Liberă se formase în sud-estul ţării. Se spunea că erau mai radicali ca Irlandezii Uniţi, un grup liberal ce includea protestanţi, catolici şi disidenţi. Nu avea nici o dovadă că Irlanda Liberă se afla în spatele răpirii, dar instinctele îi erau în alertă.

Cumpără doi cai puternici de călărit şi, luând urma răpitorilor spre vest, porni spre inima Irlandei de sud.

Cum trăsura se zguduia prea puternic pentru ca Sarah să se poată odihni, aceasta îşi petrecu timpul agăţată de un mâner, observând peisajul extrem de verde şi neobişnuit de umed. Călăritul ar fi fost mai practic decât acest vehicul bătrân şi destul de dărăpănat, dar bănuia că răpitorii nu doreau să îi ofere şansa de-a evada.

Înţelept din partea lor – dacă i-ar fi dat un cal şi o şansă oricât de slabă, ar fi pornit ca o ghiulea. Nu că ar fi ajuns prea departe. Nu vorbea irlandeza, şi ar fi fost la fel de vizibilă ca o gâscă într-un stol de porumbei. Dar asta cu siguranţă nu ar împiedica-o să încerce.

Odată cu apropierea nopţii, întoarseră pe o alee care îi aduse într-un final în faţa unei case masive de piatră, cam de mărimea unei case parohiale. După ce răpitorii o escortară înăuntru, Flannery şi bătrânul proprietar al casei vorbiră în irlandeză până când proprietarul o întrebă plin de dubii într-o engleză cu accent puternic:

— Tu eşti ducesă, fetiţă?

Nu era surprinzător că omul avea îndoieli. Sarah avusese atâtea de îndurat în ultimele zile, astfel că rochia ei în culori vii era complet distrusă, iar părul îi

era cu siguranţă un dezastru.

— Ducese sunt de toate mărimile, formele şi vârstele, replică ea cu asprime. Inclusiv flămânde.

Proprietarul cloncăni.

— Nu aţi hrănit-o corespunzător? N-am nimic potrivit pentru o ducesă, dar o să o pun pe servitoare să încălzească tocana de miel înainte să plece acasă.

Flannery pufni.

— Nu-i nevoie, McCarthy. Am hrănit-o pe preţioasa domniţă cu cartofi fierţi şi cu lapte, ca să ştie şi ea cum trăiesc ţăranii din Irlanda.

— Dar este o ducesă! exclamă McCarthy şocat.

— Cu atât mai mult trebuie să înveţe cum trăiesc irlandezii, răspunse Flannery.

Sarah devenea tot mai convinsă că răpirea ei era una de ordin politic. Se întreba care era destinaţia finală. Din ceea ce auzise, avea să fie dusă la liderul unei organizaţii misterioase. Şi apoi? Răscumpărare? Încarcerare? O spectaculoasă execuţie publică a „ducesei”, pentru a-şi sublinia vederile politice?

Uneori Sarah îşi dorea să nu fi avut o imaginaţie atât de bogată.

— Veniţi pe aici, domnia voastră, spuse domnul McCarthy politicos.

— Să nu îţi pleci genunchii în faţa ei! spuse Flannery. Scăpăm de ticăloşii de aristocraţi ca ea!

McCarthy se încruntă.

— Da, dar nu e nevoie să fii nepoliticos cu o doamnă.

Flannery scoase un sunet de dezgust, dar putea simţi când era cazul să se oprească, aşa că nu îşi mai contrazise gazda.

— Dă-i nişte cartofi cât arunc un ochi la cămara ta, să văd dacă este suficient de strâmtă să o găzduiască

la noapte.

McCarthy o privi pe Sarah apologetic înainte să conducă grupul spre o bucătărie lungă din spatele casei sale. În timp ce Flannery deschidea uşa de la cămară ca să o inspecteze, McCarthy îi dădu ordine în irlandeză lui Bridget, frumoasa servitoare cu părul roşcat.

Fata puse o oală de tocană de miel pe plită pentru bărbaţi şi apoi fripse nişte cartofi şi ceapă pentru Sarah. Cu unt şi pătrunjel, cartofii erau delicioşi. Aşa era şi laptele gras; cel mai adesea, Sarah primise cartofi fierţi pur şi simplu şi lapte slab, cu grăsimea îndepărtată pentru unt şi brânză.

Când Sarah îi mulţumi fetei, aceasta îi răspunse într-o engleză împleticită:

— Mi-aş dori să vă pot ajuta, doamna mea, da nu pot face ni'ca.

Îi aruncă o privire dezgustată lui Flannery.

— Înţeleg, spuse Sarah uşor. Apreciez că ai gătit o masă atât de bună din ce ţi-a fost dat pentru mine.

Bridget încuviinţă din cap, apoi se apropie de vatră să amestece în tocana de oaie. Preparatul mirosea foarte bine, după trei zile de lapte şi cartofi – şi alea cu ţârâita.

Înainte ca Sarah să cedeze şi să înceapă să saliveze, O'Dwyer o apucă de braţ şi o ridică în picioare.

— A venit timpul să te închidem peste noapte, domniţă blestemată.

Sarah îşi eliberă braţul şi îşi ridică pătura. Era aspră şi zdrenţăroasă pe margini, dar era singurul lucru care o putea împiedica să tremure toată noaptea.

— Dacă nu mă laşi să te prind de braţ, domniţă, spuse O'Dwyer batjocoritor, o să te conduc până acolo

de ţâţă.

O apucă de sânul stâng atât de tare, încât sigur o învineţi.

După un moment de şoc, Sarah explodă de furie. Strângându-şi cu putere degetele de la mâna dreaptă, îşi ridică pumnul din lateral şi îl lovi pe O'Dwyer puternic în vintre.

O'Dwyer ţipă şi dădu drumul sânului lui Sarah, împleticindu-se în spate, acoperindu-şi cu mâinile părţile intime vătămate.

— Căţea veninoasă! gâfâi el. O să te *ucid* pentru asta.

— Ba n-ai s-o faci, spuse Flannery cu un rânjet, îndrumându-l pe O'Dwyer spre un scaun, apoi punându-i un pahar de alcool în mână. Nu poţi să învinovăţeşti fata că se apără. Seamănă mai mult cu o fătucă irlandeză decât cu o ducesă şi îmi place mai mult de ea aşa. Apoi, cu o expresie aspră pe chip, îi spuse lui Sarah: Acum intră în cămară, şi asta rapid, dacă nu vrei să te azvârlim noi în ea.

Ştiind că nu era cazul să îşi mai forţeze norocul, Sarah înfăşură pătura în jurul ei şi păşi spre cămară cu toată demnitatea de care era în stare. Micuţa încăpere era plină de rafturi încărcate cu saci cu legume şi făină. Nimic ce i-ar fi putut îmbogăţi cina. Şuncile şi brânza erau depozitate în altă parte.

Înainte ca uşa să se închidă în spatele ei, avu destulă lumină cât să vadă ceva fugind de-a lungul podelei, spre dosul cămării. Se cutremură şi se ghemui, sprijinindu-se de uşă. Şoareci sau, şi mai rău, *şobolani*.

Muşcându-şi buza, îşi spuse să nu reacţioneze prosteşte. Normal că astfel de animale erau atrase de cămară. Nu aveau să o deranjeze atâta timp cât nu se

întindea pe podea ca să o poată ronţăi.

Se cutremură din nou la acest gând. Era prea obosită pentru a sta în picioare toată noaptea, dar rafturile din cămară erau suficient de late pentru o persoană mică. Mulţumind cerului că era minionă, Sarah pipăi rafturile din stânga până găsi unul la nivelul şoldului şi cam la treizeci de centimetri sub următorul. Suficient spaţiu pentru ea.

Dădu totul la o parte de pe raft, împingând fiecare lucru spre peretele din spate. Un nor de făină se ridică în aer, urmat de spargerea unor vase şi mirosul înţepător de oţet când un mic recipient cu murături zbură pe jos. Nu mirosea prea promiţător, aşa că nu investigă mai departe.

După ce înlătură totul, se înfăşură în pătură ca într-un cocon şi se vârî pe raft. Era suficient spaţiu dacă nu încerca să se întoarcă pe o parte.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, îşi dădu seamă că în cămară pătrundea puţină lumină de la o fereastră înaltă şi îngustă, suficientă cât să dezvăluie conturul rafturilor şi al uşii. Deşi geamul era prea mic ca să poată evada, chiar dacă ar fi reuşit să ajungă până la el, îi plăcea că nu era complet învăluită în întuneric.

Odihnindu-şi capul pe mână, îşi închise ochii cu un oftat. Măcar nu zăcea pe podea, în eventualitatea că prin cămară umblau şoareci.

După o eternitate de întuneric, Mariah pluti încet înapoi spre conştiinţă. Se afla în propriul pat, îşi dădu seama. La Ralston Abbey. În lumina slabă a lumânării, recunoscu ţesătura bogată a baldachinului de deasupra ei.

Şi nu era singură în pat. Cu un efort

supraomenesc, îşi întoarse capul spre stânga şi îl văzu pe Adam. Stătea întins pe aşternuturi, îmbrăcat doar în pantalonii din piele de căprioară şi o cămaşă şifonată, cu părul încâlcit pe pernă, cu mâna odihnindu-se pe a ei.

Moţăia, dar, când Mariah îşi întoarse capul, ochii lui se deschiseră larg. Acestuia i se tăie răsuflarea văzând-o, apoi se sprijini în cot, cu ochii verzi înflăcăraţi.

— Mariah! Te-ai întors, nu-i aşa?

— Adam!

Vocea îi era slabă, aşa că abia se auzi, dar se forţă să zâmbească.

— Copilul? Este bine?

— Excelent, spuse el atingându-i obrazul cu tandreţe. Un flăcău arătos şi sănătos. Coborând de pe salteaua largă, continuă: Tânărul nostru Richard doarme în pătuţul lui pe partea ta de pat. Vrei să îl ţii în braţe?

— Te rog!

Revenindu-şi pe deplin în simţire, îşi privi soţul coborând din pat, înconjurându-l şi ridicând cu grijă din pătuţ copilul înfăşurat. Cu aceeaşi atenţie, Adam sprijini copilul în curbura făcută de braţul lui Mariah.

Deşi nu îşi amintea să îşi fi văzut copilul mai devreme, sentimentul era unul atât de firesc şi de normal, încât copilul căscă scurt, apoi se lipi de ea. Era un băiat frumuşel şi micuţ, cu şuviţe de păr negru ca ale lui Adam. Se hotărâseră să îl numească Richard Charles Lawford, după taţii lor. Îi studie fermecată chipul micuţ. Copilul ei, Richard. *Fiul* ei! Ea şi Adam făcuseră acest mic miracol împreună.

Găsi forţa să îşi strângă protector braţul în jurul lui.

— Este frumos, şopti ea, încercând să îşi pună

ordine în gânduri. Am fost foarte bolnavă, nu-i aşa? Cât de mult timp?

— Cam cinci zile, spuse Adam cocoţându-se pe marginea patului.

Părea extenuat şi nu se bărbierise de mai multe zile.

— Noi… Eu… aproape te-am pierdut, Mariah. Sângerai atât de tare. Scutură din cap pentru a alunga această amintire. Dacă Julia n-ar fi fost aici, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

— Cum a fost hrănit Richard dacă eu am fost inutilă? întrebă ea, deodată îngrijorată.

— Avem o doică excelentă din sat, spuse el liniştitor. Julia a avut grijă şi de tine, şi de Richard.

Mariah închise ochii, încercând să îşi stăvilească lacrimile. Se simţea tare slăbită. Mulţumea cerului pentru Julia, care fusese una dintre cele mai bune moaşe şi cele mai bune prietene în orice moment. Încerca să îşi aducă aminte ce se întâmplase. O convinsese pe Sarah să o scoată la o plimbare de dimineaţă. Apoi…

Sângele îi îngheţă odată cu revenirea amintirilor. Durerile care o apucaseră la biserica abandonată. Răufăcătorii care veniseră să o răpească. Oribila criptă întunecată în care se ascunsese în timp ce sora ei se lăsase pe mâinile necunoscuţilor violenţi.

— Sarah! A fost răpită! Ai găsit-o şi ai adus-o acasă? A fost atât de curajoasă!

Expresia lui Adam deveni serioasă.

— Nu încă. Prin cel mai pur noroc, Rob Carmichael venise să ne viziteze chiar când te aduceam acasă după răpire. A plecat în urmărirea lor imediat.

Mariah mai fusese ajutată de Carmichael şi în trecut şi ştia că era un bărbat alarmant de capabil.

— Dar nu a găsit-o încă?

Adam scutură din cap.

— A fost dusă în Irlanda. Rob mi-a transmis un mesaj chiar înainte să traverseze în urmărirea răpitorilor. Nu am mai primit veşti de la el. Dar, dacă poate cineva să o găsească, el este acela.

Ezită înainte să continue:

— Situaţia este gravă, Mariah. Se pare că răpirea a fost una politică.

Mariah văzu în ochii lui teama că Sarah ar putea fi ucisă de ticăloşi şi că ea trebuia să se pregătească pentru ce era mai rău.

— Este teafără! spuse Mariah cu încăpăţânare. Aş şti dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău. Chiar când nu ştiam că am o geamănă, îi simţeam prezenţa. Cu siguranţă Rob o va găsi în curând.

— Sper să ai dreptate, spuse Adam uşor, sprijinindu-şi mâna pe umărul ei.

Şi Mariah spera. Nu era sigură că ar fi putut suporta gândul că Sarah a murit în locul ei.

capitolul 6

Rob îşi ajunse vânatul la amurg. Când trăsura răpitorilor se opri peste noapte la o casă de piatră masivă, Rob privea prin lunetă de pe drumul întins pe dealul de deasupra. Deşi nu putea discerne detalii, zărise o siluetă mică în mijlocul unui grup de bărbaţi care coborâseră din căruţă şi intraseră în casă. Se bucura să vadă că fata nu se mişca de parcă ar fi fost rănită, atât de dragul ei, cât şi pentru că uşura evadarea.

Odată cu lăsarea serii, coborî dealul şi se apropie de casă. Un şopron gol de lângă grajduri oferea un loc

bun pentru a-şi ascunde şi a-şi îngriji cei doi cai ai săi. Erau animale zdravene, cu o rezistenţă bună, dar nu avusese timp să găsească o şa pentru doamne. Spera ca domnişoara Sarah să nu fie prea doamnă ca să călărească bărbăteşte.

În timp ce aştepta ca luminile din casă să se stingă, pregăti o masă sărăcăcioasă din pâine nedospită şi brânză. Petrecu câtva timp în grajd şi, folosindu-se de un cuţit ascuţit, se asigură că hamurile şi harnaşamentele cailor şi ale trăsurii aveau să cedeze rapid dacă el şi domnişoara aveau să fie urmăriţi.

Apoi cercetă împrejurimile casei, căutând o modalitate de-a pătrunde înăuntru. Nu putea fi prea complicat să intre, însă găsirea fetei fără să trezească pe cineva avea să fie o treabă mai dificilă. Era nevoit să se bazeze pe o combinaţie între logică şi intuiţia sa misterioasă de găsitor.

Un număr destul de mare de lumini erau în continuare aprinse în casă, când cineva ieşi prin spate. După ce studie silueta, ajunse la concluzia că era vorba despre o femeie frumoasă, într-o mantie întunecată simplă, care ducea în mână un mic felinar. Înainta vioi pe alee. Rob bănui că era vorba despre o servitoare care se îndrepta spre casa ei din sat.

Recunoscător pentru norocul care dăduse peste el, Rob o urmă în tăcere până ajunseră la o distanţă semnificativă de casă. Apoi se apropie de ea din spate şi o prinse cu forţă, blocându-i braţele şi acoperindu-i gura cu o mână.

În timp ce ea încerca să se elibereze, el îi şopti uşor în irlandeză:

— N-o să te rănesc, fătucă, dar am nevoie de niscaiva informaţii despre tânăra adusă în casă în seara asta. Promiţi să nu ţipi dacă îmi iau mâna de pe

gura ta?

Relaxându-se puţin, femeia încuviinţă din cap.

Când Rob îşi îndepărtă mâna, fata spuse îngrijorată:

— Cine eşti şi de ce întrebi? Tot ce ştiu este că e o femeie mică şi drăguţă şi că ei spun că este ducesă.

— Eu sunt Rob. Şi tu eşti…?

— Bridget, bucătăreasă şi slujnică în bucătărie la domnul McCarthy, spuse ea şi făcu semn cu capul înspre casă.

— Vreau să ştiu unde au închis-o, zise Rob grav, dându-i drumul lui Bridget. Familia ei m-a trimis să o aduc înapoi acasă, în siguranţă.

— Asta este bine. Nu aş lăsa un câine cu ticăloşii ăia, spuse ea întorcându-se spre el, cu faţa ascunsă de întunericul de afară. Bucătăria şi cămările sunt în spatele casei, la parter. Au închis-o în una dintre cămări, cea din capătul îndepărtat al bucătăriei. În bucătărie intri prin uşa laterală din partea de vest a casei.

Era o informaţie utilă.

— E păzită?

— Nu ştiu. Eu am plecat când încă mâncau merindele domnului McCarthy şi îi beau whisky-ul, spuse ea cu o voce amară. O mare încurcătură o să facă, de asta sunt sigură.

— Ştii cumva cine sunt răpitorii?

— Membrii unui grup de rebeli care îşi spun Irlanda Liberă, pufni Bridget. Libertatea pentru Irlanda ar fi un lucru bun, dar n-aş avea încredere într-un asemenea grup de ticăloşi. Stăpânul meu n-a fost deloc bucuros să îi vină în casă cu o ducesă răpită. Vocea îi fu cuprinsă de o notă de îngrijorare. O să vină trupe britanice să o caute?

Rob îi înţelese grija. Orice fel de luptă avea să fie de rău augur pentru casă, pentru stăpânul ei, pentru zonă şi pentru slujba acestei tinere femei.

— Nimeni în afară de mine, şi scopul meu este să o eliberez pe doamnă fără să rănesc pe cineva.

Şi, dacă cineva avea să fie rănit, să se asigure că nu despre Sarah Clarke-Townsend urma să fie vorba.

— E în regulă atunci, spuse ea încuviinţând din cap cu hotărâre. Nu-mi place să văd o femeie intimidată şi hărţuită, nici măcar o ducesă engleză.

Rob ghici că bărbatul care încercase să o intimideze pe Bridget aflase rapid că nu era o idee bună.

— Juri să nu dai alarma? Dacă nu juri, va trebui să te leg şi să te las într-un şopron.

— Jur. Cu cât o duci mai repede pe lady de aici, cu atât mai bine, chicoti Bridget. O să mă duc la mine acasă, şi dimineaţa o să fiu de-a dreptul şocată când o să aflu că a dispărut.

— Eşti o fată bună. Uite aici, pentru ajutorul tău, spuse Rob strecurându-i o bancnotă împăturită în mână.

Degetele fetei se strânseră în jurul banilor.

— Nu era nevoie, dar îţi mulţumesc.

— Vine împreună cu gratitudinea familiei fetei. Este foarte iubită.

— Atunci du-o acasă în siguranţă, băiete. Apoi adăugă, cu un glas sugrumat de emoţie: Şi, dacă te întorci vreodată în timpul zilei, caută-mă. Bridget Malone, mi-a făcut plăcere.

— Şi mie, Bridget Malone.

Rob schiţă o plecăciune, apoi o privi plecând spre casă unduindu-şi şoldurile. Avusese un mare noroc să găsească o slujnică fără loialitate faţă de prietenii

rebeli ai stăpânului ei şi cu simpatie pentru o fată aflată în pericol. Se întoarse şi se îndreptă spre casă, plănuind intrarea în clădire – şi cum aveau să iasă amândoi.

Trecură ore întregi înainte ca toate luminile din casă să se stingă, dar Rob îşi exersase răbdarea în toţi anii cât acumulase experienţă. Ploaia uşoară se opri şi cerul se înseninã, dând la iveală o lună ca de ceară, care avea să le mai ofere lumină câteva ore, ajutându-i să evadeze.

Într-un final, toată casa se cufundă în întuneric, cu excepţia unei luminiţe de la parter, care părea să vină din bucătărie. Cum asta putea să însemne că prizoniera era păzită, hotărî să intre pe uşa din faţă, mai degrabă decât pe cea sugerată de Bridget.

Era priceput la lacăte, aşa că masiva uşă din faţă nu reprezentă o mare provocare. Pătrunse pe furiş, abia respirând, apoi închise uşa aproape complet, lăsând-o pregătită pentru o evadare rapidă. În timp ce studia împrejurimile, îşi scoase ciomagul din buzunarul interior. Îl dobândise în India şi era dotat special cu proeminenţe pentru a-i oferi o mai mare putere de lovire în timpul unei confruntări.

Casa părea să aibă o structură obişnuită, cu scări ce coborau prin centru şi camere de fiecare parte a acestora. O cameră de zi se află în dreapta, sufrageria în stânga. Întrucât Bridget îi spusese că bucătăria era amplasată în spatele camerei de zi, trecu printre masă şi dulap spre uşa ce trebuia să dea în bucătărie.

Cu ciomagul în mâna stângă, deschise uşor uşa – şi îngheţă când fu întâmpinat de sforăitul zgomotos din interior.

Fără să se mişte, studie pe cât posibil încăperea.

Bărbatul care sforăia era aşezat pe o băncuţă de lângă un banc de lucru lat, cu capul sprijinit pe mâinile împreunate. Lângă el se aflau o sticlă goală de whisky şi felinarul ce lumina camera. Omul părea cufundat într-un somn al beţiei, aşa că Rob decise să nu se retragă. Nu când se afla atât de aproape de domnişoara răpită.

Încet, traversă bucătăria prin partea stângă. Bărbatul care sforăia nu se mişcă atunci când Rob trecu la mai puţin de doi metri de el.

Se întinse spre uşa de la cămară. Cheia se afla în broască, ceea ce îl scuti de efortul de a o sparge. Întoarse cheia, şi aceasta scârţâi.

Rămase nemişcat, fără să respire, dar beţivul continua să sforăie. Rugându-se ca balamalele să nu scârţâie şi ele, deschise uşa încetişor şi intră, închizând-o în spatele său.

O rază de lună ce se strecura prin geamul înalt al cămării lumina cea mai mare parte a micii cămăruţe. Prima lui reacţie fu una de dezamăgire când zări pe podea doar un morman de saci, cutii şi vase sparte, nu un prizonier adormit.

Ceva se mişcă pe raft, şi o faţă delicată înconjurată de un nor pufos de păr blond îl privi. Domnişoara Sarah Clarke-Townsend arăta ca un adorabil puişor de găină. Nevinovată şi neajutorată, victima primei vulpi sau a primului şoim care îi ieşea în cale. Sperând că nu avea să ţipe sau să facă altceva care să atragă atenţia asupra lor, îi spuse cu voce abia audibilă:

— Ashton m-a trimis. Plecăm de aici?

Ochii fetei se măriră ca ai unui pui de pisică speriat, apoi îşi coborî picioarele pe podea.

— Da! Înfăşurându-şi pătura zdrenţuită ferm în jurul umerilor, continuă: Tu primul, domnule!

Deşi vocea ei fusese joasă, Rob îi puse un deget pe buze pentru a sublinia importanţa tăcerii.

— Un bărbat doarme în bucătărie. Trebuie să ieşim în foarte mare linişte.

Ea aprobă din cap şi îşi strânse pătura mai bine în jurul corpului. Când ajungeau la cai, avea să îi găsească el ceva mai călduros.

Deschise uşa din nou şi înaintă în bucătărie, făcându-i semn să îl urmeze întrucât beţivul încă sforăia. Ea îl ascultă şi păşi încet în urma lui.

Traversaseră jumătate din bucătărie, când se petrecu un dezastru. Ceva căzu zdrăngănind pe podea, şi domnişoara Sarah ţipă din pricina surprizei. În timp ce beţivul se trezea mormăind, Rob văzu că pătura ei agăţase o mătură sprijinită de zid, răsturnând-o.

Ochii beţivului se măriră în vreme ce bărbatul încerca să se concentreze asupra lor.

— Căţeaua încearcă să scape! tună el, ridicându-se de la masă.

Alte două capete apărură pe cealaltă parte a mesei. Rob înjură când îşi dădu seama că nu îi văzuse pe oamenii care dormeau acolo. Depăşit numeric, avea doar avantajul că era treaz şi alert. În timp ce ceilalţi doi bărbaţi se ridicau, Rob se repezi spre beţiv, care era cel mai aproape de el.

— Fugi! strigă spre Sarah.

Înainte ca beţivul să poată reacţiona, Rob îl izbi în tâmplă cu ciomagul. Omul se prăbuşi pe spate peste băncuţă, scăpând sticla de whisky pe podea, unde aceasta se sparse zgomotos.

Fără să se oprească, Rob sări peste masă şi îl atacă pe cel mai apropiat dintre cei doi bărbaţi – un tip vinos care tocmai scotea un cuţit din teaca de la brâu. Rob îl lovi în burtă, apoi îl izbi puternic în cap. Bărbatul

se prăbuşi gemând.

Când bărbatul vinos căzu la pământ, Rob se întoarse să înfrunte ultimul adversar – şi se opri pe loc văzând ţeava unui pistol îndreptat spre el.

Al treilea bărbat ridică trăgaciul, mârâind:

— Nu ştiu cine eşti, tipule, dar spune-ţi rugăciunile!

Rob se pregătea să se arunce peste masă, sperând să evite împuşcătura, când aerul răsună de un zgomot puternic, ca de gong. Bărbatul înarmat se prăbuşi la pământ. În spatele lui, zâmbind fericită şi ţinând o tigaie masivă de fier cu ambele mâini, era puişorul lui neajutorat, arătând absurd de mulţumită de sine.

Luminat din spate de felinar, părul domnişoarei Sarah părea un nor auriu strălucind ca o aureolă în jurul feţei ei superbe. O emoţie sfâşietoare, căreia nu îi putea găsi nume, răsună în el. Dorinţa, poate, căci, din cauza frumuseţii, a bucuriei şi a inocenţei ei, reprezenta tot ceea ce el iubise şi pierduse odată.

Sentimentul trecu rapid, pentru că sarcina lui era să îi salveze viaţa, nu să se lase copleşit de propriile dureri.

— Bine lucrat, prinţesă. Acum este timpul să plecăm.

Ar fi preferat să îi lege pe cei trei bărbaţi, dar puteau sosi ajutoare în orice moment, şi nu îşi dorea o confruntare de proporţii. Ridică pistolul scăpat pe jos şi făcu semn spre uşa bucătăriei ce ducea afară din casă.

— Sunt perfect de acord! exclamă ea, ţâşnind spre ieşire.

Odată ajunşi afară, în aerul friguros al nopţii, o apucă de mâna mică şi spuse:

— Acum, prinţesă, *fugim!*

capitolul 7

Recunoscătoare că avusese o copilărie băieţoasă, Sarah străbătu curtea cu toată viteza, sprijinită de mâna fermă a salvatorului ei. Nu putea să creadă că fantezia ei devenise realitate şi că Rob Carmichael apăruse de nicăieri să o salveze din captivitate. Ar fi râs din toată inima dacă n-ar fi avut nevoie de orice răsuflare ca să alerge.

Luminile erau aprinse în casă, şi ea gâfâia când ajunseră la un şopron din spatele grajdurilor principale.

— Aşteaptă! îi ceru Carmichael şi îi dădu drumul la mână. Deschise uşile duble late, dând la iveală doi cai înşeuaţi. Cât de bine călăreşti? Dacă nu ai experienţă, te pot căra pe calul meu, dar asta o să ne încetinească.

— Ştiu să călăresc foarte bine, spuse ea, încercând să-şi tragă răsuflarea.

— Atunci sper că ştii să călăreşti bărbăteşte, pentru că n-am avut timp să găsesc o şa pentru doamne.

— Ar fi grozav să călăresc bărbăteşte! exclamă ea. Niciodată nu mi s-a permis să o fac.

— Atunci, hai sus pe şa.

Îşi uni mâinile, ajutând-o să urce pe cal. Sarah îşi ridică fustele, apoi îşi puse piciorul stâng în mâna lui şi se săltă pe animal. I se părea ciudat să îşi întindă piciorul drept peste cal, mai ales că acesta avea şi un spate lat. Dar, odată instalată în şa, poziţia i se păru naturală, chiar dacă fustele îi erau ridicate până la genunchi. În timp ce Carmichael îi regla scara, ea îşi aranjă fustele în jurul picioarelor, acoperind cât de mult posibil pielea descoperită, şi îşi înfăşură pătura pe sub ea.

— Ţi-e îndeajuns de cald? întrebă el. Pot să îţi dau

haina mea.

— Nu este nevoie. Haide să plecăm înainte să vină după noi.

Carmichael aprobă din cap şi se urcă pe propriul cal. O conduse spre drum într-un ritm alert, mărind viteza când văzu că Sarah ţinea pasul cu uşurinţă.

Lumina lunii era suficientă pentru a putea vedea pe unde mergeau şi, când ajunseră la drumul principal, trecură la un galop mai rapid. De data aceasta, Sarah chiar râse, un râset de plăcere pură. *Ăsta* era genul de aventură la care visase – să zboare prin noapte cu un erou chipeş care o salvase de la o întemniţare blestemată. Era mult mai plăcut decât să fie îmbrâncită de beţivi urât mirositori şi adusă la un pas de înfometare.

La această oră, erau singuri pe drum. Străbătură o distanţă bună înainte ca un grup de nori să acopere luna şi să reducă vizibilitatea aproape la zero. În momentul în care o ploaie uşoară începu să cadă, Carmichael îşi încetini bidiviul la pas şi se apropie de cel al lui Sarah.

— Bună treabă, domnişoară Clarke-Townsend. Un partener de drum de nădejde.

— Spune-mi Sarah, replică ea. Este mai simplu. Eşti prietenul lui Adam, Rob Carmichael, nu-i aşa?

O privi curios.

— De unde ai ştiut? Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Nu am fost prezentaţi oficial, dar ai fost prezent la nunta lui Lady Kiri. Sora mea mi-a spus că ai fost coleg de şcoală cu Adam. Sarah zâmbi uşor, amintindu-şi cât de mult o intrigase Carmichael. Una dintre rubricile mondene dintr-o revistă pentru femei te-a amintit ca onorabilul Robert Carmichael.

— Revista greşea, spuse el scurt. Nu mai am

dreptul să fiu numit aşa. Spune-mi Rob sau Carmichael, după cum preferi. Onorabil, niciodată.

Nu mai era onorabil? Frânându-şi dorinţa să îl întrebe ce însemna acest lucru, Sarah zise:

— Rob atunci, căci cu siguranţă o să ne cunoaştem destul de bine până ajungem acasă. Având un număr mare de întrebări, nu mai ezită. Cum ai reuşit să mă găseşti atât de repede? Lucrezi în Londra, nu-i aşa?

— Da, dar comisarii primesc sarcini în toată Marea Britanie. Ashton îmi făcuse o invitaţie deschisă de a sta la Ralston Abbey oricând mă aflu în zonă. Din pură întâmplare, mă foloseam de invitaţia lui chiar în ziua în care ai fost răpită.

Prietena lui Sarah, Lady Kiri, ar fi numit asta soartă, nu întâmplare. Cu mâinile strânse în jurul frâielor, Sarah întrebă:

— Sora mea este în regulă? Am lăsat-o chiar când intra în travaliu, ascunsă în cripta unei biserici abandonate.

După o scurtă ezitare, el răspunse:

— Era în siguranţă la conac şi în continuare în travaliu când am pornit după tine. Ashton şi prietena ei Lady Julia erau cu ea.

Deşi veştile o linişteau parţial, Sarah avea un sentiment sâcâitor că naşterea fusese una dificilă. Dar nu fatală. Cu siguranţă ar fi simţit dacă ar fi fost fatală.

Rostea o rugăciune în tăcere pentru sănătatea lui Mariah, când calul ei se poticni, se zbătu disperat să îşi recapete echilibrul, apoi se răsturnă. Sarah zbură şi ateriză cu un pleoscăit într-un ochi de apă care îi venea până peste cap. În timp ce se zbătea disperată să respire, mâini puternice îi ridicară capul deasupra apei.

— Eşti teafără? întrebă Rob cu asprime. Ai vreun os

rupt?

— Nu… nu cred, bolborosi ea când Rob o ridică în fund. Aterizase într-un şanţ plin cu apă, nu adânc, dar suficient să o înece dacă ar fi fost singură şi inconştientă. Apa şi noroiul sunt mai moi ca pământul.

O ridică de tot din apă şi o aşeză în picioare, ţinându-şi braţul în jurul mijlocului ei, drept sprijin.

— Din păcate, calul tău şi-a pierdut echilibrul pe marginea şanţului.

Se sprijini de Rob, cu fiecare muşchi al corpului arzând de durere.

— Este rănit?

— O gleznă lovită, dar nimic mai rău de atât. Este timpul să coborâm şi să înnoptăm într-un hambar drăguţ din zonă.

Sarah încuviinţă din cap, tremurând. Un vânt aspru o biciuia prin hainele îmbibate cu apă, şi în urma căzăturii îşi pierduse pătura. De data aceasta nu mai obiectă când Rob îşi dădu jos haina şi i-o înfăşură în jurul umerilor. Îi ajungea aproape până la picioare şi o încălzea cât de cât, dar se simţea în continuare ca un bloc de gheaţă.

— Te urc pe calul meu şi îl conduc pe al tău până la hambar, spuse el ajutând-o să revină pe drum. Nu este departe, cam la o jumătate de kilometru.

Ploaia începuse să cadă din nou, iar Sarah se chinuia să vadă prin întuneric.

— Tu poţi să vezi ceva?

— Am memorat câteva locuri care ar putea să ne fie de ajutor când am trecut pe aici în după-amiaza aceasta, explică el. Puterea obişnuinţei.

Obişnuinţa unui bun comisar, bănui ea. Când o ajută să urce pe calul lui, abia îşi putu ridica piciorul drept peste spatele calului şi degetele îi erau atât de

amorţite, că nu putea simţi frâiele.

Până ajunseră la hambar, aflat la capătul unei alei mocirloase, Sarah tremura atât de tare, că abia se putea ţine în şa. Rob deschise uşa şi conduse caii înăuntru.

Era întuneric ca într-un butoi, dar faptul că scăpase de ploaie şi de vântul tăios i se părea un dar divin. Sarah încercă să îşi controleze dinţii care-i clănţăneau şi se întrebă dacă avea să-i mai fie vreodată cald.

— E timpul să facem lumină, spuse Rob scoţând o cutie cu iască şi creând o scânteie pe care o folosi să aprindă o lumânare.

În acest anotimp, erau puţine lucruri de pus pe foc, dar într-un colţ se afla o grămadă mare de fân. În afară de aceasta, hambarul era în cea mai mare parte gol, cu excepţia unor unelte agricole sprijinite de un zid.

Un felinar era atârnat cu un cârlig de grinzile de deasupra. Rob ridică lampa şi puse lumânarea înăuntru. Materialul reflector din spatele lumânării mări lumina, dar rezultatul nu fu spectaculos având în vedere mărimea hambarului.

Sarah era pe jumătate inconştientă atunci când Rob o ridică din şa la fel de uşor de parcă ar fi fost un copil.

— Voi face ceva care te-ar ruşina dacă ai sta să te gândeşti, aşa că închide ochii şi nu te gândi, spuse el blând, aşezând-o în picioare.

Ea icni de surpriză când el trecu în spatele ei şi începu să îi desfacă spatele rochiei murdare, de culoarea păpădiilor.

— Rob…?

— Trebuie să scapi de hainele astea ude înainte să îngheţi, explică el, dându-i jos rochia cu dexteritate, lăsând-o în picioare în furoul murdar, în corset şi-n

ciorapi.

— Fiindcă m-am gândit că ar fi mai uşor să ieşim din Irlanda cu tine îmbrăcată ca băiat, am cumpărat din Cork nişte îmbrăcăminte bărbătească purtată.

— Atâta… atâta timp cât hainele sunt curate, spuse Sarah cu dinţii clănţănind. Nu, nu mai contează. Doar să-mi fie *cald!*

— O să-ţi fie în curând.

Rămase în spatele ei, pentru ca ea să nu fie nevoită să îl privească în ochi, îi dădu jos lenjeria şi începu să îi frece corpul gol cu o pătură aspră.

Era cea mai ciudată experienţă din toată viaţa lui Sarah. Într-o zi avea să-şi amintească probabil de ea ca fiind delicios de imorală. Acum era doar… ciudat să stea nemişcată şi goală puşcă într-un şopron la un pas de un bărbat arătos şi să se gândească doar la cât de frig îi era.

Frecarea păturii îi încălzi puţin pielea. Rob începuse cu spatele şi cu mâinile, apoi continuă cu partea din faţă, cu şoldurile şi cu picioarele. Ea închise ochii, aşa cum sugerase el. „Gândeşte-te la pătură, nu la mâinile mari, puternice, de bărbat, care mişcă pătura delicios de aspră de-a lungul întregului tău corp…”

Frecţia încetă. Rob îi ridică braţele şi îi trecu o cămaşă de băiat peste cap. Făcută dintr-o pânză des purtată şi spălată frecvent, ţesătura se simţea moale pe corp şi îi ajungea mult sub fund. Recunoscătoare că era acoperită şi că se mai încălzise puţin, se întoarse cu faţa spre el.

— Sper că nu ai adus doar o cămaşă.

— Izmene, pantaloni, ciorapi, cizme şi o haină, spuse Rob, la fel de netulburat de parcă tocmai ar fi ţesălat un cal. Te descurci sau ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc.

Sarah acceptă grămada de haine împăturite şi îşi trase cu stângăcie izmenele şi pantalonii.

În timp ce îşi sufleca cracul pantalonilor şi trăgea ciorapii, Rob dădu jos şeile de pe cai şi scoase din desagă un pachet înfăşurat în hârtie.

— Mănâncă nişte brânză cu pâine. Să ştii că mâncarea te încălzeşte.

Sarah se repezi la pachet şi îl deschise cu lăcomie. Pâinea şi brânza fuseseră feliate în bucăţi mai mici, ca să nu piardă timp rupând din ele.

— E cea mai bună brânză pe care am mâncat-o vreodată, spuse ea reverenţios în timp ce îşi punea o a doua bucată de brânză pe o felie de pâine. Şi pâinea este foarte bună.

— Foamea, cel mai bun sos, comentă Rob acceptând bucata de brânză pe pâine pe care i-o întinsese Sarah. Dar brânza cheddar irlandeză este bună, fără dubii, la fel şi pâinea nedospită.

Înfulecă mâncarea din două înghiţituri, apoi se întoarse la cai.

După ce puse fân la îndemâna ambilor cai, examină piciorul lovit al animalului.

— Nu va fi afectat permanent, dar n-o să te poată duce nicăieri mâine. Va trebui să îl dăm la schimb pe alt cal.

Sarah îşi muşcă buza şi începu să gândească dincolo de frigul şi de îngheţul care o cuprinsese.

— O să ne urmărească răpitorii?

— Foarte probabil, spuse Rob începând să ţesale calul cu o mână de fân. Bănuiesc că răpirea este măcar parţial motivată politic. Ai auzit ceva care să confirme asta?

— Da, bărbaţii făceau parte dintr-un fel de grup

radical pentru independenţă. Voiau să mă ducă la liderul lor fără să fiu rănită, ceea m-a scăpat de siluire. Încerca să îşi menţină vocea la un nivel scăzut şi se ruşină când glasul începu să îi tremure. Nu sunt sigură dacă m-au răpit pentru recompensă ca să strângă bani pentru grupul lor sau ca să mă execute pe post de simbol al maleficilor aristocraţi englezi.

— Le-ai fi spus că nu tu eşti ducesa de Ashton?

Ea ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că m-ar fi crezut. Nu doream să le spun prea curând, pentru că mi-aş fi pierdut astfel singura protecţie pe care o aveam. Iar dacă le-aş fi spus când călăul ridica securea, ar fi crezut doar că sunt disperată şi laşă. Slabă.

Colţul gurii lui Rob se strâmbă.

— Ai dreptate, ţi-ar fi fost greu să îi convingi că nu eşti ducesa, ci sora ei geamănă. Ar aduce prea mult a roman gotic.

Ea îşi încreţi nasul.

— Aşa şi este. Vulgar şi neverosimil.

— Viaţa este adesea în ambele moduri, spuse el apucând o mână proaspătă de fân şi continuând să ţesale calul. Şi să te îmbraci în băiat ca să nu fii prinsă este gotic, dar practic. Îmbrăcată aşa, o să fii mult mai puţin observabilă decât dacă ai călători ca o tânără lady elegantă.

— O tânără lady elegantă? pufni ea. Arăt de parcă aş fi fost târâtă prin tufişuri.

— E cu atât mai impresionant că în aceste condiţii încă arăţi elegantă, răspunse el continuând să ţesale calul cu aceeaşi eficienţă plină de energie pe care o folosise şi cu ea.

Sarah se încruntă, nesigură dacă vorbea serios sau dacă pur şi simplu avea un simţ sec al umorului. Era

înclinată să creadă că era vorba despre a doua variantă, pentru că ea cu siguranţă era lipsită de eleganţă.

După ce îşi stoarse apa în exces din păr, începu a-l descâlci cu degetele, gest care îi dădu şansa să îşi studieze salvatorul. Înalt, subţire şi musculos, se mişca frumos, neirosind nici un gest. Deşi avea un aer periculos, nu îi era frică de el. Îşi dădu seama cu o oarecare surpriză că, atâta timp cât el considera salvarea ei în sarcina lui, avea să o protejeze cu preţul propriei vieţi. Era un gând care te aducea cu picioarele pe pământ.

Dar el rămânea un mister pentru ea. Se întreba în legătura cu viaţa lui personală. Avea oare una? Avea o soţie sau o amantă? Familie? Lăsa impresia că nu avea nevoie de nimeni şi de nimic.

Fără să îşi dea seama că vorbea cu voce tare, spuse gânditor:

— De ce îţi pasă cel mai mult pe lume?

O privi peste spatele calului şi se holbă la ea cu ochii albaştri, mâinile încetând să i se mai mişte. Părul şaten îi era ud şi încâlcit, iar faţa îi era puternică şi subţire, ca restul corpului. În ciuda abilităţii sale de a se pierde în fundal atunci când dorea acest lucru, era un bărbat remarcabil de arătos.

— Îmi pare rău, spuse ea roşind. A fost o întrebare impertinentă.

— Adevărat, dar una interesantă. Sprâncenele i se împreunară în timp ce se gândea. Presupun că cel mai mult ţin la justiţie. Îşi continue ţesălatul. Viaţa şi societatea sunt adesea nedrepte. Uneori pot să înclin măcar puţin balanţa justiţiei.

Era un răspuns fascinant. Dar, până la urmă, era un bărbat fascinant.

— De aceea ai devenit comisar? Ca să poţi să aperi legea?

— Este o parte din motiv, spuse el, şi vocea îi deveni uscată. La fel de importantă este şi mâncarea ce o pui pe masă.

Fiii lorzilor recunoşteau arareori că sunt nevoiţi să muncească pentru existenţă. Îi plăcea atitudinea lui practică, chiar dacă se întreba în continuare de ce nu mai era onorabilul Lord Carmichael. Dar nu îşi dorea să mai îi pună încă o întrebare impertinentă atât de curând.

— Care este planul de întoarcere în Anglia? Dacă ai vreunul.

Rob aruncă fânul pe care îl folosise să ţesale calul.

— Înaintăm de-a lungul coastei fără să fim prinşi, apoi închiriem o barcă să ne ducă înapoi în Anglia. Nu vrem să ne întoarcem direct pe drumurile spre Cork sau Dublin. Un port mai mic va fi mai bun. În afară de asta, va trebui să vedem cum evoluează lucrurile. Contează mult dacă suntem urmăriţi şi cât timp pierdem din cauza şchiopătatului calului ăstuia, spuse el bătând calul pe fund.

— Măcar ploaia va şterge urmele pe care le lăsăm, sublinie ea, suprimând un căscat, nesigură dacă era din cauza oboselii sau a frigului. Mai bine mă întind înainte să pic.

El se încruntă studiind-o.

— Încă tremuri. Trebuie să folosim cea mai veche formă de încălzire. Căldura animală.

— Să dorm cu caii? întrebă ea confuză.

El rânji şi păru mult mai puţin intimidant.

— Să dormi cu mine, într-un mod foarte cast. Ne îngropăm în fân, eu te ţin în braţe, şi o să ne fie la amândoi mai cald.

Sarah îl privi clipind. Cu alte cuvinte, avea să doarmă cu un bărbat pentru prima dată în viaţa ei, un străin practic. Aşa să fie! Trecuse de mult de etapa şocului, aşa că încuviinţă din cap şi se îndreptă spre fânul îngrămădit într-un colţ.

Se culcuşi în căpiţă. Tulpinile şi frunzele uscate o înţepau uşor, dar fânul era moale şi mirosea frumos. Cu un oftat de uşurare, se ghemui ca să păstreze cât de multă căldură posibil.

Rob stinse lumânarea, apoi traversă hambarul, alăturându-i-se în fân. Deşi Sarah avea încredere în bunul lui comportament, deveni tensionată când el se întinse lângă ea.

— Relaxează-te, murmură el trăgând fân peste amândoi, ca o pătură uşoară, puţin aromată.

Apoi o trase spre el, cu spatele ei lipit de el. Era mare, şi cald, şi liniştitor.

Sarah oftă de plăcere, oprindu-se din tremurat, şi începu să se relaxeze. Nu era nimic pasional în îmbrăţişarea lui, doar căldură şi protecţie.

Pentru întâia oară de la răpirea ei, Sarah dormi bine.

capitolul 8

Bucătăria domnului McCarthy arăta ca o zonă de război, cu mobilă răsturnată şi vase sparte. Flannery se plimba de-a lungul camerei, urlând la trupele lui bătute şi însângerate.

— Voi trei aţi lăsat un singur om să intre şi să plece cu ducesa? Sunteţi un grup de neisprăviţi!

Curran îi răspunse slăbit:

— Dar eu şi Donovan dormeam. Ne-a luat prin surprindere.

— Tot eraţi trei! Şi nici măcar nu avea pistol, spuse el privindu-l fioros pe Donovan. Nu până când ţi-a luat pistolul ăla bun pe care ţi l-am cumpărat!

— De unde să ştiu că ducesa o să îmi dea una în cap cu o oală de fier? răspunse vizitiul defensiv. Am crezut că este o lady.

— E mai bărbat ca oricare dintre voi! urlă Flannery. Salvatorul ei trebuie să fie vreun angajat de-al lui Ashton de a venit după noi atât de rapid. Oriunde s-ar afla acum, sigur se distrează copios pe seama noastră.

— Ticălosul nu era dintre oamenii lui Ashton, spuse O'Dwyer posomorât, spălându-şi sângele de pe faţă. L-am recunoscut. Îl cheamă Carmichael şi este comisar londonez. Unul dintre cei mai buni.

— Un scoţian?

— Mai rău. Englez. Are o reputaţie de salvator al moştenitoarelor fugite şi merge vorba că rezolvă o mulţime de alte probleme delicate. O'Dwyer rânji cercetându-şi vânătăile masive de la tâmple. Face tot felul de comisioane speciale pentru tipi bogaţi.

— Descrie-mi-l, îi ordonă Flannery. O să-i anunţ pe toţi membrii Irlandei Libere de pe fiecare drum şi de la fiecare barieră de aici şi până pe coastă. O fi Carmichael comisar, dar Miss Ducesa o să-l încetinească în călătorie. Spălaţi-vă şi mâncaţi bine. De îndată ce se face lumină, pornim încet după ei. Ţineţi minte, fără ducesă, fără recompensă.

— Totul mergea atât de bine, mormăi Curran.

— Fix în momente de-astea trebuie să sporeşti atenţia, bombăni Flannery. Ţineţi minte, avem nevoie doar de ducesă. Pe comisar îl puteţi omorî.

*

Amintindu-şi că domnişoara Sarah Clarke-Townsend era o clientă şi o domniţă în pericol, nu ceva dulce de ţinut în braţe, Rob se concentră pe căldura reciprocă mai mult decât pe caracterul ei feminin. Cu excepţia părţii din mintea sa care era tot timpul în alertă, se cufundă într-un somn epuizat, mulţumit că ea nu era genul care să îşi piardă capul. Din acest punct de vedere, semăna cu sora ei. Din ceea ce văzuse Rob, ducesa era admirabil de echilibrată şi cu picioarele pe pământ, trăsături pe care le împărtăşea cu Sarah, chiar dacă amândouă semănau cu nişte pui de găină pufoşi…

Se trezi cu o erecţie arzătoare şi cu un corp moale de femeie strâns într-o îmbrăţişare înfierbântată, doar materialul hainelor stând în calea împreunării lor. Exclamă „Doamne, Dumnezeule!” în acelaşi moment în care ea strigă „Dumnezeule mare!”

Treziţi de şoc, se îndepărtară repede unul de celălalt. Rob rămase întins pe spate şi îşi împreună mâinile, înjurându-se. Era un bărbat în toată firea, nu un adolescent în călduri!

Din nou recunoscător că domnişoara Sarah ştia să îşi păstreze cumpătul, reuşi, în sfârşit, să i se adreseze cu o voce stăpânită:

— Îmi pare rău. De regulă nu seduc femeile pe care le salvez.

Sarah scoase un pufnet de parcă şi-ar fi strâns pumnii în acelaşi timp.

— Nu cred că asta a fost o seducţie. Doar… căldura animală în acţiune. Pentru că acum îmi este foarte cald!

— Şi mie îmi este.

Se strădui să se gândească la cum ar fi reacţionat Ashton dacă ar fi aflat că el se culcase cu sora ducesei.

Gândul acesta îl ajută să îşi reducă pulsul.

— Ai spus că de regulă nu seduci femeile pe care le salvezi, spuse Sarah, cu o voce curioasă. Înseamnă că totuşi s-a întâmplat la un moment dat?

— Desigur că nu! Când sunt angajat să salvez fetele de la ruşine, nu pot să devin eu cauza ruşinii lor.

— Salvezi moştenitoarele fugite de propria prostie, presupun, chicoti Sarah. Asta nu se aplică şi în cazul meu. Eu nu sunt moştenitoare.

Rob zâmbi puţin în întuneric.

— Dar principiul rămâne. Sarcina mea este să te aduc întreagă şi cu onoarea intactă la familia ta.

— Ştiu şi, crede-mă că sunt recunoscătoare, spuse ea oftând. Dar uneori mi-e tare teamă că mi-e scris să mor virgină.

Rob se înecă.

— Asta nu este o discuţie pe care ar trebui să o avem. Trase aer în piept încercând să nu îşi imagineze cum ar fi să o instruiască el pe această minunată şi dispusă tânără femeie. Chiar dacă nu eşti o moştenitoare, nici o fată atât de frumoasă ca tine nu poate duce lipsă de peţitori.

Tonul glumeţ din glasul ei dispăru.

— Nu duc lipsă. Dar am iubit şi am pierdut, şi eu… nu cred că o să se mai repete vreodată.

— Îmi pare rău. Durerea din vocea ei îl făcu să îi găsească mâna şi să i-o apuce liniştitor. Dar un bărbat suficient de prost să te părăsească nu merită să fie deplâns la nesfârşit.

— M-a părăsit murind, nu pentru alta. Cu el mă simţeam ca cea mai frumoasă şi cea mai fascinantă femeie în viaţă. Balul de logodnă trebuia să aibă loc cu ocazia celei de-a optsprezecea aniversări a mea. El… a fost ucis la vânătoare cu două săptămâni înainte,

spuse ea cu glasul frânt. Eu tocmai îmi alegeam hainele de mireasă.

— Oh, Sarah, spuse el rostogolindu-se lângă ea şi strângând-o în braţe. Îmi pare atât de rău. Dar, dacă te-a iubit cu adevărat, nu şi-ar fi dorit să îl jeleşti pentru totdeauna.

— Sunt convinsă că nu şi-ar fi dorit. Gerald susţinea că trebuie să te bucuri de viaţă, oftă ea. După perioada de doliu de un an, mi-am spus că a venit momentul să caut din nou. Dar, atunci când am făcut-o, nu am găsit pe nimeni cu care să vreau să mă mărit măcar o fracţiune din cât doream cu Gerald. Caut de şapte ani fără succes. Bărbaţii de familie bună şi demni nu mă interesează, şi mi-am dat seama că cei chipeşi îmi vor frânge inima mai devreme sau mai târziu.

— Aşa cum a făcut-o Gerald, spuse Rob uşor.

— Exact. Vocea lui Sarah era plină de durere. Eram amândoi atât de tineri, şi cred că am fi putut să creştem împreună. Dar nu o să aflu niciodată. Pentru că nu am avut timp să mă dezobişnuiesc de iubirea faţă de el – el încă... are sufletul meu. Să fiu o mătuşă virgină mi se va potrivi bine totuşi. Din multe puncte de vedere, prefer să fiu o femeie independentă.

El se întreba dacă era pe deplin adevărat sau dacă doar se pricepea să găsească partea bună din situaţia ei.

— Independenţa are multe avantaje, aprobă el. Dar nu neglija posibilitatea de a găsi un bărbat care să fie un tovarăş bun şi onorabil, chiar dacă nu o să-l iubeşti aşa cum l-ai iubit pe Gerald.

— Te-ai însura cu o femeie care să-ţi fie doar o bună tovarăşă? întrebă ea sceptică. Presupun că, dacă n-aş fi fost îndrăgostită nebuneşte la un moment dat, un tovarăş agreabil ar fi fost chiar potrivit.

De obicei nu discuta despre viaţa lui privată, dar în întuneric şi inspirat de onestitatea lui Sarah, se trezi spunând:

— Eu le-am cunoscut pe amândouă. Am fost şi eu nebuneşte îndrăgostit când eram cam la fel de fraged ca tine când l-ai iubit pe Gerald. Şi am fost la fel de devastat când s-a sfârşit. Mult mai târziu, am descoperit... cea mai bună dintre tovarăşe. Cel puţin pentru o vreme.

Vocea lui Sarah se înmuie.

— Ce s-a întâmplat cu femeia pe care ai iubit-o nebuneşte? Cum era?

Rob se gândea rar la Bryony. Aparţinea unui timp din viaţa lui când încă avea speranţă şi optimism.

— Era o fiică de cioban, sălbatică şi frumoasă, de pe domeniul tatălui meu. N-am mai cunoscut o fată ca ea. Cu părul negru, neînfricată şi liberă. Lui Rob îi reveni în minte imaginea mentală rapidă cu Bryony fugind de-a lungul unei pajişti în faţa lui, cu părul negru fluturându-i în spate în vreme ce-l provoca râzând să o prindă. Înghiţi în sec. Am cerut-o în căsătorie în ciuda diferenţei de rang dintre noi.

— Şi a murit?

Gura lui se schimonosi.

— Tata a cumpărat-o. Nu ştiu cât i-a dat. Suficient cât să plece din zonă fără să-mi spună nimic.

Mâna lui Sarah înţepeni.

— Nu sunt sigură care mod de a pierde un iubit este mai rău.

Rob nu se gândise la asta, dar nu ezită să răspundă:

— Moartea este mai rea. Îmi place să mă gândesc că Bryony a luat banii şi şi-a făcut o viaţă bună în altă parte. Părinţii ei erau îngrozitori, şi poate nu credea că

eram serios în privinţa căsătoriei cu ea. Banii i-au oferit şansa de a fi independentă. Sper că e fericită.

— Dar erai serios în privinţa căsătoriei, spuse Sarah, cuvintele ei răsunând blând în puterea nopţii.

— Pe cât de serios poate să fie un bărbat. Ar fi fost o soţie splendidă de ofiţer.

— Ai fost în armată?

— Nu. Plănuisem să cumpăr un loc în regimentul lui Alex Randall, cu care am fost prieten bun în şcoală. Dar… circumstanţele s-au schimbat.

— Ai fi fost un ofiţer bun, spuse Sarah cald.

— Îmi place să cred că da, răspunse el zâmbind strâmb. Este o profesie mai onorabilă decât cea de comisar londonez.

— Dar cu siguranţă comisarul contribuie mai mult la justiţie, îl încurajă ea.

Rob era surprins de percepţia ei. Avea dreptate. Munca unui comisar putea să fie adesea sordidă, dar Rob reuşise să facă puţin mai multă dreptate pe lume.

— Şi tovarăşa? Nu se poate să fi fost cea mai bună dacă te-a părăsit.

Pierderea lui Cassie era una recentă, şi rana era încă adâncă.

— Era curajoasă şi periculoasă şi avea o inimă bună. Călătorea mult, şi eram rar împreună, dar acele momente au fost cele mai frumoase din viaţa mea. M-am gândit că într-o zi ne-am putea stabili împreună, dar în ochii ei eram destinaţi să fim prieteni, nimic altceva.

— Avea dreptate?

Deschise gura, apoi o închise gândindu-se. Nu fusese de acord cu Cassie când îi spusese că adevărata lor legătură era prietenia pentru că erau amândoi prea independenţi să aibă nevoie de

altcineva.

— A spus că eram prieteni care împărţeau uneori patul. Nu am fost de acord cu ea atunci, dar poate avea dreptate. După o lungă tăcere, continuă nostalgic: Prietenia ar fi fost, poate, suficientă dacă n-ar fi găsit un bărbat care să o atingă mai adânc. Dar... a găsit.

— Deci găsirea unei iubiri romantice este posibilă chiar după ce ţi-ai pierdut speranţa. Mi se pare un gând liniştitor. După o pauză, Sarah adăugă: Deşi nu este treaba mea, mor de curiozitate de ce nu mai eşti onorabilul Robert Carmichael.

Rob ridică din umeri.

— Tata m-a dezmoştenit acum câţiva ani. Legal, nu mă putea împiedica să port acest titlu, dar nu mai am nici o dorinţă să o fac. Un nume care iese în evidenţă nu este un avantaj în meseria mea.

— Presupun că nu, spuse ea, scoţând un mic sunet ca un căscat înăbuşit. Sunt gata să adorm din nou, dar e frig în hambarul ăsta. Crezi că e posibil să mă strângi din nou în braţe fără să se mai întâmple ceva... nepotrivit?

El se gândi la ofertă.

— Nu sunt sigur.

— Dar dacă te culci tu pe o parte şi te strâng eu în braţe? sugeră ea.

— Nu o să reuşeşti să mă încălzeşti prea tare, dar ar fi mai sigur, replică el zâmbind.

— Bine atunci, spuse ea vesel.

Se întoarse pe o parte cu spatele spre ea. Fânul foşni când ea se apropie. Apoi simţi delicioasa căldură feminină lipindu-i-se de spate şi de coapse. O mână mică se strecură între braţul lui şi corp şi i se odihni pe piept. Sarah lăsă să îi scape un mic oftat fericit şi

relaxat.

El făcu la fel. Cine ar fi crezut că putea să devină atât de rapid prieten cu un mic puişor auriu de găină?

capitolul 9

Spre regretul lui Sarah, Rob nu mai era lângă ea când se trezi. Înţelese de ce era atât de popular să împarţi un pat cu cineva – nu îşi putea aminti când dormise atât de bine.

Se gândi meditativă la ce s-ar fi întâmplat dacă Rob ar fi fost genul care să seducă femeile pe care le salva, dar îi era recunoscătoare pentru buna judecată. Deşi nu dorea să moară virgină, o aventură întâmplătoare în fân nu era soluţia pentru problema ei.

Rob era cavalerul ei în armură strălucitoare şi foarte atrăgător, dar înţelegea de ce îl părăsise *buna lui tovarăşă*. Probabil era un bun tovarăş pentru o aventură de o noapte, dar era prea independent ca să îţi poţi imagina că ar avea nevoie şi de altceva.

Se întinse leneşă, apoi coborî din fân. Era dimineaţă devreme şi ploaia se oprise. În hambar pătrundea suficientă lumină cât să poată discerne caii. Ba nu, un singur cal. Rob îl luase probabil pe cel şchiop, lăsând doar calul lui să molfăie fân în mod placid.

Se ridică şi îşi scutură hainele de fân. Pantalonii i se păreau ciudaţi, dar foarte comozi.

Se îndrepta spre uşă, când Rob o deschise şi intră, ducând de căpăstru un cal diferit şi ţinând în mână un coş.

— Am avut noroc, spuse el priponind noua achiziţie. Am mers la ferma de pe drum şi i-am spus fermierului, domnul McConnoly, o versiune a

adevărului – că eu şi tânărul meu văr suntem urmăriţi de răufăcători şi că avem nevoie de transport. I-a plăcut cum arăta calul şchiop şi mi l-a dat la schimb pe acesta.

Sarah investigă noul ei cal.

— Deci ţi-a dat o gloabă bătrână în schimbul unui cal mai tânăr şi mai puternic, mult mai valoros ca acesta şi care se va vindeca peste una sau două săptămâni.

— Exact. Dar bătrânica asta nu este şchioapă, şi asta contează acum, spuse Rob bătând fundul mare al noului cal. Connolly s-a simţit suficient de vinovat cât să ne invite la fermă pentru micul dejun.

— Mâncare caldă? întrebă Sarah cu speranţă în voce. Poate chiar ceai cald?

— Foarte probabil. Ferma pare prosperă. Dar am refuzat. Ar fi mai bine să nu te vadă careva de aproape, spuse studiind-o cu ochii mici. Abia treci drept băiat de la distanţă. De aproape, va fi imposibil, chiar dacă îţi înnegreşti părul şi te mânjeşti pe faţă.

Sarah oftă. Trebuia să accepte că nu avea să fie curată şi bine hrănită prea curând.

— A mai rămas ceva din brânza aceea bună?

Rob îi înmână coşul.

— Nu, dar domnul Connolly ne-a împachetat nişte pâine proaspătă, câteva ouă fierte şi o carafă de ceai. O să-i înapoiez coşul când plecăm.

Sarah se repezi la coş. Erau două felii mari de pâine nedospită unse cu unt şi două ouă fierte, în continuare calde. Nu mai fusese niciodată atât de fericită să vadă un ou.

Îi dădu o felie de pâine şi un ou lui Rob, apoi sparse cu atenţie oul ei şi îl aşeză pe pâine. Era puţin gătit, cu gălbenuşul moale, exact cum îi plăcea ei. Muşcă o dată

şi se forţă să mestece încet în loc să înghită rapid. După ce luă şi o înghiţitură de ceai cald cu lapte, spuse fericită:

— Ambrozie! Nu o să găsesc vreodată un ou mai bun!

Rob râse cu poftă, ceea ce îl făcu să pară un bărbat diferit. Se holbă la el, gândindu-se că ar fi trebuit să râdă mai des.

— Mă bucur că poţi fi mulţumită cu atâta uşurinţă, spuse el.

Ea mai muşcă încă o dată din pâine şi ou.

— Plăcerile mici sunt cele mai bune pentru că le găseşti peste tot. Toţi cei care au nevoie de mari spectacole sunt meniţi să fie dezamăgiţi cea mai mare parte a timpului.

— E o filosofie bună. Rob îşi termină pâinea şi oul, bău din ceai, apoi îi pasă carafa lui Sarah. Începând să pună şaua pe cal, continuă: Dacă toate merg bine, o să fii înapoi la Ralston Abbey cam în cinci zile. Asta dacă eşti în stare să călăreşti atât de mult. Aş prefera să nu închiriem o trăsură.

Ea se strâmbă.

— Mă dor muşchi pe care nici nu ştiam că îi am, dar o să mă descurc.

— Ştiu că-ţi cer tare mult, aşa că te rog să îmi spui dacă efortul devine prea mare.

Rob înşeuă ambii cai, apoi umplu desagii. Avea eficienţa unui om care petrecea mult timp pe drum.

Sarah îşi făcu cosiţe în timp ce el împacheta, apoi şi le aranjă sub pălăria turtită care făcea parte din costumul pe care i-l găsise Rob.

— Arăt cât de cât a băiat?

Gura lui Rob se strâmbă.

— Mă bucur că hainele îţi sunt largi. Asta

maschează faptul că nu arăţi deloc a băiat. Când suntem lângă alţi oameni, ţine-ţi capul plecat, ca să îţi vadă doar pălăria. Eşti gata de plecare?

Sarah confirmă, dar, când Rob se apropie să o ajute să încalece, îşi puse impulsiv mâinile pe umerii lui, îi mulţumi şi apoi îl sărută.

Ar fi putut să o evite cu uşurinţă, dar nu o făcu. Gura lui era surprinzător de caldă când îi acceptă şi îi întoarse sărutul.

Ea nu voise decât să îşi exprime gratitudinea, dar dorinţa care îi adusese aproape în timpul nopţii reveni la viaţă. Braţele lui Rob o cuprinseră în timp ce o săruta cu intensitate, de parcă ar fi fost singurul lucru de pe pământ care conta.

Ea era şocată de propria reacţie. Deşi îl găsise mereu atrăgător, nu se aşteptase să simtă o asemenea… *poftă*. O dorinţă atât de mare să se contopească pe dată cu bărbatul acesta şi să lase focul ce îl aprinsese să o mistuiască.

Erau împreunaţi pe întreaga lungime a corpurilor lor, şi mâinile lui calde începură să o frământe şi să o mângâie, trimiţând valuri de senzaţii în tot corpul ei. Apoi calul de lângă ei fornăi nervos şi făcu un pas în lateral.

Rob îi dădu brusc drumul şi se dădu cu un pas în spate, respirând greu. Expresia îi era ciudat de vulnerabilă.

— A fost… delicios, dar nu foarte înţelept, domnişoară Clarke-Townsend.

Ea îi luă degetele şi le apăsă de buzele ei, care pulsau de dorinţă.

— Şt… ştiu. Nu am să o mai fac.

Nu trebuia să mai adauge gaz pe un foc ce nu trebuia lăsat să scape de sub control.

Faţa lui Rob reveni la calmul obişnuit.

— O să fii înapoi acasă în câteva zile, şi toate astea vor fi doar o amintire neplăcută.

Ea îi întoarse un zâmbet strâmb.

— Nu în totalitate.

— Nu, nu neplăcută în totalitate, spuse el încet. Dar sunt sigur că o să te bucuri să ai la dispoziţie ceai cald, un pat călduros şi haine curate.

Îşi împreună degetele, ajutând-o să încalece. Ea păşi pe mâinile lui şi sări în şa. Da, avea să fie bucuroasă să se întoarcă la confort şi la civilizaţie. Dar nu avea să uite somnul în fânul din hambar, cu acest comisar.

După vreo jumătate de kilometru parcurs pe drumul înconjurat de garduri, ajunseră la aleea ce ducea spre fermă. Cam la două sute de metri de clădire, Rob spuse:

— Aşteaptă aici până duc coşul înapoi. Încearcă să te gândeşti la treburi băieţeşti.

— Şi anume...?

— Mâncare şi bătăi, spuse el înainte să descalece, să îi dea frâiele şi să pornească pe jos spre casă.

Uşa se deschise rapid după ce bătu la ea şi un tip înalt şi lat în umeri acceptă coşul, dând drumul unei avalanşe de cuvinte în irlandeză. Rob se încruntă şi răspunse în irlandeză. Domnul Connolly privi curios înspre Sarah. Ea încercă să se gândească la treburi băieţeşti.

Conversaţia continuă preţ de câteva minute, însoţită de gesticulări. După o plecăciune politicoasă şi o urare de rămas-bun, Rob se întoarse la Sarah. Încălecând, spuse scurt:

— Acum câteva minute, câţiva bărbaţi s-au oprit la casă căutând doi hoţi englezi aflaţi în zonă. Domnul

Connolly le-a spus că nu a văzut astfel de persoane.

— Riscăm să dăm peste ei mai încolo pe drum? întrebă Sarah alarmată.

Ajunseră la drum, şi Rob întoarse spre stânga, pe unde veniseră, evitând să meargă în aceeaşi direcţie.

— Ar trebui să fim în regulă. Connolly mi-a spus despre o cărare care duce spre un drum paralel şi, într-un final, la o barieră înspre est.

— Cât de rapid pot să dea Flannery şi oamenii lui vestea că am scăpat? Cu siguranţă nu mai rapid decât putem noi călători.

Faptul că ea şi Rob se întorceau spre casa lui McCarthy şi că era posibil să dea nas în nas cu răpitorii ei o făcu pe Sarah să se înfioare.

Ochii lui Rob deveniseră mici, şi starea lui de alertă arăta că era la fel de îngrijorat.

— Nu ştiu cât de mare sau cât de bine organizată este Irlanda Liberă. Dacă folosesc poştalioane ca să anunţe, ar putea să fie oameni care ne caută de aici şi până pe coastă.

Încercă să nu se gândească la posibilitatea de a fi recapturată.

— Călărim rapid şi ne uităm în jurul nostru cu atenţie. Dar ai spus că sunt în căutarea unui cuplu de englezi. Nu ştiam că vorbeşti irlandeza, dar păreai fluent. Poţi să treci drept irlandez, sau vorbeai în gaelică scoţiană, prea diferită de accentul local?

— În ciuda numelui, nu sunt scoţian. Fac parte dintr-o ramură a familiei Carmichael care s-a mutat în sud, spuse Rob pe un ton sec. Unul dintre strămoşii mei scoţieni şi-a trădat regele şi a fost recompensat cu un titlu şi cu un domeniu englez. Originile nobile ale familiei mele.

Curioasă să afle mai multe despre el, îl întrebă:

— Cum ai învăţat irlandeza?

— Mama era fiica unui vicar al Bisericii Irlandei. Tata a cunoscut-o în timp ce îşi vizita domeniul, Kilvarra, şi s-a îndrăgostit lulea. Ea s-a întors acasă în fiecare vară, aşa că am petrecut destul timp aici şi am învăţat limba.

— Asta sigur o să ne ajute să ne întoarcem în siguranţă, observă ea. Cunoşti această parte a Irlandei?

El clătină din cap.

— Kilvarra este mai în nord, în comitatul Meath. N-am fost niciodată în această parte a ţării.

Sarah încercă să adune toate informaţiile pe care le avea despre Irlanda.

— Ballinagh nu era lângă Kilvarra?

Sprânceana lui Rob se încruntă.

— Cred că Ballinagh este undeva spre vest, dar nu sunt sigur. Ai prieteni acolo?

Sarah se cutremură.

— Dimpotrivă. Îngrozitoarea mătuşă a lui Adam, Georgiana Lawford, locuieşte în Ballinagh, dacă îmi amintesc bine.

— Ah, cea care a încercat să îl omoare pentru ca fiul ei să moştenească titlul. Nu, din păcate nu a fost vecină cu noi.

— Adam a stat în Ballinagh de câteva ori când era băiat. Are amintiri plăcute cu verii lui din aceste vizite. Nu la fel de multe despre mătuşa lui.

Privi peste gardurile de pe dealurile unduitoare.

— Mi-aş dori să vizitez Irlanda într-o zi, în circumstanţe mai bune.

— Este mult mai plăcut când nu fugi pentru a-ţi salva viaţa. Revenind la problemele lor, spuse: Am simţul orientării bine dezvoltat, dar drumurile mici nu

merg drept, şi asta o să ne încetinească. Va trebui să riscăm şi să ieşim pe drumurile mai importante, chiar dacă există riscul ca acestea să fie supravegheate.

Cu alte cuvinte, încă nu erau în siguranţă.

— În cât timp ajungem pe coastă?

— Trei sau patru zile, dacă scoatem timp bun. Făcu un gest spre o alee din stânga. Aici trebuie să întoarcem.

Sarah îşi întoarse calul cu graţie. Noua alee era ca un tunel verde cu garduri înalte de ambele părţi, ce aveau să îi protejeze de privirile eventualilor călători de pe drumul din spatele lor. Zilele ce urmau aveau să fie extenuante. Dar avea încredere că Rob urma s-o ducă acasă în siguranţă.

capitolul 10

După aproximativ o oră de călărit în tăcere printre garduri, Sarah şi Rob trecură pe lângă o colibă construită rudimentar. Soarele răsărise, şi o duzină de copii stăteau în faţă, ascultând un bărbat în vârstă. Copiii făcură cu mâna şi îi salutară prietenos când trecură pe lângă ei. Întrucât Rob le făcu şi el cu mâna, Sarah îl imită, dar nu se opriră din călărit.

Când nu mai puteau fi auziţi, Sarah întrebă:

— Ce făceau acei copii? Am mai observat grupuri similare o dată sau de două ori când eram prizonieră.

— Şcoli improvizate, răspunse Rob. Catolicilor nu le este permis să fie profesori. Autorităţile vor ca toţi copiii să urmeze şcoli protestante şi să devină buni anglicani.

Sarah rămase fără răsuflare.

— Dar este… cam îngrozitor. Nu cred că părinţii vor ca odraslele lor să fie forţate înspre o religie

anume.

— Normal că nu vor. De aceea bărbaţii cu o anumită educaţie îi învaţă să citească, să scrie şi să socotească pe copiii din zonă, în aceste şcoli improvizate precum cea pe lângă care tocmai am trecut. Vocea îi deveni crispată. Din cauza unei şcoli improvizate am fost trimis la Academia Westerfield.

— Cum Dumnezeu s-a întâmplat asta?

— Îmi petreceam vara în Irlanda cu mama, pe moşia familiei, aşa că ştiam de şcoala improvizată locală. Eram prieten cu majoritatea elevilor. Uneori mergeam şi eu la orele de gramatică irlandeză. Fiindcă era o vară umedă, i-am spus profesorului că pot să folosească o colibă abandonată de pe moşie. Le-am dat şi bani din alocaţia mea, ca să cumpere cărţi cu balade pentru elevi.

— Balade?

— Sunt nişte broşuri tipărite ieftin, bune pentru citit, explică Rob. Şcolile improvizate le folosesc să îi înveţe pe copii să citească. Conţin tot felul de poveşti şi sunt amuzante de citit.

— Sună admirabil.

Începu să plouă iar, aşa că Sarah îşi ridică gulerul de la haină.

— Cum de ajutorul dat unor elevi mai săraci ca tine a avut drept urmare trimiterea ta la o şcoală pentru băieţi de familie bună, dar de comportament prost?

— Tatăl meu nu era de acord cu educarea ţăranilor. Spunea că asta le dă idei despre starea lor, spuse Rob sec. Dar cel mai mare păcat al meu a fost că am participat la o misă catolică. M-a luat din Irlanda şi m-a trimis la Lady Agnes imediat, ca să nu fiu contaminat de catolicism. Mama era a doua lui soţie, se căsătorise cu ea pentru că era frumoasă, nu pentru

averea sau rangul ei social. Eu eram dovada vie că n-ar fi trebuit să se însoare cu cineva inferior lui.

Sarah înghiţi din greu, abţinându-se să facă un comentariu nepotrivit unei doamne.

— Tatăl tău pare… dificil.

— E puţin spus, replică Rob şi mai sec. Este cel mai rău tip de nobil englez – arogant, lacom şi intolerant. Trăieşte o viaţă grandioasă şi plină de lux, ţine discursuri foarte admirate în Camera Lorzilor, adună datorii mari şi nu plăteşte croitorii şi cizmarii care îi permit să trăiască cu stil.

— Nu pare să aveţi prea multe în comun.

— Nu avem. Nu l-am mai văzut de la optsprezece ani, spuse Rob ridicând din umeri. Amândoi ne-am bucurat de despărţire.

În spatele cuvintelor spuse cu nepăsare, Sarah putu să simtă un curent adânc de furie şi durere.

— Nu ţi-a stricat că ai mers la Academia Westerfield, nu-i aşa?

Expresia lui Rob se relaxă.

— A fost cel mai bun lucru pe care l-a făcut tatăl meu pentru mine. Toţi eram neadaptaţi. O bază bună pentru legarea prieteniilor.

După ce trecură de o curbă, dădură peste un fermier care conducea o turmă de oi printre garduri. Sarah rămase în spatele lui Rob, şi conversaţia încetă cât îşi croiră încet drum cu caii prin turma behăitoare.

Înţelegea acum de ce era el atât de închis în sine. Fusese nevoit să supravieţuiască propriei copilării. Puterea şi integritatea lui erau un tribut adus caracterului său înnăscut. Poate mama lui avusese, foarte probabil, o influenţă puternică; vorbise despre ea cu căldură în glas. Înţelegea şi de ce ţelul lui romantic suprem era de a-şi găsi o tovarăşă

confortabilă. O femeie puternică, periculoasă, care să se simtă în largul ei alături de un comisar. Dar, atunci când găsise o astfel de femeie, ea îl părăsise pentru că îşi dorea mai mult. Sarah spera ca el să îşi găsească o altă femeie, care să-i rămână alături. Merita asta.

Rob o supraveghea cu atenţie pe Sarah, dar nu fixă un tempo ca pentru doamne. În ciuda staturii ei minione şi a aerului fragil, avea o rezistenţă impresionantă.

Calul ei nu se descurca la fel de bine. Era un animal decent, dar bătrân şi care nu fusese crescut pentru viteză. Rob fu recunoscător când ajunseră într-un oraş în zi de târg. Nu numai că aveau să poată face provizii, dar părea să fie şi un mic târg de animale lângă grajdul de închiriat cai al oraşului.

Opri când ajunseră în piaţa aglomerată. Când Sarah îi urmă exemplul, îi spuse încet:

— E timpul să cumpărăm provizii şi un cal mai bun pentru tine.

— Să rămân aici şi să ţin caii cât te duci tu în târg?

În hainele ei prea mari şi cu pălăria moale, Sarah era atât de adorabilă, că îl făcu să zâmbească. Mânjeala aplicată cu grijă pe obraz o făcea să arate tânără şi neascultătoare, deşi Rob ştia că trebuia să aibă douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, pentru că era geamăna soţiei lui Ashton.

Îşi reaminti cu asprime că sarcina lui era să o ducă înapoi în siguranţă, nu să dezvolte o legătură mai strânsă, care nu le-ar fi făcut bine nici unuia dintre ei. Încă nu putea să creadă că îi povestise despre viaţa lui timpurie. Poate faptul că se aflau în Irlanda îl făcea vorbăreţ. Sau faptul că ea era o ascultătoare atât de bună.

— Condu caii în grajdul de închiriat. Pot să te uiţi la cei care sunt de vânzare cât cumpăr eu lucrurile de care avem nevoie.

Ea descălecă aprobând din cap. Rob făcu la fel şi scoase o pânză împăturită din desagă înainte să se îndrepte spre labirintul de tarabe. Observă că Sarah rămânea între cei doi cai pe care îi conducea, pentru ca nimeni să nu o poată vedea clar. Deşteaptă fată.

Deşteaptă *lady*.

Nu avu nevoie de mult timp să cumpere brânză, pâine, plăcinte cu carne, mere din toamna precedentă şi două pături aspre, dar călduroase. Nu aveau să mai fie nevoiţi să doarmă îmbrăţişaţi, ceea ce era mai înţelept, deşi mai puţin plăcut.

Grajdul de închiriat avea pictat numele „Holmes”, acum cam şters, deasupra uşilor largi. Sarah priponise caii lor lângă cei de vânzare şi pândea neobservată din spatele lor. Întrucât târgul era suficient de zgomotos cât să le acopere discuţia, în timp ce Rob împacheta noile achiziţii în compartimentele de la şa, îi spuse încet:

— Îţi place vreuna din gloabele astea?

Ea îl privi cu o surprindere nemascată.

— Un bărbat îmi cere părerea despre cai? Să se prăbuşească cerul, nu alta!

De data aceasta el chiar zâmbi.

— Orice femeie care poate călări ca tine sigur se pricepe şi la cai.

Faţa ei se lumină de râs, iar el simţi un junghi ciudat în apropierea inimii. Nu întâlnise niciodată o femeie care să radieze atâta bucurie.

Ea arătă spre stânga.

— Murgul întunecat de acolo ar fi bun, cred, dar ai putea să întrebi proprietarul grajdului dacă nu are ceva

mai bun înăuntru.

Rob cercetă şi el rândul de cai. Toţi erau, în cel mai bun caz, potriviţi.

— Ai dreptate. Să intrăm! Dar ţine-ţi capul plecat.

Ea se supuse şi deveni un băiat posomorât cu o pălărie prea mare. Interiorul grajdului avea mirosul cunoscut de fân şi de cai. O pisică portocalie grasă se întindea pe o bancă şi îi privea somnoroasă. Erau câteva boxe, toate ocupate. Un bărbat solid veni agale spre ei.

— Io’s Holmes. Dacă vreţi loc pentru cai, sunt plin pân’ e gata târgul. O să am loc atunci.

— Caut un cal bun, solid şi rezistent, răspunse Rob. Ai ceva aici de vânzare? Calul de afară al vărului meu este încet, şi i-am promis că îi caut ceva mai vioi.

Proprietarul abia o privi pe Sarah.

— Doi cai buni la capătul culoarului pe stânga. La dreapta e un ponei care ar putea fi potrivit pentru aşa un flăcău mărunt.

— O să aruncăm o privire atunci. Întorcându-se spre rândul de boxe, adăugă: Am vrea să dăm la schimb calul lui vechi. Ai putea să arunci o privire. E priponit afară.

Proprietarul încuviinţă din cap şi ieşi în timp ce Rob şi Sarah se îndreptară spre boxe. Când ajunseră la capăt, Rob întrebă:

— Ce zici de cel murg?

— Pare destul de agitat, dar probabil rapid, spuse ea cu înţelepciune.

Rob dădu aprobator din cap. Judecata ei se potrivise cu a lui.

— Murgul este arătos, dar hai să ne uităm şi la ponei. Holmes avea dreptate că nu îţi trebuie un cal mare. Poneiul va contribui la impresia că eşti un tânăr

băiat.

Traversară culoarul să studieze poneiul, un cal castaniu relaxat, cu o stea albă în frunte.

— Îmi aminteşte de primul meu ponei, spuse Sarah cu căldură. Doar mai mare, aproape de mărimea unui cal. Oare are şi o dispoziţie la fel de bună?

Gânguri spre ponei, cerându-şi scuze că nu avea o bucată de morcov pregătită. Poneiul o lovi cu capul într-un mod amical; părea solid şi arăta sănătos. Rob bănuia că avea să reziste bine la mai multe zile de călărie dură. Deschise boxa şi intră, atent, dar totodată convins că poneiul nu era periculos.

Sarah îl urmă şi mângâie gâtul poneiului în timp ce Rob îi verifica chişiţele şi picioarele. Tocmai se ridica în picioare, când auzi o voce cunoscută vorbind în irlandeză. Se uită prin uşile deschise şi îl văzu pe unul dintre răpitorii lui Sarah discutând cu Holmes – şi pe punctul de a se întoarce spre grajduri.

Rob o prinse instantaneu pe Sarah de mijloc şi o trase spre el, lăsându-se în genunchi ca să fie ascunşi de zidul înalt până la umeri. Erau îngenuncheaţi în fân, cu spatele ei la pieptul lui. Simţi o dorinţă atât de puternică să o protejeze, că aproape rămase fără suflare. Avea să protejeze orice femeie aflată în grija lui. Dar pe aceasta mai mult ca pe oricare alta.

Când ea dădu să vorbească, îi puse degetul pe buze:

— Şt…

Ea tăcu, şi el se concentră pe conversaţia dintre răpitor şi Holmes. Aceasta încetă după câteva minute. Mai aşteptă câteva clipe înainte să îi şoptească lui Sarah:

— Era unul dintre răpitorii tăi, cel beat care dormea la datorie.

— O’Dwyer! şuieră Sarah. El era cel mai rău dintre toţi. Ce spunea?

— L-a întrebat pe Holmes dacă a văzut un englez înalt cu o tânără femeie blondă.

Sarah deveni rigidă lângă el.

— Şi Holmes ce a spus?

— Că nu a văzut aşa oameni.

Ea răsuflă uşurată.

— E bine că poţi să treci drept irlandez. Dar nu mă aşteptam să fie atât de aproape de noi!

— Nu sunt prea multe drumuri spre coastă. Va trebui să fim extrem de atenţi cum continuăm. Rob se încruntă. Oricare dintre cei trei bărbaţi care au fost în bucătărie când am venit după tine m-ar recunoaşte, şi cei trei plus cel de-al patrulea te vor ştii pe tine. Sper să nu le treacă prin cap că eşti îmbrăcată în bărbat.

— Nu erau foarte inteligenţi, spuse Sarah caustic. În afară de Flannery, liderul lor. Dar, dacă unul dintre ei mă vede cu tine, o să-şi dea seama destul de repede.

— Aşa că trebuie să ne asigurăm că nu suntem văzuţi.

Rob privi peste marginea boxei. Holmes se afla în pragul uşii, vorbind cu un individ care arăta ca un fermier local. Rob îi dădu drumul lui Sarah şi se ridică.

— Drumul este liber. E timpul să cumpărăm un ponei şi să pornim mai departe.

Sarah se ridică la rându-i, scuturându-şi fânul de pe haine.

— Noroc că l-ai văzut pe O’Dwyer înainte să ne observe el pe noi.

Avea dreptate. Dar lui Rob nu-i plăcea să se bazeze pe noroc.

La un moment dat, te părăsea.

capitolul 11

Sarah rămase cu poneiul în timp ce Rob ieşi să discute cu Holmes. Încă tremura la gândul că O'Dwyer se afla atât de aproape. Era emoţionată şi de reacţia ei la atingerea lui Rob. Îl plăcea, avea încredere în el şi îl respecta – şi îi stârnea o atracţie fizică cum nu mai cunoscuse de la moartea lui Gerald.

Era posibil ca faptul că se aflau în faţa pericolului să-i intensifice atracţia. Dar mai degrabă era meritul lui Rob, care era o combinaţie atractivă de ameninţare şi bunătate. În orice caz, reacţia ei era cel puţin un motiv serios de enervare.

Suprimându-şi cu fermitate gândurile la comisari londonezi prea atrăgători, apucă frâul poneiului şi îl conduse pe culoar, pentru a-i verifica pasul. Neted şi uşor. Spera ca Rob să-l poată cumpăra la un preţ rezonabil.

Nu se gândise la bani până acum. Nu avea nici măcar un bănuţ la ea. Rob dispunea, în mod evident, de nişte fonduri, dar suma nu avea cum să fie nelimitată. Se ruga să aibă suficienţi bani cât să poată ajunge în Anglia.

Rob se întoarse cu şaua şi cu bagajul ei.

— Poneiul îţi aparţine. Îl cheamă Boru. Holmes a acceptat calul bătrân şi câteva lire în plus. Mi-a spus şi cum să dau de un mic drum spre est, pe care ar trebui să fim în siguranţă.

Sarah spera să fie aşa. Dar avea un sentiment de nelinişte că se aflase despre ei în tot sud-estul Irlandei.

Drumul pe care îl sugerase Holmes nu era altceva decât o cărare şerpuită, dar era liniştită şi, în mod

fericit, lipsită de răpitori. Odată cu căderea întunericului, ajunseră la o altă fermă rezonabil de prosperă. În timp ce Sarah se îngrijea obosită de Boru, Rob descălecă şi bătu la uşa fermei să ceară permisiunea de a dormi în hambar, în schimbul unei sume modeste. Un bărbat deschise uşa. După o conversaţie scurtă, Rob îi făcu semn lui Sarah să se îndrepte spre hambar, apoi intră în clădire. Spera ca asta să însemne că Rob cumpăra mâncare caldă.

Conduse ambii cai în hambar, care era mai larg şi mai puţin gol ca acela în care dormiseră în noaptea precedentă. Trei cai aflaţi în boxele din partea stângă fornăiră salutări când ea priponi cei doi cai în boxele goale din partea opusă. Le dădu apă şi fân, apoi se îndreptă greoi spre locul unde se ţinea fânul şi se prăbuşi în grămada aurie.

Se gândi că animalele aveau să fie în regulă câteva minute până venea Rob să le ţesale. Ar fi trebuit să înceapă cu Boru, dar o dureau fiecare muşchi, os, încheietură şi alte câteva locuri pe care nu ştia că le avea. Călăritul ca un bărbat o făcuse să folosească şi alţi câţiva muşchi noi. Deşi era o călăreaţă bună, nu călărise niciodată atât de mult ca în această zi fără de sfârşit...

Se smulse din somn când Rob anunţă:

— Supă de varză şi cartofi, cu pâine proaspătă, brânză şi bere. Aşează tava pe podea lângă ea. Ai suficientă energie cât să mănânci?

— M-ai văzut pe mine să refuz mâncare?

Înăbuşindu-şi un căscat, se ridică în fân şi îşi încrucişă picioarele. Rob ţesălase caii înainte să o trezească, observă ea acum. Asta însemna că se puteau concentra pe cina lor.

Rob se aşează pe podea cu spatele sprijinit de zid şi

cu picioarele întinse în faţa lui înainte să toarne supă fierbinte dintr-un urcior în două vase de cositor. Îi întinse unul din vase şi o lingură, apoi turnă bere în căni de cositor dintr-un urcior similar.

— Doamna casei a fost generoasă cu doi călători obosiţi.

— Să îi dea Dumnezeu sănătate! Sarah îşi înfulecă masa, nerostind nici un cuvânt înainte să şteargă şi ultima picătură de supă cu pâinea. În timp ce îşi ştergea mâinile cu un mănunchi de fân, spuse îndurerată: Îmi pare rău pentru lipsa mea de maniere, dar muream de foame.

— Aşa şi trebuie să fie după atâta călărit. Rob felie brânza rămasă şi îi întinse o bucată. Ai rezistenţa unui cavalerist.

— Îmi place tare mult să călăresc şi am încercat din greu să ţin pasul cu verii mei. Sprâncenele i se încruntară. Abia acum îmi vine în minte să întreb de ce nu cerem ajutor la autorităţi. Este din cauză că nu ştii cine ar putea simpatiza cu rebelii?

— Ăsta este doar o parte din motiv, răspunse Rob. Există multe grupuri antibritanice, deci s-ar putea să nu găsim prea mult sprijin. Am risca chiar să fim daţi pe mâna Irlandei Libere.

Sarah făcu o grimasă.

— Acesta nu este un gând îmbucurător. Dar acum, că am văzut o parte din ţară, înţeleg de ce atât de mulţi dintre irlandezi îşi doresc independenţa.

— Dacă aş fi locuit aici, m-aş fi alăturat şi eu Irlandezilor Uniţi. Este un grup moderat, cu membrii din toate păturile societăţii, spuse Rob. Dar, cum suntem englezi, cred că e mai bine să ne ferim de lucruri politice. Sunt trupe la Dublin şi o bază navală în portul Cork, dar, dacă ajungem până acolo, nu o să mai

avem nevoie de ei. Dacă găsim protectori militari, toate şansele de a-ţi ţine răpirea secretă vor dispărea. Să te duc acasă în siguranţă este, într-adevăr, o prioritate, dar şi să-ţi păstrez reputaţia intactă este dezirabil.

Sarah clipi.

— Nu mă gândisem la asta. La vârsta mea, reputaţia nu este la fel de importantă ca pentru fetele mai tinere.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Nu eşti chiar la finalul vieţii, pari abia ieşită de pe băncile şcolii. Chiar dacă ţie nu îţi pasă prea mult de reputaţia ta, cu siguranţă nu îţi doreşti ca toată lumea din Marea Britanie să ştie că ai fost răpită de o bandă de ticăloşi. Povestea este din start destul de sordidă. După ce o mai înfrumuseţează şi bârfele, o să fii atât de notorie, că n-o să mai poţi scăpa de reputaţia căpătată.

Ea se cutremură.

— Ai dreptate, aş prefera şi eu să evit asta.

— Unde ai fost crescută? Ştiu în linii mari trecutul tău, dar nu detaliile.

Rob împărţi berea rămasă în cele două căni, apoi se sprijini din nou de zid, cu un genunchi la piept.

Sarah adora să îl privească – o forţă longilină, subţire, cu umeri laţi şi mâini dibace. Nu se bărbierise de mai multe zile. Bănuia că era vorba despre o alegere intenţionată, pentru a părea mai puţin respectabil.

Îşi sorbi berea, străduindu-se să nu îşi lase mintea să ajungă prea departe.

— Ştii că părinţii mei s-au căsătorit prea de tineri, ne-au avut pe Mariah şi pe mine şi, într-o zi, după o ceartă groaznică, tata a intrat în camera noastră, a

luat-o pe Mariah şi a plecat cu ea de parcă ar fi fost un căţel.

Rob încuviinţă din cap.

— Mi s-a spus că tatăl tău a trăit o viaţă de călător, fiind cartofor şi un musafir şarmant, înainte să câştige un domeniu la cărţi şi să se împace din nou cu mama ta.

— Spune că era prea mândru să meargă înapoi după ceartă şi nu voia să se întoarcă dacă nu era în stare să îşi susţină familia aşa cum trebuie. După ce a câştigat Hartley, putea să facă asta fără probleme. Îşi scutură capul exasperată. Dar a avut nevoie de douăzeci de ani pentru asta. Câtă nesăbuinţă!

— A luat-o pe Mariah pentru că era preferata lui?

— El susţine că a fost pură întâmplare. Când a intrat în cameră, ea s-a târât spre el, aşa că a ridicat-o şi a plecat cu ea. Credea că, având două fiice identice, el şi mama puteau să-şi ia câte una fără să fie afectaţi.

— Mă îndoiesc că acest raţionament a fost pe placul mamei tale, spuse Rob sec.

— Ai dreptate! Obişnuia să îmi vorbească despre sora mea. Ne imaginam unde se afla Mariah şi ce făcea. Sarah tânjise să îşi cunoască sora geamănă, ca să poată deveni cele mai bune prietene. Nu se aşteptase ca un asemenea miracol să se şi întâmple. Dar mama a fost recunoscătoare că nu ne-a luat pe amândouă. Legal, ar fi putut să o facă.

— Dacă ar fi făcut-o, sunt sigur că nu l-ar fi iertat niciodată, comentă Rob. Dar unui tânăr tată i-ar fi fost greu să care după el două fetiţe. Chiar şi cu una i-a fost probabil greu.

— A dat-o pe Mariah pe mâna bunicii sale cu sânge de ţigancă şi a plecat să îşi câştige traiul la masa de joc, explică Sarah. Mariah spune că o vizita adesea, dar

nu făcea munca zilnică serioasă de care este nevoie ca să creşti un copil.

Rob puse urcioarele şi ustensilele goale pe tavă şi o trase deoparte.

— Trebuie să te fi întrebat cum ar fi fost viaţa ta dacă tatăl tău te-ar fi luat pe tine în locul ei.

— Eu şi Mariah am discutat despre asta, recunoscu ea. Aş fi fost eu ea şi ea eu? Nu cred – şi nici ea nu crede. Deşi semănăm foarte tare, fiecare are personalitatea ei şi există destule deosebiri.

— Dacă tatăl tău te-ar fi luat pe tine în locul lui Mariah, poate ai fi fost ducesă acum.

— Mai degrabă s-ar fi înecat Adam, pentru că Mariah n-ar fi fost la locul potrivit să-l salveze de la înec. Chiar dacă l-aş fi salvat eu, nu m-aş fi îndrăgostit de el, mărturisi Sarah cu o încruntătură. Sau poate aş fi făcut-o. Dacă aş fi trăit viaţa nesigură a lui Mariah, poate aş fi fost şi eu atrasă de statornicie, cum a fost atrasă ea. Este o mare încurcătură.

Rob zâmbi.

— Genul de idee care te-ar împiedica să dormi noaptea dacă te-ai gândi prea mult.

— Dar nu mă gândesc, spuse ea cu fermitate. Situaţia e aşa cum e. Eu am fost geamăna norocoasă. Am fost crescută de mama mea, şi mă bucur pentru asta.

— Tot nu mi-ai spus unde ai fost crescută.

Ea rânji, plăcut ameţită de bere, mai puternică decât cea cu care era obişnuită.

— Mintea mea are tendinţa să o ia aiurea. Am avut o copilărie minunată, în afara faptului că nu i-am avut lângă mine pe tatăl şi pe sora mea. Când tata a plecat, fratele mai mare al mamei, Lord Babcock, ne-a invitat să locuim cu el, ca ea să poată să fie doamna casei şi

să îi conducă gospodăria. Soţia unchiului Peter murise, şi, cu patru băieţi sănătoşi, nu simţea nevoia să se recăsătorească. Aşa că am crescut la Babcock Hall, în Hertford. Eu şi verii mei am fost crescuţi împreună, şi eu le-am fost surioara răsfăţată.

— Mă bucur că lucrurile s-au rezolvat spre bine pentru tine, spuse Rob. Mama ta a avut norocul ca fratelui ei să nu-i displacă gândul de a întreţine o soră şi o nepoată.

— Nu a fost nevoit, replică Sarah şi clătină din cap cu tristeţe. Mereu un admirator al gesturilor grandioase, tata i-a cedat mamei venitul de pe urma moştenirii ei, ca să îi demonstreze că nu se căsătorise cu ea pentru bani. Am dus o viaţă confortabilă.

Sprâncenele lui Rob se ridicară.

— Un gest de Don Quijote şi foarte onorabil din partea tatălui tău, spuse el ezitând. Îi porţi pică pentru că s-a întors şi a acaparat atât de mult din atenţia mamei tale, de care ai avut tu parte atâţia ani?

Sarah oftă şi îşi coborî privirea, gândindu-se că Rob era deranjant de perspicace.

— Puţin. Eu şi mama am fost foarte apropiate. Şi acum suntem, dar… este diferit. Şi mai multă singurătate pentru mine. Acum este rândul tău să îmi spui despre viaţa ta. Ai o locuinţă permanentă în Londra sau călătoreşti prea mult pentru aşa ceva?

— Am camere deasupra unui magazin de amanet de lângă Covent Garden. Asociatul meu, Harvey, locuieşte acolo şi se ocupă de afacerile din Londra cât sunt plecat.

Cu alte cuvinte, nu era loc în viaţa lui pentru o femeie ca ea, deşi poate că tovarăşa lui dârză şi periculoasă s-ar fi potrivit. Bănuia că el mărea în mod intenţionat golful vast dintre ei.

Devenită puţin nesăbuită din cauza oboselii şi a berii puternice, Sarah şopti:

— Te-ai întrebat cum ar fi putut sta lucrurile între noi în alte circumstanţe?

El deveni foarte rigid când îl aţinti cu privirea. Ochii îi erau lucioşi – un bleumarin clar, palid şi cu inflexiuni negre ca noaptea. Acei ochi puteau să fie intimidanţi, sau ameninţători, sau blânzi. Acum erau… goi.

— M-am gândit la această întrebare, spuse el, aerul devenind dens între ei. Dar trebuie să jucăm cărţile pe care ni le-a dat viaţa.

Deci şi el simţea atracţia puternică şi recunoştea că drumurile vieţilor lor erau prea îndepărtate să se poată apropia. Intimitatea care creştea în aceste puţine şi intense zile trebuia înăbuşită. Deşi ştia că era inevitabil, se simţi îndurerată la confirmarea acestei bănuieli.

Rob ieşi din această atmosferă scotocind în desagă şi scoţând un pistol.

— Cum am fost amândoi crescuţi alături de băieţi, ai avut vreun contact cu armele de foc? Unele doamne se tem de astfel de instrumente infernale.

Ea luă pistolul şi îl demontă cu experienţă. Era curat, bine întreţinut şi momentan descărcat.

— Nu numai că am avut contact, dar am fost chiar bine instruită de către unchiul meu. Trăgeam mai bine ca oricare dintre verii mei. Unchiul Peter mi-a spus să am mereu un pistol la mine atunci când călătoresc. Din păcate, nu am crezut că o să am nevoie de o armă la o plimbare cu trăsura pe domeniul cumnatului meu.

— Nu ştiu dacă te-ar fi ajutat un pistol împotriva a patru bărbaţi, dar mă bucur că ştii să tragi. Rob îi întinse punga cu praf de puşcă şi gloanţe. Acest pistol este al meu şi este o armă frumoasă. O să ţin eu

pistolul pe care l-am luat de la răpitorii tăi, pentru că este mai mare şi mai greu. Îţi sugerez să îl păstrezi la îndemână până ajungem înapoi în Anglia.

Ea îşi muşcă buza privind arma.

— Cum am spus, trag bine, dar nu ştiu dacă aş fi în stare să omor un om. La Babcock Hall nici măcar nu voiam să vânez.

— Nu ţi-aş cere să împuşti o altă persoană. Dar să ai în mână o armă şi poate chiar să tragi un foc deasupra capului unei persoane este un mod de a-ţi impune punctul de vedere.

— Foarte bine, spuse ea, acceptând punguţa şi exersând încărcarea noii ei arme. De obicei ţii un pistol la îndemână? N-am observat unul atunci când m-ai salvat.

— Îl aveam pe acesta, dar prefer să nu folosesc arme de foc dacă nu este absolut necesar. Probabilitatea de a răni grav pe cineva de aproape este prea mare. Folosesc ciomagul meu de luptă pentru asemenea situaţii. Băgă mâna în haină şi scoase un ciomag de lemn şlefuit, cu noduri la ambele capete. Când mâna i se închidea deasupra ciomagului, capetele ieşeau de fiecare parte a mâinii. Ăsta îmi oferă o putere de lovire mult mai mare când vreau să rănesc, nu să ucid.

— Oh, cât de drăguţ! Pot să mă uit şi eu?

Zâmbind, îi întinse ciomagul.

— Ai o privire surprinzător de însetată de sânge pentru o tânără lady crescută corespunzător.

Sarah îşi strânse pumnul în jurul ciomagului şi exersă câteva lovituri. Lemnul neted era plăcut la atingere, deşi ciomagul era lung.

— Am fost crescută cu băieţi, deci am participat la o serie de bătăi când eram mici şi nu ne vedeau

părinţii noştri. Îi dădu ciomagul înapoi. Cred că aş avea nevoie de unul mai mic, pentru eficienţă maximă. Nu că mă aştept să lupt prea mult, dar această mică aventură mi-a amintit că uneori o lady trebuie să se apere.

— Sper să nu mai ai vreodată parte de o asemenea aventură! spuse el cu fervoare. Dar este bine să fii pregătită pentru orice ar urma.

— Ceea ce înseamnă să mă odihnesc ca să pot călări mâine toată ziua, răspunse ea înăbuşindu-şi un căscat în timp ce se întindea după pătură. O să dorm în partea îndepărtată a căpiţei.

— Eu o să dorm lângă uşă, ca să pot goni dragonii veniţi după doamna mea, spuse el pe un ton curtenitor.

— Cu alte cuvinte, la o distanţă sigură de mine, zise ea direct.

— Exact. Ai un câmp puternic de atracţie, Sarah, recunoscu el, cu un amuzament ambiguu în ochi. Mi-ar fi mai simplu să lupt cu dragonii.

Ea râse, bucuroasă că puteau să glumească despre această atracţie inoportună. Apoi se înfăşură în pătură, se întinse în paiele de lângă zid şi adormi.

capitolul 12

Sarah dormi ca un bivol doborât – şi se trezi dimineaţa următoare întinsă lângă Rob, cu capul sprijinit de umărul lui şi cu mâna lui în jurul mijlocului ei. Ambii păreau să se fi mişcat în somn, întâlnindu-se la mijlocul patului de fân. Deşi erau în continuare înfăşuraţi în păturile lor ca nişte mumii, ea era ameţitor de conştientă de căldura şi de forţa lui.

Se ghemui mai aproape de el fără să îşi dea

seama. Ochii lui se deschiseră şi îi priviră pe ai ei, aflaţi la doar câţiva centimetri distanţă. Întâi trezirea, apoi dorinţa aprinsă sclipiră în adâncurile bleumarin. Hipnotizată, îşi plimbă vârfurile degetelor pe minunata asprime masculină a maxilarului neras.

Dacă ar fi străbătut acei centimetri să o sărute, i-ar fi răspuns cu un entuziasm mai periculos ca dragonii. În schimb, el îi zâmbi îndurerat şi se rostogoli în cealaltă parte.

— Diseară trebuie să punem un zid între noi.

Ea se ridică în fund şi îşi scutură fânul din păr.

— Nu sunt sigură că asta ar ajunge. Este bine însă că suntem amândoi adulţi raţionali.

Sau cel puţin Rob era. Dar de ea nu mai era chiar sigură.

O altă zi lungă de călărit pe drumuri lăturalnice îi irită pielea şi îi accentuă durerea din muşchi. Sarah abandonase orice gând de curăţenie; nu mai era un lucru relevant. Realitatea se amesteca acum cu ploaia, şi cu norii, şi cu soarele, şi cu schimbarea pasului pentru a ţine caii în formă după ore lungi de călărit.

Nu observară nici un semn că ar fi urmăriţi. Încă o dată, la lăsarea întunericului, găsiră un hambar în care să înnopteze. Rob cumpără o tocană cu picioare de porc, pe care să o împartă. Cu o săptămână în urmă, Sarah s-ar fi opus ideii de a mânca aşa ceva, dar acum înfulecă totul cu poftă. Tocana era chiar gustoasă.

Rob o trimise pe Sarah să doarmă în camera cu harnaşamente, cu uşa închisă. Asta se dovedi de-ajuns pentru a-i ţine despărţiţi. Din păcate.

În timp ce îşi luau micul dejun sumar în dimineaţa următoare, Rob spuse:

— Am înaintat rapid pentru că eşti o călăreaţă atât de bună. Putem să ajungem azi la Cork dacă trecem pe

la bariere. Mi s-a spus că cea mai apropiată de noi nu este foarte circulată, dar cu siguranţă va fi mai aglomerată decât drumurile lăturalnice pe care am călătorit până acum. Şi este foarte probabil ca la orice barieră să fie oameni care să ne caute.

— Dar am ajuns rapid la Cork, spuse ea gânditoare. Tu eşti expertul aici. Crezi că merită riscul?

— Eu aş zice că da. Cu cât durează mai mult să ajungem la port şi să navigăm spre casă, cu atât mai departe se va da de ştire să fim căutaţi. Nu ştim cât de extinsă este Irlanda Liberă, dar este posibil să fie deja bărbaţi care ne caută prin toate satele din sud-est. Dacă totul merge bine, am putea să fim în Cork după-amiază devreme şi poate chiar să navigăm spre Anglia înainte de finalul zilei.

Inima lui Sarah tresări. Voia cu disperare să fie acasă, în siguranţă şi curată, şi, mai presus de orice, să vadă cum se simţea Mariah, dar avea să îi lipsească această aventură. Sau, ca să fie mai precisă, avea să îi lipsească Rob. Nu l-ar fi găsit la fel de atrăgător dacă ar fi fost un răufăcător adevărat, dar combinaţia dintre aerul de bărbat aspru şi mereu pregătit de acţiune şi naşterea lui aleasă, educaţia şi aerul lui protector era de-a dreptul irezistibilă.

Însă această idilă trebuia să ia sfârşit, şi, cu cât se termina mai repede, cu atât mai sigur era pentru amândoi. Se ridică şi îşi potrivi pălăria.

— Spre Cork atunci, domnule!

Aveau de călărit doar o jumătate de oră până la barieră. Nervii lui Sarah zvâcniră când se opriră în faţa acesteia. Paznicul locuia înăuntrul micii clădiri, ca să fie disponibil zi şi noapte să ridice bariera pentru călători. Un semn pictat pe zid anunţa că paznicul era domnul

Diarmid Condon şi enumera preţurile, în engleză şi în irlandeză, pentru cai, turme şi vehicule de diferite mărimi. Taxa pentru un călăreţ şi un cal era de doi penny.

Ea îşi ţinu capul plecat şi se gârbovi în şa, în timp ce Rob vorbea cu paznicul bătrân în irlandeză. Nu mai erau decât alţi doi călători irlandezi plini de noroi.

Rob îi întinse două monede, şi Condon începu să ridice lunga barieră de pe drum. Ca din senin, doi oameni ţâşniră din casa de la barieră înarmaţi cu muschete: O'Dwyer şi un bărbat care semăna cu o nevăstuică, pe care Sarah nu îl recunoscu.

— Carmichael, ticălosule! tună O'Dwyer. Te dai drept irlandez! Şi târfa noastră de ducesă se dezonorează în iţari! Nu-i de mirare cât de greu ne-a fost să dăm de voi. O privi urât pe Sarah, ţinându-şi arma îndreptată spre Rob. Mâinile sus, comisare! Muscheta asta e încărcată, şi tare mi-ar plăcea să-mi dai un motiv să-ţi fac o gaură în piept!

Rob îşi ridică mâinile, cu faţa netrădându-i nici o emoţie. Sarah aproape că îi putea auzi mintea gândindu-se la următoarea mişcare. Dar, cu două muschete aproape lipite de piept, alternativele lui nu erau foarte bune.

Toţi trei bărbaţii, inclusiv paznicul cu aspect nefericit, erau cu ochii pe Rob, presupunând că Sarah era inofensivă. Mare prostie din partea lor. Ea băgă mâna în desaga din spatele ei şi găsi pistolul ascuns acolo.

Îl transporta încărcat şi cu trăgaciul pe jumătate ridicat, ceea ce era riscant, dar îşi asumase acest risc în eventualitatea unui asemenea incident. Scoase pistolul încetişor, verifică încărcătură şi apoi, ţintind deasupra capetelor lor, apăsă pe trăgaci. *BUUUM!!!*

— Mâinile sus! strigă ea, în timp ce împuşcătura răsună pe dealuri, deoarece părea potrivit să strigi ceva, iar ea nu se putuse gândi la ceva mai bun.

Condon se aruncă în spatele stâlpului porţii, în timp ce O'Dwyer şi Nevăstuică înjurară şi se întoarseră, căutându-l pe cel care trăsese. Rob profită de şocul lor, îşi scoase ciomagul şi sări de pe cal.

Pică pe O'Dwyer, şi ambii căzură la pământ, cu Rob deasupra. Ţinti ciomagul spre tâmpla lui O'Dwyer, dar irlandezul era mare şi se zbătea violent, astfel că bâta îl lovi în umăr. Bărbaţii se rostogoliră prin curte într-un amestec de pumni, genunchi şi lovituri violente.

În timp ce se luptau, Nevăstuică îşi reveni şi îşi aţinti puşca spre Rob şi spre O'Dwyer. Ţeava se ridica şi cobora, în vreme ce bărbatul încerca să găsească o modalitate să îl împuşte pe Rob, dar cei doi erau prea apropiaţi unul de celălalt.

Din nou o ignora pe Sarah. Individul nu era tocmai sclipitor. De îndată ce îşi reîncărcă pistolul, aceasta îl îmboldi pe Boru direct spre Nevăstuică. Individul ţipă şi încercă să se dea la o parte când văzu poneiul ţâşnind spre el, dar nu era suficient de rapid. Boru îl şterse pe bărbat, şi Sarah îi smulse muscheta din mână în timp ce acesta cădea.

În vreme ce Nevăstuică se retrăgea cu spatele, Sarah puse muscheta sub mâna stângă şi îndreptă pistolul spre faţa omului.

— Te rog nu mă obliga să trag, spuse ea cu cea mai cinstită voce de tânără lady. Nu vreau să te ucid accidental, dar nu îţi pot permite să te amesteci. Ridică-ţi mâinile şi n-o să fii rănit. Îl privi şi pe paznic. La fel şi dumneavoastră, domnule Condon. După cum s-a văzut, aceste brute au început problemele. Tot ce vrem eu şi prietenul meu este să trecem de barieră.

Nevăstuică se uita, cu chipul palid, în susul ţevii pistolului ei. În timp ce îşi ridica mâinile tremurânde, Rob termina lupta cu O'Dwyer izbind mânerul ciomagului în maxilarul bărbatului, care scoase un zgomot audibil de os rupt. O'Dwyer gemu şi rămase nemişcat, un firişor de sânge scurgându-i-se pe bărbie.

Rob sări în picioare şi îl apucă pe Nevăstuică de gât, cu degetele adânc înfipte în beregata acestuia. Ochii omului se măriră de groază înainte să pice la pământ.

În timp ce Rob îl studia pe O'Dwyer cu ochii micşoraţi, Sarah avu sentimentul ciudat că îi putea citi gândurile. Se gândea dacă să îl omoare sau nu pe bărbat. Nu din furie sau din sete de sânge, ci ca urmare a unei judecăţi la rece, raţionale, conştient că ar fi mai în siguranţă cu O'Dwyer mort.

— Nu o face, spuse ea încet. E o persoană îngrozitoare, dar nu vreau să îi am moartea pe conştiinţă.

— Foarte bine, consimţi Rob după o pauză. Deşi s-ar putea să regretăm hotărârea asta. Se întoarse spre paznic. Cam câtă lume circulă pe aici de obicei?

— Nu foarte multă, dar este un trafic constant, spuse Condon îngrijorat. Nu trece mult timp între călători.

— Putem pleca acum? întrebă Sarah, neliniştită la gândul că un străin ar putea surprinde o asemenea scenă murdară.

— Vreau să ne asigurăm un avantaj cât mai mare. Ţine-ţi pistolul pregătit cât îi ascund eu pe băieţii ăştia în şopronul din spatele casei.

Rob se apropie de calul lui şi scoase două perechi de cătuşe din desagi. Când sprâncenele lui Sarah se ridicară, îi explică:

— Nu vrem să le fie uşor să ne urmărească din nou după ce îşi revin.

— Rob, eşti o sursă constantă de educaţie, spuse ea cu sinceritate, presupunând că el avea planuri şi pentru paznicul barierei.

El îi răspunse cu un zâmbet rapid.

— Şi tu eşti remarcabil de utilă în timpul unei lupte. În timp ce Sarah îl supraveghea pe Condon, care părea foarte îngrijorat, Rob îl trase pe O'Dwyer, apoi pe Nevăstuică. Când se întoarse, îi spuse paznicului: Sunt doi cai priponiţi în şopron. E vreunul al tău?

— Nu, aparţin celor doi domni, răspunse Condon încruntat. Au zis că erau în căutarea a doi hoţi care au furat ceva de preţ. Cum să reacţionezi la aşa ceva?

— Sunt mincinoşi, spuse Rob scurt. Mi-au răpit tovarăşa. Am fost trimis să o salvez şi să o duc în siguranţă înapoi familiei ei din Anglia.

Condon îi examină faţa lui Sarah înainte de a încuviinţa din cap.

— Te cred, conaşule, dar nu vreau să am de furcă cu Irlanda Liberă. Va trebui să le dau drumul de îndată ce plecaţi.

— Nu-ţi face griji, o să te leg atât de bine, încât furia lor n-o să poată cădea asupra ta. Dacă vii în casă, o să încerc să te leg cât de confortabil posibil.

Sarah lăsă cocoşul armei şi o puse la loc în desagă în timp ce Rob îl escorta pe Condon înăuntru. Se întoarse câteva minute mai târziu.

— I-am hrănit câinele la cererea lui şi l-am legat pe pat, ca să fie în regulă. Dacă următorii călători care vin pe aici nu sunt chiar oneşti, o să treacă nestingheriţi, recunoscători că nu e paznic să le ceară bani.

Sarah era pe punctul să comenteze, când auziră zgomotul unui vehicul ce se apropia.

Rob îi aruncă frâiele.

— Du-te în spatele casei, mă ocup eu de barieră.

— Ai multe talente!

Sarah conduse caii departe de vedere înainte ca o căruţă bine încărcată să apară de după curbă. Descălecă şi privi pe furiş pe după colţul casei, apoi se uită la Rob cum trecu la barieră şi discută cu vizitiul de parcă ar fi făcut meseria aceasta de ani de zile.

Mai veniră şi alţi călători, un bărbat călare dinspre vest şi o şaretă trasă de ponei ce mergea spre est. Fu o uşurare când călătorii plecară şi locul se cufundă din nou în tăcere.

Rob se întoarse, conducând doi cai înşeuaţi afară din şopron.

— Luăm caii aceştia cu noi. Nu îi furăm, le dăm drumul mai încolo. Dar nu vreau ca O'Dwyer şi acolitul lui să ne ia urma prea curând.

Sarah era mână-n mână cu un hoţ de cai.

— I-ai plătit domnului Condon încă patru penny pentru caii în plus?

Rob zâmbi.

— Desigur. Ar fi greşit să nu plătim taxele de drum.

Ţinând caii de frâie, sări pe al său, şi trecură împreună de barieră. Porni într-un galop rapid, cu Sarah lângă el şi cu cei doi cai în urma lor.

La o jumătate de kilometru mai încolo, când nu mai puteau să vadă bariera, îşi opri calul.

— E timpul să schimbăm caii cu ai lor, să călărim rapid până obosesc şi după aceea le dăm drumul şi revenim la ai noştri.

Înţelegând logica, Sarah descălecă de pe Boru.

— Cât crezi că o să treacă până ne urmăresc din nou?

— Greu de spus. De la o jumătate de oră până la o

jumătate de zi.

Rob se apropie de cel mai mic dintre caii împrumutaţi şi îi ajustă scările.

— Nu va trece mult până când cineva va intra în casă şi-l va găsi pe domnul Condon. Va dura însă mai mult să le dea drumul lui O'Dwyer şi celuilalt tip, pentru că i-am legat cu cătuşele de inele de fier fixate în peretele şopronului. Dar, după ce taie cătuşele, vor găsi cai noi şi vor porni în urma noastră cu viteza vântului.

Sarah sări pe calul ei temporar.

— Putem să ajungem în Cork înainte să ne prindă din urmă?

— Am fi putut, dacă ne-am fi îndreptat spre Cork, dar nu asta facem. O să părăsim acest drum şi o să ne îndreptăm spre Kinsale, un port mic la sud de Cork.

Nu auzise niciodată de acest oraş, dar Rob nu greşise până acum.

— Presupun că ştii cum să ajungi în acel loc.

— Fermierul la care am stat noaptea trecută mi-a pomenit despre o cărare care intersectează acest drum şi care duce la Kinsale. Traversează o zonă mai înaltă, dar ne putem descurca fiindcă suntem călare.

— Deci, dacă pornesc rapid după noi, suntem în siguranţă până dau de călători care merg spre vest şi îi întreabă dacă ne-au văzut.

— Ceea ce nu va dura prea mult, spuse el cu un zâmbet liniştitor. O să ajungem acasă în siguranţă, Sarah. Nu mai avem mult.

Probabil minţea cu neruşinare, dar îi era recunoscătoare pentru asta.

Rob şi Sarah ajunseseră în vârful unui deal abrupt şi priveau priveliştea grandioasă a mării, a coastei

aspre şi a oraşului lângă care se afla un mic port.

— Kinsale, spuse Rob, încercând să nu îşi trădeze uşurarea din glas.

Deşi încercase să rămână încrezător în faţa lui Sarah, era conştient de cât de multe lucruri puteau să meargă prost. Un alt cal şchiop ar fi fost un adevărat dezastru.

— Mai avem jumătate de oră şi suntem în port, unde o să căutăm o barcă şi un căpitan care să ne treacă în Anglia.

— Ar fi foarte bine să găsim pe cineva dispus să facă asta rapid, spuse ea, cu vocea tensionată. Pentru că suntem urmăriţi.

Rob se întoarse şi înjură când văzu o jumătate de duzină de bărbaţi în urma lor pe cărarea ce urca pe creste. Privind încruntat, recunoscu silueta zdravănă a lui O'Dwyer, aflat în frunte.

— Sunt al naibii de eficienţi! Dar sunt la cel puţin un sfert de oră în urma noastră. Asta o să ne dea suficient timp.

Urmăritorii îi observaseră, şi strigătele lor de imbold către cai răsunară pe dealuri. Gura lui Rob se strânse.

— Acum călărim! *Condu* tu, doamna mea!

Cu trăsăturile ei delicate, Sarah ţâşni în josul potecii înguste ce cobora spre oraş, cu Rob la mică distanţă în spatele ei. Sperase să scape din Irlanda fără acest gen de urmărire rapidă, dar se asigurase că armăsarii vor fi în putere tocmai pentru un astfel de caz.

Îi era recunoscător lui Sarah pentru siguranţa cu care călărea. Nu ar fi ajuns atât de departe dacă n-ar fi fost o călăreaţă aşa de bună. Îi ceruse să meargă ea în faţă ca să poată stabili pasul, însă ea şi poneiul ei

zburară în josul dealului cu o viteză care şi lui i-ar fi părut greu de depăşit.

Ajunseră la marginea micului oraş fără să epuizeze bietele animale, dar, când Rob privi în spatele lui, văzu că urmăritorilor părea să nu le pese dacă armăsarii lor supravieţuiau sau nu. Înaintau rapid, şi ajunseseră suficient de aproape ca Rob să poată vedea expresia plină de o anticipaţie malefică de pe faţa lui O'Dwyer.

Cu copitele zdrăngănind pe străzile abrupte şi înguste, Rob şi Sarah încetiniră ca să nu dea peste locuitorii oraşului care se retrăgeau în grabă. Rob analiză cu viteză alternativele pe care le aveau. Să încerce să se ascundă într-un oraş atât de mic era dificil, dacă nu imposibil.

Exista şi un fort britanic, dar se afla în cealaltă parte a oraşului. Prea departe. Deşi aveau două pistoale şi două muschete, o luptă cu armele în mijlocul oraşului Kinsale ar fi fost nebunie curată. Fuseseră urmăriţi până aproape de malul mării, ceea ce le lăsa o singură şansă de scăpare. O barcă.

capitolul 13

Dacă Sarah nu s-ar fi concentrat să călărească pe străzile abrupte din Kinsale cât de rapid posibil fără să rănească pe nimeni, s-ar fi lăsat în prada unei crize puternice de isterie. Răpitorii ei erau la doar câteva minute în urma lor, şi ea şi Rob aveau să fie prinşi cu spatele la mare. Nici măcar Rob nu ar mai avea ce soluţie să găsească de această dată.

Rob. Aveau să îl ucidă fără ezitare. Pe ea nu ar ucide-o. Probabil i-ar face mai rău decât să o ucidă, din cauza problemelor pe care le cauzase.

Dar încă nu era pregătită să renunţe. Şi nici Rob nu

era.

Ajunseră la ţărm în zdrăngănit de copite şi cu caii transpiraţi. Inima lui Sarah îngheţă când văzu doar o mână de bărci în port. Una era ancorată la cel mai apropiat doc, şi un bărbat scotea ultimele coşuri de peşte pe scândurile de lemn ale docului. Barca avea două pânze, părea bine întreţinută şi la proră era pictat numele *Brianne*.

Rob îşi opri calul la baza docului şi sări pe pământ.

— Domnule! strigă el fugind pe doc. Sunteţi proprietarul acestei iole?

Bărbatul se îndreptă şi îşi atinse spatele.

— Da, io’s Michael Farrell. Dar tu unde fugi de parcă te-ar urmări necuratul?

Rob se opri chiar lângă *Brianne,* cu corpul ţeapăn din pricina tensiunii.

— Trebuie să plecăm de aici *chiar acum*! Ne poţi lua pe mine şi pe tovarăşa mea? O să-ţi plătim regeşte.

Farrell pufni.

— Încerci să te omori, flăcăule? întrebă el arătând spre cerul pe care se adunau nori de furtună dinspre nord. Vine o vijelie năprasnică, şi n-o să o vâr pe *Brianne* drept în mijlocul ei.

— Încerc să ne *salvez* de la moarte, spuse Rob cu voce sumbră. Oameni răi mi-au răpit tovarăşa. Am salvat-o, dar sunt chiar în spatele nostru, cu arme în mâini şi cu o poftă mare de sânge.

— Ea? întrebă Farrell privind-o pe Sarah, care tocmai descălecase.

Ea îşi îndepărtă recunoscătoare pălăria, astfel că părul blond despletit i se revărsă pe spate, încercând apoi să arate vulnerabilă şi adorabilă. Îi era uşor să arate vulnerabilă pentru că era îngrozită. Trebuie să fi funcţionat, pentru că ochii căpitanului se făcură mari

de surpriză.

Sarah priponi caii de un gard, dezlegă ambele desagi şi îşi puse câte una pe fiecare umăr, pentru a-şi păstra echilibrul. Tremurând de oboseala dată de călăritul rapid şi de desagile grele, îl urmă pe Rob pe chei, rugându-se ca acesta să îl poată convinge pe căpitan să îi scoată în larg.

Rob scoase o punguţă din haină şi o săltă în mână, pentru ca sunetul monedelor grele să fie inconfundabil.

— Nu trebuie să ne duci prea departe, căpitane. Doar scapă-ne de aici.

Privirea lui Farrell deveni mai pătrunzătoare la vederea pungii.

— Aş fi fericit să vă ajut după trecerea vijeliei, dacă nu pierdem refluxul până atunci.

— Nu avem timp de pierdut, spuse Rob scurt. Cu siguranţă un marinar experimentat se poate descurca cu o vijelie trecătoare.

— Da, la nevoie, dar doar un prost ar încerca să iasă din portul acesta pe vânt puternic fără un motiv al naibii de bun. O privi pe Sarah şi îşi atinse borul pălăriei. Îmi pare rău pentru înjurături, domniţă.

Limbajul folosit era cea mai mică dintre problemele ei, pentru că zgomotul de copite le semnala că doisprezece bărbaţi înarmaţi tocmai ieşiseră de pe o stradă laterală în spaţiul deschis din faţa ţărmului. Începură să strige când îşi observară prada şi porniră duduind spre Rob şi spre Sarah.

În timp ce aceasta privea, împietrită de groază, unul dintre caii din faţă ai urmăritorilor se împiedică şi căzu. Cei doi cai aflaţi imediat în urma lui se împiedicară peste animalul căzut şi se prăbuşiră la pământ în mijlocul drumului, într-un amestec de cai care nechezau şi oameni care înjurau. Deşi urmăritorii

din spate reuşiră să se oprească la timp, unul dintre călăreţii care căzuse la pământ se lovise de o piatră şi rămase nemişcat.

Sarah rosti o rugăciune tăcută de mulţumire pentru această pauză scurtă, care avea să fie însă una foarte scurtă.

Flannery şi O'Dwyer îşi regrupau deja oamenii. Rob îşi întoarse privirea de la urmăritori la barcă.

— Îmi pare rău, căpitane Farrell, dar trebuie să o iau pe *Brianne*. Îi întinse punga cu monede. Poţi să iei caii plus asta. Sunt mai mult decât suficienţi bani să îţi cumperi o altă iolă. Dacă mai e altceva ce vrei de la bord, ia acum, pentru că noi plecăm.

— Nu poţi să îmi iei pur şi simplu barca, bolborosi căpitanul.

— Pot şi o să o fac. Aş prefera să fie cu acordul tău, dar lipsa lui nu mă va împiedica. Rob sări în barcă, păstrându-şi cu uşurinţă echilibrul la legănarea acesteia. Sarah, dă-mi desagii, apoi ia-mă de mână ca să urci la bord.

Ea îl ascultă, în acelaşi timp oferindu-i lui Farrell privirea cea mai înduioşătoare şi făcând ochii cei mai mari de care era în stare, schemă care funcţiona întotdeauna cu unchiul şi cu tatăl ei.

— Domnule, e într-adevăr o chestiune de viaţă şi de moarte. Aveţi milă de noi!

Nesigur, căpitanul deschise punga. Ochii i se măriră. Înainte să poată răspunde, pocnitura unei muschete răsună în tot portul. Era încărcată cu alice, astfel că apa clipoci în vreo douăsprezece locuri, şi proiectilele atinseră cala. Rob se feri când un alt foc de muschetă fu tras în direcţia lor.

— Vezi că nu am exagerat! Te sfătuiesc să ieşi din linia de foc.

Cu maxilarul la pământ, Farrell privi spre ţărm şi văzu doi bărbaţi reîncărcându-şi muschetele.

— Doamne, Dumnezeule! Îşi vârî punga în buzunar, luă un sac mare de pânză şi se repezi pe doc. Foarte bine, naiba să te ia! Sări într-o bărcuţă legată de cealaltă parte a docului. *Brianne* este a voastră, dar, dacă vă înecaţi, să nu daţi vina pe mine! Aveţi grijă la bancul de nisip de la ieşirea din port!

În timp ce Farrell se îndepărta vâslind rapid, Rob dezlegă iola şi făcu vânt pentru ca barca să înceapă să plutească în port. Apoi trecu la catargul din faţă şi începu să ridice pânza.

— Stai cât mai jos şi dă-te din drum, Sarah!

Ea se mişcă ascultătoare spre pupă. Îl putea vedea pe Boru stând răbdător unde îl priponise. Spera ca Farrell să aibă grijă de ponei.

Conduşi de O'Dwyer şi de Flannery, răpitorii goneau pe doc spre *Brianne.* Douăzeci de metri, apoi zece… O'Dwyer îşi ridicase pistolul şi ţintea spre Rob…

Cu o pârâitură a pânzei, *Brianne* prinse vântul şi alunecă rapid afară din doc. Avântul luat de navă aproape că o aruncă pe Sarah peste bord.

— Stai *jos*, la naiba! tună Rob.

— 'Nţeles, căpitane!

Tremurând, Sarah se prinse bine şi se holbă la răpitorii ei. *Brianne* era la o distanţă prea mare ca să poată sări. Se auziră câteva focuri însoţite de multe înjurături. Cele în engleză erau scârboase, iar cele în irlandeză – probabil şi mai rele. Nici una dintre împuşcături nu se apropie de ei; barca se mişca prea rapid şi prea necontrolat ca ei să ţintească bine, bănuia ea.

Reuşiseră! Scăpaseră de diavolii care ar fi răpit-o pe Mariah şi pe copilul ei nenăscut, care probabil ar fi

murit în urma acestei răpiri.

Odată cu uşurarea veni şi furia. Aceşti bărbaţi oribili care o îngroziseră pe Sarah şi care l-ar fi ucis bucuroşi pe Rob. Ridicându-se şi împreunându-şi mâinile la gură, Sarah strigă:

— Proşti ignoranţi! Nici măcar nu sunt ducesa de Ashton, sunt sora ei! Aţi greşit de la început!

Şocul şi furia schimonosiră faţa lui Flannery.

— Nu râde prea curând, târfă! îi strigă el. Când află şefa mea, o să vă caute pe amândouă!

Sarah clipi. Spusese cumva că şeful lui era o femeie? Cu vântul şi cu distanţa, vocea lui se pierdea. Nu conta. Ea şi Rob erau în siguranţă, şi Adam avea să se asigure ca Mariah să fie bine păzită pe viitor.

Barca se clătină, şi Sarah aproape fu aruncată peste bord. O mână puternică o prinse de turul pantalonilor şi o trase jos.

— Stai jos, prinţesă, spuse Rob sec. Înţeleg că vrei să îţi verşi furia pe răpitori, dar nu merită să te îneci pentru asta.

Ceea ce era adevărat, dar îi făcuse plăcere să elibereze puţină furie. Se întoarse şi se aşeză pe banca de la pupă. Barca era lungă cam de zece metri şi plutea cufundată mult în apă, cu câteva bănci şi chesoane în partea din faţă. Rob stătea la cârmă în spate, ghidând *Brianne* departe de doc. Aproape ajunseseră la gura portului. Se încruntă, cu privirea trecând de la cerul întunecat la bancul de nisip despre care îl avertizase Farrell.

O pală de vânt înclină barca puternic spre dreapta. Sarah prinse copastia mai bine.

— Ştii cum să navighezi o astfel de barcă?

— Am crescut în Sommerset, pe partea engleză a canalului, şi am învăţat să navighez de la pescarii locali

în iole precum aceasta, spuse el liniştitor. Dar Farrell avea dreptate să fie îngrijorat în privinţa vijeliei. Vreau să ajungem în larg înainte să se pornească. Pune desagii în chesonul de la babord dacă e loc. Adică în stânga. Dacă nu, vezi în celălalt cheson, de pe dreapta. Acela este tribordul. Când te mişti în barcă, rămâi întotdeauna jos şi ţine-te de ceva stabil.

Sarah ţâşni în faţă, cu mâna sprijinită de copastie. Până ajungeau în Anglia, avea să ştie cum se numesc diferitele părţi ale bărcii. Ale *iolei*.

— Toate iolele sunt proiectate ca aceasta?

— Sunt multe variaţii, dar iolele de pescuit sunt de obicei cam de această mărime şi, în general, au două pânze.

Sarah deschise chesonul de la babord.

— Văd nişte frânghie pe fund şi un fel de găleată mică, dar este spaţiu şi pentru desagii noştri. Nici măcar nu mă deranjează că totul va mirosi a peşte.

— Peste câteva ore, nici măcar nu o să mai simţim mirosul. Găleata este pentru scos apă. Obişnuieşte-te cu ea, pentru că, la cum e făcută iola aceasta, o să o foloseşti mai devreme sau mai târziu. Privi cerul. Mai devreme. Găseşte un loc sigur de care să te poţi prinde cu ambele mâini şi ţine-ţi capul sub nivelul tangonului, să nu fii aruncată peste bord în caz că ne înclinăm.

Sarah nu ştiuse ce era acela un tangon, dar era suficient de uşor să înţeleagă avertismentul lui Rob. Se aşeză cu spatele sprijinit de cheson, cu o mână pe copastie. Nu numai că se simţea în siguranţă, dar era cu faţa la Rob şi îl putea privi la cârmă.

El îşi dăduse jos pălăria, şi părul şaten îi flutura în vânt în timp ce ochii lui albaştri studiau norii ce se apropiau. Cu trăsăturile lui puternice şi cu competenţa lipsită de efort, oferea o privelişte ce ar fi răscolit

visele romantice ale oricărei fete în timp ce ghida *Brianne* afară din port. Dar era mai mult decât visul romantic al unei fete. Era real şi puternic şi te puteai baza pe el. Poate asta însemna, de fapt, că era într-adevăr visul romantic al unei femei.

Pentru că astfel de gânduri nu erau productive, studie şi ea vijelia ce se apropia. Putea vedea ploaia şi vântul biciuind valurile gri şi îndreptându-se direct spre ei. Tocmai ieşiseră din port, când vijelia îi lovi, izbind *Brianne* atât de puternic, că Sarah oftă involuntar, convinsă că aveau să se răstoarne.

— Ţine-te bine, Sarah! Putem să ieşim din ea!

Cuvintele lui Rob îi erau destinate, dar atenţia lui era îndreptată spre mare şi spre vânt. *Brianne* se îndreptă şi continuă să avanseze prin ploaia care îi uda până la piele.

Sarah se ţinea cu îndârjire de barcă. Navigarea lui Rob nu mai era lipsită de efort, bărbatul străduindu-se să controleze iola. Cu surpriză şi apoi cu amuzament, îşi dădu seama că lui îi făcea plăcere această luptă împotriva stihiilor naturii. Se îndoia că ar fi avut acea lumină în ochi dacă erau în pericol de înec, aşa că începu să se liniştească.

Ploaia se opri surprinzător de rapid, şi vântul deveni mai degrabă adiere, nu vijelie. Odată cu ieşirea soarelui, ce crea irizaţii pe valuri, Sarah dădu drumul unui oftat de uşurare.

— Sunt foarte impresionată, Rob. Există ceva ce nu poţi să faci?

El râse, arătând mai relaxat decât în orice alt moment al salvării ei.

— Sunt multe lucruri pe care nu pot să le fac, dar mă pricep la bărci. Aceasta este o iolă chiar drăguţă. Ne va duce în siguranţă înapoi acasă.

— Cât timp va dura?

— Greu de spus. Dacă vântul ţine cu noi, cam o zi. Dacă eram mai în nord, în dreptul Ţării Galilor, traversarea ar fi fost mai scurtă. Sper ca Farrell să aibă o rezervă de apă proaspătă, altfel o să cam murim de sete până ajungem.

— Sunt destul de udă pentru a compensa. Udă şi *rece*.

Rob trebuie să o fi observat tremurând, căci zise:

— Te poţi încălzi cu o pătură uscată din bagajul nostru, dar mai întâi va trebui să foloseşti acea găleată de scos apa. A intrat destul de multă în timpul vijeliei. După o pauză, adăugă: Pot să scot eu apa dacă vrei să-ţi încerci norocul la cârmă.

— Nu, mulţumesc! Poate dacă marea ar fi calmă şi vântul uşor... Dar, în aceste condiţii, probabil am ajunge în Spania cu mine la cârmă. După ce scoase găleata pentru apă, căută puţin mai adânc în chesoane. Sunt căni de cositor, farfurii şi un mic urcior cu ceva ce pare bun de băut. Îi scoase dopul şi adulmecă, apoi îşi încreţi nasul. Ceva spirtos aspru. Vrei să guşti?

— Poate mai târziu, dacă am nevoie să mă încălzesc, spuse el cu regret în privire. Ai mai găsit ceva util?

Găsi un mic butoiaş şi deschise robinetul pentru a gusta câteva picături.

— Aici e apă. Puse butoiaşul la loc în cheson şi cercetă mai departe. Uite o cutiuţă cu peşte afumat şi pâine care miroase a peşte afumat. Mai multe ouă, probabil fierte, pentru că nu putea să facă mare lucru cu ele crude. Se aşeză din nou pe călcâie. Cam asta este tot. E timpul să scot apa.

Se aplecă şi începu să arunce apa din barcă. Era

un soi de libertate în a şti că nu conta dacă arunca apă pe ea, pentru că nu avea cum să devină mai udă. Şi efortul fizic o încălzea.

Când îşi termină sarcina şi puse găleata la loc, Rob spuse gânditor:

— Nu sunt sigur că Ashton va fi încântat să constate că mă întorc cu un ştrengar zdrenţăros în locul tinerei şi elegantei lady pe care a pierdut-o.

Ea râse.

— Am să-i recomand să-ţi plătească preţ întreg chiar dacă arăt ca şi cum m-ai fi pescuit din lac.

Începea să îi fie frig din nou, aşa că scoase din desagă una dintre păturile uscate.

— O vrei tu pe cealaltă?

— Mai bine o ţii acolo. Poate mai vin vijelii.

Nu era un gând îmbucurător. Îşi înfăşură pătura în jurul ei, şi căldura o ajută, dar nu îndeajuns. Strânse pătura mai tare şi încercă să împiedice dinţii să îi clănţăne.

— Vino lângă mine, ca să îmi pot pune mâna liberă în jurul tău, spuse Rob. Îmi pare rău. Mai mult de atât nu îţi pot oferi.

— E o ofertă pe care o accept cu promptitudine! Sarah se mută de pe banca de la pupă şi se apropie atât de strâns de Rob, că era lipită de el de la umăr la genunchi. Scoase un mic oftat de plăcere. Chiar şi în aceste condiţii, radiezi căldură. E un talent util. Când mâna lui Rob o cuprinse, adăugă: Sunt chiar uimită că am scăpat.

— N-am fi scăpat dacă tu erai fata neajutorată care te credeam când te-am văzut prima oară, spuse Rob serios. Dar ai fost la înălţimea fiecărei provocări. Te iroseşti cu viaţa civilizată.

Ea râse.

— Poate, dar gustul meu pentru aventură a fost satisfăcut pentru multă vreme de acum înainte.

Se ghemui mai puternic sub braţul lui, căldura revenindu-i în corpul amorţit.

— Nu te plictiseşti niciodată de aventuri?

— Nu mă gândesc la asta ca la o aventură. Este doar… viaţa mea, spuse el zâmbind fals. De obicei este, totuşi, mai liniştită.

— Ai mai navigat de când erai băiat? întrebă ea. Sau te bazezi doar pe memorie?

El deveni foarte ţeapăn, şi ea se întrebă ce îi cauzase această reacţie.

— Nu trebuie să răspunzi, spuse ea rapid. A fost o întrebare fără sens, produsul unei minţi inerte.

— Mintea ta nu este niciodată aşa, replică el şi oftă. Răspunsul este o poveste lungă.

Ea îşi odihni capul pe umărul lui şi privi lungile raze de soare ale după-amiezii luminând marea care îi conducea acasă.

— Aş spune că nu ducem lipsă de timp.

Flannery ura că trebuia să îi raporteze şefei un eşec. Cu chipul ca de granit, spuse:

— Au cumpărat o iolă la Kinsale şi au scăpat chiar când ne apropiam de ei.

Ea îl privi cu ochi fioroşi, aproape nebuni.

— I-ai lăsat să scape? De ce naiba nu i-ai împuşcat?

— Am încercat. Dar distanţa era prea mare, şi barca era în mişcare.

Îşi închise gura. Cu cât zicea mai puţine, cu atât era mai bine.

— Vremea a fost furtunoasă, mormăi ea. Cu puţin noroc, ducesa şi comisarul s-au înecat, şi nimeni nu va

şti.

Fiindcă tot venise vorba, era nevoit să îi spună şi restul.

— Când barca se îndepărta, fata a strigat că nu era ducesa, ci sora ei. S-ar putea să o fi spus doar ca să îşi bată joc de noi. Cu siguranţă semăna cu descrierea ducesei.

Şefa lui izbi cu pumnul în masă.

— Ducesa are o soră geamănă! Seamănă ca două boabe de mazăre, cu diferenţa că ducesa mai avea puţin până să nască. *Aţi răpit o altă nenorocită de femeie!*

Flannery se cutremură involuntar. O fi fost şefa lui doar o femeie, dar vocea ei avea o intensitate înfricoşătoare. Îşi amintea cu câtă iscusinţă îi explicase sora că bebeluşul se născuse deja şi că era în grija unei doici. Căţeaua vicleană.

— Nu ştiam că există şi o soră.

Rămase nerostită remarca lui că şefa trebuia să îl fi informat înainte de acest aspect.

— Numele surorii este Sarah şi este o fată bătrână. Lipsită de valoare, prin comparaţie cu ducesa. Faţa şefei deveni imobilă. Va plăti. Împreună cu nenorocitul ăla de comisar.

Şi Flannery dorea să fie cel care avea să ducă la împlinire răzbunarea.

capitolul 14

Foarte puţini dintre prietenii lui Rob îi cunoşteau trecutul sordid, şi nu erau genul care să vorbească dacă nu era cazul. Dar îşi dădu seama că dorea să îşi spună povestea acestei tinere lady cutezătoare şi luminoase care se dovedise o tovarăşă atât de bună.

Nu avea avere, iar onoarea lui era afectată. Dar îi putea oferi o bucată din el sub forma experienţelor care îl modelaseră. O cunoştea suficient de bine să îşi dea seama că avea să respecte un asemenea cadou ciudat.

— Ţi-am spus în linii mari primul capitol al vieţii mele, începu el. Mama mea era a doua soţie, frumoasa fiică a unui vicar irlandez. Tatălui meu îi plăcea să o afişeze la Londra. El era o făptură de lume, un lider al modei şi un ipocrit blestemat care lăuda religia ostentativ, dar care avea sufletul unui filistin.

— Sună foarte neplăcut, replică Sarah.

Era foarte puţin spus, dar nu era nevoie ca Rob să dezvolte subiectul.

— Pentru a fi corect, ar trebui să adaug că şi el avea un motiv la fel de întemeiat să mă urască. Nu am fost un fiu ascultător. După ce am fost dat afară de la două dintre şcolile cele mai cunoscute pentru fiii de gentlemeni, a aflat de Academia Westerfield şi m-a trimis împachetat la Lady Agnes, ceea ce s-a dovedit o mare uşurare pentru amândoi.

— Ai spus că intenţionai să ai o carieră militară, dar că asta nu s-a întâmplat, remarcă Sarah. Se simţea minunat de bine sub braţul lui. Nu îmi imaginez că ar fi avut obiecţii împotriva armatei. Era un mod respectabil de a nu te mai vedea în faţa ochilor.

— Am comis două mari greşeli care mi-au adus dezmoştenirea şi exilul, spuse Rob. Prima a fost că i-am furat colecţia foarte scumpă şi mult iubită de tabachere şi a doua că am anunţat că am de gând să mă însor cu Bryony, fiica sălbatică a ciobanului nostru.

Se uită fix în ochii căprui şi adânci ai lui Sarah.

— Sunt o haimana desăvârşită. Tata îţi poate confirma asta.

Gura ei se strâmbă într-o parte.

— Oi fi tu o haimana desăvârşită, dar mă îndoiesc că i-ai furat comorile ca să-ţi plăteşti datoriile de la masa de joc sau amantele.

Se simţi neaşteptat de mulţumit de cât de bine ajunsese să îl înţeleagă.

— Am folosit banii ca să plătesc meşteşugarii de ale căror servicii abuzase tata fără a-i răsplăti vreodată. Unii erau la un pas de a fi aruncaţi în temniţa datornicilor. Tabacherele au fost aproape de ajuns să îi plătesc pe toţi. Banii datoraţi croitorului erau, de departe, cei mai mulţi.

— Presupun că mama ta şi bunicul vicar ţi-au format caracterul înainte ca tatăl tău să apuce să-l strice, observă Sarah. Şi eşti un om mai bun din acest motiv.

— Dar un gentleman mult mai rău, răspunse Rob sec. Exista o mică şansă să fi supravieţuit vânzării tabacherelor, dar faptul că am insistat să mă însor cu Bryony a pus capac. Fiindcă aveam doar optsprezece ani, aveam nevoie de permisiunea tatălui meu, dar mă gândeam că s-ar fi bucurat să mi-o dea dacă aş fi plecat cu Bryony în armată şi el ar fi scăpat de mine. Cu puţin noroc, aş fi murit onorabil în acţiune.

Sarah se cutremură de aşa o afirmaţie îndrăzneaţă.

— Trebuie să fi fost îngrozit de ideea ca nobilul sânge Carmichael să se amestece cu al unui ţăran.

— Exact. Odată ce Bryony nu mai era o problemă, intenţiona probabil să îmi cumpere un post în armată, ca să scape de mine, dar, înainte să se întâmple asta, fratele meu a hotărât să îndepărteze pata de pe blazonul familiei. Edmund era moştenitorul, şi a urmat paşii mondeni ai tatălui nostru. Întrucât era pe punctul

să se însoare cu o moştenitoare dintr-o familie faimos de fertilă, nu era nevoie să mă mai ţină pe acolo pe post de moştenitor de rezervă.

Sprânceana lui Sarah se ridică.

— Şi ce a făcut?

O pală aspră de vânt îi dădu ocazia lui Rob să se concentreze pe navigat suficient de mult cât să-şi controleze furia pe care i-o stârnea mereu gândul la fratele lui.

— Dragul de Edmund m-a vândut marinei.

— Dumnezeule! icni Sarah. Este *malefic.* Dar cum de este posibil? Legea împotriva luării cu arcanul este destul de clară. Nu erai marinar profesionist şi, ca fiu de gentleman, trebuie să fi fost protejat de vreo lege.

— Legea o fi fost clară, dar cei care o aplicau erau corupţi. Dragului de Edmund nu i-a fost greu să aranjeze să fiu răpit, legat la gură şi dus pe o navă ce avea nevoie de echipaj, spuse Rob cu gura schimonosită. Deci, ca răspuns la întrebarea ta, da, am avut experienţă în navigare şi mai târziu. Ca marinar de rând pe un vas de negoţ cu India.

Şi avea urmele de bici pe spate ca să o dovedească.

Sarah scutură din cap incredulă.

— Cum să îi facă aşa ceva propriului frate?

— Cu mare uşurinţă. Eu şi tata aveam o relaţie care putea fi cel mai bine descrisă ca antipatie cordială, dar eu şi Edmund ne dispreţuiam cu adevărat. Ultima mea amintire cu fratele meu este zâmbetul lui satisfăcut în timp ce eram bătut de patru bărbaţi, apoi legat şi dus de acolo cu căluş în gură.

Sarah scoase un mic sunet îndurerat, dar ştia când era cazul să nu spună ceva ce nu trebuia spus.

— Cât timp ai navigat cu acea navă?

— Cam un an. Am scăpat de pe navă în Bombay şi am găsit de lucru la un înalt oficial al Companiei Indiilor de Est. Domnul Fraser m-a angajat din cauza numelui meu scoţian. M-a tratat bine şi mi-a dat ocazia să învăţ. Am devenit ceva între secretarul lui personal şi garda sa de corp.

Rob îşi îmbunătăţise şi aptitudinile de luptător. Dintr-odată, patru oameni care-l atacau nu mai erau prea mulţi. Îl salvase la un moment dat pe domnul Fraser de la atacul a o jumătate de duzină de tâlhari.

— Mă bucur că ai găsit pe cineva care te-a apreciat! Cât timp ai stat în India?

— Aproape cinci ani. M-am gândit să rămân, pentru că este un loc fascinant.

Chiar şi acum, se trezea uneori cu mirosul bazarului de mirodenii în nări sau cu minunatele culori tropicale strălucindu-i în memorie.

Amurgul se lăsa, dar era în continuare destulă lumină pentru ca delicatele trăsături ale lui Sarah să poată fi întrezărite atunci când ea întrebă:

— De ce ai plecat dacă iubeai India şi aveai o poziţie bună acolo?

El zâmbi cu autodispreţ.

— Un comisar dur şi o haimana nu ar trebui să recunoască asemenea sentimentalisme, dar... sunt britanic până în măduva oaselor. Mi-a lipsit patria mea. Aşa că i-am dat jumătate din câştigurile mele lui Fraser, ca să le investească, şi mi-am rezervat bilet spre Londra. Învăţasem cum să fac investigaţii discrete şi uneori periculoase şi astfel am ajuns pe Bow Street, spuse el îndepărtându-i lui Sarah o buclă de păr de pe faţă. Salvând domniţe în pericol.

— Şi mie mi-ar lipsi Anglia teribil, spuse Sarah. L-ai confruntat vreodată pe fratele tău cel îngrozitor?

Rob clătină din cap.

— Într-un triumf al stăpânirii de sine civilizate, când m-am întors în Anglia am hotărât să las trecutul în urmă şi să deschid un nou capitol al vieţii mele. N-ar fi supravieţuit dacă nu s-ar fi forţat să renunţe la furie şi la sentimentul de trădare. Am fost tentat să îmi anunţ familia că devenisem comisar doar ca să îi îngrozesc şi mai tare, dar nu aveam nimic de câştigat din căutarea scuzelor sau a răzbunării. Nu şi-ar fi cerut scuze, şi eu nu îmi doream să fiu spânzurat pentru că obţinusem răzbunarea.

— Ai fost înţelept.

Urmă o linişte întreruptă doar de sunetul valurilor şi al vântului, până când Sarah spuse uşor:

— Eşti fericit în viaţa pe care ţi-ai construit-o, Rob?

— Fericit? întrebă el meditativ. Sunt, cu siguranţă, mulţumit. Sunt foarte bun la ceea ce fac, şi asta mă mulţumeşte. Ajut oameni şi uneori fac dreptate. Îi strânse umerii. Pot chiar să salvez domniţe blonde. Da, îmi place viaţa mea.

— Mă bucur.

Şi, după o linişte şi mai lungă, ea spuse şovăielnic:

— Va fi greu să îmi iau rămas-bun de le tine, Rob. Ai devenit... foarte special pentru mine.

Inima lui se strânse, şi îşi dori cu o ferocitate subită ca lucrurile să stea altfel.

— Am avut şansa să devenim foarte apropiaţi într-un mod ce apare rar între un bărbat şi o femeie care altfel nu s-ar fi întâlnit.

— Da, oftă ea, amintindu-şi cum el pusese distanţă între ei. Ar fi posibil să rămânem prieteni?

El se gândi la camerele lui de deasupra magazinului de amanet. Erau curate şi confortabile, cel puţin pentru el, dar nu şi-o putea imagina pe Sarah

acolo.

— Nu ar avea rost. Unele lucruri sunt menite să se sfârşească.

Îşi plecă uşor capul pentru un sărut pe care şi-l dorea moale şi dulce, un tribut melancolic pentru ceea ce nu avea să poată fi vreodată. Dar ea îi susţinu sărutul cu o dorinţă arzătoare care mistuia noaptea. Uitând de bunele lui intenţii, o trase puternic la piept, explorându-i gura, formele calde ale corpului, puterea pasiunii ascunse în micuţa ei siluetă.

Dorinţa ei era egală cu a lui, coapsele i se strânseseră în jurul piciorului său, şoldurile i se frecau frenetic de ale lui. Dumnezeule, era îmbătătoare – inocenţă, şi foc, şi generozitate care îi atingeau locuri uitate din suflet.

— Dulce Sarah, şopti el. Prinţesa mea de aur…

Brianne se aplecă atât de mult, că aproape se răsturnară. La naiba, dăduse drumul cârmei! O apucă iute cu o mână şi se întinse să o prindă pe Sarah de talie înainte să cadă peste bord. Cu inima bătându-i nebuneşte, corectă cursul navei lipind de el corpul delicat al lui Sarah.

— Ei bine, asta a fost interesant! spuse Sarah cu o izbucnire de râs uşor nebunească. Am auzit de un sărut care să zguduie pământul. Dar noi am reuşit să facem marea să se mişte.

El zâmbi, şi tensiunea îi dispăru când văzu că ea putea râde.

— Cred că marea ne-a mişcat pe noi. Se pare că ai un înger păzitor care vrea cu orice preţ să îţi protejeze onoarea.

Ea oftă, respiraţia ei simţindu-se caldă pe umărul umed al hainei lui.

— Trist, dar adevărat.

Rămaseră lipiţi, nici unul nedorind să se îndepărteze. Vântul era constant şi valurile moderate, dar nu avea să dureze. În curând, aveau să fie nevoiţi să se despartă, de data aceasta pentru totdeauna. O barcă mică legănându-se pe mare nu era un loc bun pentru un flirt pasional.

Umărul lui Rob începea să amorţească de la greutatea capului lui Sarah când ea îl întrebă:

— Te-ai gândit vreodată să îţi schimbi meseria? Intendentul unchiului meu se apropie de pensie, aşa că unchiul va fi în căutarea cuiva care să îi ia locul. Cred că te-ai descurca bine într-o asemenea meserie.

Pentru un moment, chiar luă oferta în calcul. Intendent pe moşia unui lord era o poziţie de responsabilitate şi de respect şi de obicei includea şi un salariu bun şi o casă. Era o poziţie bună pentru un familist. O lady precum Sarah s-ar fi putut chiar mărita cu un asemenea bărbat, dacă era nobil prin naştere. Nu ar fi fost considerată o partidă bună, dar nu era nici o mezalianţă. El şi Sarah ar fi putut fi împreună…

Posibilitatea dispăru aproape la fel de rapid precum apăruse. Nu s-ar fi căzut să trăiască dependent de una dintre rudele lui Sarah. „Bietul Carmichael, nu este în stare să îşi întreţină soţia fără mila familiei.” Nu. Ambii meritau mai mult de atât.

— Este un gând generos, Sarah, dar nu mi s-ar potrivi, răspunse el, alegându-şi cuvintele cu atenţie. Unul dintre cele mai bune aspecte în a fi comisar este că sunt extrem de independent. Nu îmi face plăcere să urmez ordine şi cu siguranţă nu am cunoştinţe despre administrarea unei moşii. Unchiul tău are nevoie de un intendent corespunzător.

— Ştiam că vei spune asta, răspunse ea lipsită de speranţă. Dar trebuia să te întreb.

Trebuia să îl întrebe. Şi el trebuia să o refuze.

Pentru prima oară în mulţi ani, îl blestemă pe fratele lui pentru că îi distrusese toate şansele de a avea viaţa pentru care se născuse.

— Trebuie să fii extenuat, spuse Sarah prin întunericul strâns în jurul lor. Vrei să îţi iau eu locul la cârmă cât te odihneşti puţin? Se pare că urmăm un curs destul de constant spre est.

— Mă descurc. O astfel de iolă este uşor de navigat cu o singură mână. Dar, dacă vrei să încerci să cârmeşti, este un moment bun.

Se ridică şi înconjură cârma, ţinând o mână pe ea cât timp Sarah alunecă de-a lungul băncii de la pupă şi preluă lunga scândură de lemn.

Era intrigată de felul în care cârma transmitea toate vibraţiile şi schimbările subtile de direcţie ale lui *Brianne*. Iola era ca o creatură vie şi i se păru că înţelege cum un marinar bun putea să se deprindă cu vasul lui.

Apoi Rob îi dădu drumul, şi Sarah se trezi luptându-se să menţină cârma în unghiul corect. Rosti o înjurătură şi îşi înfipse bine călcâiele în podea pentru a ţine cârma stabilă, dar, chiar şi aşa, iola era împinsă de pe cursul ei.

— E mult mai greu decât pare!

Rob îşi puse mâna pe cârmă din cealaltă parte, şi Sarah reuşi imediat să o controleze.

— Cârmitul nu este dificil, dar ai nevoie de forţă, îi explică Rob. Eşti puternică pentru statura ta, dar acea statură este…

— Neimpresionantă, sugeră ea când el păru să nu găsească un cuvânt politicos.

— Delicios de micuţă, spuse Rob ferm.

— Foarte galant, dar m-am resemnat de mult cu

faptul că sunt prea mică, replică Sarah zâmbind. Prietena mea, Lady Kiri Mackenzie, are multe calităţi demne de invidiat, dar cea pe care mi-o doresc cu adevărat este înălţimea ei. Când intră într-o cameră, este ca o zeiţă războinică hindusă, atrage toate privirile. Eu sunt doar micuţa Clarke-Townsend.

Rob îşi trecu mâna de-a lungul cârmei, odihnind-o cu afecţiune peste a ei.

— Eşti exact de înălţimea care trebuie. Mai înaltă ar fi prea mult. Şi vei fi o soţie rentabilă, pentru că vei avea nevoie de mai puţin material pentru rochiile tale.

Ea râse.

— Cu siguranţă o să subliniez asta în faţa viitorilor peţitori. Gemenele Clarke-Townsend, iat-o pe fermecătoarea Ducesă de Aur şi pe ecoul ei de soră. Mai puţin strălucitoare şi fermecătoare, dar agreabilă şi bună în gospodărie.

Mâna lui o strânse pe a ei.

— Nu râde de ceea ce ai unic şi special, Sarah.

Ea nu răspunse imediat.

— Nu o fac, nu cu adevărat. Dar sunt o molie pe lângă fluturele care este Mariah. Viaţa ei imprevizibilă a făcut-o rapidă, fermecătoare şi adaptabilă. Eu sunt doar… mai puţin interesantă. Mariah nu ţinea minte că are o geamănă, dar îşi crease o prietenă imaginară numită Sarah, care era mereu perfectă, plictisitor de corectă. Aşa sunt eu, atâta doar că nu sunt perfectă.

— Deci voi două vă comparaţi una cu alta în mod nefavorabil. *Doamne, ce prostănaci trebuie să fie muritorii ăştia!* spuse Rob cu un zâmbet în voce. În timp ce voi vă îndoiţi de voi, orice bărbat care vă vede împreună se va considera de două ori binecuvântat. Două tinere femei fermecătoare, la fel de frumoase, dar delicios de diferite.

— Spui cele mai minunate lucruri, Rob. Neconvinsă, Sarah îşi înfrână un căscat. Cum nu sunt potrivită să o ghidez pe *Brianne*, o să încropesc o cină pentru noi. Tocmai mi-am dat seama că sunt lihnită.

— Nu am mai mâncat nimic de la micul dejun sărăcăcios din zori, spuse Rob preluând cârma când Sarah se dădu la o parte. Dar până mâine-seară, ar trebui să ne aflăm pe uscat şi să putem alege ce vrem să mâncăm. În ziua următoare, o să fii cu familia ta la Ralston Abbey.

— Aşa sper! Sarah deschise chesonul în care se găsea mâncarea şi scoase cutii cu pâine, brânză şi peşte afumat. Vrei puţin whisky?

— Nu sec. Pune nişte apă şi îl beau aşa. Ţi-aş recomanda să faci la fel, pentru că te încălzeşte.

Suna apetisant. În timp ce căuta cele două căni de cositor, îl întrebă:

— Unde crezi că o să ajungem la ţărm?

— Dacă este posibil, mi-ar plăcea să navighez în Bristol, dar nu sunt chiar sigur de unde am pornit sau cât de în sud ne-a dus furtuna. Dar ştiu coasta engleză din Somerset şi Devonshire destul de bine. Există un număr de porturi mici care vor fi potrivite pentru noi dacă debarcăm acolo.

— Cum o să te descurci la noapte? Trebuie să te odihneşti, şi am stabilit deja că nu sunt bună ca înlocuitoare de cârmaci.

— O să cobor pânza mai mică şi o să reduc mărimea pânzei mari, răspunse Rob. Apoi o să leg cârma în poziţia aceasta şi o să dorm iepureşte lângă ea. Dacă vântul sau vremea se schimbă dramatic, mă trezesc imediat.

Ea nu se îndoia de spusele lui. Bănuia că Rob putea să facă orice. Îşi mâncară cina într-o tăcere paşnică. Ei

îi era suficient de foame încât până şi peştele afumat i se părea bun. Nu credea că ar putea face o pasiune pentru spirtoase, dar whisky-ul cu apă era digerabil şi te încălzea, aşa cum spusese Rob.

După ce mâncară, se înfăşură cu ambele pături, la insistenţele lui Rob, şi se întinse lângă el. Sunetele vântului şi ale mării erau foarte odihnitoare.

Într-o zi avea să-şi amintească de această aventură pe mare cu mirare, căci era atât de diferită de tot restul vieţii ei. La fel cum era şi Rob.

Măcar aveau să îi rămână amintirile.

capitolul 15

Dimineaţa sosi roşie şi ameninţătoare. *Cer roşu noaptea, marinarii-s încântaţi, Cer roşu ziua, marinarii-s avertizaţi*. Rob nu ştia cât de veche era această zicală, dar bănuia că ideea data de pe vremea când Noe încercase să construiască o arcă.

În timp ce studia cerul, ruloul de pături ce era Sarah se ridică, apoi se desfăcu, dând la iveală conţinutul ei blond răvăşit. Sarah se ridică şi se întinse, arătând atât de încântătoare, că el îşi întoarse rapid privirea spre cer.

— Somnul pe o punte de lemn mă face să apreciez confortul căpiţelor cu fân, spuse Sarah veselă. Ai reuşit să te odihneşti în timpul nopţii?

— Da, vânturile au fost în cea mai mare parte uşoare. Am reuşit să aţipesc mare parte a timpului.

Ea împături cu grijă cele două pături şi le puse la loc în cheson.

— Nu o să ştiu ce să fac într-un pat adevărat când ajungem acasă.

Rob şi-ar fi dorit ca ea să nu pomenească despre

paturi. Unul dintre dezavantajele navigatului în tăcere era că îţi permitea să te gândeşti prea mult timp la partenera de navă tulburător de atrăgătoare.

— Dacă toate merg bine, la noapte o să dormi într-un pat adevărat.

— Un pat adevărat, spuse ea cu reverenţă. Şi, dacă sunt cu adevărat binecuvântată, o *baie* adevărată!

— Ai grijă! Prea multă civilizaţie dintr-odată poate fi copleşitoare.

Probabil tonul lui nu fusese chiar natural, căci ea îl studie încruntată.

— Este ceva în neregulă? Nu suntem urmăriţi, nu?

Se ridică mai sus şi privi marea din spatele lor.

— Nu suntem, dar vine o furtună. Probabil una mare. Arătă cu mâna spre răsăritul roşu. Nu sunt sigur când ne va lovi. Sper că nu înainte să fim în siguranţă la ţărm, dar mai avem mult de navigat.

— Am trecut prin vijelia de ieri, spuse ea. Aceasta va fi mai rea?

— Vijeliile sunt scurte. O furtună poate dura ore sau chiar zile.

Şi navigase destul ca să aibă un sentiment neplăcut despre aceasta.

Sarah privi spre cerul întins spre est, cu faţa nemişcată. Puiul lui pufos şi auriu părea calm şi hotărât. O femeie, nu o fată.

— Atunci trebuie să ne pregătim cât de bine putem. Întâi, micul dejun. Apoi, ce pot eu să fac ca să trecem mai uşor prin furtună?

— Micul dejun e un început bun. Mănâncă bine, o să avem nevoie de energie mai târziu. După aceea, pune la adăpost tot ce este desprins şi adu funia pe care ai găsit-o ieri. Amândoi avem nevoie de frânghii de siguranţă cu care să ne legăm de iolă.

Ea înghiţi cu greu.

— Asta pentru eventualitatea în care suntem aruncaţi peste bord, să putem supravieţui?

El încuviinţă din cap.

— O frânghie de siguranţă este doar o precauţie, dar mai bine în siguranţă decât cu regrete. O să fac eu nodurile. Au să ţină bine, dar pot fi desfăcute cu o singură smucitură, la nevoie.

Din expresia ei, se vedea că îşi imagina toate modurile posibile în care s-ar putea îneca, dar spuse doar:

— ’Nţeles, căpitane.

Îşi mâncară micul dejun într-un răsărit de soare apos, stând unul lângă celălalt pe băncuţa de la pupă, într-o tăcere ce părea firească. Îi plăcea faptul că Sarah nu simţea nevoia să trăncănească. Stăteau aproape unul de altul, şi Rob simţi un ciudat amestec de împăcare şi dorinţă. Nu era un mod urât de a petrece ceea ce putea să fie ultimul lui mic dejun pe faţa pământului.

În timp ce Sarah împacheta rămăşiţele de mâncare, întrebă:

— Ce nu îmi spui? Dacă o să murim astăzi, am nevoie să fiu avertizată din timp, ca să pot să înalţ ultimele rugăciuni.

El clipi văzând modul în care privea situaţia şi calmul cu care accepta pericolul.

— Sper din tot sufletul să nu murim astăzi, dar… s-ar putea întâmpla. Dacă această furtună ne loveşte din plin din direcţia din care vine, am putea fi zdrobiţi de coasta engleză. Coasta de sud-vest are o mulţime de zone stâncoase, unde ne va fi greu să debarcăm în siguranţă în timpul unei furtuni.

Ea analiză cele auzite.

— Deci am putea să naufragiem şi să ne înecăm chiar pe ţărmurile de acasă. Ar fi ironic.

Era bucuros că nu trebuia să îi explice mai detaliat că erau în pericol.

— Nu cred că putem fugi de furtună şi să ajungem la ţărm înainte să se pornească, aşa că o să navighez paralel cu coasta până trece. Dar, dacă vânturile sunt foarte puternice, nu o să mai am prea mult control asupra bărcii.

— Atunci o să îmi înfrumuseţez puţin rugăciunile.

Sarah se duse să depoziteze rămăşiţele de mâncare. Dar, mai întâi, frânghiile de siguranţă.

Lui Sarah i se părea ireal să facă faţă unei zile care ar fi putut fi ultima ei zi pe pământ. Oricât de înfricoşători ar fi fost răpitorii ei, nu se gândise niciodată că moartea era iminentă sau de neevitat. Acest pericol era diferit; nu pericol din partea unor oameni primejdioşi, ci de o natură vastă, impersonală. Ar putea să supravieţuiască; avea mare încredere în competenţa lui Rob. Dar era posibil şi să nu. Faptul că Rob era îngrijorat spunea multe.

Sarah nu dorea să moară. Chiar *deloc!* Dar moartea putea să ia pe oricine, în orice moment, şi ea avusese parte de douăzeci şi şase de ani buni. Mulţi nu se bucuraseră nici măcar de atât.

Ura faptul că familia ei nu avea să afle ce i se întâmplase. Aveau să facă cercetări în Irlanda, dar urma li s-ar pierde la Kinsale, cu presupunerea realistă că ea şi Rob se pierduseră pe mare.

Dacă murea azi, Sarah nu avea să ştie vreodată dacă Mariah avea un fiu sau o fiică. Nu avea să se bucure de şansa de-a recupera toţi acei ani în care fuseseră despărţite. Nu avea să îşi cunoască cu

adevărat tatăl şarmant şi uneori exasperant.

Ca să nu mai amintească despre faptul iritant că avea să moară virgină. Se gândi, pe jumătate serioasă, că ar fi trebuit să-l seducă pe Rob cât încă se aflau pe uscat. Poate ar fi reuşit, în ciuda voinţei lui destul de puternice.

Întârziase prea mult însă. Vântul se înteţise constant, şi acum *Brianne* aluneca în susul şi în josul unor valuri mari. Rob era concentrat pe navigat. După ce făcuse frânghiile de siguranţă şi o legase pe Sarah în jurul taliei de o bancă şi pe sine de baza catargului central, le rămăsese suficientă frânghie cât să creeze un ham care îi permitea să fixeze cârma pe loc dacă era nevoit să se mişte.

Hamul avea să uşureze considerabil teribilul efort fizic de a naviga iola. Înfăşurase pânza catargului secundar şi redusese suprafaţa pânzei principale pe cât posibil, permiţându-i în continuare să menţină controlul. Vorbiră puţin, pentru că nu aveau nimic să îşi spună.

Sarah se fixă la mijlocul bărcii, cu găleata pregătită în mână. Valurile pătrundeau deja în barcă, şi era mult de muncă pentru a scoate apa. Se bucura că avea cu ce să contribuie la posibila lor supravieţuire, dar, dacă nu se înecau, spatele şi umerii aveau să o doară zile întregi.

Un val mare se sparse de proră într-un unghi care le aduse douăzeci de centimetri de apă în barcă. Oftând, Sarah începu să scoată apa, atentă să respecte regula lui Rob de a avea mereu mâna pe ceva stabil. Se întreba cât era ceasul. Soarele dispăruse în spatele unor nori întunecaţi de furtună, dar trebuia să fie deja după-amiază.

Tocmai arunca o găleată de apă peste copastia de

la babord, când i se păru că vede ceva în depărtare.

— Pământ la orizont, cred. Anglia. *Acasă*.

Înghiţi din greu, surprinzător de emoţionată. Fusese plecată mai puţin de două săptămâni, dar i se părea mult mai mult din cauza tuturor celor întâmplate.

— Aşa este, spuse Rob, ridicându-şi vocea ca să fie auzit peste vânt.

Ea studie linia sumbră a coastei.

— Nu sunt veşti bune, aşa-i?

— Nu sunt grozave, admise el. Chiar cu pânzele închise, vântul tot ne-a împins înspre ţărm. O să ne mute şi mai tare când ne loveşte furtuna cu adevărat. Se încruntă privind ţărmul îndepărtat. Cunosc bine coasta, aşa că încerc să ne ghidez spre o zonă cu plaje deschise, unde să putem ajunge în siguranţă la ţărm.

Era pe punctul să-i răspundă, când asurzitoarea forţă a furtunii îi lovi, şi nu le mai rămase nici o răsuflare de irosit pe cuvinte.

Scoate, scoate, scoate apa. Lumea devenise o cacofonie ţipătoare de vânt şuierător şi de valuri gigantice de aşa multă vreme, că Sarah nici nu îşi mai amintea sunetul liniştii. Muşchii o dureau, şi cu siguranţă durerea lui Rob era mai acută, pentru că se luptase cu cârma toată ziua aceasta nesfârşită. Ea era leoarcă şi tremura de frig de atâta vreme, că nici nu mai băga de seamă. Viaţa se redusese la scosul apei şi la rugăciuni pentru ca furtuna să înceteze fără să distrugă *Brianne* şi echipajul ei.

Un îngrozitor sunet de raşchetare îi invadă urechile, şi o zdruncinătură violentă zgudui iola.

— Am lovit o stâncă! Sarah, ţine-te bine! strigă Rob în timp ce barca alunecă în lateral, şi un val uriaş se

prăbuşi în interiorul ei.

Ea se apucă de copastie, dar avalanşa de apă o aruncă peste bord şi o trase în mare. Se luptă împotriva forţei apei, încercând să tragă de frânghia de siguranţă ca să ajungă înapoi în barcă. Dar nu era suficient de puternică să lupte împotriva curenţilor ce o izbeau. Era trasă în mod neajutorat prin apă. Nu putea respira, *nu putea respira*...

Deci asta era moartea...

Un braţ puternic se strânse în jurul taliei ei şi o trase înapoi în iolă.

— Dumnezeule, Sarah, eşti teafără? strigă Rob alarmat. Nu poţi fi moartă, nu ai stat sub apă atâta vreme, te rog, *vorbeşte-mi!*

Ea încercă să îi răspundă, dar nu putea vorbi. Rob o duse spre locul lui de la pupă, apoi întinse corpul ei rigid în poala lui, cu faţa în jos. O lovitură bine plasată pe spate o făcu pe Sarah să se înece, apoi să tuşească apă convulsiv.

Când trase aer în plămâni, Rob o lipi de el, cu o mână în jurul corpului ei ce se cutremura.

— Eşti teafără?

Ea tuşi din nou, apoi spuse gros:

— Nu. Sunt moartă. Încă.

O trase mai aproape şi o îngropă la pieptul lui. Erau amândoi uzi leoarcă, ploaia îi lovea în continuare şi până şi Sarah îşi putea da seama că iola era în stare proastă. Era vag conştientă de hamul care ţinea cârma cu ajutorul mâinii drepte a lui Rob în timp ce stânga era strânsă în jurul ei.

Privi în haosul de vânt şi apă, văzând unele umbre mai întunecate pe fundalul negru şi, ocazional, unduirile albe ale valurilor ce se spărgeau. În faţa lor se vedea un şir greu, regulat de valuri ce se izbeau de

ţărm.

Simţindu-se nefiresc de calmă, ea întrebă:

— O să murim, nu-i aşa?

Rob îi spuse în urechi, cu vocea alarmată stridentă, pentru a se face auzit prin furtună:

— Poate că nu. Este o zonă pe care o cunosc bine. Prea al naibii de bine, dar cunosc stâncile, şi este o plajă de prundiş dincolo de ele. Probabil că *Brianne* o să se distrugă înainte să ajungă prea departe. O să dau drumul la nodurile de la frânghiile de siguranţă, ca să nu fim traşi la fund. Îmi scot şi cizmele. Fă la fel. Presupun că ştii să înoţi!?

— Nu mi-au dat niciodată voie să înot cu verii mei în lac, spuse ea cu regret. Am fost iritată atunci, iar acum şi mai mult!

— Eu am fost crescut pe coastă, sunt un bun înotător. Am şanse să te pot duce la ţărm. Dacă îţi dau drumul sau dacă nu pot continua, îndreaptă-te în continuare spre ţărm prin orice mijloace, spuse el cu vocea spartă. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, prinţesă.

Cu o detaşare ce depăşea orice temere, ea răspunse:

— Soarta noastră este în mâinile lui Dumnezeu, iar el poate trece până şi peste comisarii londonezi. Se aplecă în faţă pentru a-şi scoate cizmele. Ai făcut tot ce-ai putut, Rob. Nu puteam să-ţi cer mai mult.

— Ah, Sarah, Sarah.

Îi întoarse faţa în sus şi o sărută rapid, puternic, aducându-i o furnicătură de căldură în corpul rece. Degetele pătrunseră în antebraţele lui, şi îşi dori cu disperare să nu îi mai dea vreodată drumul.

Rob trase de capătul liber al frânghiei de siguranţă şi o eliberă.

— Ţine-te bine, draga mea fată, spuse el întinzându-se spre cizmele lui murdare. Intrăm în apă!

capitolul 16

Înjurând ironia sorţii care adusese *Brianne* înapoi pe porţiunea de coastă pe care o cunoştea atât de bine, Rob se uită cu ochii mijiţi, căutând cel mai bun culoar printre stânci. Nu puteau să se afle la mai mult de o sută de metri de ţărm, căci putea auzi valurile izbindu-se de plaja de prundiş. Măcar plaja le oferea o şansă de supravieţuire. Dacă iola ar fi fost împinsă în stâncile abrupte, ar fi fost condamnaţi.

Nu dorea să îşi ia braţul stâng din jurul lui Sarah, dar o făcu pentru a avea ambele mâini pe cârmă. Era aproape imposibil să controleze *Brianne* pe această mare agitată, dar orice manevră putea face diferenţa.

— Te dezechilibrezi dacă îmi pun braţul în jurul taliei tale? întrebă Sarah, ridicându-şi vocea ca să fie auzită prin vijelie. Eşti o ancoră solidă de care să mă agăţ.

— Cum doreşti, prinţesă, spuse el mai relaxat.

Fusese generoasă că-l iertase pentru eventualitatea în care eşua să o salveze.

În aroganţa lui, crezuse că o poate aduce acasă în siguranţă de unul singur. Acum, că era prea târziu, îşi dădu seama că o tabără militară britanică ar fi fost alegerea mai înţeleaptă. Deşi răpirea ei ar fi devenit cunoscută şi reputaţia ei grav afectată, măcar ar fi fost în viaţă. Acum, aveau şanse mici să mai prindă zorii zilei următoare.

Dar, dacă se înecau, nu avea să fie pentru că nu încercaseră să se salveze. Smuci cârma abrupt spre tribord, evitând o ameninţătoare coloană de piatră

care ieşise brusc din întuneric şi din ploaie. Iola se scutură, şi cala rase coloana, dar reuşiră să treacă de ea.

Turbulenţele crescură şi îi trimiseră direct într-o stâncă înaltă. Se izbiră de ea cu un îngrozitor sunet de strivire, iar oprirea bruscă îi aruncă pe amândoi în faţă. Rob se agăţă de cârmă, şi Sarah se prinse de el când iola se roti într-o parte, apoi se lovi de altă stâncă. În timp ce apa ţâşnea în barcă, Rob strigă hotărât:

— E timpul să abandonăm barca, Sarah! Te poţi ţine de umerii mei în timp ce înot spre ţărm?

— Nu… nu ştiu, icni ea. Degetele îmi sunt amorţite de la frig şi s-ar putea să nu mă pot prinde.

Se temuse de asta. Îşi dădu jos haina murdară, ca să poată înota mai liber.

— O să ţin un braţ în jurul tău în timp ce înot. O să înaintez mai încet, dar o să te ţin deasupra apei.

Atât cât avea să poată.

Faţa ei palidă şi ovală se ridică spre a lui.

— Pot să ajut cu ceva, ca să ajungem la ţărm?

— Stai nemişcată şi lasă-mă să te trag eu.

În timp ce vorbea, *Brianne* se izbi de o altă stâncă alunecoasă. Iola se umplu aproape complet cu apă, rămânând la mila valurilor agitate. Rob îşi puse mâna în jurul mijlocului lui Sarah şi se aruncă împreună cu ea în centrul vârtejului, îndepărtându-se de formaţiunea de stânci în care iola era blocată şi zdrobită în bucăţele.

Apa mării era chiar mai rece decât li se păruse de pe barcă, dacă asta era posibil. Urmă curentul spre ţărm, întins pe o parte, lovind apa cu ambele picioare şi folosindu-şi braţul drept. Sarah îi ascultă ordinul, plutind sub braţul lui stâng şi dându-se din calea bătăilor lui de picioare.

Ştia că nu mai era mult până la ţărm, dar valurile care se zdrobeau în jurul lor făcea aproape imposibil să rămâi la suprafaţă. Puterea i se scurgea în lupta cu apa îngheţată, dar nu mai era mult de înotat, cu siguranţă nu mai era mult...

Un val îi împinse spre o stâncă. Reuşi să se ferească, astfel că doar raseră stânca în loc să se izbească de ea cu forţă. Respiraţia lui Sarah îi era aspră, dar ea nu se amestecă în timp ce el continua să înoate câineşte spre mal. Intrase în acea amorţeală dinaintea epuizării în care doar tenacitatea oarbă îl făcea să continue să înoate.

Era vag conştient de faptul că, dacă îi dădea drumul lui Sarah, el ar fi avut şanse mai mari să supravieţuiască, dar cunoaşterea acestui fapt era irelevantă. Viaţa nu ar mai fi avut rost dacă ar fi supravieţuit cu preţul vieţii ei.

Ţărmul era mai aproape acum, valurile mai dure. Reuşi la limită să evite o masă de stânci ascunse jos în apă de spuma albă, dar, îndepărtându-se de ele, fură prinşi de un curent violent. Se îndreptau spre o stâncă crestată, şi Sarah avea să se zdrobească de ea.

„Nu!” Se înfăşură protector în jurul ei, ferindu-şi capul pentru a minimiza impactul, dar nu suficient. Se izbi de stâncă cu toată forţa mării din spatele lui, şi lumea deveni durere şi întuneric.

— Rob! *Rob*!

Un impact zdrobitor fu cât pe ce să o smulgă pe Sarah din îmbrăţişarea lui Rob. Corpul lui rămase inert momente bune. Apoi, neîndemânatic, începu să înainteze din nou spre ţărm.

Disperată să îl ajute, îşi ţinea braţul în jurul lui şi dădea slăbită din picioare, când un val uriaş îi prinse pe amândoi şi îi aruncă în faţă. Căzură pe o suprafaţă

solidă, în inima unui val ce se zdrobea, şi aproape că îşi pierdu şi ea cunoştinţa.

Apoi apa schimbă direcţia şi începu să îi tragă înapoi spre mare. Înjurând, îşi înfipse degetele mâinii libere în pietricelele aspre de pe plajă, ţinându-şi celălalt braţ în jurul lui Rob. Inspiră frenetic în clipa când valul se retrase, apoi se ţinu bine când următorul îi acoperi.

Trebuiau să ajungă mai sus. În calmul dintre valuri, ea se împinse în genunchi şi privi în jurul ei. Era suficientă lumină cât să vadă că se aflau pe o plajă îngustă în formă de corn, cu pereţi abrupţi în jurul lor. Rob era întins în dreapta ei, aparent inconştient şi cu o pată întunecată de sânge scurgându-i-se de pe frunte.

— Rob, trebuie să ne mişcăm! Când un alt val căzu deasupra ei, îi scuturǎ mâna. Trebuie să urcăm deasupra liniei apei. O să încerc să te ajut, dar nu te pot ridica singură. Vine un nou val. Încearcă!

Când valul trecu şi îi împinse mai sus, îl prinse pe Rob de umăr, străduindu-se să-l ridice. El se săltă greoi în mâini şi-n genunchi şi se împletici în faţă, ţinând-o strâns când apa se retrase. Din nou. Din nou. *Din nou*.

În sfârşit erau deasupra valurilor ce se spărgeau. Amândoi căzură pe plaja de prundiş şi traseră aer cu nesaţ. Rob era ameţit şi tăcut, dar măcar se putea mişca. Ploaia se oprise în cele din urmă şi vântul aspru gonea norii ce acoperiseră luna.

Reuşind să vadă mai bine, Sarah cercetă împrejurimile, sperând să nu fie blocaţi în această deschidere ca şobolanii într-un butoi. Ah, o cărare urca sinuos pe faţa stâncii! Dacă reuşeau să ajungă în vârf, aveau să găsească ajutor. Deşi supravieţuiseră înecului, frigul şi noaptea puteau să fie la fel de letale.

— Rob, e o cărare ce urcă pe stâncă. Dacă te ajut,

poţi să urci?

El nu vorbi, dar se chinui să se ridice. Ea îl conduse spre începutul cărării. El părea în continuare doar vag conştient, urmare a loviturii la cap suferite când o protejase pe ea. Spera ca abilitatea lui de a o înţelege şi de a înainta însemna că daunele nu fuseseră prea serioase.

El începuse să urce, cu mâna dreaptă bâjbâind pe pământ, în căutarea echilibrului. Cărarea era prea îngustă ca să meargă unul lângă celălalt, aşa că Sarah îl urmă, pregătită să îl ţină dacă se împiedica, deşi asta ar fi însemnat să cadă amândoi, el fiind mult mai mare.

Era atât de obosită şi de amorţită, că abia pe la jumătatea dealului începu să îşi dea seama că era în picioarele goale. Valurile îi luaseră până şi şosetele. Da, Rob era şi el desculţ. Picioarele ei aveau să fie pline de vânătăi şi însângerate. Nu o deranja, atâta timp cât avea să-i fie *cald*.

După ceea ce păru o perioadă interminabilă de căţărare extenuantă, ajunseră în vârful stâncii. Sarah se prăbuşi pe iarba de mare aspră şi îşi trase răsuflarea. Nu avea să îşi mai dorească niciodată, *niciodată* o altă aventură.

Rob rămase în picioare, deşi se împleticea. Ea îi urmă direcţia privirii şi văzu nu o căsuţă de ţară, ci un adevărat castel gotic înălţându-se deasupra lor, desprins direct din poveştile de groază ale domnului Radcliffe. Dar clădirea era aproape, şi puteau să vadă lumini înăuntru. Un sanctuar. Înălţă mulţumiri înfrigurate cerului, străduindu-se să se ridice din nou.

Lipindu-se de Rob dintr-o parte, îi puse braţul drept deasupra umerilor ei, în timp ce îl prinsese de mijloc.

— Adăpost de furtună, Rob. Mai avem câţiva paşi.

El murmură ceva ce semăna suspect de mult cu o

înjurătură, dar începu să păşească spre castel. Sau, mai corect, se împletici spre castel. Pas, pas, pas, pas. Dacă ea s-ar fi oprit din mişcare, nu ar mai fi putut porni din loc.

Intrară pe domeniul castelului printr-o poartă largă, deschisă într-un zid colţuros de piatră. Peretele fusese exploatat pentru piatră vreme de secole, dar se dovedea în continuare o bună protecţie împotriva vântului.

Acum, că erau şi mai aproape, Sarah reuşi să vadă că nu era un castel adevărat, deşi avea turnuleţe şi turnuri. Structura principală părea să fie un conac de piatră întins, modificat să arate ca un castel în timpul nebuniei după elementele gotice. Nu conta, atâta timp cât cineva avea să îi primească.

Cărarea ducea spre lateralul falsului castel şi se termina cu o scară de piatră lată ce conducea spre o uşă dublă masivă. Sperând să găsească un inel de bătut la uşă, Sarah se târî în sus pe cele câteva trepte. Nu era sigură care dintre ei îl susţinea pe celălalt, dar măcar ea şi Rob înaintau împreună.

Exista, într-adevăr, un inel, o bestie masivă cu colţii scoşi astfel încât avu nevoie de ambele mâini să o folosească. Lovi urâţenia de uşă de lemn cât de tare putu, ceea ce nu îi fu chiar greu. Dar îi auzi sunetul ca un ecou înăuntru.

Nu veni nici un răspuns. Bătu din nou în uşă, întrebându-se dacă avea să se deschidă înainte ca ea sau Rob să se prăbuşească. El era în continuare tăcut, cu capul lăsat pe spate şi cu sânge întunecat scurgându-i-se pe faţă şi pe gât.

Uşa se deschise scârţâind, şi un majordom îmbrăcat imaculat îi privi cu un dezgust pronunţat.

— Nu primim cerşetori la castelul Kellington.

Privirea i se îndreptă spre picioarele lor goale. Continuaţi pe drum spre sat. Există un şopron acolo.

Sarah se holbă la el.

— Dar nu suntem cerşetori! Am supravieţuit unui naufragiu şi avem nevoie disperată de adăpost.

Ca răspuns, majordomul dădu să închidă uşa. Rob păşi prin prag şi îl împinse pe servitor într-o parte, ghidând-o pe Sarah înăuntru. Trânti uşa cu o forţă care ameninţă să doboare zidurile de piatră. Salonul de primire fusese decorat într-un stil grandios cu câteva decenii în urmă, cu o scară dublă ce se înălţa în faţa lor, dar odaia părea acum ştearsă şi ponosită.

Rob cercetă odaia din priviri.

— La dracu'!

Cu un oftat mărunt, ca scos de nişte foale găurite, se prăbuşi încet pe podeaua rece de marmură şi se ghemui pe o parte, inconştient. Alarmată, Sarah căzu în genunchi şi îi căută pulsul la gât. Da, avea puls, şi era constant. Era doar accidentat şi epuizat.

Ridicându-şi privirea spre servitorul care se încrunta la ei, strigă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, adu ceva cald de băut şi nişte pături! Mai bine, du-l într-o cameră unde poate fi îngrijit corespunzător. Vrei să-ţi moară un om în conac pentru că ai refuzat să-l ajuţi?

Înainte ca servitorul să poată răspunde, se auzi un zgomot cadenţat. Sarah privi în sus şi văzu o femeie cu părul alb, îmbrăcată în negru. Cu un baston într-o mână şi cu o postură dreaptă ca de stindard, aceasta avansa spre ei pe partea stângă a scărilor. După bogăţia rochiei ei şi după aroganţa expresiei, era aristocrată şi membră a familiei care ocupa această mare grămadă de piatră şi istorie.

— Ce e scandalul acesta? întrebă ea furioasă,

ajungând la baza scărilor şi înaintând prin odaie acompaniată de bătaia bastonului.

Se opri aproape de Rob, cu o expresie îngrozită. Ridicându-şi bastonul, se folosi de vârful acestuia pentru a-l împinge pe Rob puternic, rostogolindu-l pe spate.

Cu sângele curgând şi cu o barbă de mai multe zile, era o privelişte înfricoşătoare, dar, chiar şi aşa, reacţia femeii fu una extremă.

— Robert, spuse ea cu un dezgust teribil. Ar trebui să fii mort.

Ce era în *neregulă* cu oamenii aceştia? Învigorată de propria furie, Sarah se ridică iute.

— Îl cunoşti?

— Oh, da. Această haimana de proastă reputaţie este Robert Cassidy Carmichael. Nepotul meu, mârâi femeia cu nările aprinse. Noul conte de Kellington.

capitolul 17

Sarah rămase cu gura căscată.

— Rob este noul conte? Dar tatăl şi fratele lui?

Bătrâna, care trebuia să fie văduva contesă de Kellington, spuse fără emoţie în glas:

— Fiul meu, cel de-al treilea conte, a murit acum trei săptămâni de febră. Edmund, fiul lui şi al patrulea conte, a murit acum două săptămâni la Londra într-un accident de călărie. Îl împunse pe Rob în coaste cu bastonul. Noi am presupus că Robert era mort, şi ce bine ar mai fi fost.

Decesele recente explicau de ce era îmbrăcată în haine de doliu. Care erau şansele ca ei să naufragieze tocmai pe domeniul familiei lui Robert? Spusese el că ştia bine coasta din această zonă, dar era deja ridicol.

Kiri ar fi numit asta karma. Amintindu-şi ceea ce îi spusese Rob, Sarah întrebă:

— Edmund nu era căsătorit? Nu a lăsat fii în urmă?

Contesa o privi încruntată.

— A fost logodit acum câţiva ani, dar proasta l-a părăsit. Se logodise recent cu o tânără splendidă şi foarte potrivită. Edmund a murit cu trei zile înaintea nunţii. Acum, titlul de conte îi revine *lui*.

Încercă să îl împungă din nou pe Rob în coaste. Furioasă, Sarah îi smulse bastonul şi i-l aruncă în cealaltă parte a salonului, nepăsându-i dacă femeia cădea sau nu în fundul ei nobil.

— Dacă Rob este într-adevăr noul conte, înseamnă că acum el este proprietarul acestui morman în putrezire, spuse ea cu dinţii încleştaţi. Are dreptul la respectul şi la obedienţa tuturor celor care locuiesc aici. Privirea ei se întoarse spre majordom. Toţi sunteţi în slujba lui.

Contesa o străfulgeră pe Sarah cu privirea.

— Cine eşti tu să ne ameninţi aici, în casa mea, ştrengăriţă dezgustătoare?

Sarah se îndreptă în toată înălţimea ei, chiar dacă modestă, şi îi întoarse privirea.

— Sunt domnişoara Sarah Clarke-Townsend, sora ducesei de Ashton şi nepoata lorzilor Torrington şi Babcock.

În timp ce lăsa cuvintele să-şi facă impactul, îşi dădu seama că urma să aibă nevoie de mai mult de atât dacă dorea să aibă autoritate acolo. Era nevoită să mintă.

— Eu şi Rob suntem logodiţi. Pentru că el este rănit, o să dau eu ordine în numele lui.

Contesa se bâlbâi, incapabilă să dea o replică. Sarah se întoarse spre majordom.

— Dacă îţi place să fii angajat aici, adu nişte oameni să îl care pe Lord Kellington într-o cameră decentă, cu aşternuturi curate şi un foc bun. O cameră similară pentru mine, în apropiere. Dacă ai o vană suficient de mare pentru domnia sa, pregăteşte-i o baie caldă. Sau cel puţin încălzeşte apă ca să poată fi spălat. A îndurat frig salvându-ne vieţile după ce am navigat din Irlanda pe furtună, aşa că adu ceai cald şi tocană.

Majordomul o privi agitat pe contesă în timp ce îi recupera bastonul şi i-l dădea înapoi. Bătrâna femeie mormăi:

— Presupun că trebuie să te supui ordinelor târâturii până când *contele*, spuse ea aproape scuipând titlul, îşi revine suficient cât să preia controlul. Cu puţin noroc, o să crape de febră la plămâni.

Se întoarse şi ieşi din cameră, cu călcâiele şi bastonul trepidând de furie.

Cum putea acea femeie oribilă să îşi urască atât de mult nepotul? Lăsând răspunsul la această întrebare pentru o altă zi, Sarah se întoarse spre majordom.

— Care este numele tău?

— Hector, spuse el îngrijorat.

— Ei bine, Hector, dacă poţi să îl duci pe Lord Kellington în siguranţă la căldură în următoarele zece minute, o să fac abstracţie de tratamentul tău iniţial. Îşi ridică o sprânceană. Dacă nu poţi accepta asta, o să caut în tot castelul Kellington până găsesc pe cineva dispus să-şi facă treaba pentru care este plătit. M-am făcut înţeleasă?

Plin de antipatie, dar politicos, acesta îi spuse:

— Da, domnişoară Clarke-Townsend. Mă întorc imediat cu ajutor, să îl cărăm pe domnia sa sus.

Părăsi camera aproape în fugă.

Epuizată de scena prin care trecuse, Sarah se prăbuşi lângă Rob şi îl luă de mână. Pielea i se încălzea acum că se aflau înăuntru, şi pulsul şi respiraţia îi erau puternice şi regulate. Spera ca el să se trezească în curând. Probabil s-ar fi descurcat mai bine cu lunaticii de la castel.

Trecură vreo zece minute, dar Hector se întoarse cu doi bărbaţi solizi, îmbrăcaţi în haine de rândaşi, ce aduceau cu ei o targă. Păreau să se fi îmbrăcat în grabă, dar arătau puternici şi dispuşi să ajute. Bărbatul mai masiv, un roşcat cam de treizeci de ani, exclamă:

— Stăpâne Rob! Eşti chiar dumneata!

Rob nu reacţionă defel. Roşcatul o privi îngrijorat pe Sarah.

— E rănit grav, domnişoară?

Ea se ridică cu oboseală.

— Îi este frig şi este lovit şi extenuat, dar a reuşit să urce pe cărarea de la plajă, aşa că nu cred să aibă vreo rană serioasă. Îl cunoşti?

— Da. Roşcatul şi tovarăşul lui îl urcară pe Rob cu grijă pe targă, apoi ridicară de capetele acesteia.

— Eu sunt Jonas, rândaşul-şef. Când stăpânul Robert era băiat, îşi petrecea jumătate din timp la grajduri. Eu tocmai începeam ca ajutor de rândaş, şi primisem sarcina să am grijă de poneiul lui. Am petrecut mult timp împreună noi doi.

Şi deveniseră prieteni, ghici Sarah, deşi probabil că rândaşului i s-ar fi părut o îngâmfare să susţină că era prieten cu noul conte. Era aici măcar un om care se bucura să îl vadă pe Rob.

— Hector, condu-ne tu spre camera contelui, ceru Sarah. Ai ordonat să se pregătească baia şi tocana?

— Nu încă, domnişoară.

— Atunci este timpul să o faci. Dar după ce ne conduci în dormitor, spuse ea cu o voce care nu lăsa loc de interpretări.

Încet, Hector îi conduse în susul scării şerpuitoare. Sarah îşi ţinu răsuflarea, îngrijorată că Rob ar putea să cadă de pe targa înclinată, dar Jonas şi celălalt bărbat erau atenţi.

Dormitorul pregătit în grabă se afla în aripa dreaptă a casei. Era o cameră de oaspeţi medie, nu camera stăpânului, dar patul fusese făcut şi un foc straşnic ardea în şemineu.

În timp ce rândaşii îl aşezau pe Rob în pat, Hector spuse:

— Am să aranjez baia şi tocana caldă, domnişoară Clarke-Townsend. Va fi nevoie de timp să se încălzească atâta apă. Camera dumneavoastră este vizavi, când veţi fi gata să vă retrageţi.

— Mulţumesc.

Sarah era cuprinsă de epuizare, dar simţi că trebuia să îl păzească pe Rob, ca bunica lui să nu îi strecoare otravă în ceai.

Când Hector plecă, Jonas spuse:

— Nici dumneavoastră nu arătaţi prea bine, domnişoară. De ce nu mergeţi în cameră să vă odihniţi? O să am eu grijă ca stăpânul să fie îngrijit aşa cum trebuie. Văzându-i ezitarea, spuse liniştitor: Nu o să permit să i se întâmple ceva rău.

Părea demn de încredere, şi, oricum, Sarah nu mai putea rezista.

— Îţi mulţumesc, domnule Jonas. Aşa voi face.

— Doar Jonas, domnişoară. V-o trimit pe una dintre servitoare, pe Francie. O să aibă bine grijă de dumneavoastră. Îşi privi asistentul. Barney, găseşte-o pe Francie şi spune-i să meargă în camera

domnişoarei.

Barney încuviinţă din cap şi îi ţinu uşa deschisă lui Sarah. Ea traversă coridorul spre camera similară din cealaltă parte. Fusese şi ea aranjată şi era încălzită de un foc. Măcar Hector se ocupase de asta cum trebuia.

Prea obosită să mai facă ceva şi prea dărâmată să mai intre sub cearşafuri, se aruncă pe pat, se înfăşură cu cuvertura matlasată şi adormi buştean.

Sarah simţi vag că era trezită cu blândeţe, ajutată să se dezbrace şi depusă într-o baie până la şold, plină cu apă delicios de caldă. O cană cu tocană caldă îi fu strecurată în mâini. Până când terminase de mâncat tocana şi apa se răcise, se încălzise până la oase.

Aceleaşi mâini blânde o ajutară pe Sarah să iasă din vană, o uscară şi îi trecură o cămaşă de noapte mult prea mare peste cap. Apoi din nou binecuvântatul somn.

*

Sarah se trezi brusc, odihnită şi plină de energie. Aventura ei nu părea să îi fi lăsat urme. Se strecură afară din pat, tresărind din pricina vânătăilor şi a durerii din muşchi. O dureau îndeosebi tălpile, de la cât urcase desculţă. Cu toate astea, nu erau răni serioase.

Trase draperiile, dezvăluind o dimineaţă cu cer curat şi priveliştea dealurilor vălurite. Furtuna trecuse şi se anunţa o zi încântătoare. Ajunseseră la castel cam pe la jumătatea serii, aşa că se odihnise destul de mult.

Dar Rob? Fusese mult mai năpăstuit. Cu cămaşa de noapte atârnând în urma ei, părăsi camera şi intră în a lui. El respira liniştit sub cuverturi. Fusese şi el

spălat şi avea un bandaj curat în jurul capului.

Sarah trase draperiile de la ambele geamuri, făcând lumină. Camera avea o privelişte frumoasă spre mare. Se aşeză pe pat şi îi apucă mâna.

— Rob? Eşti treaz?

Ochii lui se deschiseră dintr-odată.

— Sarah? Îşi atinse bandajul de la cap cu grijă. Deci chiar am ajuns în Anglia. Eşti teafără?

Ea simţi cum o cuprinde uşurarea.

— Sunt bine. Nu numai că suntem în viaţă, dar ne aflăm la castelul Kellington. Furtuna te-a adus acasă.

— La naiba! Am crezut că visam. Sau că aveam un coşmar. Care erau şansele? Ochii i se închiseră. Deci am aterizat în iad. Meriţi un loc mai bun decât regiunile acestea infernale.

— Şansele erau minime, dar nu imposibile, răspunse ea. Furtuna a fost partea infernală. Sunt recunoscătoare că mă pot bucura de mâncare, de căldură şi de confort.

El se ridică în pat, înfiorându-se puţin. Jonas nu îl bărbierise noaptea trecută, deci arăta într-adevăr ca o haimana. Dar o haimana *chipeşă*.

— Am un număr nesfârşit de vânătăi, dar nimic nu pare rupt, spuse el după ce făcu inventarul. Cum de-am ajuns să port cămaşa asta de noapte din olandă scumpă?

— I-am ordonat majordomului, Hector, să aducă ajutoare şi să se asigure că eşti îngrijit.

Înainte ca ea să poată continua, el spuse gânditor:

— Hector. Era lacheu când eram eu copil. Un prostănac îngâmfat, dacă ţin bine minte.

— El este, confirmă Sarah. A adus doi rândaşi să te care sus. Cred că i-a chemat ca o formă de insultă, dar a fost mai bine până la urmă. Rândaşul-şef, Jonas, te-a

recunoscut şi s-a bucurat să te vadă în viaţă.

— Jonas! spuse Rob, cu chipul mai destins. A fost tovarăşul meu de răutăţi. Mă mir că este încă aici. Obişnuia să spună că vrea să se facă soldat. Îngrozitorul meu frate sau tată sunt prezenţi? Cu puţin noroc, se află la Londra în perioada asta.

Nu auzise nimic din conversaţia de noaptea trecută, îşi dădu ea seama.

— Sunt amândoi morţi, Rob, spuse ea direct. Tu eşti acum conte de Kellington.

El rămase nemişcat.

— *Glumeşti*.

— Nu din câte ştiu eu. Am intrat împleticindu-ne în acest aparent castel noaptea trecută, şi o vrăjitoare îngrozitoare care susţine că este bunica ta mi-a spus că tatăl tău a murit de febră acum câteva luni şi că fratele tău a pierit într-un accident de călărie cam acum două săptămâni, nelăsând în urma lui moştenitori legitimi.

— Edmund n-a fost niciodată un călăreţ atât de bun pe cât se credea. Rob arăta de parcă ar fi fost chiar el aruncat de pe cal. Nu a reuşit să producă un moştenitor?

— Nici măcar să facă rost de o soţie. Potrivit bunicii tale, fata din familia faimos de fertilă l-a părăsit, şi a murit chiar înainte să se căsătorească cu o altă femeie, extrem de potrivită.

— Mi-e groază să mă gândesc ce tip de femeie este considerată potrivită de bunica mea, mormăi Rob. O harpie cu avere şi cu un pedigri excelent, îmi imaginez.

— Am fost speriată de atitudinea bunicii tale, spuse Sarah cu atenţie. Presupun că voi doi nu v-aţi înţeles prea bine?

Rob ridică din umeri.

— L-a iubit foarte mult pe Edmund, a cărui mamă era şi ea o „femeie foarte potrivită”. Surprinsese intonaţia bunicii lui cu precizie diavolească. Eu nu făceam decât să-i amintesc de mama mea cea total nepotrivită. Bănuiesc că însurătoarea cu ea a fost singurul lucru nepotrivit pe care l-a făcut tatăl meu vreodată.

— Orice părere ar avea văduva despre descendenţa mamei tale, va trebui să se adapteze, spuse Sarah făcând un gest larg de încercuire a împrejurimilor. Toate acestea îţi aparţin acum.

Rob alunecă din pat şi păşi spre geam, cu umerii laţi rigizi sub cămaşa de noapte scumpă, dar scurtă. Sarah putea vedea vânătăi pe picioarele şi pe tălpile lui, rezultate în urma traversării furtunoase din noaptea precedentă.

— La naiba, spuse el uşor, deschizând fereastra batantă. Aerul rece al mării pătrunse în cameră. Rob îşi strânse mâinile atât de puternic de pervaz, că degetele i se albiră. La mama, mama naibii!

Încruntându-se, Sarah i se alătură lângă fereastră, aproape de el, dar fără să îl atingă.

— E chiar atât de rea noua perspectivă?

— Mult mai rea, spuse el cu pulsul bătându-i în gât. Nu numai că am moştenit resturile unei generaţii de risipitori, datorii şi neglijenţă, dar am devenit ceea ce dispreţuiam. Un blestemat de pair.

Sprâncenele lui Sarah se ridicară.

— Ai mai mulţi prieteni care sunt pairi, nu-i aşa? Eu credeam că îţi plac şi că îi respecţi pe Ashton, pe Kirkland şi pe alţi colegi ai tăi de clasă, dintre care mulţi au titluri.

— Pentru că toţi au fost trimişi la Academia

Westerfield ca inadaptaţi şi excentrici, ca mine. Sunt toţi bărbaţi care au fost încercaţi de timpuriu de viaţă şi au devenit mai buni din acest motiv. Gura i se strâmbă. Nu sunt ca tatăl sau ca fratele meu. Leneşi, risipitori inutili, produsele unui sistem care merită să fie distrus.

Ea clipi, gândindu-se că n-ar trebui să fie surprinsă că Rob era un radical, având în vedere felul în care fusese crescut.

— Există risipitori inutili şi leneşi în toate straturile societăţii noastre. Pairii au doar mai mult de risipit. Dar nu sunt toţi aşa. Unchii mei lorzi sunt nişte gentlemeni cinstiţi. Te deranjează nobilii în general sau faptul că ai devenit conte de Kellington?

Rob se gândi la asta.

— Cred că statutul de nobil este o idee care i-a supravieţuit propriei utilităţi, dar ai dreptate. Dispreţuiesc cel mai mult faptul că am devenit Lord Kellington. Am o viaţă care îmi place. Nu îmi doresc viaţa pe care tocmai am moştenit-o.

— Nu ai însă de ales, spuse Sarah încet. Caracterul nobiliar îţi este transmis prin sânge. Poţi să pleci şi să laşi în urmă titlul şi responsabilităţile care vin cu el, dar mi-e greu să-mi imaginez că ai face asta. Gândeşte-te la oamenii precum Jonas şi ceilalţi servitori şi arendaşi care aparţin de Kellington. Au nevoie de un stăpân puternic, cinstit şi responsabil, cum nu au mai avut de multă vreme.

— Sunt convins că au fost trataţi abominabil ani de zile, spuse el amar.

— Atunci ai cu atât mai multe motive să faci o treabă bună. Nu ar fi asta cea mai bună răzbunare? spuse Sarah apucându-l de mână. Poate că situaţia financiară nu este chiar atât de rea pe cât te temi.

Rob îi strânse mâna.

— Probabil este şi mai rea. Dar ai dreptate, nu pot să plec. Trebuie să aflu cum stau lucrurile cu precizie. Trebuie să anunţăm şi familia ta că eşti în siguranţă. Probabil sunt cu toţii îngrijoraţi de moarte. Ar trebui să te duc la Ralston Abbey, dar avem amândoi nevoie de o zi de odihnă şi s-ar putea să fie necesar să mai rămân o vreme aici.

Ea încuviinţă din cap. Păreau să fi trecut ani de când fusese răpită, dar nu trecuseră nici măcar două săptămâni, însă familia ei era probabil în culmea disperării. Aventura ei se terminase. În mare, ăsta era un lucru bun. Dar îl privi pe furiş pe Rob. Avea să îi ducă dorul, asta cu siguranţă.

El îi surprinse privirea, şi se uitară unul la celălalt preţ de câteva lungi momente în care amintirea pericolului prin care trecuseră împreună şi tovărăşia lor pulsă între ei. Rob îi dădu drumul la mână şi făcu un pas înapoi.

— E timpul să ne amintim de reputaţia ta, începând cu faptul că nu ar trebui să fii în dormitorul meu îmbrăcată în cămaşă de noapte. Dacă se află despre asta, s-ar putea să fii nevoită să te măriţi cu mine.

Ea se înfioră.

— Am uitat să îţi spun că aseară i-am zis bunicii tale şi lui Hector că suntem logodiţi. Aveam nevoie de autoritate ca să le dau ordine, şi aceasta părea cea mai simplă soluţie. Dar nu-ţi face griji, eşti în siguranţă. Am să te părăsesc. Nu va exista nici o încălcare a contractului dintre noi. Virginitatea mea persistentă e dovada faptului că nu ai profitat de mine.

El privi speriat, apoi amuzat.

— Aş putea să te acuz de încălcarea promisiunii

dacă ai declarat că suntem logodiţi în faţa martorilor. Dar, dacă te întorci la tine în cameră, vom fi amândoi destul de în siguranţă.

Acesta era finalul intimităţii dintre ei, îşi dădu ea seama. Rob tocmai moştenise o poziţie publică. Tot ce făcea avea să fie privit şi bârfit. Avea să urască asta. Fiindcă o salvase, datoria ei era să îi facă noua poziţie pe cât de simplă posibil. Asta însemna o retragere rapidă din prezenţa şi din viaţa lui.

Cu un nod în gât, se ridică în vârfurile picioarelor şi îşi puse braţele în jurul gâtului lui.

— Îţi mulţumesc, Rob, pentru tot. Pentru viaţa şi libertatea mea, dar nu numai.

Apoi îl sărută.

Intenţionase un sărut de rămas-bun rapid şi sincer, dar, de îndată ce gurile li se atinseră, deveni mult mai mult de atât. Rob scoase un sunet înăbuşit şi o trase în braţele lui, lipind-o strâns de el. În hainele lor de noapte, doar două straturi de material îi separau. Ea simţi căldura şi dorinţa crescând în trupul lui, braţele protectoare ce o salvaseră de atâtea ori. Palmele puternice frământându-i corpul. Dorea să se afunde în el pentru totdeauna.

Deodată, se simţi înfrigurată şi singură. Rob se retrase mai mulţi paşi şi înghiţi în sec.

— Du-te, prinţesă. Du-te *acum*.

Ea îşi lipi degetele de gură, încă simţind căldura şi dorinţa. Forţându-se să rămână calmă, îşi coborî mâna.

— Ştiu că nu îţi doreşti asta, Rob. Dar te vei descurca bine cu responsabilităţile de la Kellington pentru că tu faci totul bine. Aminteşte-ţi asta când te simţi copleşit.

Apoi se întoarse rapid şi ieşi din cameră.

Lumea lui Rob tocmai devenise enorm de

complicată şi de stresantă. Nu era nevoie ca ea să agraveze stresul şi complicaţiile. Îi datora prea multe ca să facă asta.

capitolul 18

După ce Sarah ieşi pe furiş din cameră, cu expresia mascată, Rob închise ochii şi încercă să îşi pună ordine în gândurile haotice. Un titlu şi o povară la care nu se aşteptase şi pe care nu şi le dorise.

Însemna oare ceva faptul că, după atâţia ani în care evitase locul acesta ca pe o colonie de leproşi, în toiul furtunii se îndreptase orbeşte spre casă, ca un porumbel care se întoarce la cuibul lui? Erau lucruri pe care le iubise la Kellington când era băiat.

Şi acum îi aparţinea. Nu putea să fugă de datoria ce-i revenea, dar de unde să înceapă?

Îmbrăcându-se. Era greu să pară autoritar îmbrăcat într-o cămaşă de noapte prea scurtă. Însă nici să se îmbrace nu îi era chiar la îndemână, căci hainele pe care le avea pe el când intrase împleticit în castel erau zdrenţe, iar restul garderobei lui modeste se afla la Londra.

Dar Jonas avusese grijă de el în noaptea precedentă, şi fusese mereu genul de om practic. Rob deschise garderoba şi găsi o costumaţie care părea să i se potrivească. Hainele erau pentru un om de înălţimea lui, dar mai lat în umeri. Probabil proveneau chiar din garderoba lui Jonas, care avea cam aceeaşi înălţime ca el.

Înainte să se îmbrace, Rob se spălă, apoi îşi puse o cămaşă de pânză şi pantaloni de călărie.

Încercă să evite să se vadă în oglinda de deasupra bazinului pentru bărbierit, dar îşi dădu seama de ce

bunica lui îl considerase o haimana. Faţa îi era plină de vânătăi, iar părul îi era răvăşit de furtună şi mult prea lung. În câteva zile ar avea o barbă serioasă.

Nu observă vreo lamă de ras, dar găsi un pieptăn. Încerca să îşi aranjeze părul deasupra bandajului, când se auzi o bătaie la uşă.

— Jonas sunt, răsună o voce cunoscută.

Rob se întoarse.

— Intră.

Uşa se deschise, şi Jonas îşi făcu apariţia. Părul lui roşcat se înnegrise cu timpul, dar faţa sa rotundă şi expresia bonomă erau de neuitat.

— Bună dimineaţa, lordul meu. Îmi pare rău să vă deranjez, dar am vrut să văd cum vă simţiţi după naufragiu.

Rob traversă camera cu mâna întinsă.

— Continuă să îmi spui „lordul meu”, şi-o să dai de dracu’, Jonas! În timp ce dădeau mâna, îl bătu pe prietenul lui din copilărie pe umăr. La naiba, mă bucur să te văd! Eşti singurul lucru bun de la Kellington. Arăţi bine. Te-ai căsătorit cu iubita ta Annie?

— Da, zise Jonas şi zâmbi. Doi copii şi al treilea e pe drum. Nu mai sunt la fel de mulţi cai la moşie câţi erau, dar suficienţi cât să mă ţină ocupat.

— Transmite-i salutările mele lui Annie, replică Rob rânjind. Nu am înţeles niciodată ce vede o fată atât de drăguţă la tine.

Jonas râse.

— Nu e treaba ta ce a văzut ea la mine!

Zâmbetul lui Rob păli.

— Încă nu mi-am revenit din şocul veştii că sunt noul Lord Kellington.

— Nu ai ştiut? întrebă Jonas, surprins. Credeam că, dacă eşti în viaţă, o să afli de îndată. Obişnuiai să ştii

totul. Se încruntă. Desigur, nu era nici un motiv să cred că eşti în viaţă. Ai dispărut acum doisprezece ani. Am crezut că o să mă anunţi că eşti în regulă.

— Aveai tot dreptul să te aştepţi la asta, spuse Rob încet. Dar multă vreme nu am avut posibilitatea să scriu, apoi am fost în India mai mulţi ani. Am hotărât că era cel mai bine să pretind că familia mea nu există, aşa că am evitat toate veştile despre ei. Asta a inclus şi anunţurile despre morţi.

Dorind să schimbe subiectul, Rob îi făcu semn lui Jonas să ia loc.

— Îţi mulţumesc că mi-ai găsit îmbrăcăminte. Mi-ai trimis hainele tale de duminică?

Jonas încuviinţă din cap aşezându-se pe scaun.

— Altceva mai bun n-am găsit aşa de repede. Ţi-am adus şi o lamă de ras. Sper că ştii să o foloseşti, că eu nu sunt prea bun de valet.

Îi întinse o cutie de lemn în care se aflau instrumentele de ras.

— Nici eu nu aş şti ce să fac cu un valet. Rob se întoarse la bazinul de ras şi îşi înfăşură un prosop în jurul gâtului, apoi îşi întinse spuma pe faţă. Îţi datorez un set nou de haine, presupunând că moştenirea Kellington are suficienţi bani pentru aşa ceva. Îndepărtă cu atenţie o parte din mustaţă. Cât de rău stau lucrurile pe aici?

Amuzamentul lui Jonas dispăru.

— Toată lumea ştie că domeniul o duce prost. Dependinţele se năruie, iar proprietăţile arendaşilor au fost neglijate de la moartea bunicului tău. Fratele tău a vrut să mai reducă datoriile vânzând din pământ, dar a murit înainte să apuce să o facă.

Bunicul lui Rob se răsucea probabil în mormânt, la auzul unei asemenea erezii.

— Presupun că există un intendent la moşie.

— Da, un tip din Kent pe nume Buckley.

— Un străin deci, observă Rob, ştiind că oricine era de la o distanţă mai mare de douăzeci de kilometri era considerat străin. Cum este? Cinstit? Capabil?

Jonas se strâmbă.

— E tare priceput să stoarcă şi ultimul sfanţ de pe domeniu. Nu pot spune dacă e sau nu cinstit. În lunile de după moartea tatălui tău, fratele tău nu a venit nici măcar o singură dată la Kellington.

— Credea că Londra este centrul lumii. Şi bunica? Avea o casă la Bath, nu-i aşa?

— Da, dar, în anii din urmă, a petrecut mai mult timp aici. E o bătrână de temut, dar a fost bine să existe măcar un membru al familiei aici.

Rob era de acord. Bunica sa îl dispreţuise întotdeauna, dar avea bun-simţ şi nu era atât de înnebunită după modă şi după jocuri de noroc cum fuseseră fiul ei şi Edmund.

— O să călăresc pe domeniu în dimineaţa asta, ca să văd cum stau lucrurile. Apoi am să vorbesc cu Buckley. Presupun că grajdurile au în continuare câteva mârţoage decente pentru călărit?

Jason încuviinţă din cap.

— Calul tatălui tău nu este de paradă, dar este un animal solid, cu maniere bune. Dacă fratele tău l-ar fi luat pe Oakleaf la Londra, probabil ar fi fost încă în viaţă. Se vorbeşte că era călare pe un castaniu foarte arătos, dar agitat, care l-a aruncat în trafic.

Acesta era Edmund – alesese întotdeauna stilul în dauna calităţii. Dacă ar fi călărit pe un cal mai liniştit, Rob n-ar fi avut atâtea probleme acum.

— Cred că Oakleaf mi se va potrivi. Mi-ar plăcea să vii şi tu cu mine, pentru că probabil cunoşti domeniul

mai bine ca oricine.

— Aşa am să fac. O să vină şi logodnica ta cu noi? întrebă Jonas şi rânji. Domnişoara Clarke-Townsend este o micuţă lady feroce. Când am auzit cum a aruncat bastonul văduvei în salon, aproape am căzut pe jos de râs.

Rob se întoarse şi se holbă la el.

— *Ce* a făcut Sarah?

— Tu erai inconştient în salonul din faţă, explică Jonas. Bunica ta a auzit zgomotul şi a coborât. Când te-a recunoscut, a început să te împungă cu bastonul ei de parcă erai un peşte mort. Cam a treia oară când a făcut asta, tânăra ta lady i-a luat bastonul şi l-a aruncat, spunându-i văduvei şi lui Hector că tu eşti noul proprietar şi meriţi respect şi ascultare. Îşi scutură capul. Mi-aş fi dorit să văd şi eu. O slujnică privea de deasupra şi ne-a povestit la toţi în bucătărie, mai târziu.

Era normal ca întoarcerea moştenitorului de mult plecat şi presupus mort să fie subiectul principal de conversaţie din camera servitorilor. Pe lângă asta, apariţia unei logodnice feroce îi înnebunise pe toţi.

— Şi eu aş fi vrut să văd. Domnişoara Clarke-Townsend este… într-adevăr remarcabilă.

— Şi la fel de drăguţă ca Annie a mea. Sora ei este cu adevărat ducesă?

Rob încuviinţă din cap.

— Are legături foarte înalte. Dar era remarcabil de cu picioarele pe pământ la nevoie. Termină să se radă şi îşi şterse ultimele urme de săpun de pe faţă. Vânătăile erau şi mai vizibile acum. Domnişoara Clarke-Townsend s-ar putea să vrea să vină cu noi, deşi nu prea obişnuieşte să călărească.

— Îi pregătesc o şa pentru femei atunci.

Amintindu-şi cu întârziere ceea ce ar fi trebuit să fie prima lui sarcină, Rob spuse:

— Trebuie să trimit la Londra mesaj familiei lui Sarah. Am să scriu scrisorile după micul dejun.

Ceea ce avea să întârzie inspectarea domeniului. Deja putea simţi cum îl rodeau complicaţiile noii sale vieţi. Îşi trase o haină maro pe el, apoi se aşeză şi îşi încălţă cizmele, care erau surprinzător de confortabile.

— Cu noroc, ajung la grajduri într-o oră. Îţi mulţumesc pentru informaţii.

Prietenul lui dădu aprobator din cap şi se ridică.

— O să te ajut cum pot, domnul meu.

Rob îi prinse privirea.

— Am nevoie ca vechii mei prieteni să-mi spună Rob. Crezi că te descurci?

Jonas îi răspunse cu un zâmbet cam şters.

— E mai uşor decât să ţin minte să-ţi spune „domnul meu”. Slavă cerului că te-ai întors şi că eşti la conducere, Rob. Kellington are nevoie de tine.

Cuvintele lui Jonas adăugară greutate poverii deja masive. Spera ca moştenirea lui nedorită să arate mai uşor de administrat cu stomacul plin. Acum, că se gândea la asta, nu mâncase ca lumea de zile întregi. Îi plăceau pâinea şi brânza, dar era pregătit pentru mai multă varietate.

Nu îşi amintea când intrase în castelul Kellington în noaptea precedentă, dar, în vreme ce se îndrepta spre salonul pentru dejun, casa îi părea ciudat de familiară. Obosită şi ponosită, dar altfel neschimbată. Tatălui şi fratelui său nu le păsase de casă într-atât încât să facă schimbări. Preferaseră să îşi cheltuiască banii în oraş.

Odată ce ajunse la parter, se întoarse şi se îndreptă spre salonul pentru dejun din spatele casei. Deşi trecuseră doisprezece ani de când nu mai călcase

pe acolo, era în continuare casa copilăriei lui. La un moment dat cunoscuse fiecare dulap şi horn sau scară a servitorilor. Cu memoria lui excelentă, probabil încă le cunoştea.

Deşi casa nu era în ruine, era tristă. Fusese vreodată fericită? Da, când mama lui era în viaţă. Cele mai bune momente fuseseră verile de la Kilvarra, moşia familiei Kellington din Irlanda. Acele zile se sfârşiseră când mama lui murise, cu puţin înainte ca el să împlinească unsprezece ani. Fusese o fire luminoasă, iar Rob şi tatăl lui o adoraseră. Edmund nu făcuse asta, dar el era de obicei plecat la şcoală, aşa că era uşor de ignorat.

Rob se întrebă dacă acea casă avea să fie fericită din nou.

La jumătatea drumului spre salonul pentru dejun, Rob fu interceptat de un bărbat solid cu un zâmbet relaxat şi cu ochi reci.

— Lord Kellington! Bărbatul se înclină. Cu toţii ne bucurăm să ştim că sunteţi în viaţă şi că vă preluaţi responsabilităţile de nou conte. Permiteţi-mi să mă prezint.

— Nu este nevoie, spuse Rob cu răceală. Tu trebuie să fii intendentul, domnul Buckley, presupun?

Intendentul păru surprins pe moment. Revenindu-şi, spuse:

— Într-adevăr sunt, domnul meu. Îmi imaginez că veţi dori să aflaţi despre moşie şi despre veniturile sale. Aş fi fericit să discutăm acum, dacă vă este convenabil.

— Nu îmi este convenabil, răspunse Rob tăios. Întâi am să iau micul dejun, apoi am să călăresc pe domeniu, ca să-mi fac o impresie despre starea lui. Ne întâlnim după-amiază.

— Aş fi fericit să vă însoţesc.

— Îţi mulţumesc, dar prefer să mă reobişnuiesc cu domeniul Kellington de unul singur.

Buckley se încruntă, dar făcu o nouă plecăciune.

— Cum doriţi, domnul meu. Servitorul dumneavoastră.

— Da, asta eşti. Rob era prea flămând ca să mai fie politicos. Acum, dacă mă scuzi…

Trecu de Buckley şi intră în salonul pentru dejun. Nu era nici urmă de mâncare – sau măcar tacâmurile aşezate. Camera părea să nu fi fost folosită de ani de zile. Scrâşni din dinţi de iritare. Nu era nimeni în bucătărie care să-şi dea seama că noul proprietar ar putea să vrea să fie hrănit? Va trebui să meargă el însuşi în bucătărie. Trebuia să fie mâncare acolo, chiar dacă avea să fie nevoit să o gătească singur.

Gândurile îi fură întrerupte de deschiderea unei uşi din partea opusă a camerei. Sarah intră triumfătoare, purtând o rochie simplă de culoarea smântânii de Devonshire şi cu părul strâns la spate, căzând în strălucitoare cascade blonde peste umeri. Era atât de frumoasă, că nu putea decât să se holbeze la ea.

— Rob! zise şi îi surâse, luminând camera. Mă bucur să văd că arăţi atât de bine după naufragiu.

El se simţi de parcă soarele tocmai ar fi ieşit din spatele norilor de furtună.

— Sentimentul este reciproc. Arăţi splendid.

— Una dintre slujnice, Francie, s-a ocupat de mine, spuse Sarah etalându-şi rochia. Mi-a făcut chiar şi o rapidă ajustare la această rochie, ca să nu atârne.

Se întoarse spre servitorii care intraseră în încăpere prin spatele ei.

— Hector, te rog pune vasele acoperite pe bufet. Mary, şi tava cu ceai trebuie pusă tot acolo. O să ne

servim singuri în dimineaţa aceasta. Am să mă consult cu Lord Kellington în legătură cu preferinţele lui pentru viitor.

— Da, domnişoară Clarke-Townsend.

Hector puse abil o jumătate de duzină de vase acoperite pe bufet, aranjă masa pentru două persoane, apoi ieşi după slujnică.

Rob ridică iute capacul de pe cel mai apropiat fel de mâncare. Cârnaţi aurii ce miroseau delicios. Mai ridică două capace. Omletă cu ierburi sub unul, cartofi gătiţi cu ceapă sub celălalt.

— Ce magie ai făcut?

Sarah râse.

— Nici o magie. Servitorii nu ştiau ce se aştepta de la ei, aşa că am coborât la bucătărie şi le-am explicat.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Trebuie să fi fost mai complicat decât sună.

— Mama a condus gospodăria numeroasă a fratelui ei, aşa că am învăţat cum se face. Mi-a spus că trebuie să fii mereu politicoasă şi respectuoasă cu servitorii, dar să faci să le fie clar că singurul deznodământ acceptabil este ca ei să îţi asculte ordinele.

Sarah luă o farfurie şi se îndreptă spre bufet.

— Sunt hămesită, şi tu trebuie să fii de-a dreptul mort de foame! Este prima masă ca lumea după foarte multă vreme.

— Sunt pe deplin conştient de asta.

După ce îşi umplură farfuriile şi Sarah îi turnă o ceaşcă de ceai, se aşezară în părţi opuse ale mesei şi mâncară ca nişte lupi politicoşi. Rob nu îşi putea aminti o masă pe care să o fi apreciat mai mult ca pe aceasta. Nu strica faptul că Sarah se afla în faţa lui, frumoasă şi mâncând cu o poftă care te înviora.

Când Rob se ridică să se mai servească, Sarah

spuse:

— Când ai intrat în salonul pentru dejun, primul meu gând a fost cât de mult arăţi ca un lord. Haine decente şi un bărbierit fac o diferenţă semnificativă, şi cu siguranţă ai căpătat un aer de autoritate.

— Jonas este responsabil pentru aspectul meu. Mi-a împrumutat hainele şi o lamă de ras. Rob îşi umplu din nou farfuria. În privinţa autorităţii, chiar înainte să intru în salon, am fost interceptat de domnul Buckley, intendentul. Era dornic să îmi vorbească numaidecât. Eram flămând şi arţăgos, probabil de-aia am sosit arătând ca un lord.

Sarah râse.

— Nu este necesar să fii ţâfnos. Care îţi sunt planurile pentru azi?

— Să termin micul dejun. Să îi scriu lui Ashton şi lui Harvey, omul meu din Londra. Vrei să îi trimiţi şi tu un mesaj surorii tale împreună cu scrisoarea mea?

— Oh, da. Sarah strânse ceştile de ceai. Cine este acest Harvey? Un valet?

Rob făcu o pauză, cu furculiţa în aer, gândindu-se.

— Slujba lui este greu de definit. Îmi este prieten şi asistent în responsabilităţile mele de comisar. El se ocupă zi de zi de modesta mea locuinţă, dar nu este valet.

— Pare util. Ai să îl chemi la Kellington?

— Da, dar nu sunt sigur că va veni. Este londonez până în măduva oaselor.

— Sper să am şansa să îl cunosc. Sarah întinse gem de pere pe felia ei de pâine prăjită. Mă întreb ce are Buckley de ascuns. Dorinţa lui arzătoare să îţi vorbească primul sună un pic suspicios.

— Remarca este cinică, dar probabil corectă, spuse Rob. De aceea am să fac eu un tur călare al

domeniului, fără ca el să îmi spună ce să cred. Jonas mă însoţeşte. Vrei să vii şi tu cu noi?

— Mi-ar plăcea. Să văd dacă Francie îmi găseşte vreun costum de călărie cât de cât potrivit.

Sarah rânji răutăcios.

— Dacă nu e disponibil, iau nişte haine de băiat, ca să pot scandaliza castelul Kellington călărind bărbăteşte.

Privirea ei intimă îl făcu să zâmbească. Arătase încântător în pantalonii ei în timp ce traversau Irlanda. Era cea mai cutezătoare femeie…

Uşa se deschise, şi bunica lui intră arătând pregătită de luptă. Rob se ridică, gândindu-se că faptul că fusese inconştient noaptea trecută îl scutise de o discuţie cu ea.

— Bună dimineaţa, doamnă. Mă bucur să văd că sunteţi sănătoasă.

Un salut rece pentru o bunică pe care nu o văzuse de doisprezece ani, dar mai mult nu putea, având în vedere că îl împunsese cu bastonul de parcă ar fi fost un peşte mort.

Văduva se apropie, măsurându-l din cap până-n picioare cu privirea ascuţită. El rămase nemişcat. Îl îngrozise pe când era copil; descoperi acum că vârsta, experienţa şi un titlu nobiliar proaspăt dobândit nu eliminau în totalitate asta. Bine că se bărbierise.

— Eşti mai puţin dizgraţios ca noaptea trecută, dar trebuie să te îmbraci ca un gentleman, chiar dacă nu eşti unul, atacă ea. Am să chem un croitor de la Londra, căci nu poţi să apari în public fără o nouă garderobă. De doliu, desigur.

Teama copilărească a lui Rob se transformă într-un acces de furie pură, dar, înainte să apuce să explodeze, Sarah se ridică şi spuse radios:

— Bună dimineaţa, Lady Kellington. Îmi pare rău că nu suntem îmbrăcaţi după etichetă, dar, cum am ajuns aici doar cu hainele de pe noi, trebuie să le fim recunoscători servitorilor dumneavoastră că ne-au îmbrăcat. Naufragiul a fost o experienţă interesantă, dar nu una pe care să vrem să o repetăm.

Odată terminată tirada, văduva o privi urât. Sarah zâmbi cu o dulceaţă de nezdruncinat.

— Aţi dori o ceaşcă de ceai, Lady Kellington?

După un moment de uimire provocată de faptul că Sarah nu era intimidată, contesa spuse ţâfnoasă:

— Ceaiul va fi bine-venit. Cu lapte şi o lingură mare de zahăr.

Fiindcă bunica lui intenţiona să rămână, Rob îi trase un scaun, apoi se aşeză din nou. Nu îşi terminase dejunul şi nu avea nici un gând să o lase să îi strice pofta de mâncare.

Sarah aşeză ceaşca de ceai pregătită în faţa văduvei, apoi strânse celelalte două ceşti fără să i se ceară. Bătrâna îşi sorbi ceaiul, şi părea dezamăgită că nu putea găsi nimic de care să se plângă.

— Va trebui să vorbeşti cu Buckley, intendentul, şi să le trimiţi o scrisoare avocaţilor noştri din Londra. Până acum au tratat cu vărul tău George, care a bănuit că titlul i-a revenit lui.

— Cu cât află mai repede că nu-i aşa, cu atât mai bine, spuse Rob rece, încercând să îşi aducă aminte de vărul lui.

Alt risipitor elegant, dacă îşi amintea bine. Păcat că nu putea lăsa întreaga moştenire pe mâna lui George – legile moştenirii şi ale datoriei nu permiteau asta.

— Presupun că avocaţii familiei sunt în continuare Booth şi Harley?

Ea păru surprinsă că el ştia acest detaliu.

— Bătrânul Caleb Booth a murit cu câţiva ani în urmă, aşa că fiul lui Nicholas se ocupă acum de afacerile noastre. Este tânăr, dar capabil.

După estimările lui Rob, tânărul Nicholas Booth nu avea să apuce vârsta de patruzeci de ani în serviciul lor, dar era bun pe moment. Dacă avocaţii aprobaseră felul în care tatăl şi fratele lui conduseseră domeniul, avea să fie nevoit să caute o firmă nouă.

— O să-i scriu lui Booth după micul dejun. Apoi am să călăresc cu Jonas şi cu domnişoara Clarke-Townsend ca să inspectăm domeniul.

Gura bunicii lui se strânse.

— Presupun că o să-l iei şi pe domnul Buckley cu tine.

— Nu, mă întâlnesc cu el mai târziu.

— Ce-ai făcut în toţi aceşti ani? îl întrebă ea brusc. Ceva treburi de doi bani care să nu te lase să mori de foame, presupun. Sper că nu a fost nimic ilegal.

— Ocupaţia mea este, într-adevăr, criminală, replică Rob. Cum bunica lui rămase cu gura deschisă, adăugă: Sunt comisar londonez. Prind hoţi şi rezolv probleme. Se ridică. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să le scriu lui Ashton şi lui Booth.

Sarah îi urmă exemplul.

— Am să te însoţesc, să îi scriu surorii mele. Pe mai târziu, Lady Kellington.

În timp ce bunica lui se holba şocată, cei doi evadară. Ieşiţi din salonul pentru dejun, Rob îşi ghidă logodnica falsă spre stânga.

— Camera de lucru a tatălui meu este la capătul aripii. Presupun că putem găsi stilou, hârtie şi ceară de sigilat acolo.

Sarah îl apucă de braţ în timp ce traversau coridorul.

— Trebuie să fie ciudat să te afli din nou aici după atâţia ani.

— Foarte, confirmă el. Nu ciudat din punct de vedere sentimental, într-un mod care să mă facă să plâng după tinereţea şi familia mea pierdută. Doar… ciudat. După încă o duzină de paşi, adăugă: Ştiu că ar trebui să îi jelesc pe tatăl şi pe fratele meu, dar nu simt nici un fel de durere. Zâmbetul îi era schimonosit. Poate chiar este ceva fundamental în neregulă cu mine, aşa cum mi s-a spus întotdeauna.

— Prostii! replică Sarah categoric. Ai fi plâns dacă ai fi aflat că Jonas a murit cât timp erai plecat?

El se încruntă.

— Normal. Suntem prieteni.

— În timp ce tatăl şi fratele tău nu ţi-au fost prieteni. Nu văd nici un motiv să ţii doliu după doi bărbaţi care te-au tratat îngrozitor.

Rob clipi, conducând-o pe Sarah în biroul de lucru.

— Pentru o domnişoară bine-crescută, ai nişte idei cam radicale.

— Pur şi simplu îmi displace ipocrizia. Fratele tău te-a vândut pe o navă, ce Dumnezeu?! Ai tot dreptul să sărbătoreşti plecarea lui de pe lumea aceasta.

— Gândul ăsta mi se pare tare liniştitor.

Cercetă din priviri micuţa cameră, care era întunecată şi ponosită. În ea se găseau un birou dublu, câteva scaune şi nu prea multe alte lucruri.

— Nu e un loc prea vesel, observă Sarah. Tatăl tău şi-a petrecut mult timp aici?

— Nu sunt sigur. Veneam aici doar pentru a fi certat şi a mi se spune că nu eram demn de numele meu nobil.

— Încântător. Sarah deschise un sertar din cealaltă parte a biroului. Hârtie, stilou şi cerneală, aşa cum ai

spus. Plus un caiet mic şi nişte creioane. Dar acest birou va avea nevoie de ceva modificări dacă vrei să îl foloseşti frecvent.

— Ce perspectivă îngrozitoare, murmură el.

Sesizându-i expresia, Sarah spuse:

— Poţi să-ţi alegi alt birou. O casă de mărimea aceasta are, cu siguranţă, camere mai plăcute.

— Este o idee bună. Întotdeauna mi-a plăcut biblioteca. Este însorită şi oferă o privelişte frumoasă spre mare. Poate îmi instalez un birou într-o parte.

— Eşti conte de acum, spuse Sarah. Cum asta vine cu o serie de dezavantaje, ar fi cazul să te bucuri puţin şi de avantaje, cum ar fi să lucrezi în bibliotecă, dacă îţi place.

Gura lui se strâmbă.

— Voi avea nevoie de timp să mă obişnuiesc cu ideea, după ce am fost de unul singur şi am dus o viaţă simplă atâta timp.

Ea zâmbi, instalându-se în partea ei de masă.

— Îţi promit că o să te adaptezi şi o să găseşti multe lucruri care să-ţi placă în noua ta poziţie.

Aşezându-se în partea opusă a mesei, Rob speră, cam neîncrezător, că ea avea dreptate.

capitolul 19

— Francie, îmi poţi găsi un costum de călărie cât de cât potrivit? întrebă Sarah când dădu de urma slujnicei. Dacă nu, haine de băiat, ca să pot călări cu Lord Kellington.

Cu părul şaten şi ochii luminoşi, Francie era cam de vârsta lui Sarah şi verişoara lui Jonas. Părând uşor scandalizată, spuse:

— Vă pot găsi un costum, deşi va fi vechi şi prea

mare. Nu ar trebui să vă întâlniţi cu arendaşii pentru întâia oară îmbrăcată în băiat!

Prima oară avea să fie şi ultima, pentru că, peste câteva zile Sarah avea să plece, dar nu o contrazise.

— O să fiu încântată de orice costumaţie îmi găseşti, Francie. Vrei să fii camerista mea cât stau aici? Am nevoie de cineva în stare să facă miracole!

Francie râse.

— Cu plăcere, domnişoară. Haideţi în pod cu mine. Ştiu unde să caut.

Se întoarse şi se îndreptă spre scările de la pod. Sarah o urmă, recunoscătoare că Jonas o chemase să o ajute. Asemenea vărului ei, Francie avea o fire cumsecade şi era capabilă. Şi, se părea, în timpul momentelor de plictiseală din munca ei de servitoare, explorase podul şi cam ştia ce era depozitat acolo.

După ce ajunseră în cel de-al doilea pod, Francie se îndreptă fără ezitări spre un cufăr prăfuit şi îl trase lângă un geam mic.

— Aici este, dacă îmi amintesc bine.

Înălţă capul şi scoase mai multe calupuri de catifea verde. În timp ce o scutură şi o ridică să o inspecteze, spuse:

— Veche, dar în formă bună şi nu prea departe de măsura dumneavoastră!

— Francie, eşti un geniu! exclamă Sarah încântată. Sunt şi cizme de călărie pe aici?

— Da, deşi sunt cam uzate.

Francie întinse costumul către Sarah, apoi căută din nou în cufăr.

— Uite şi boneta care se asortează cu el. Ah, cizme. Sunt bune acestea?

Sarah aprecie din ochi mărimea.

— Un pic mari, dar este mai bine decât să nu am

cizme. Acum, să mă îmbrac. Lord Kellington va fi nerăbdător să îşi inspecteze domeniul.

În timp ce se îndreptau spre scări, Sarah se decise că era un moment bun să pună câteva întrebări.

— Ce zic oamenii de aici despre noul conte?

— Este un şoc, domnişoară. Toată lumea a crezut că este mort, răspunse Francie. Unii oameni, ca vărul meu Jonas, îl ştiu de când era mic şi s-au bucurat să îl vadă în viaţă şi să afle că s-a rezolvat cu succesiunea.

Cum Francie nu părea dispusă să spună mai multe, Sarah replică:

— Ai spus „unii oameni”. Şi ceilalţi?

Fiindcă Francie ezită, Sarah continuă:

— Te rog, Lord Kellington nu îi va pedepsi pe oameni pentru ce gândesc, dar trebui să ştie ce are de înfruntat aici.

Ajunseseră în camera lui Sarah, aşa că Francie îi ţinu uşa deschisă. Odată închisă în spatele lor, spuse fără tragere de inimă:

— Cei doi conţi morţi, tatăl şi fratele lui, vorbeau întotdeauna urât despre el. Spuneau că stăpânul Rob este un hoţ care a furat de la familia lui şi o haimana incorigibilă care nu ştie ce se cuvine. Călătorie sprâncenată!

Sarah încuviinţă din cap sumbru, dându-şi jos papucii de casă, apoi se întoarse, ca Francie să îi poată desface spatele rochiei.

— Mă aşteptam la asta. Dacă apare ocazia, ai putea să le sugerezi oamenilor să îi acorde o şansă? Vor fi plăcut surprinşi.

— Jonas mi-a spus că stăpânul Rob este pe deplin cinstit şi onorabil. Francie ridică rochia lui Sarah, apoi îi trase costumul de călărie peste cap. Vărul George Carmichael, cel despre care au crezut că are să fie

moştenitorul, ne-a vizitat o dată. Toate slujnicele din casă au învăţat să păşească rapid în preajma lui dacă nu doreau să se aleagă cu un dos plin de vânătăi.

— Pare un tip îngrozitor.

Întrucât Francie terminase să îi lege rochia, Sarah se aşează pe scaun şi îşi trase cizmele de călărie. Erau largi, dar potrivite pentru acea ocazie.

— Nu numai că ciupea fetele, dar n-a arătat nici un pic de interes faţă de domeniu. Francie netezi catifeaua verde. Fusta este prea lungă, aşa că trebuie să păşiţi cu grijă, dar asta nu o să vă incomodeze după ce încălecaţi, iar culoarea vi se potriveşte.

Sarah se întoarse şi se studie în oglindă. Verdele era, într-adevăr, o culoare potrivită pentru ea. Apariţia ei era destul de decentă pentru un ştrengar în haine împrumutate. Îşi puse boneta cu boruri largi după ce îndepărtă un mic corsaj din flori de mătase şi se întoarse să iasă.

— Aştept cu nerăbdare să văd domeniul.

— Nu este în stare bună, domnişoară, spuse Francie oftând.

— Cu atât mai mult e necesar să îl vedem.

Sarah îşi prinse fusta în faţă şi se îndreptă spre scări. Îi plăceau scările în spirală. Orice femeie s-ar fi simţit minunată şi romantică plutind în josul acelor scări.

Mai ales dacă un bărbat chipeş ar fi aşteptat-o la baza lor, privind cu o expresie uimită.

— Acesta să fie băieţoiul cu care am traversat Irlanda călare? întrebă Rob uimit.

Ea râse.

— Hainele chiar au un cuvânt de spus. Francie, verişoara lui Jonas, mi le-a găsit în pod.

Rob îi oferi braţul.

— Era mai mică decât noi, dar îmi amintesc că era drăguţă. Mă bucur că te-a ajutat atât de mult.

Sarah îl apucă de braţ, ţinându-şi fustele ridicate cu cealaltă mână, altfel s-ar fi împiedicat şi s-ar fi dus naibii imaginea ei de lady elegantă. Jonas îi aştepta în grajd, cu caii deja înşeuaţi.

Când un domn ajuta o doamnă să urce pe cal, era o oportunitate tradiţională de a flirta. În acel moment, erau prea multe probleme serioase pentru a mai avea timp de hârjoneli. Dar, când Sarah îşi puse piciorul în mâinile împreunate ale lui Rob, deveni deconcertant de conştientă de apropierea şi de forţa lui.

După ce se instală în şaua laterală, îi arătă caietul şi creionul pe care le adusese.

— Sunt pregătită să iau notiţe şi să mă fac utilă.

Rob râânji.

— De ce am impresia că, pe lângă faptul că ai învăţat de la mama ta cum să te ocupi de o gospodărie, ai prins câte ceva de la unchiul tău şi despre cum să administrezi un domeniu?

— Pentru că eşti perspicace, spuse ea râzând. Mă ţineam mereu după unchiul Peter şi îi eram adesea secretară. Am învăţat şi să ţin contabilitatea.

— S-ar putea să fiu nevoit să te angajez.

Rob încălecă, şi cei trei ieşiră din curtea grajdului.

— Am învăţat foarte puţin despre administrarea domeniului crescând aici, pentru că nu mă aşteptasem niciodată să îl moştenesc. Interesele mele erau în altă parte!

— Mă bucur că unul dintre interese a fost găsirea femeilor răpite!

Călare, Sarah avea o privelişte bună a terenurilor.

— Acela e un castel real, acolo, la marginea dealului?

— Da, este castelul Kellington original, deşi, după cum vezi, e aproape în ruină. Datează de pe vremea normanzilor. Casa de acum a fost construită pentru confort, şi castelul abandonat, dar era un loc minunat să te joci, plin de camere şi de tunele. Schimbând subiectul, Rob întrebă: Ferma cărui arendaş o vizităm prima?

— Oaklea. Arendaş este acum Rupert White, răspunse Jonas. A preluat-o după ce ai plecat tu.

Veselia lui Sarah pieri în timp ce se apropiau de Oaklea. Fusese crescută pe un domeniu care strălucea de grijă şi de interes. La Kellington nu se vedea nici urmă de aşa ceva. Câmpurile aveau nevoie de o scurgere mai bună, numărul de vite trebuia sporit. Să aduci Kellington acolo unde îi era locul avea să fie o misiune grea. Grea şi costisitoare.

În timp ce se apropiau de ferma Oaklea, arendaşul îi văzu şi le ieşi îngrijorat în întâmpinare.

— Bună dimineaţa, domnule White, spuse Jonas când îşi opriră caii. Poate aţi auzit că a sosit noul conte şi că este dornic să cunoască arendaşii.

White se uită urât.

— Am auzit că este hoţ şi risipitor. Nu prea are rost să veniţi pe aici, domn ticălos. Tatăl şi fratele dumneavoastră au luat deja tot ce era de valoare.

Sarah icni auzind o asemenea obrăznicie. Păreau vorbele unui bărbat care nu mai avea nimic de pierdut.

Rob spuse blând:

— Am renunţat la hoţii ca să devin comisar. Am venit să ne cunoaştem şi să întreb ce trebuie făcut la Oaklea.

— Totul! scuipă White. Acoperişul trebuie reparat. Ne trebuie un nou hambar şi o fântână. Eu repar ce pot, dar nu am cum să mă ocup de toate. Am crezut că

sunt norocos să iau arenda la Oaklea, dar este cea mai proastă decizie a mea. Văzând-o pe Sarah că scrie, întrebă suspicios: Ce face?

— Domnişoara Clarke-Townsend este astăzi pe post de secretară, explică Rob. Sunt multe de făcut. Primul pas este să identificăm toate lipsurile.

— Chiar o să comanzi reparaţii? întrebă arendaşul incredul. O să cred asta când o să văd cu ochii mei.

Jonas, care tăcuse până acum, interveni:

— Măcar îl vezi pe conte în persoană. Când s-a întâmplat asta ultima dată?

— Niciodată, recunoscu White. Dar poate a venit doar să numere arginţii, ca să îi poată lua.

— O ultimă întrebare, zise Rob. Domnul Buckley s-a purtat cu dumneavoastră aşa cum trebuie?

— Buckley! scuipă White, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă agale spre casa lui.

— Cred că am primit răspunsul, spuse Rob sec. E timpul să ne îndreptăm spre ferma următoare.

În vreme ce se îndepărtau, Jonas observă:

— Văd că ai învăţat să îţi controlezi temperamentul.

— Un comisar atrage insulte şi abuz verbal, explică Rob. Te obişnuieşti cu asta.

Această remarcă o făcu pe Sarah să râdă.

— Te-a pregătit pentru rolul actual! Dacă îţi place, îi pot spune asta bunicii tale dacă îţi critică ocupaţia.

— Tentant, replică Rob cu jumătate de zâmbet. Dar nu ar da bine să îi provocăm vreo criză cu spume. Ce fermă urmează, Jonas?

Aceasta fu ultima glumă a călătoriei pe domeniu. Câţiva arendaşi şi-l aminteau pe Rob şi se bucurau că era în viaţă, dar nici unul nu fu la fel de obraznic ca White. Toţi erau însă furioşi şi lipsiţi de speranţă. Sarah

nu îi învinovăţea. Precedentul Lord Kellington nu îşi îndeplinise obligaţiile de stăpân faţă de ei.

Sarah ştia că Rob avea să o facă, dacă putea. Dar aceasta era întrebarea crucială. Banii aveau să fie de-ajuns pentru a face tot ce trebuia făcut? Lui Sarah îi era frică de răspuns.

Domeniul era întins, şi nu terminară de vizitat fermele arendaşilor până târziu după-amiaza. Rob rămase răbdător şi gânditor, şi Sarah umplu mai mult de jumătate din caiet cu lista lucrurilor ce trebuiau făcute, împărţite în urgente, mai puţin urgente şi utile, dar nu vitale.

După ce vizitaseră fiecare arendaş, toţi trei discutară despre ceea ce văzuseră, cu Rob încurajându-i pe Sarah şi pe Jonas să îşi spună părerea. Rob ascultă concentrat. Sarah aproape că putea vedea rotiţele intrând în funcţiune în mintea lui, pe măsură ce învăţa.

Mâncară o plăcintă caldă de brânză şi băură bere acasă la Jonas. Sarah bănui că asta se întâmplase deoarece în nici o altă casă de pe domeniu nu ar fi fost siguri de aşa o primire călduroasă. Soţia lui, Annie, era drăguţă şi însărcinată, cei doi copii mici erau adorabili şi era clar o casă fericită.

Dar Sarah era pe deplin conştientă de faptul că baza acestui cămin era poziţia lui Jonas de rândaş-şef cu un salariu decent, regulat. Dacă datoriile tatălui şi ale fratelui lui Rob ar distruge domeniul, familia lui Jonas şi toţi ceilalţi care locuiau pe proprietatea Kellington ar fi afectaţi. Şi asta fără să ia în calcul alte proprietăţi ce ar fi putut face parte din moştenirea Kellington. Blestemă în tăcere rudele lui Rob pentru egoismul lor.

Până la jumătatea după-amiezii, toţi trei erau obosiţi şi copleşiţi. În timp ce părăseau o mică fermă numită Hilltop, Rob întrebă:

— Aceasta este ultima dintre fermele arendaşilor, nu-i aşa? Mi se pare mie sau proprietăţile sunt tot mai dărăpănate pe măsură ce ne îndepărtăm de castel?

— Nu ţi se pare. Bănuiala mea este că Buckley ştia că foştii conţi nu ar fi călărit prea departe să vadă cum o duceau arendaşii lor. Jonas făcu semn cu capul spre dealurile stâncoase dinspre est. Vrei să vizităm şi ciobanii din părţile înalte?

— Vor fi greu de găsit, şi nu e neapărat necesar, spuse Rob strângând frâiele. A venit timpul să ne întoarcem.

Jonas aprobă din cap şi porni spre castel, dar Rob rămase în urmă, cu privirea îndreptată spre dealuri. Sarah îşi opri calul lângă al lui.

— Te gândeşti la Bryony? întrebă ea încet.

— Observi prea multe, zise el şi înghiţi în sec. Locuia pe dealuri. Am cunoscut-o călărind pe acolo într-o zi. Îmi amintesc acum de toate dăţile când am mers până acolo să o văd. Cât de mult ne plăcea să fim împreună.

Sarah îşi aminti cum o descrisese Rob pe prima lui iubită: cu părul negru şi frumoasă, sălbatică şi liberă. O astfel de fată ar fi putut deveni o soţie de militar energică, răbdătoare, dacă Rob ar fi devenit ofiţer. Această viaţă le fusese furată.

— Poţi să o cauţi pe Bryony. Probabil încă locuieşte în zonă.

— Nu, spuse Rob uşor. Acel timp a trecut.

Îşi întoarse calul şi se îndepărtă.

Simţind un junghi de durere pentru acei doi tineri dispăruţi, Sarah aruncă o privire spre dealuri, apoi se

îndreptă spre dărăpănatul castel fals de lângă mare.

capitolul 20

Cerul deja se întunecase până ce Rob şi tovarăşii săi să ajungă la grajduri. În timp ce Rob descăleca, Jonas îi spuse:

— O să mă ocup de cai dacă vrei să vorbeşti cu Buckley chiar acum.

— Speri să îi sucesc gâtul pentru că nu şi-a făcut bine treaba?

Jonas se gândi, apoi încuviinţă din cap.

— Da.

Rob o ajută pe Sarah să descalece.

— Şi oamenii zic că eu sunt însetat de sânge! Sarah, îmi dai te rog caietul drept muniţie?

— Vreau să vin cu tine, spuse Sarah întinzându-i caietul. Cum am ceva experienţă în administrarea domeniilor, poate o să fiu utilă.

— Dacă nu eşti obosită, mi-ar plăcea. I-ar fi plăcut chiar mult. Era copleşit de toate aceste afaceri, şi prezenţa unei femei alături de el îl mai liniştea. Am nevoie de tot ajutorul posibil.

Biroul intendentului era într-o clădire mică aflată perpendicular pe linia grajdurilor. Sarah îşi prinse fustele voluminoase şi îl apucă pe Rob de braţ. În catifeaua verde, arăta delicios de drăguţă şi inutilă. Ca un pui auriu şi pufos de găină, de fapt.

— Tu eşti arma mea secretă, spuse Rob conducând-o de-a lungul curţii. Nu ezita să vorbeşti dacă simţi că este nevoie.

Sarah râânji.

— Ştii bine că nu am să ezit. În timp ce vorbeşti cu Buckley, am să mă învârt prin biroul lui, să văd dacă

pot găsi ceva interesant.

— Ai instinctele unui spion sau ale unui comisar, spuse el cu un zâmbet. Îmi plac aceste calităţi la o femeie.

Ea se înroşi adorabil. El observă amuzat cum i se schimbă expresia când ajunseră la biroul intendentului. Toate indiciile de inteligenţă dispăruseră. Arăta veselă şi mai degrabă absentă. Nu ca o expertă în altceva în afară de modă.

Rob bătu la uşă şi Buckley îi pofti înăuntru. Înainte să intre, Rob îşi imprimă pe faţă cea mai intimidantă expresie de comisar. Nu mai avea nevoie să spună nici un cuvânt pentru a-l face pe intendent să devină agitat.

Întrând în birou, observă că era dotat cu mobilă scumpă, mai degrabă ca biblioteca unui lord decât ca spaţiul de lucru al unui intendent. Un frumos covor oriental era întins în faţa biroului de mahon, observă câteva picturi în ulei înrămate şi nişte hărţi ce împodobeau pereţii, iar zidul din spatele mesei consta dintr-o bibliotecă şi un cabinet încorporate în perete, şi acestea tot din mahon. Mobila de aici costa mai mult decât tot ce se afla în apartamentul spaţios al lui Rob din Londra.

Buckley se ridică şi făcu o plecăciune când Rob intră însoţit de Sarah.

— Bine aţi venit, Lord Kellington! V-am aşteptat. Presupun că această lady şarmantă este logodnica dumneavoastră?

Sarah îi oferi un zâmbet ameţitor.

— Într-adevăr sunt. Totul este atât de entuziasmant!

Buckley îi privi admirativ silueta bine proporţionată, categorisind-o ca o toantă fără minte, şi

se concentră asupra Rob.

— Aţi dori sherry sau vin de Bordeaux, lordul meu?

— Nu, mulţumesc, dar am să iau loc. O conduse pe Sarah spre unul dintre scaunele din faţa biroului şi se instală în scaunul de lângă ea. Domeniul şi fermele arendaşilor sunt într-o stare deplorabilă. Sunt convins că ştii asta. Rob făcu semn spre caietul lui Sarah. Am notat aici cele mai urgente nevoi. Te rog să îmi explici cum de ai permis să se întâmple asta.

Buckley îngheţă ca un iepure surprins de vulpe, chinuindu-se să găsească un răspuns la o întrebare atât de directă. Se hotărî să paseze vina.

— Eu am urmat ordinele tatălui dumneavoastră, şi apoi, în scurtul interval cât a fost proprietar, pe ale fratelui dumneavoastră. Ambii erau interesaţi doar să genereze un profit maxim de pe domeniu şi nu au fost interesaţi să investească un capital inutil.

— Să repari acoperişurile de la Kellington pentru ca arendaşii să nu moară de febră la plămâni nu l-aş cataloga drept „inutil”, replică Rob, cu agresivitate în voce. Nu numai că fermele arendaşilor sunt în ruină, dar gardurile au fost neglijate, iar scurgerile s-au stricat. Azvârli caietul pe masă. Este o ruşine!

— Am făcut ce am putut! spuse Buckley defensiv. Dar nu aveam cum să refuz ordinele directe ale tatălui dumneavoastră!

— Un intendent bun ar fi trebuit să fie capabil să îl convingă pe bătrânul conte de pericolele obţinerii unui profit pe termen scurt în dauna celui pe termen lung.

Pornind de la comentariile făcute de Jonas şi de Sarah, Rob reuşea să pară mult mai priceput decât era de fapt. Buckley începuse să transpire.

După câteva minute, Sarah se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin birou, de parcă ar fi fost

plictisită. Dar era foarte atentă la toate lucrurile pe care le examina, şi, după câteva minute, scoase un registru din biblioteca din spatele lui Buckley.

Îl răsfoi rapid şi în linişte, cu sprâncenele ridicate a mirare. Când ajunse la final, deschise uşile cabinetului înalt. Înăuntru erau cutii cu registre şi un seif pe raftul de jos.

Auzind-o, Buckley se întoarse şi întrebă suspicios:

— Căutaţi ceva anume, domnişoară Clarke-Townsend?

— Speram să găsesc un roman sau două, dar aceste cărţi par volume plictisitoare despre agricultură sau aşa ceva, spuse ea, fluturând din gene fără ruşine.

— Aici sunt chestiunile ce ţin de afaceri, spuse el scurt. Dacă vreţi amuzament, ar putea să vă placă, poate, cartea hărţilor comitatelor din Anglia de pe raftul de sus.

— Oh, da, ar fi minunat! spuse ea cu o expresie goală, dar mulţumită.

Rob se aşteptase ca Buckley să ghicească intenţiile lui Sarah, dar nu o făcu. În schimb, se întoarse iarăşi spre Rob şi îi dădu o explicaţie neconvingătoare legată de tăierile masive de lemn.

Rob continuă să pună întrebări până când Sarah se întoarse cu un registru, făcându-i cu satisfacţie semn din cap. În mod clar găsise ceva interesant.

Încruntându-se, Rob îl întrerupse pe Buckley în mijlocul propoziţiei:

— Având în vedere modul defectuos în care ai administrat domeniul, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să te reţin în serviciul meu.

Faţa lui Buckley deveni palidă.

— Lordul meu, este nedrept! Sunt un intendent foarte bun! Am administrat Kellington după ordinele

tatălui dumneavoastră. După moartea sa, fratele dumneavoastră mi-a spus să continui principiile tatălui său. Dacă doriţi să îmbunătăţiţi domeniul, o voi face cu cea mai mare plăcere. După dificultăţile avute cu ultimii conţi, aş fi bucuros să am şansa să îmi fac treaba aşa cum trebuie. Se aplecă peste masă, cu o expresie persistentă. Îmi datoraţi o şansă să demonstrez ce pot.

Rob ezită. Nu prea îl plăcea pe Buckley, dar era adevărat că, dacă intendentului i se ordonase să scoată profit de pe domeniu, ar fi fost nevoit fie să asculte, fie să îşi dea demisia, iar un alt post similar ar fi fost greu de găsit. Calitatea hainelor şi a mobilelor din biroul lui demonstra faptul că Buckley fusese plătit bine, aşa că era de înţeles de ce nu ar fi vrut să renunţe la poziţie.

Sarah vorbi pentru prima oară, privind peste registrul greu.

— Nu îi datorezi nimic domnului Buckley, Rob. De fapt, el îţi datorează destul de mult. Şi-a însuşit un procent substanţial din venitul domeniului. Cel puţin cincisprezece la sută, poate chiar mai mult. Dă-l afară! Mai bine, acuză-l de deturnare de fonduri.

Intendentul rămase fără suflare şi se întoarse în scaun, cu faţa albă de groază.

— Asta este ridicol! Nu mă poţi da afară pentru ce spune o fată lipsită de experienţă.

Sarah zâmbi ca un mic îngeraş auriu. Un îngeraş al răzbunării.

— În registrul oficial sunt notate preţuri ridicol de mari pentru totul, de la vite la echipament. Ai trecut aici că ai cumpărat tauri de montă şi berbeci Leicester de la Coke din Norfolk, dar nu am văzut nici urmă de ei în turmele de aici.

— Ce ştie o fată nemăritată despre vite? se bâlbâi el. E nevoie de timp pentru astfel de lucruri. Pot trece şi ani până să crească numărul de animale.

— Ai *avut* ani, spuse ea rece. Primele aşa-zise achiziţii au fost acum zece ani. Trebuie să fi fost nefiresc de ghinionist cu masculii, dacă ai cumpărat înlocuitori în fiecare an de atunci. Înlocuitori *costisitori*.

— Am... am avut ghinion, spuse el defensiv. Arendaşii sunt oameni morocănoşi, care nu au respectat instrucţiunile mele pentru a mări productivitatea.

Rob începea să se simtă bine.

— Aşa să fie? Toţi par de părere că le-ai ignorat cererile şi că le-ai refuzat direct chiar şi cele mai modeste îmbunătăţiri. Ce ai mai găsit, Sarah?

Ea puse registrul la loc pe raft şi ridică un volum subţire, îngălbenit.

— Titlul acestei cărţi, *Predici pentru un suflet păcătos la sfârşitul vieţii*, ar fi trebuit să garanteze faptul că nu o să fie nimeni interesat să se uite în ea. Dar se pare că nu conţine predici, ci o foarte interesantă listă de... hai să le spunem cifre suplimentare.

Deschise volumul şi privi înăuntru.

— Domnule Buckley, se pare că ai fraudat domeniul Kellington cu peste cinci mii de lire.

Sprâncenele lui Rob ţâşniră în sus. Era o sumă substanţială. Nu suficientă să repare tot ce trebuia reparat, dar suficientă pentru un început bun.

Şi Buckley furase aceşti bani în timp ce în casele arendaşilor intra apă rece de ploaie.

— Am să te dau în judecată şi te azvârl în închisoare, Buckley, spuse el cu o furie rece. Dacă ai noroc, o să fii deportat, nu spânzurat. Sarah, se

menţionează şi unde a depus toate câştigurile frauduloase?

— Nu este clar, dar nu am avut mult timp la dispoziţie, spuse ea apologetic. Bănuiesc că îi ţine aproape, ca să poată fugi cu ei dacă îi sunt descoperite fărădelegile. Te-ai simţit în siguranţă, nu-i aşa, domnule Buckley? Conţii pe care i-ai slujit nu ţi-au privit niciodată lucrul cu atenţie, atâta timp cât îşi primeau sumele trimestriale cu care să îşi întreţină viciile.

Cu o panică pură în ochi, intendentul ţâşni spre uşă. Rob îl prinse cu uşurinţă. În timp ce îi sucea mâna lui Buckley la spate, izbucni:

— Nu încerca să fugi de un comisar londonez! Nu vei reuşi, şi astfel de încercări îl irită pe comisar.

Captivul renunţă la luptă.

— Vă rog! spuse intendentul cu asprime. *Sunt* un intendent bun, de aceea am fost angajat. Dar tatăl dumneavoastră nu a vrut ca eu să mă ocup de domeniu. Nu dorea decât fiecare bănuţ pe care puteam să-l storc. Nu mi-a verificat niciodată munca, aşa că... nu am putut rezista tentaţiei să îmi asigur viitorul.

Rob îl împinse pe Buckley pe un scaun, apoi verifică registrul secret pe care i-l dăduse Sarah. Pagină după pagină de calcule meticuloase care înregistrau cât de mult furase Buckley de la Kellington în fiecare lună. Probabil era, într-adevăr, un intendent bun, altfel n-ar fi ţinut un registru atât de detaliat al delictelor lui.

— Este evident că ai fost tentat zdravăn. Unde sunt banii, Buckley? Dă-i înapoi, şi s-ar putea să nu insist să fii spânzurat.

— Unii au fost cheltuiţi, dar domnişoara Clarke-

Townsend a ghicit, restul sunt în apropiere, spuse Buckley disperat. Vă arăt unde i-am pus dacă îmi daţi drumul.

Gura lui Rob se strânse.

— Acestea nu sunt infracţiuni mărunte, Buckley. Mi-am petrecut ani de zile vârând criminali mai neînsemnaţi la închisoare. De ce să îi dau drumul unui om care le-a făcut rău tuturor celor de la Kellington?

— Am o soţie şi copii. Ce o să se întâmple cu ei dacă sunt spânzurat? Umerii îi tremurau. Ei... nu o să creadă că am putut să mă comport atât de rău.

Rob se trezi simţind o oarecare compasiune. Îngrijorarea lui Buckley faţă de propria familie părea autentică, şi se părea că membrii acesteia nu aveau cunoştinţă de fărădelegile lui. Dar delictele erau cu adevărat grave.

— Are dreptate, Rob, interveni Sarah. Nu cred că domnul Buckley este un om rău. Doar slab şi lipsit de caracter. Dacă ar fi fost supravegheat corespunzător de tatăl tău, probabil şi-ar fi făcut bine meseria şi fără să se lase pradă tentaţiei.

— Nu este nici un dubiu în privinţa caracterului slab, spuse Rob aspru. Ce sugerezi să fac cu el?

— Recuperează banii şi lasă-i pe el şi pe familia lui să plece cu o sută de lire, ca să se poată întreţine până îşi găseşte de lucru în altă parte. Aruncă un zâmbet ironic. Un loc unde să nu fie supus la tentaţii.

Rob se gândi la asta. Nu dorea să aibă familia lui Buckley pe conştiinţă, şi era adevărat că neglijenţa tatălui său crease o situaţie care permisese ca slăbiciunea intendentului să înflorească. Era, de asemenea, adevărat că banii fraudaţi de pe domeniu puteau fi folosiţi numaidecât pentru îmbunătăţiri. Dacă Buckley ar fi fost onest, acei bani ar fi fost deja

cheltuiţi de foştii conţi.

— Ei bine, Buckley, începu el după ce luă o decizie. Scoate banii. Când îi am, du-te acasă şi spune-i familiei tale să înceapă să împacheteze. Vreau să fiţi plecaţi până mâine. O să îţi permit să foloseşti o trăsură, ca să îţi poţi duce familia şi bunurile într-un oraş mai mare. O să primeşti o sută de lire ca să te întreţii, aşa cum a sugerat domnişoara Clarke-Townsend. O să fiu cu ochii pe tine. Dacă aflu că faci aceleaşi manevre în altă parte, voi fi nevoit să iau măsuri mai severe. M-am făcut înţeles?

— Da, spuse Buckley cu gura schimonosită. Jur că nu am să mai fur. Nu pot suporta consecinţele.

Rob studie faţa bărbatului, apoi încuviinţă din cap. Buckley nu era un infractor înrăit, aşa că teama de consecinţe avea să îl ţină onest pe viitor.

— Unde sunt banii?

— Chiar aici în încăpere.

Intendentul se întoarse şi îngenunche în faţa bibliotecii. O tăblie de douăzeci de centimetri era ascunsă sub raftul de jos. Îşi întinse braţele şi apăsă pe fiecare capăt. Tăblia căzu în faţă.

În interiorul acestui spaţiu erau patru cutii de lemn lungi şi înguste. Buckley le ridică pe masă. Ultima era vizibil mai grea. Deschise cutiile. Primele trei erau pline de bancnote. A patra conţinea un şir de monede grele de aur.

— Dumnezeule! exclamă Sarah. Nu am văzut atâtea guinee la un loc în viaţa mea. Cu criza de aur, cred că o guinee de-asta valorează douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de şilingi în loc de douăzeci şi unu.

Ceea ce însemna că valoarea reală a comorii lui Buckley era mai mare decât cea nominală. Rob estimă

numărul de monede din cutie. Cam o mie. Mai mulţi bani decât vedeau unii oameni în toată viaţa lor.

— Sarah, mă ajuţi să îi număr?

— Cu plăcere!

Numărând împreună, nu le luă mult să confirme că erau aproape cinci mii de lire cash. Rob numără o sută de lire în bancnote şi îi întinse banii lui Buckley.

— Dă-mi cheile de la biroul tău.

Intendentul vârî bancnotele într-un buzunar interior, apoi deschise un sertar şi scoase un inel cu mai multe chei.

— Aici sunt cheile de la biroul meu, plus încă un set pentru casa intendentului. Mai am încă un set de chei de la birou aici.

— Dă-i-le lui Judd, ordonă Rob. Apoi spune-i familiei tale să înceapă să împacheteze. Nu încerca să iei ceva din mobila care era în casă când te-ai mutat în ea. Ţin bine minte ce exista acolo. Este în biroul acesta ceva care îţi aparţine pe deplin, care să nu fi fost aici şi nici cumpărat din bani furaţi?

Buckley cercetă camera cu privirea şi se opri.

— Acuarela. Este făcută de soţia mea. Mi-a dat-o drept cadou de nuntă.

Era un tablou neremarcabil, aşa că Buckley spunea probabil adevărul.

— Ia-l. Dacă soţia ta vrea să ştie de ce ai fost dat afară atât de brusc, spune-i că noul conte este un necioplit lipsit de maniere care nu vrea să îl păstreze pe intendentul tatălui său. În definitiv, este adevărat.

— Dar… un motiv mai blând ca adevărul. Vă mulţumesc, spuse Buckley încet, ridicând tabloul de pe perete. Sunteţi un om mai bun ca tatăl şi ca fratele dumneavoastră.

Rob nu ştia cum să răspundă la asta, dar Sarah

spuse hotărât:

— Asta este cu siguranţă adevărat, domnule Buckley. Acum pleacă şi nu mai călca strâmb.

Buckley încuviinţă scurt din cap şi ieşi. Sarah expiră uşurată şi se prăbuşi pe un scaun.

— A fost interesant!

— Într-adevăr. Îţi mulţumesc mult că mi-ai oferit muniţia de care aveam nevoie. Rob simţi un junghi de vină când văzu cât de obosită era. Te deranjează să supraveghezi biroul până duc eu banii în casă? Mă îndoiesc că Buckley se va întoarce, dar dacă o va face, o singură privire din partea ta o să îl facă să fugă mâncând pământul.

— Nu o să mai facă probleme, spuse ea hotărât.

Rob scoase casa de bani din birou şi îi goli conţinutul, apoi puse cutia cu bani furaţi înăuntru.

— Bine că nu este numai aur, altfel nu ştiu dacă aş fi reuşit să o ridic.

— Cinci mii de lire o să facă o diferenţă uriaşă pentru arendaşi, spuse Sarah mângâindu-şi obosită o şuviţă de păr blond. Presupunând că banii revin îmbunătăţirii fermei. Sunt, cu siguranţă, şi alte datorii.

Rob se strâmbă în timp ce închidea casa de bani.

— În cel mult o săptămână, sunt convins că avocatul familiei o să-mi trimită o listă cu ele. Dar nu mă pot gândi la nimic mai important ca îmbunătăţirea fermelor arendaşilor. Ele aduc venitul, până la urmă. Fiindcă este primăvară, îmbunătăţirile pot fi implementate chiar anul acesta.

— Şi să cumperi câţiva berbeci de montă de la Coke din Norfolk, spuse ea cu o strălucire în ochi. Sunt, într-adevăr, cei mai buni.

— Aşa voi face, promise el. După ce ascund banii ăştia în casă şi îi cer lui Judd să supravegheze plecarea

lui Buckley, mă întorc după tine. Pot spera că magia pe care ai făcut-o la bucătărie să însemne că primim şi o cină bună?

— Cred că da, spuse Sarah înăbuşindu-şi un căscat. Bucătăreasa este destul de mulţumită de prezenţa noului conte şi e dornică să îşi demonstreze abilităţile.

— O să îl pun pe Hector să găsească nişte vinuri bune, care să se potrivească cu mâncarea. Dacă există ceva de primă mână la Kellington, pivniţa cu vinuri e acel ceva, spuse el sec.

Urmărit de râsul lui Sarah, Rob ieşi din birou, cu casa de bani sub braţ. Noile circumstanţe nu mai arătau la fel de întunecate. În afara unei mici averi în bani lichizi, aştepta cu plăcere cina la lumina lumânării, alături de Sarah.

Dacă avea cu adevărat noroc, bunica lui urma să decidă să mănânce la ea în cameră.

Judd era în grajd, fericit să îl vadă pe Buckley plecând. Promise să rămână oricât de mult era nevoie pentru a ajuta familia să fie gata de plecare dimineaţa. Întrucât Judd îi cunoştea pe toţi, avea să se asigure ca acest proces urma să se desfăşoare fără incidente.

Cu ani în urmă, tatăl lui Rob instalase un seif în mica şi urâta cameră de lucru. Cum Rob fusese mereu un bun observator, ştia unde să îl caute şi cum să îl deschidă, aşa că nu avu nevoie de mult timp ca să ascundă banii fraudaţi.

Când se întoarse în biroul intendentului, Sarah stătea la masă moţăind cu capul sprijinit pe mâinile încrucişate. Se îndreptă şi îi zâmbi somnoroasă, cu ochii căprui la fel de primitori şi de calzi ca o ciocolată caldă.

Cum ar fi fost să primească un astfel de zâmbet în fiecare dimineaţă, de pe perna de lângă el? Suprimând acest gând, îi spuse:

— Totul este în regulă, aşa că ne putem relaxa şi bucura de o cină bună. Doamna mea? zise el şi îi oferi braţul.

— Vă mulţumesc, domnul meu.

Îşi puse mâna mică şi uşoară pe braţul lui, şi părăsiră împreună biroul intendentului.

Noaptea se lăsase, deşi orizontul dinspre vest strălucea în continuare portocaliu. Era ciudat să se gândească la faptul că doar cu o zi în urmă se luptaseră să îşi salveze vieţile pe drumul de întoarcere din Irlanda. Şi Rob fusese un comisar mulţumit, nu un conte nefericit.

Urcând scările spre intrarea principală, Sarah întrebă:

— Cât crezi că va dura până să afle familia mea că sunt în siguranţă? Sigur nu mai mult de una sau două zile.

— S-ar putea chiar mâine-dimineaţă. Dacă nu, atunci poimâine. Wiltshire nu este chiar aşa departe de Somersetshire. Adăugă, amuzat: Nu aş fi surprins ca Ashton şi părinţii tăi să vină să se convingă chiar ei că eşti în siguranţă.

— Sper să nu te simţi copleşit dacă se întâmplă asta, spuse ea chicotind. Pentru că probabil chiar aşa se va întâmpla. Poate şi Mariah. Chiar dacă tocmai a avut un copil, este foarte hotărâtă.

— Venirea familiei tale la Kellington va fi doar o întrerupere minoră faţă de toate celelalte lucruri care se întâmplă.

Deschise uşa grea şi ea se strecură pe lângă el, la fel de grandioasă ca orice prinţesă, în costumul ei de

călărie de catifea verde.

Rob o urmă. Închizând uşa în spatele lor, descoperi că păşiseră în mijlocul unei furtuni. Lady Kellington se afla la baza scărilor, cu o expresie consternată, în timp ce Hector, majordomul, făcea gesturi ineficiente. De parcă ar fi vrut să gonească momentul neplăcut.

În mijlocul salonului aştepta un bătrân îmbrăcat zdrenţuit care părea vag familiar. Mâna îi era prinsă de braţul unei fete sfrijite îmbrăcate într-o rochie zdrenţuită, mult prea scurtă. Văzându-l pe Rob, omul mormăi cu un accent puternic de ţară:

— Stau aici până se întoarce blestematul de lord. Să fiu al naibii dacă nu o să o ia, pentru că este a lui! Şi să fiu al naibii dacă mai ţin mica bastardă sub acoperişul meu.

Fata se smuci, se eliberă şi se întoarse furioasă. Avea unsprezece sau doisprezece ani, fusta îi era în zdrenţe şi prea scurtă şi avea o coamă de păr negru încâlcit ce îi ajungea până la mijloc. Şi pe faţa ei murdară licăreau doi ochi deschişi, albaştri precum cerul, exact ca ai lui Rob.

— Bryony! îngăimă el.

Avea o fiică.

capitolul 21

Fata semăna atât de mult cu o Bryony în miniatură, că Rob abia putea să respire. Era ca un pui de pisică înfuriat, galantă şi speriată şi incredibil de curajoasă chiar şi într-un loc străin, într-un moment în care singura familie pe care o cunoscuse încerca să scape de ea.

— Minte, izbucni Lady Kellington. Nu fi prost, băiete, altfel o să-ţi lase pe cap toţi bastarzii din

Somersetshire.

— Este fiica mea. Cu ochii mijiţi, Rob îl studie pe bătrân. Nu te-am recunoscut de la început. Eşti Owens, ciobanul. Tatăl lui Bryony. Ea unde este?

— Moartă, scuipă bătrânul cărunt. Acuma doi ani, şi m-a lăsat cu haimanaua asta. Tot timpul a zis că tu eşti tatăl, dar toţi au crezut că eşti mort, aşa că mi-a rămas mie mica bastardă. Acum, că eşti viu şi eşti aici, e a dumitale. Mă spăl pe mâini de ea.

Păşi țanțoș spre uşă şi o trânti în urma lui, făcând geamurile să se cutremure.

Pisicul furios îl privi urât.

— Tu eşti nenorocitul de taică-meu?

Lady Kellington se cutremură de un asemenea sacrilegiu, dar Rob se lăsă într-un genunchi în faţa fetei, cu o privire intensă şi o voce blândă, de parcă încerca să liniştească un cal nervos.

— Eu sunt. Nu ştiam că exişti. Am iubit-o pe mama ta şi plănuisem să ne căsătorim, dar familia mea a intervenit.

— Dacă ai iubit-o atât de mult, de ce n-aţi fugit la Gretna Green când nenorocita ta de familie s-a opus? întrebă ea suspicioasă.

Dacă merita cineva adevărul, aceea era fiica lui.

— Tatăl meu i-a dat mamei tale bani să mă părăsească. Tocmai mă pregăteam să o caut, când fratele meu m-a vândut, spuse Rob direct. Am fost suit pe o navă ce ducea spre India şi nu m-am mai întors în Anglia vreme de şase ani.

Lady Kellington icni.

— Fratele tău nu ar fi făcut niciodată un lucru atât de îngrozitor!

— Am fost acolo, bunică. Tu nu ai fost, spuse Rob ridicându-se. Fata lui părea îngrijorată şi pregătită să

fugă, aşa că păstră o oarecare distanţă între ei. Nu am fost prezentaţi corespunzător. Cum te cheamă?

— Bree.

Ochii fetei dădeau ocol încăperii de parcă ar fi căutat un mod să evadeze.

— Este drăguţ. Te cheamă Bryony după mama ta?

Bree se uită urât şi încuviinţă din cap.

— Bryony e o buruiană inutilă, care se agaţă. De aceea bunicul i-a pus mamei numele ăsta.

Rob reuşi să îşi controleze furia ce-i dădea ghes. Owens o tratase pe Bryony îngrozitor şi părea să fi făcut la fel şi cu Bree.

— Dacă vrei neapărat să recunoşti haimanaua, spuse Lady Kellington exasperată, măcar du-o de aici. Dă-o în slujba cuiva sau găseşte-i o ucenicie.

La aceasta te puteai aştepta de la bunica lui.

— Nu. Acum, că mama ei nu mai trăieşte, Bree îmi aparţine.

Bătrâna femeie pufni.

— Trebuie să te căsătoreşti cu o moştenitoare, şi nici o femeie decentă nu va accepta un bărbat cu bastarzi în casă.

Sarah vorbi, cu o voce calmă, dar cu ochii arzători.

— Prostii! Ce femeie decentă şi-ar dori un bărbat care nu-şi asumă responsabilitatea pentru propriii copii?

Ochii lui Bree se întoarseră spre Rob.

— Vrei să rămân aici?

— Desigur, spuse el privind-o fix. Dacă aş fi ştiut de tine, m-aş fi întors în Somersetshire mult mai repede.

Sarah îi zâmbi călduros fetei, care se relaxă vizibil. Era imposibil să-ţi fie frică de Sarah.

— Trebuie să-ţi fie foame şi cred că eşti obosită. Cu

permisiunea tatălui tău, o să-ţi fac rost de o cameră, de o baie şi de cină.

— Desigur. Fă-o să se simtă confortabil, spuse Rob, uşurat că Sarah se oferise să aibă grijă de fată.

Fiica lui. Nu ştiuse că Bryony era însărcinată atunci când se despărţiseră. Probabil nici ea nu ştiuse. Dar acum, că ştia că făcuseră un copil, simţea emoţii complet noi şi teribil de intense. Bree era a *lui*, şi avea să o protejeze.

— După ce Bree se culcă, vino să mă cauţi. O să fiu în birou, uitându-mă peste nişte hârtii.

— Ce noroc că te-am rugat să pregăteşti camere pentru vizitatori, Hector. O să folosim una dintre ele pentru fiica lui Lord Kellington, spuse Sarah. Aranjează o baie caldă şi trimite-o pe Francie să ni se alăture.

Arătând uşurat că scăpase, Hector se înclină.

— Da, domnişoară. Camera de Trandafir ar trebui să fie potrivită pentru… o tânără lady.

Îi era greu să se refere la nou-sosită ca la o tânără lady, dar măcar încerca.

În timp ce Sarah o conducea pe Bree, Rob se gândi cât de dramatic i se schimbase viaţa într-o singură zi. Dar această ultimă schimbare era bine-venită. Ceva din Bryony supravieţuise.

*

În timp ce Sarah şi Bree îl urmară pe majordom în sus pe scări, fata privea cercetător în jur, încercând să absoarbă tot ce o înconjura. Părea copleşită – şi hotărâtă să nu arate asta. Sarah bănuia că Bree învăţase să îşi ascundă emoţiile cât timp locuise cu îngrozitorul ei bunic.

Camera de Trandafir se afla lângă dormitorul lui

Sarah. Deşi era la fel de ponosită ca restul castelului Kellington, camera fusese curăţată şi focul fusese făcut. Chiar după ce intrară, o slujnică le urmă cu cearşafuri, să facă patul cu baldachin. Draperiile trandafirii de brocart şi covorul belgian gros, uşor uzat, cu mulţi trandafiri pe el, creau o căldură primitoare. Ochii lui Bree se măriră când intră.

Hector aprinse cele două lămpi, apoi coborî să aprindă focul din cămin el însuşi, în loc să aştepte un servitor mai mărunt să facă această sarcină de lacheu. Se înclină din nou.

— Am să o trimit pe Francie cu apa pentru baie. Mai doriţi altceva, domnişoară Clarke-Townsend?

— Cina pe o tavă. Bree, ţi-ai dori ceva anume?

Fata părea uimită că era întrebată ce dorea.

— Ceva cald? Poate tocană de oaie? Sau plăcintă cu carne?

— Sunt sigură că doamna Fulton va avea ceva la fel de bun. Asigură-te că are să aducă şi pâine, brânză şi dulciuri, Hector. Şi poate o carafă de ceai cald? întrebă Sarah privind spre Bree, care încuviinţă din cap.

Hector plecă, şi Bree traversă camera pentru a atinge draperiile de brocart din jurul patului.

— Chiar pot să rămân aici în noaptea asta?

— Bineînţeles că poţi, şi chiar mai mult de atât. Nu vorbesc în numele lui Lord Kellington, dar se pare că plănuieşte ca aceasta să fie noua ta casă.

Bree o privi, cu ochii albaştri intimidanţi.

— Majordomul nu te-a numit Lady Kellington. Eşti amanta lordului?

Sarah clipi.

— Nu, sunt o prietenă. Am fost răpită de acasă şi dusă în Irlanda. Lord Kellington m-a salvat şi m-a adus

înapoi în Anglia, ieri. Nu erau decât de o zi aici? Părea să fi trecut mult mai mult timp. Am să mă întorc acasă peste câteva zile. Acasă avea să fie foarte plictisitor după două săptămâni petrecute cu Rob. Îmi poţi spune Sarah.

Bree se încruntă, semănând atât de mult cu Rob, încât lui Sarah îi veni să râdă.

— De ce te salva? Lorzii nu fac nimic util.

— Rob nu era Lord Killington atunci. Era comisar în Londra. Slujba lui era să prindă criminali şi să găsească oameni şi bunuri furate, explică Sarah. Membrii familiei lui l-au tratat atât de rău, încât l-au făcut să le întoarcă spatele. Abia când am naufragiat aici a aflat că tatăl şi fratele lui au murit recent şi că el este noul conte.

— Ai lui par să fi fost aproape la fel de răi ca ticălosul de Owens, spuse fata cu faţa strâmbată într-o expresie care nu mai era deloc tânără. Mă bucur că a plecat nenorocitul ăla bătrân. Mi-ar fi făcut lucruri scârboase dacă l-aş fi lăsat.

Sarah se cutremură. Slavă Domnului că Bree fusese în stare să se apere, dar era regretabil că dobândise limbajul murdar al bunicului ei.

— Tu şi mama ta aţi trăit cu el tot timpul?

Bree clătină din cap.

— Mama avea banii de la lordul bătrân şi era şi o bună croitoreasă. Aveam o colibă într-un sat de pe coastă, Bendan. Când ea a murit, Owens a venit să mă ia şi atunci l-am cunoscut. A luat banii mamei mele şi i-a vândut mobila. Zicea că era sarcina lui să aibă grijă de mine.

— Poate chiar era. Aţi trăit confortabil tu şi mama ta?

— Oh, da! spuse Bree melancolică. Aveam destul de mâncare, şi mama făcea cele mai drăguţe rochii. M-

a trimis la o şcoală de fete, să învăţ să citesc, să scriu şi să socotesc. Aveam prietene.

Asta până fusese târâtă de bunicul ei pe dealurile singuratice. Măcar dusese o viaţă decentă înainte de asta.

— Mama ta vorbea vreodată despre tatăl tău?

— Mama mi-a zis că Rob era un tânăr chipeş care o ceruse în căsătorie, doar că ea ştia că familia lui nu avea să permită asta niciodată, aşa că a ales să ia banii. Mai târziu a auzit că el a dispărut. Credea că fratele lui l-a ucis.

Bryony părea admirabil de directă. Nu era de mirare că Rob o iubise.

— Nu l-a ucis, dar pe aproape. Familia lui a fost îngrozită de ideea că dorea să se însoare cu o fiică de cioban.

— Cum e taică-meu? întrebă Bree, privind-o din nou cu acea căutătură intimidantă.

Cum putea să îl descrie pe Rob mai bine?

— E puternic şi foarte curajos. M-a salvat de un grup de radicali irlandezi. Sarah se gândi şi la modul în care Rob se ocupase de Buckley. E inteligent, cinstit şi drept. Crede în dreptate, dar este şi blând. Cu siguranţă fusese blând cu ea. Va fi un tată foarte bun, te asigur.

— Chiar mă doreşte? întrebă Bree, din nou melancolică. Sau o să mă dea ucenică la vreo modistă bătrână, cum voia băbătia aia?

Sarah se întreba cum ar reacţiona contesa dacă ar auzi că fusese numită băbătie.

— Oh, te doreşte, spuse ea încet. Când şi-a dat seama că eşti fiica lui, arăta de parcă i se oferise o bucăţică de rai. Veţi avea nevoie de timp pentru a vă cunoaşte, desigur. Ţine însă minte că are la fel de

multe emoţii ca tine în ceea ce priveşte relaţia dintre voi.

Bree mângâie bazinul de porţelan.

— Nu ştiam că am un tată.

Uşa se deschise, şi Francie intră, cu zâmbetul pe faţă.

— Ce entuziasmant! Deci lordul are o fiică?

— Da, nu este minunat? Sarah făcu prezentările, apoi întrebă: Poţi găsi nişte haine care să îi vină lui Bree?

— Îi găsesc uşor o cămaşă de noapte şi pot aduce şi o... şi o rochie pentru dimineaţă. Să chem croitoreasa din sat mâine aici să îi ia măsurile pentru o garderobă de bază?

— Da, şi un pantofar. Tot ce are nevoie o tânără domnişoară.

Nu erau prea mulţi bani, dar suficienţi cât să o îmbrace pe noua fiică a contelui.

Uşa se deschise, şi doi servitori intrară cu două canistre de apă fierbinte. În timp ce Bree se holba la acest lux, Francie îi spuse pe un ton conspirativ:

— Pot să vă aduc săpun de lavandă dacă doriţi, domnişoară Bree.

— Oh, da. O vană întreagă de apă caldă!

Bree părea uimită şi foarte, foarte obosită, dar, în linii mari, se descurca bine. Până când Francie se întoarse cu săpunul de lavandă şi cu alte produse de toaletă, vana era umplută, şi cei doi bărbaţi se retrăseseră.

— Domnişoară Sarah, păreţi aproape la fel de obosită ca domnişoara Bree, spuse Francie ţâţâind. Duceţi-vă să serviţi cina în timp ce eu am grijă de noua membră a familiei.

Sarah ezită. Era extenuată, dar nu dorea ca fiica lui

Rob să se simtă abandonată.

— Vei fi în regulă, Bree? Pot să rămân dacă vrei.

— Nu este nevoie, răspunse fata şi zâmbi obosită. O baie, un pic de mâncare şi un pat sunt mai mult decât visasem.

— Ne vedem dimineaţă atunci.

Din impuls, Sarah o îmbrăţişă pe Bree scurt. Braţele fetei o cuprinseră, şi Sarah o simţi cum tremura. Cât timp trecuse de când fusese cineva amabil cu Bree? Probabil de la moartea mamei ei.

— Eşti în siguranţă acum, şopti ea. Noua ta viaţă a început.

O viaţă în care, de fiecare dată când îşi vedea fiica, avea să îi amintească lui Rob de femeia pe care o iubise şi o pierduse.

capitolul 22

Obosită, Sarah coborî în camera de lucru. Purta în continuare costumul de călărie greu din catifea, căci nu avusese timp să se schimbe.

Micuţa cameră nu se îmbunătăţise de când o văzuse Sarah mai devreme, dar era întotdeauna plăcut să îl vadă pe Rob, chiar şi când acesta se uita încruntat la coloane de cifre. În lumina lămpii, trăsăturile lui erau frumoase şi austere. În Irlanda, îi descoperise forţa şi abilităţile fizice. Acum, îi vedea inteligenţa şi disciplina.

El ridică privirea şi îi zâmbi, iar ea îi văzu căldura.

— Cum se simte?

— Se acomodează bine, deşi totul este tare ciudat pentru ea. Bree este inteligentă şi adaptabilă şi îşi doreşte foarte mult un cămin. Sarah se aşează pe scaunul din partea opusă a biroului. Ai găsit ceva interesant în hârtiile tatălui tău?

— Doar informaţii de rutină despre domeniu. Pentru că locuia mai mult la Londra, cele mai importante hârtii sunt probabil acolo. Oricum, nu mă aştept să găsesc prea multe, în afară de datorii, oftă Rob. Presupun că trebuie să fac un drum până în oraş şi să trec şi pe la casa Kellington înainte să o scot la vânzare. Când particip la întrunirile Parlamentului, pot să stau în apartamentul meu din apropiere de Covent Garden, zise el şi zâmbi uşor. O să fiu singurul membru din Camera Lorzilor care locuieşte deasupra unui magazin de amanet.

Sarah râse, bucuroasă că Rob începea să îşi accepte soarta cu un oarecare umor.

— Văd că intenţionezi să îţi pui propria amprentă pe viaţa de conte.

— Nu mi-am petrecut viaţa într-un cocon de răsfăţ, ca majoritatea lorzilor. S-au pricopsit cu mine.

Se ridică şi se îndreptă spre bufet.

— Doreşti ceva de băut? Avem o mare varietate aici. Brandy, vin de Porto, vin de Bordeaux, sherry…

— Vinul de Bordeaux ar fi minunat. Orice altceva mai puternic m-ar face să adorm pe biroul tău.

Rob turnă o cantitate generoasă de vin în două pocale şi îi oferi unul lui Sarah.

— Să bem pentru supravieţuirea noastră? Când am timp să mă gândesc la asta, sunt impresionat că nu ne-am înecat.

— Pentru supravieţuire! Ciocniră paharele. După ce bău, Sarah adăugă: Şi pentru un viitor al tău mai bun decât cel la care te aştepţi acum.

Băură amândoi pentru asta. Rob dădu pe gât jumătate de pahar de vin, apoi îl umplu din nou şi se aşeză.

— Ai aflat ceva despre viaţa de până acum a lui

Bree? Despre mama ei?

— Mi-a spus că au locuit într-o colibă pe coastă şi că au fost fericite. Bryony a trimis-o la o şcoală de fete, ca să poată învăţa bazele scrisului şi ale cititului. Sarah zâmbi îndurerată. Dar va avea nevoie de un profesor particular care să îi corecteze accentul şi limbajul pe care l-a deprins de la bunicul ei oribil. A făcut-o pe bunica ta băbătie.

Rob râse cu poftă.

— Mi-aş dori să îndrăznesc şi eu să îi spun aşa! Mă bucur că banii pe care i-a plătit tata lui Bryony ca să plece au fost suficienţi să le asigure confortul.

— Bree mi-a spus că mama ei ştia că familia ta nu avea să permită nici în ruptul capului căsătoria şi de aceea a luat banii. Când ai dispărut, Byrony a bănuit că fratele tău te ucisese.

Rob închise ochii şi rămase aşa câteva momente.

— Mă bucur că Bryony nu a crezut că o trădasem. Gândul că ar fi putut crede asta m-a bântuit.

Sarah îşi putea imagina.

— Bryony trebuie să fi fost tare frumoasă dacă are o asemenea fată.

— Seamănă foarte mult, cu excepţia ochilor. Când o văd acum, e ca şi cum aş vedea-o pe Bryony la vârsta ei. Expresia lui Rob se îmblânzi. Sarah, este un miracol. Nu am bănuit niciodată ce înseamnă să descoperi că ai un copil. Îţi… schimbă viaţa.

Îşi roti pocalul în mână, studiind vinul de culoarea rubinului.

— Bree îmi dă un motiv serios să privesc viitorul cu speranţă, nu cu epuizare.

Cuvintele lui o făcură pe Sarah să înţeleagă mai bine cât de mult o iubise pe Bryony. Deşi nu mai era, copilul pe care îl concepuseră cu iubire însemna că

Bryony nu era complet pierdută. Bree îi oferea un motiv să continue.

— Mă bucur pentru amândoi, spuse ea simplu. Deşi Lady Kellington are dreptate. Trebuie să te căsătoreşti cu o moştenitoare, şi va trebui să găseşti una tolerantă cu o fiică vitregă nelegitimă în casă. Dar nu e o problemă de netrecut. Eşti chipeş şi onorabil, şi acum ai şi un titlu. O fiică de negustor, cu o zestre suficient de bună, va contribui mult la refacerea averii Kellington.

— Nu! exclamă Rob exploziv.

— Doar nu eşti snob! replică Sarah, speriată. Şansele să faci rost de o moştenitoare sunt mult mai mari dacă îţi îndrepţi atenţia spre clasa negustorilor decât spre aristocraţi.

Faţa lui se încordă.

— Nu resping fiicele de negustori. Resping întreaga idee de a deveni un vânător de avere. Îmi pierd viaţa pe care mi-am construit-o până acum. Nu o să renunţ şi la dreptul de a alege partenerele de pat.

Sarah clipi.

— Partenere? Nu va suna bine potenţialelor neveste.

Expresia lui se destinse.

— Nu mi-am dorit niciodată harem. O femeie o dată este mai mult decât suficient. Dar vreau să îmi aleg o soţie pentru că îmi place de ea.

Să-i placă, nu s-o iubească. Nici o femeie nu putea ocupa locul din inima lui umplut de Bryony.

— Cu siguranţă îţi poţi găsi o femeie precum acea bună tovarăşă pe care ai pierdut-o, dar cu bani.

— Este adevărat că nu mai am nevoie de o femeie în stare să spioneze şi care poate doborî un bărbat de două ori cât ea într-o înfruntare, spuse el sec. Dar nu

am avut suficient timp să mă gândesc la posibile contese.

— Poate a venit timpul, spuse Sarah cu hotărâre. Pentru că soţia potrivită ar putea salva domeniul Kellington şi ţi-ar putea face viaţa mult mai uşoară.

— Ştiu că ai dreptate, spuse el oftând. Îşi mai turnă vin. Presupun că o contesă ideală ar fi o femeie capabilă să conducă o gospodărie mare şi care să se mişte cu uşurinţă în societate. Cineva cu o inimă generoasă, dar fără gusturi extravagante. Şi cineva care să îmi placă, desigur.

— Ar trebui să fie posibil să găseşti o astfel de femeie cu avere, replică Sarah sorbind din propriul vin, bucuroasă că băutura o ajuta să îşi mascheze emoţiile. Ai multe de oferit.

El pufni.

— Nu-mi pot imagina o moştenitoare care să mă vrea pentru altceva în afară de titlu. Am o dărăpănătură de imitaţie de castel, o fiică nelegitimă, probleme financiare îngrozitoare şi, posibil, de nerezolvat. Orice femeie cu raţiune ar fugi urlând.

Sarah se considera raţională, dar ar fi fost dispusă să ia în calcul o ofertă din partea lui. Nu era sigură că ar fi acceptat, dar ar fi luat-o, cu siguranţă, în calcul. Aşa ar fi făcut orice femeie inteligentă. Dar după ce Rob avea să-şi acorde ceva timp de gândire, ideea unei căsătorii cu o moştenitoare avea să sune mai interesant. Era normal să îşi dorească să o placă, dar banii nu făceau o femeie dezagreabilă.

Nedorind să se gândească la norocoasa şi agreabila moştenitoare, ea spuse:

— Situaţia financiară s-ar putea să nu fie chiar atât de rea pe cât bănuieşti.

— Sunt şanse mari să fie chiar mai rea, spuse el

pesimist. Cum nu am fost moştenitorul şi nici nu am păstrat legătura cu familia mea, nu cunosc nici cele mai elementare informaţii. Nu am habar care proprietăţi sunt înstrăinabile şi care nu. Orice proprietate care poate fi vândută probabil are deja o ipotecă mare şi este pregătită de executare silită. Proprietăţile care nu sunt înstrăinabile nu pot fi confiscate, dar venitul poate, ceea ce nu ar lăsa decât un titlu gol, lipsit de importanţă. Pur şi simplu nu ştiu.

— Presupun că există o casă la Londra. Acestea nu sunt, de obicei, înstrăinabile, nu-i aşa?

— Nu, dar casa Kellington probabil are ipotecă. Este prima pe lista lucrurilor de vândut. Am văzut-o la un moment dat în treacăt, deşi îmi amintesc că este destul de grandioasă.

— Nesiguranţa situaţiei tale financiare cred că te înnebuneşte, spuse ea înţelegătoare. Odată ce afli cum stau lucrurile, o să începi să găseşti soluţii. Aş pune pariu că i-ai scris deja avocatului familiei.

— Ai câştiga acest pariu. El îşi trecu tensionat degetele prin păr. Presupun că trebuie să merg în oraş şi să discut cu avocatul în persoană. Dacă Ashton nu a sosit sau nu a trimis trăsura, te pot lăsa la Ralston Abbey în drum. Poate peste două zile? Sunt multe de făcut aici înainte să pot pleca.

Sarah se simţi de parcă ar fi fost aruncată de pe cal şi nu putea respira, şi nu doar pentru că se simţea ca un colet nedorit care trebuia livrat. Deci aventura ei se terminase. Nu avea să mai poată vorbi şi râde cu Rob sau să îi admire corpul longilin, subţire şi puternic. Probabil avea să îl mai întâlnească la un moment dat, dar nu făcea parte din viaţa lui reală. Nu făcuse niciodată.

Un gând îi trecu prin cap.

— Bree va avea nevoie de o femeie care să aibă grijă de ea. Aş sugera-o pe slujnica ta, Francie, verişoara lui Jonas. Este cumsecade şi isteaţă şi s-a îngrijit bine de mine. Am discutat deja să o cheme pe croitoreasa din sat să îi facă fetei o garderobă de bază.

— Este o idee minunată. Bree este prea mare pentru o doică, şi o guvernantă va trebui să aştepte. Clătină din cap. O să fac tot ce pot să fiu un tată bun, dar nici nu îmi trece prin cap cum aş putea fi şi o mamă bună.

— Încă un motiv să te însori, spuse ea, păstrând un ton degajat. O să mă bucur să mă întorc la familia mea, dar o să-mi fie dor de tine şi de toate lucrurile incitante pe care le-am trăit împreună.

Privirea lui o surprinse pe a ei.

— Nu îmi vorbi despre lucruri incitante, Sarah. A fost o mare aventură din care am supravieţuit miraculos. Dar eu, unul, nu sunt deosebit de interesant. Doar fac anumite lucruri în mod interesant, spuse el strâmbându-se. Cel puţin, le făceam. Viaţa meu este pe punctul să devină mult mai puţin interesantă.

— Hârţogăria va fi plictisitoare după ani de zile de fugărit borfaşi şi de salvat domniţe în pericol, aprobă ea, încercând să îşi controleze propria durere.

Crezuse că era ceva special între ei. O prietenie, dar şi o atracţie. Dar poate aşa se purta el cu toate domniţele salvate.

Instinctele îi spuneau că nu era aşa, şi un îndemn diavolesc o făcu să vrea să o şi demonstreze. Puse paharul de vin deoparte şi înconjură masa spre locul în care era el aşezat.

— Eu am găsit asta destul de interesant, spuse ea cuprinzându-i faţa şi ridicându-se să îl sărute.

Se mai sărutaseră şi înainte, dar cu dubii şi cu ezitare. De data aceasta, ea nu mai avu reţineri. Doar mâinile şi gura ei îl atinseră, dar buzele îi erau fierbinţi şi înfometate, şi declanşă un răspuns instantaneu din partea lui. El o cuprinse în braţe şi o trase spre el până ce ea îi încălecă genunchiul, cu sânii apăsaţi de pieptul lui şi cu valuri de catifea verde revărsându-se în jurul lor.

— Sarah, Sarah, gemu el. O prinţesă perfectă.

O mână alunecă pe spatele ei, atingându-i rotunjimile şi lăsând urme de foc în timp ce o trăgea şi mai aproape de el. Degetele de la cealaltă mână îi intrară în păr, desprinzând agrafele şi cuprinzându-i capul cu delicateţe.

Ea mai trecuse prin îmbătătoarea trezire a dorinţei şi cu Gerald şi mai avusese parte de sărutări dulci în anii ce trecuseră de atunci. Dar nu se comparau cu această pasiune puternică, profundă, pe care i-o trezea Rob. Poate că ei doi nu se iubeau, dar puteau fi cu uşurinţă prieteni şi iubiţi.

Ea dorea să îl devoreze, să i se ofere în totalitate. Erau lipiţi unul de celălalt atât de intim, încât căldura şi forţa lui trecură prin straturile de catifea verde. Şi ea pulsa sprijinită de el, dorind mai mult. Dorind totul.

Ea icni când mâna lui îi urcă în sus pe picior, pe sub fustă. Atingerea lui era sprinţară şi pricepută. Când degetele lui îi mângâiară interiorul coapsei, ea crezu că avea să înnebunească de dorinţă. Cu siguranţă se puteau contopi…

El îngheţă când îi auzi icnetul. Apoi se ridică brusc, prinzând-o ca să nu pice şi aşezând-o pe marginea mesei înainte de a se îndepărta.

— Aceasta este o idee foarte, foarte proastă, gâfâi el.

Ea îşi ţinu o mâna apăsată pe pieptul umflat, tentată să ridice un scaun şi să i-l zdrobească de capul încăpăţânat. Dar, în timp ce sângele i se răcea, se văzu nevoită să recunoască faptul că el procedase corect.

— Probabil ai dreptate. Dar mă întreb… Este rară o atracţie aşa de puternică? Nu am mai trăit-o până acum, dar, în definitiv, nu am o experienţă atât de mare.

— Nu este obişnuită.

Rob închise ochii preţ de un moment, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Ea oftă.

— Pare mare păcat să o irosim, având în vedere că pasiunea este considerată o fundaţie bună pentru căsătorie.

El o privi incert, întrebându-se parcă dacă ea îi făcea o propunere indirectă. Păru să decidă că nu o făcea şi spuse:

— Pasiunea este, cu siguranţă, un plus, dar nu fundaţia. Prietenia şi valorile împărtăşite sunt fundaţia, cred eu. Împreună cu disponibilitatea de a lucra împreună. El zâmbi confuz. Dar ce ştiu eu? N-am fost niciodată căsătorit. Eu sunt doar un observator.

— Dar un observator foarte bun, din moment ce observaţia este atât de importantă în meseria ta.

Ea alunecă de pe masă pe podea şi încercă să îşi aranjeze părul şi costumul de călărie.

— Au fost două săptămâni foarte instructive, dar mai multă educaţie nu pot suporta pe ziua de azi. Noapte bună, Rob.

Cu capul înălţat, se îndreptă spre uşă. Poate că fusese prostuţă să înceapă sărutul, pentru că avea să îi îngreuneze plecarea. Dar nu regreta.

Şi totuşi, nu părea drept că de la moartea lui

Gerald nu mai întâlnise un bărbat cu care s-ar fi putut închipui măritată. Acum întâlnise unul – şi nu îl putea avea.

Rob rămase în camera de lucru mult timp după plecarea lui Sarah, fixând cu o privire goală paharul ei pe jumătate golit. Moştenise un titlu şi un dezastru financiar şi descoperise o fiică miraculoasă. Dar, în acel moment, nu se putea gândi decât la Sarah şi la cât de mult avea să îi lipsească după ce pleca. Greu de imaginat că ar fi putut găsi pe cineva mai bun dacă ar fi căutat o tovarăşă de viaţă.

Mai devreme, nu şi-o putuse imagina locuind într-un apartament de deasupra unui magazin de amanet, iar acum nu putea accepta să o tragă în mlaştina financiară reprezentată de moştenirea lui. Merita un soţ care o putea iubi şi care îi putea asigura confortul. Toată atenţia lui trebuia îndreptată spre vulnerabila lui fiică. Nu se afla într-o poziţie favorabilă căsătoriei. Dacă era să caute pe cineva, trebuia să fie o moştenitoare.

Ideea îi făcu stomacul să se întoarcă pe dos.

Sfatul lui Sarah era înţelept: primul lucru pe care trebuia să îl facă era să afle exact cât de rea îi era situaţia. Se pricepea să rezolve probleme odată ce le identifica.

Nu se putea gândi la o soţie. Cu atât mai puţin la una frumoasă, luminoasă şi înţeleaptă şi care îi făcea mintea să se oprească…

Jurându-şi asta, stinse lămpile şi părăsi camera de lucru. Era târziu şi era prea obosit pentru a se mai uita peste hârtiile domeniului.

Când ajunse la uşa camerei lui, observă lumină sub o altă uşă de pe coridor. Erau camerele bunicii lui.

Fusese întotdeauna o pasăre de noapte. Fiindcă avea să fie nevoit să stea la un moment dat de vorbă cu ea, se gândi că poate era mai bine să scape de-o grijă.

Când bătu la uşă, această fu deschisă de slujnica bunicii lui, cea care era foarte potrivit numită domnişoara Cross. Aceasta se uită urât la el, cu o expresie care lui îi părea familiară.

— Aş dori să vorbesc cu bunica. Este un moment potrivit?

Slujnica spuse că nu, dar bătrâna ignoră refuzul acesteia şi spuse ascuţit:

— Lasă-l să intre!

Fără tragere de inimă, slujnica se dădu la o parte, şi Rob intră în camera de zi a bunicii lui. Nu era sigur că fusese vreodată în camerele ei. Bătrâna stătea lângă foc, în continuare îmbrăcată în rochia ei neagră de doliu.

— Doamnă, spuse el înclinându-se. Îmi pare rău că am supravieţuit, în ciuda dorinţelor dumneavoastră.

Ea pufni.

— Dorinţele se împlinesc atât de rar. Ia loc. Îi arătă scaunul de cealaltă parte a focului. Dar întâi toarnă-ne nişte brandy. O să avem nevoie de el.

Amuzat fără să vrea, înaintă spre bufet şi turnă brandy. După ce îi întinse bătrânei unul din pahare, se aşeză pe scaunul din partea opusă.

— Vrei să te lupţi cu mine? întrebă ea sfredelindu-l cu privirea. O să continui să spui minciuni despre fratele tău?

El oftă.

— Nu am minţit niciodată despre el şi nu mint nici acum. Nu obişnuiesc să le spun oamenilor cât de îngrozitor s-a purtat cu mine. Deşi, dacă doreşti, aş putea să îţi dau o întreagă listă de infracţiuni împotriva

frăţiei. Îţi este atât de greu să ţi-l imaginezi ca pe un bătăuş cu cei mai tineri şi mai slabi ca el?

Privirea ei coborî spre paharul de brandy şi nu răspunse. El bănui că asta însemna că ea recunoştea calităţile mai puţin îngereşti ale lui Edmund.

Rob îşi sorbi băutura. Brandy-ul era fin şi scump.

— Acum am o întrebare pentru tine. Este castelul Kellington reşedinţa ta principală de acum înainte?

— Încerci să scapi de mine? întrebă ea acid.

— Locul ar fi mult mai plăcut dacă nu ai mormăi ca un vârcolac şi nu ţi-ai dori să mă vezi mort, răspunse el. Dacă te comporţi decent, nu am să îţi cer să pleci, dar nu vreau să le tratezi prost pe Bree sau pe Sarah.

Ea icni.

— Îmi interzici să rămân în casa familiei mele?

— La nevoie. Văzându-i expresia, el zâmbi fără umor. Dacă ţi-ai fi dorit să te tratez bine, ar fi trebuit să încerci să-mi arăţi puţină bunătate când eram copil.

— Problema este că semeni atât de mult cu mama ta, spuse contesa pe neaşteptate. Era prea… emoţională. Impulsivă. Needucată. Uneori aveam impresia că era o vrăjitoare care îl vrăjise pe tatăl tău pentru a se căsători cu ea.

— Ce perspectivă diferită. Poate el a considerat-o caldă şi iubitoare şi o companie plăcută. Ca Sarah. Dar nu am venit aici să mă cert cu tine. Nu mi-am dorit această moştenire, dar intenţionez să fac tot posibilul să o administrez corespunzător. Presupunând că datoriile nu sunt insurmontabile. Ştii dacă tatăl şi fratele meu au reuşit să stoarcă de tot Kellington înainte să moară?

— Nu ai pic de respect? întrebă ea cu furie.

— Respectul trebuie câştigat. Tatăl şi fratele meu nu mi-au dat nici un motiv să îi respect. Studie faţa

brăzdată a bunicii lui, uşor surprinsă. Pe tine te respect. Deşi m-ai tratat ca pe o greşeală îngrozitoare care nu aparţinea familiei, ai fost cinstită cu servitorii şi cu arendaşii. Ai recunoscut şi responsabilităţile ce reveneau rangului tău. Probabil de aceea te afli acum aici.

— Mă bucur că am aprobarea ta, spuse ea caustic. Ai dreptate, mi-am petrecut mai mult timp la Kellington pentru că un membru al familiei ar trebui să fie aici în mod regulat.

— Şi acest membru nu a fost tatăl sau fratele meu. Nu mai am ce adăuga despre cât de mult merită ei respectul meu. Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea precedentă. S-a cufundat domeniul în datorii de nerecuperat?

Ea ezită.

— Situaţia financiară… nu este ideală. Consultă-te cu domnul Booth. El va şti mai multe.

— I-am scris deja lui Booth. Aştept să primesc un răspuns, dacă nu a fraudat şi el şi a dispărut.

Ea se încruntă.

— Ai o părere proastă despre onestitatea oamenilor.

— Meseria de comisar are acest efect, fu el de acord. Deşi este întărită şi de faptul că intendentul de la Kellington, Buckley, făcea de ani buni manevre dubioase.

— Asta cu siguranţă nu s-a întâmplat! exclamă ea şi trânti paharul de brandy pe măsuţa de lângă ea. Este un om tare bun şi curtenitor.

— Curtoazia nu are nimic de-a face cu onestitatea. L-am pus să înapoieze toţi banii dobândiţi necinstit şi i-am cerut să plece. Obosit de această conversaţie, îşi termină brandy-ul şi se ridică. Dacă eşti tentată să fii

necuviincioasă cu fiica mea, adu-ţi minte că ea ar fi legitima Lady Bryony Carmichael dacă nu s-ar fi amestecat tatăl meu şi Edmund.

Bunica lui se încruntă, incapabilă să nege acest argument.

— Am să fiu politicoasă. Dar ţine-o departe de mine.

— Sunt sigur că o să fie fericită să te evite.

Îşi înclină paharul spre bunica lui într-un salut nu în totalitate ironic şi îşi termină brandy-ul.

Plecând din camera ei, îşi dădu seama că aceasta fusese cea mai civilizată întrevedere pe care o avusese vreodată cu văduva contesă de Kellington.

capitolul 23

Scrisorile pe care Rob şi Sarah le trimiseră de la Kellington traversară Anglia cu un poştalion rapid. Prima ajunse la Ralston Abbey chiar în seara în care fusese trimisă. Dornic să afle veşti, Ashton dăduse ordinul ca toate scrisorile să îi fie aduse personal imediat, dar nu se aştepta la o misivă cu numele „Kellington” imprimat într-un colţ.

Se încruntă. Titlul aparţinea fratelui mai în vârstă al lui Rob Carmichael. Se întâmplase oare ceva îngrozitor cu Rob, iar fratele lui îi informa pe prietenii acestuia? Nu părea probabil, din ceea ce ştia despre Edmund Carmichael. Adam rupse sigiliul de ceară şi îi cercetă conţinutul cu sprâncenele ridicate. Apoi o căută pe soţia lui, care îi citea în creşă fiului lor aflat într-un leagăn lângă ea.

— Veşti bune! anunţă Adam. Rob Carmichael a salvat-o pe Sarah şi s-au întors în Anglia.

— Slavă Domnului! spuse Mariah cu expresia

devenită incandescentă. Unde este?

— În Somersetshire, la castelul Kellington. Rob tocmai a moştenit titlul de conte de Kellington, spuse Adam interesat. Am fost atât de ocupat aici, că am ratat ştirea că fratele lui a murit într-un accident, acum două săptămâni.

— Tocmai când Sarah era răpită şi eu îţi aduceam în mod ineficient moştenitorul pe lume. Mariah se aplecă şi atinse cu tandreţe micuţul pumn strâns al fiului ei adormit. Cred că îţi poate fi iertat faptul că nu eşti la curent cu ştirile, de data aceasta.

Adam consultă scrisoarea.

— Rob zice că răpitorii doreau să o ţină pe Sarah – sau mai degrabă pe tine – pentru răscumpărare. După ce a salvat-o, au navigat spre casă. Când au ajuns în Anglia, a aflat despre moştenirea lui, aşa că îşi ia puţin timp să studieze situaţia.

— E şi vreun mesaj de la Sarah?

— Da, îţi este adresat.

Adam scoase micuţa hârtie inclusă în plic cu scrisoarea lui Rob şi i-o întinse.

Mariah rupse sigiliul cu entuziasm, apoi se încruntă văzând conţinutul.

— Scrisul ei seamănă prea mult cu al meu, ceea ce înseamnă că este greu de citit. Povestea ei este mult mai colorată ca a lui Rob. Se pare că a scos-o dintr-o casă plină de radicali şi că au fost fugăriţi prin toată Irlanda, dormind în hambare şi în alte locuri similare. Rob o fi un tip discret? Sarah este geamăna cu reputaţia nepătată şi mi-ar plăcea să rămână la fel.

— Rob este atât de discret, că nu îşi spune nici sieşi ce s-a întâmplat, o linişti Adam. Ce mai scrie Sarah? Este într-adevăr teafără? Ezită dacă să dea glas temerilor lui: Nu a fost necinstită de răpitori?

— Mă asigură că este bine, în afară de vânătăile căpătate când iola a naufragiat pe coasta din Somersetshire în timpul furtunii pe mare. Rob nu a spus nimic despre asta?

— Rapoartele lui conţin, în general, doar fapte.

Mariah ţinu scrisoarea la lumină, ca să poată citi mai bine.

— După ce li s-a scufundat iola, au urcat pe domeniul familiei şi le-au spus oamenilor de acolo că sunt logodiţi, ca să facă lucrurile mai simple. Se încruntă. Nu spune că *nu* sunt, de fapt, logodiţi. Ce vrea să însemne asta? Îl privi pe Adam întrebătoare. Ştiu că Rob este unul dintre cei mai vechi prieteni ai tăi şi că e viteaz, onest, te poţi baza pe el şi că, în general, nu i se poate reproşa nimic. Dar ce fel de soţ ar fi? Totul pare să se fi întâmplat foarte rapid.

Adam rânji.

— Nu pot spune că m-am gândit vreodată la Rob din perspectivă romantică, dar este un băiat bun. În privinţa vitezei – prima oară când te-am văzut zâmbind, m-ai informat că îţi sunt soţ, şi nu mi-a trecut niciodată prin gând să mă îndoiesc de tine.

— A fost logic tot timpul, spuse Mariah cu un zâmbet răutăcios. Cât va rămâne Rob în Somerset?

— Nu ştiu. Va avea mult de lucru la Kellington. Se spune că domeniul a fost stors de resurse şi probabil de aceea mai rămâne acolo câteva zile în loc să o aducă pe Sarah de îndată. Poţi rezista să nu o vezi imediat?

Mariah îşi muşcă buza.

— Nu mă voi relaxa cu adevărat până nu o văd pe Sarah cu ochii mei. Putem merge noi acolo? Nu este foarte departe. Mai puţin de o zi pe drum.

Adam ezită.

— Eşti suficient de puternică? Erai aproape să mori acum câteva zile.

— Mi-am revenit aproape complet, îl linişti Mariah. O să folosim extrem de confortabila trăsură de călătorie Ashton. Va fi uşor.

— Şi poţi sta departe de Richard?

— Va veni cu mine, desigur. Sarah va vrea să îl vadă.

— Foarte bine, spuse Adam, frânându-şi instinctele protectoare. Nu o putea închide pe Mariah într-o cuşcă de aur. Dar, dacă drumul ni se pare prea dificil, ne oprim imediat.

— O să fim bine.

Mariah ridică bebeluşul şi îl strânse la piept.

— Ordonă ca trăsura să fie gata dimineaţă la prima oră, în timp ce eu le scriu părinţilor că Sarah este teafără. Mă bucur că sunt în Hertfordshire la unchiul Babcock, nu în Cumberland, aşa că vor primi veştile bune mâine.

Adam bănuia că, de îndată ce primeau mesajul lui Mariah, socrii lui aveau să se grăbească la rândul lor spre Kellington. Rob avea să urască să fie centrul unei asemenea atenţii. Dar avea să fie nevoit să se obişnuiască. Un pair al regatului putea fi retras din fire, dar trebuia să joace şi un rol public. Adam se învăţase cu acest rol dublu, şi Rob avea să o facă şi el.

Dar de plăcut, nu avea să îi placă.

— Ce tarife are Rob? întrebă Mariah. Nici nu-mi pot imagina.

— Pentru acest gen de treabă, se plăteşte pentru ziua de lucru, plus cheltuielile avute. Adam avu o viziune scurtă, îngrozitoare, cu Mariah şi Richard morţi într-o baltă de sânge. Avea să mai aibă asemenea coşmaruri multă vreme de atunci încolo. Cred că plata

va fi pe măsura serviciului.

Şi în acest caz, şi serviciile lui Rob, şi ale lui Sarah fuseseră imense.

Povestea intrigantă a noului conte de Kellington mai avu nevoie de încă o zi pentru a ajunge la Londra. La firma de avocatură Booth & Harlow, avocatul familiei, Nicholas Booth, se holbă la scrisoare, nesigur dacă să ia drept veşti bune sau rele faptul că oaia neagră a familiei era în viaţă şi în posesia domeniului Kellington. În orice caz, datoria lui Booth era să înceapă procesul de întocmire a titlurilor de proprietate şi de anunţare în ziare şi să strângă evidenţa financiară pentru noul conte. Prima lor întâlnire nu avea să fie o ocazie fericită.

Jeremiah Harvey citi notiţa de la prietenul şi angajatorul lui cu o surpriză moderată. Nu fiindcă Rob se afla din nou în siguranţă în Anglia după ce salvase o tânără lady – era foarte bun la astfel de lucruri. Dar să devină un blestemat de conte? Lui Rob sigur că nu i-ar fi plăcut una ca asta.

Harvey nu fu nevoit să împacheteze. Avea întotdeauna pregătit un bagaj cu lucruri esenţiale.

James, Lord Kirkland, coproprietar al celui mai la modă club de jocuri de noroc din Londra, negustor naval scoţian şi maestru spion britanic se încruntă văzând bileţelul lui Rob. Avea informaţii pentru Rob şi bănuia că Rob va avea informaţii pentru el. Se întinse după stilou şi hârtie. Înainte să îşi consulte hârtiile, îi trimise un bilet lui Lady Agnes Westerfield. Ea avea să fie interesată de veşti.

Vestea se răspândi rapid în cercurile societăţii.

Răposatul Lord Kellington avea un frate mai tânăr? Unul care nu ieşise niciodată în societate? De-a dreptul delicios!

Mai mulţi oameni înstăriţi şi de familie bună avuseseră ocazia să folosească serviciile lui Rob Carmichael şi să îi fie recunoscători pentru discreţie. Avea să se descurce.

Mamele care se ocupau de peţit şi tinerele femei ambiţioase primiră bucuroase vestea că apăruse un nou tânăr conte neînsurat în căutarea unei moştenitoare. O femeie în mod deosebit citi această ştire cu mare interes. De ce să îl aştepte la Londra, când avea scuza perfectă să meargă ea în căutarea lui?

Începu să împacheteze.

*

Tânărul bărbat de oraş nu plecase de la masa de joc până târziu, aşa că dormi până spre seară. Citi despre noul conte la cafea, încercând să se trezească. Trebuia să se grăbească să îşi ceară drepturile înainte să fie prea târziu.

Politicienii speculară ce partid avea să capete susţinerea noului conte. Membrii Tories îşi amintiră cu detaşare că toţi conţii de Kellington fuseseră Tories. Liderii Whig spuseră optimişti că, întrucât nu se cunoştea mai nimic despre individ, era posibil să poată fi recrutat de partea cauzei lor. Acei bărbaţi care chiar îl cunoşteau pe Rob Carmichael bănuiră că avea să fie mai degrabă un independent incomod decât partizanul vreunui partid.

Lady Agnes Westerfield puse mesajul lui Kirkland la o parte, amintindu-şi ziua când întâlnise un foarte tânăr şi furios Rob Carmichael. Dar nu se dovedise a fi unul dintre băieţii ei cei mai dificili. Răspunsese bine la bunătate şi la tratamentul corect.

Nu avea să fie fericit cu această moştenire, nu la început. Dar Rob se dovedise remarcabil de adaptabil la circumstanţele vieţii. Navigase ca marinar de rând, prosperase în India, devenise comisar şi era una dintre cele mai valoroase resurse ale lui Kirkland. Avea să se adapteze la fel de bine la viaţa de conte. Poate că, într-o bună zi, acest rang avea să-i facă chiar plăcere.

Unii ar spunea că era pură întâmplare faptul că ziarul cu ştirea despre noul conte ajunse într-o anumită cafenea din Dublin. Deoarece Patrick Cassidy nu locuia în Dublin şi citea rareori ziarele londoneze atunci când vizita oraşul, puteau să treacă săptămâni până să fi aflat că onorabilul Robert Cassidy Carmichael devenise al cincilea conte de Kellington.

Dar părintele Patrick nu credea în şansă. Când privirea îi căzu peste această ştire, o numi voinţa lui Dumnezeu.

capitolul 24

Francie găsise şi tivise o rochie pentru Sarah. Era învechită, şi flanelul gri şters nu o avantaja, dar, după o zi lungă în costumul greu de călărie, Sarah primi cu bucurie această rochie. Avea să fie totuşi fericită să îşi recapete garderoba.

După ce Francie îi încheie rochia la spate, îi spuse:

— Am împrumutat câteva haine pentru domnişoara

Bree de la sora mea mai mică. O să i le duc acum.

— Vin şi eu cu tine, spuse Sarah înfăşurându-şi un şal de lână călduros în jurul umerilor. Vreau să văd cum se simte. Totul trebuie să fie atât de straniu pentru ea.

— Straniu, aprobă Francie, dar într-un mod bun. E mai uşor să te obişnuieşti cu confortul decât să fii sărac şi mizerabil.

— I-am sugerat lordului ca tu să te ocupi de domnişoara Bree, spuse Sarah verificându-şi aspectul în oglindă, bucuroasă că vocea îi era atât de calmă. Are nevoie de o femeie care să îi poarte de grijă şi care să o ajute să se adapteze la noua viaţă. Cineva care este mai mult decât o slujnică. Ai fost atât de bună cu mine, şi ştiu că vei fi o alegere excelentă, dacă eşti dispusă.

— Bineînţeles că sunt, zise Francie, faţa relaxându-i-se. L-ar deranja oare pe lord dacă aş aduce-o aici pe sora mea mai mică, să ia ceaiul cu domnişoara Bree? Sunt aproape de aceeaşi vârstă.

Sarah se gândi le cercurile variate în care se învârtea Rob şi aproape zâmbi.

— Sunt convins că şi el, şi Bree vor fi mulţumiţi.

Părăsiră împreună camera lui Sarah şi se îndreptară spre cea a lui Bree. Sarah bătu la uşă.

— Bree, suntem Sarah şi Francie, cea care o să aibă grijă de tine. Francie are haine, şi eu te pot conduce în salonul pentru micul dejun.

Uşa se deschise, dând-o la iveală pe Bree, care purta cămaşa de noapte şi avea o pătură înfăşurată în jurul ei. Părul îi era mai negru şi mai ciufulit decât fusese în noaptea precedentă.

— Ai un pieptăn? întrebă fata. Arăt de parcă o blestemată de pasăre şi-a făcut cuib în părul meu.

— Chiar aici, spuse Francie căutând în geanta ei de pânză şi scoţând un pieptăn din carapace de ţestoasă.

În timp ce Bree luă cu nerăbdare pieptănul şi începu să îşi descâlcească părul, Sarah spuse:

— Am să îţi dau şi o lecţie de vorbit. Cuvinte precum „blestemat”, „la naiba” şi „băbătie” sunt considerate nepotrivite într-o societate politicoasă.

Bree se încruntă.

— Owens vorbea mereu aşa.

— Şi l-ai considera societate politicoasă?

— Să fie blestemat dacă era! exclamă Bree. Apoi îşi muşcă limba. Cum pot să spun asta fără să şochez lumea?

Sarah râse.

— Ai putea spune că era un individ vulgar. Tu nu eşti ca el, Bree. Eşti o tânără lady şi vei fi crescută ca atare.

— Chiar am să rămân la castelul Kellington? Lordul nu şi-a schimbat părerea peste noapte?

— A subliniat faptul că tu eşti fiica lui şi că locul tău e sub acest acoperiş. Gândindu-se că era bine să fie precaută, Sarah adăugă: Domeniul are multe datorii, şi viitorul este nesigur. Dar, orice s-ar întâmpla, tatăl tău te va vrea alături de el.

Bree se opri din pieptănat.

— Lorzii bogaţi îşi pot pierde castelele? întrebă ea incredulă.

— Nu toţi sunt foarte bogaţi. Aceiaşi bărbaţi care l-au împiedicat pe tatăl tău să se însoare cu mama ta erau şi nişte cheltuitori notorii. Dar tatăl tău va rezolva aceste probleme pe cât de bine posibil.

Bree dădu ocol camerei cu privirea.

— E mai mare decât bleste… întreaga colibă vulgară a bunicului.

— Şi mult mai drăguţă, sunt convinsă!

Francie scoase o rochie albastră potrivită pentru dimineaţă.

— Aceasta ar trebui să te încapă. Dacă nu te deranjează că e de la sora mea mai mică, Molly.

Bree mângâie materialul.

— E mai bună ca toate cele pe care le-am avut de când a murit mama.

— Molly ar vrea să te cunoască, spuse Francie privind-o pe Sarah. Aş putea să o invit după-amiază? Vă puteţi juca împreună în camera pentru copii şi să beţi ceaiul.

Faţa lui Bree se lumină.

— Da, doamnă! Mi-ar plăcea. Luă hainele pe care i le oferise Francie şi se retrase în spatele unui paravan să se îmbrace, dar vocea ei se auzea de dincolo de el. Cum pot să învăţ să arăt ca o blestemată de lady, domnişoară Sarah? Apoi, după o pauză marcată: Pot să spun ca o nenorocită de lady?

Sarah râni.

— „Cum pot să învăţ să arăt ca o lady?” este suficient.

Bree oftă.

— Nu vorbesc frumos ca tine, nu ştiu să mă îmbrac, nu ştiu ni’ca.

— Şi de aceea o ai pe domnişoara Francie, spuse Sarah. Eşti o fată isteaţă şi vei învăţa rapid. Peste un an, nimeni nu va mai crede că nu ai crescut într-un conac.

— Sper să ai dreptate, spuse Bree ieşind din spatele paravanului, arătând excelent în rochia albastră.

Avea să fie o adevărată frumuseţe. Se admiră în oglindă şi zâmbi involuntar de plăcere.

— Mulţumeşte-i lui Molly din partea mea, chiar m-aş bucura să o întâlnesc.

— Domnişoară Sarah, este în regulă dacă fug până acasă să o invit pe Molly cât luaţi micul dejun? întrebă Francie.

— Chiar te rog, spuse Sarah zâmbindu-i lui Bree. Acum, hai să găsim drumul spre salonul unde luăm masa.

Fata se încruntă.

— Credeam că ştii pe unde tre' să mergem.

— Am o intuiţie bună, spuse Sarah întinzându-i şalul lui Bree. O să ai nevoie de acesta.

Francie chicoti.

— Vă conduc eu. Locul e ca un labirint, şi este uşor să te pierzi.

Aşa era. Sarah se bucură că Francie le conduse.

Nu avea să mai stea aici suficient de mult cât să înveţe drumul ăsta.

Rob se ridică în clipa când când Bree şi Sarah intrară în salon. Două femei frumoase şi aproape de aceeaşi înălţime. Bree avea să fie înaltă, ca ambii ei părinţi.

Sarah era aurie şi luminoasă, ca o rază de soare. La început, nu îşi putu desprinde privirea de ea.

Ochii ei îi trădau o mare dorinţă, dar aceasta nu era la fel de evidentă în voce când spuse:

— Bună dimineaţa, Rob. Bree, ai dori nişte ceai?

El îşi îndreptă atenţia spre Bree, care nu răspunse la întrebarea lui Sarah pentru că se holba la Rob. El o fixă la rându-i cu privirea, dornic să înveţe cât mai multe despre neaşteptata lui fiică. Era atât de frumoasă, atât de plină de promisiune. Ca mama ei. Îşi înghiţi nodul din gât.

— Te simţi confortabil, Bree? A fost totul mulţumitor?

Ea aprobă viguros din cap.

— Da, domnule! A fost al dracului de splendid. Apoi se uită speriată la Sarah. A fost minunat. Sir.

Rob îşi înfrână un zâmbet.

— Văd că deja înveţi cum să te porţi în societate. Vei face greşeli la început, dar, cu mult exerciţiu, vei învăţa să păstrezi înjurăturile pentru situaţiile când chiar ai nevoie de ele.

— Pot înjura uneori? întrebă ea cu sprâncenele unite.

— În unele situaţii, chiar este nevoie, spuse el grav. Ţine însă minte: cu cât înjuri mai rar, cu atât mai de amploare va fi efectul atunci când o faci.

Bree meditä la acest sfat, apoi încuviinţă uşor din cap.

— Am înţeles, Sir.

Când privirea ei întâlni farfuriile acoperite de pe bufet, Rob spuse:

— Hai să mănânci. Cred că îţi este foame.

Bree nu aşteptă să fie îndemnată a doua oară. Luă o lingură mare de ouă bătute pe farfurie şi se întinse după o a doua, dar brusc oftă şi se uită speriată la Rob.

Văzându-i teama, acesta spuse liniştitor:

— Poţi să mănânci cât vrei.

Fata se relaxă.

— Când luam prea multă mâncare, ticălosul bătrân mă bătea.

Rob se cutremură, şi nu de limbajul ei. Nu era de mirare că era slabă.

— Şi, desigur, nu ştiai cât însemna asta până nu se înfuria.

Ea încuviinţă din cap, arătând mai bătrână decât

anii ei. El se întrebă când era ziua ei.

— Nu vreau să-ţi fie vreodată frică de mine, Bree, spuse el ferm. De asemenea, când este ziua ta? Trebuie să ai aproape doisprezece ani.

— Da, Sir. Pe 25 aprilie.

Bree luă atentă jumătate de lingură de ouă, apoi adăugă şuncă feliată şi pâine prăjită. Sarah le turnă ceai, apoi îşi puse şi ea mâncare în farfurie.

Bree se repezi la mâncare ca un lup hămesit, folosind şi furculiţa, şi degetele, în timp ce Rob şi Sarah priveau fascinaţi şi oarecum îngrijoraţi la cât de flămândă era. Manierele de la masă mai puteau aştepta o zi, când avea să nu-i mai fie atât de foame. Rob bănui că avea să treacă o vreme până să se relaxeze şi să mănânce încet.

Aşteptă să termine toţi de mâncat înainte să-i spună lui Bree:

— Eu am fost educat la Academia Westerfield, o şcoală pentru băieţi „de familie bună, dar cu un comportament rău”.

Bree păru speriată.

— Ai fost rău?

— Adesea, dar am învăţat să nu fiu rău fără să am un motiv bun, spuse Rob privindu-şi grav fiica. Am să îţi pun cele două întrebări pe care mi le-a pus şi mie directoarea înainte de a se hotărî dacă să mă accepte ca elev. În primul rând, a vrut să ştie ce iubeam şi voiam neapărat să am şi ce uram şi nu doream cu nici un chip. Îmi răspunzi şi tu la cele două întrebări?

Bree se încruntă.

— O să mă dai afară dacă nu îţi plac răspunsurile?

— Nu, sunt tatăl tău, nu o directoare, răspunse el. Dar aş vrea să ştiu ce este important pentru tine.

Ea îşi muşcă buza.

— Pot să răspund orice?

— Poţi.

— Vreau… vreau un ponei, spuse ea grăbită. Un ponei adevărat, doar al meu!

El se gândi la datoriile imense ale domeniului, dar poneii nu costau foarte mult.

— Da, poţi să ai un ponei. Ştii să călăreşti?

— Puţin.

Expresia ei sugera că exagera.

— Poţi să începi mâine lecţiile de călărie. Când o să ştii îndeajuns, o să îţi alegem un ponei bun.

Ea radie.

— Un ponei! Se întoarse spre Sarah. Ai auzit? Tata o să îmi dea un ponei!

Sarah îi zâmbi.

— Eu mi-am petrecut jumătate din copilărie pe un ponei.

După ce o lăsă pe Bree să se bucure puţin de moment, Rob întrebă:

— A doua întrebare este ce urăşti.

Răspunsul veni rapid.

— Urăsc să fiu lovită. Dacă eram mai mare, l-aş fi ucis pe bătrânul ticălos! spuse Bree cu ferocitate.

— Nu am să te bat. Jur asta. Şi altceva?

Răspunsul veni la fel de rapid.

— Nu-mi place să aud lucruri urâte despre mama şi să fiu minţită.

— Asta nu e greu, spuse Rob. Mama ta era minunată, şi m-aş putea gândi toată săptămâna, dar tot n-aş găsi un lucru urât de spus despre ea.

Bree îşi muşcă buza.

— A fost cea mai bună mamă din lume.

— Mama mea a murit când eram cam de vârsta ta, zise Rob cu voce moale. Încă îi duc lipsa. Ştia că şi-ar fi

iubit nepoata. Cu vocea normală, el continuă: Nu îmi place să mint, aşa că nu o să te mint, dar vreau să îmi promiţi că nici tu nu o să mă minţi pe mine. Spune-mi adevărul, oricât de îngrozitor ar fi. Nu am să te lovesc.

Ea clipi spre el.

— Nu am să te mint. Jur.

Apoi îi zâmbi, şi inima lui Rob i se chirci în piept. Oricât de grea era povara de a fi lord, meritase să se întoarcă la Kellington pentru a-şi descoperi fiica.

Bree îşi muşcă din nou buza, dar de data aceasta era gânditoare, nu stresată.

— Pot să fac prima lecţie de călărie în dimineaţa asta?

Rob ezită. Probabil i-ar fi plăcut să călărească bărbăteşte, dar, în acest moment, avea nevoie de educaţie de lady.

— Sarah, oare s-ar găsi un costum de călărie de mărimea lui Bree?

— Bree l-ar putea purta pe al meu de ieri, răspunse Sarah. Îi va fi larg şi lung, dar căptuşeala o ajută dacă pică de pe ponei.

Ochii lui Bree străluceau.

— Sir… tati… m-ai putea învăţa tu?

Rob se simţi speriat şi absurd de mulţumit.

— Nu ştiu dacă aş fi un bun profesor, dar putem încerca să vedem cum merge. Privi afară pe geam. Având în vedere că a ieşit soarele, ar fi păcat să nu profităm.

— Lecţia trebuie să fie de dimineaţă, spuse Sarah. După-amiază vine sora mai mică a lui Francie, Molly, să ia ceaiul cu Bree.

Alt motiv să îi fie recunoscător lui Sarah pentru câte făcea ca Bree să se simtă bine-venită.

— Atunci ţinem lecţia de îndată ce se îmbracă Bree

în costumul de călărie. Sarah, tu ai planuri pentru astăzi? Ai putea să ni te alături la lecţie.

Sarah clătină din cap.

— Mă gândeam să explorez casa. Este foarte mare.

— Lasă firimituri de pâine în urmă, o sfătui Rob. Este uşor să te pierzi.

Ea râse şi se ridică.

— Am să ţin minte. Pe mai târziu!

Apoi plecă, şi camera deveni dintr-odată mult mai mohorâtă.

capitolul 25

Rob se apropia de casă după lecţia de călărie cu Bree când se întâlni cu Sarah, care tocmai ieşea pe uşă. Razele soarelui îi dădeau părului ei reflexe de aur, şi această privelişte îl făcu să zâmbească.

— Ieşi la o plimbare? Îţi pot arăta domeniul.

Ea îi zâmbi la rândul ei.

— Îţi mulţumesc. Aş vrea să văd mai multe înainte să plec.

Ura faptul că ea avea să plece. Dar ăsta era un motiv în plus să se bucure de compania ei cât putea de mult. Îi oferi braţul.

— Ai vrea să vezi castelul original? Sunt curios cât din el s-a prăbuşit în mare.

Mâna caldă a lui Sarah se strecură lângă cotul lui.

— Presupun că a fost construit prea aproape de stânci.

În timp ce se plimbau prin grădinile formale, el îi spuse:

— Probabil părea o distanţă rezonabilă în secolul al XIV-lea, dar în ultimii o sută de ani s-au tot desprins bucăţi din stâncă.

— Ce bine că actualul conac este mult în spate. Că tot veni vorba despre căderi, cum a mers lecţia de călărie? Sper că Bree nu a căzut!

El rânji.

— Nu cred că se mai urcase vreodată pe un cal, dar are un talent nativ. Jonas a adus o iapă bătrână foarte blândă, şi Bree s-a descurcat bine. Nu va trece mult timp până să fie pregătită pentru propriul ponei.

— Ţi-a plăcut să îţi petreci timpul cu ea? întrebă Sarah pe un ton degajat, dar îl privi cu atenţie.

— Da, chiar mi-a plăcut. Nu am prea multă experienţă cu copiii, dar, ştiind că ea este fiica mea…

El scutură din cap. O să fiu ca untul în mâinile ei. Trebuie doar să îmi spună „tati” şi o să îi dau orice îmi cere.

Sarah râse.

— Cât de rapid se topeşte comisarul de oţel! Dar sunt convinsă că o să înveţi să o disciplinezi la nevoie, după ce te obişnuieşti să fii părinte.

— Sper. După încă o duzină de paşi, el spuse cu înverşunare: Vreau să fac ceea ce trebuie, Sarah. Dar sunt uimitor de ignorant. De ce are nevoie? Cum vor să fie tratate fetele?

Fără să rateze un pas, Sarah întrebă:

— De ce au nevoie bărbaţii? Cum vor să fie trataţi?

După un moment de surpriză, el zise:

— Înţeleg ce vrei să spui. Şi bărbaţii, şi tinerele fete sunt individualităţi. Studie faţa în formă de inimă a lui Sarah. Frumuseţea ei îţi distrăgea atenţia. Amintindu-şi să rămână la subiect, continuă: Ai cunoscut-o, şi ai fost şi tu fetiţă la un moment dat. Ai vreo sugestie? Să angajez o guvernantă? Să o trimit la şcoală? întrebă el strâmbându-se. Presupunând că îmi pot permite vreuna din cele două variante.

— Nu te grăbi prea tare, îl avertiză Sarah. Există vreo şcoală în sat la care să se poată duce? Sau poate să ia lecţii de la vicarul local?

— Nu ştiu, recunoscu el. Tatăl meu nu era interesat să îi educe pe cei de rând. Era de părere că prea multă educaţie îi face dificili.

Sarah scoase un sunet de dezaprobare, nespecific unei doamne.

— Să faci o şcoală este un alt punct pe listă.

— Lista de lucruri de făcut la domeniu? Este foarte lungă deja.

— Am început o nouă listă astăzi, spuse Sarah apologetic. Când exploram casa. Este, într-adevăr, un labirint, cu un amestec de comori şi gunoaie. În general, starea casei este mai bună decât a fermelor arendaşilor, probabil pentru că tatăl şi bunica ta îşi petreceau timpul aici. Dar am crezut că ar fi util dacă ai şti ce ar trebui făcut în timp.

La un moment dat el îşi suprimă un oftat la gândul altor responsabilităţi.

— Îţi mulţumesc. Cunoştinţele mele despre întreţinerea unei case sunt şi mai reduse decât cele despre administrarea unui domeniu.

— Pot fi angajaţi oameni capabili pentru ambele. Dar un proprietar de casă trebuie să ştie să pună întrebările potrivite pentru a găsi administratori buni.

— Ar trebui să te angajez pe tine să te ocupi de castelul Kellington, spuse Rob, nedorind să facă o glumă. Te-ai descurca mult mai bine ca mine. Dar să revenim la Bree. Să nu o trimit la şcoală?

Sarah clătină din cap.

— Nu acum, poate niciodată. Bree trebuie să simtă că are un cămin adevărat. Că este dorită şi în siguranţă aici, aşa cum era şi cu mama ei. Poate mai

târziu o şcoală va fi demersul logic, dar va trebui să alegi una cu atenţie, pentru că este nelegitimă. Va fi tachinată neîncetat la anumite şcoli.

— Mare păcat că Lady Agnes nu are şi o şcoală pentru fete, observă el. Nu a lăsat niciodată ca legitimitatea să fie o problemă între elevi.

— Academia Westerfield pentru fete de familie bună şi comportament prost? spuse Sarah amuzată. Ar trebui să îi sugerezi asta lui Lady Agnes.

— Poate chiar o voi face.

Ieşiră din grădini pe o brazdă acoperită de iarbă ce urca pe deal. În faţa ruinelor castelului iniţial se afla un promontoriu ce dădea spre mare. Ziduri din piatră de înălţimi diferite schiţau forma şi mărimea clădirilor de acolo.

În timp ce mergeau spre vechiul castel, un iepure ţâşni de pe cărare, şi pescăruşii ţipară îndureraţi. Ruinele se terminau abrupt la marginea stâncii, şi valurile ce se spărgeau puteau fi auzite de dedesubt.

— Când am fost ultima oară aici, acea clădire era intactă, zise el cercetând locul cu privirea. O berărie, cred. Acum, jumătate din ea a dispărut.

— Este foarte bine să ai ruine autentice, remarcă ea. Să construieşti ruine false care arată pitoresc este o treabă costisitoare.

El chicoti.

— Acestea sunt, cu siguranţă, autentice. Mă jucam aici adesea cu băieţii din sat. Este un loc grozav pentru de-a v-aţi ascunselea. Dedesubt există un labirint de tunele. Unul dintre ele merge mult spre interior şi iese lângă o veche gheţărie de lângă casa cea nouă. Nu sunt sigur dacă tunelele erau folosite pentru contrabandă sau pentru intrări şi ieşiri private. Aici mi-am descoperit talentul pentru găsit oameni. Era foarte

greu să te ascunzi de mine.

În timp ce Sarah râdea, se întoarseră spre stânga şi continuară pe drumeagul ce mergea paralel cu marginea stâncii.

— Mai am câteva gânduri în privinţa lui Bree, spuse Sarah. În primul rând, dacă o să ai în vedere vreo femeie pentru a-ţi deveni soţie, nu o crede pe cuvânt că adoră copiii şi că iubeşte ideea să fie mamă vitregă fiicei tale nelegitime. Uită-te la ce face, nu la ce spune. Unele femei ar spune orice pentru a dobândi un titlu.

— Este un sfat bun. Dacă se căsătorea din motive practice, era mai uşor să fie obiectiv în observaţiile lui. La ce te-ai mai gândit?

— Este un lucru mărunt, spuse ea privindu-l. Bree va face doisprezece ani peste câteva săptămâni. Poate ai putea să organizezi o mică petrecere la care să le inviţi pe prietenele pe care le avea când locuia cu mama ei în sat. Bendan se numeşte, nu?

— Da, este la doar vreo opt kilometri distanţă. Prăjituri şi sendvişuri pentru câteva fete nu aveau să-i dea bugetul peste cap. Este o idee bună. Se va bucura să îşi vadă din nou prietenele şi îşi va aminti de viaţa bună pe care a avut-o înainte de bătrânul ticălos.

Sarah râânji.

— Fii atent. S-ar putea să spui la fel când vorbeşti cu alţii.

— Sper să nu mai am vreun motiv să îl pomenesc pe acel om. Rob se opri şi făcu un semn spre stâncă. Pe aici am urcat când am naufragiat.

Sarah privi în jos.

— Dumnezeule, chiar am urcat pe acea cărare în întunericul nopţii ăleia furtunoase? Sunt impresionată. Şi caprelor de munte le-ar fi greu.

— Cărarea este mai abruptă decât ţineam minte, aprobă el. Noroc că eram mai degrabă inconştient şi nu puteam să văd pe unde mergeam.

— Te-ai gândit vreodată să pui o balustradă de-a lungul stâncii?

— Nu m-am gândit, dar este o idee bună.

Cercetă din priviri plaja de prundiş de sub ei.

— Sunt câteva bucăţi de lemn care ar putea să fie de la *Brianne*.

— Aşa este, săraca *Brianne*, spuse Sarah îndurerată. A fost o iolă bună.

— Ne-a adus în siguranţă, aprobă el. Nu a fost vina ei că nu am avut un loc bun pentru debarcare.

— Acum, că mă gândesc la asta, de ce primesc bărcile nume feminine?

El rânji.

— Pentru că sunt frumoase, capricioase şi periculoase?

— Nu sunt sigură dacă să mă simt flatată sau insultată, spuse Sarah gânditoare.

— Refuz să îmi spun părerea.

Râzând amândoi, se întoarseră. Era atât de uşor, de natural să discute cu ea. După ce ea avea să revină la viaţa ei adevărată de privilegii şi confort, avea să îi simtă lipsa ca unui membru amputat.

În timp ce se apropiau de casă, auziră zgomot de roţi şi tropăit de copite. Măcar o trăsură grea, poate chiar mai multe. Rob calculă distanţele.

— Vine cineva. Ar putea să fie soţii Ashton, dacă au scos un timp bun.

Pasul lui Sarah se iuţi.

— Oh, sper să fie ei!

În clipa în care cei doi ieşiră din grădină, două trăsuri mari de voiaj traversară aleea şi se opriră în

spaţiul pentru trăsuri din faţa casei.

— Blazonul Ashton pictat pe uşă! exclamă Sarah. Au venit!

Luă o viteză impresionată şi ajunse la căruţa din faţă când uşa se deschidea şi Mariah se repezi din ea, neaşteptând ca scările să fie coborâte.

— Sarah!

— Mariah!

Se îmbrăţişară, Mariah plângând. Sarah spuse, cu voce tremurată:

— Am inelul tău de căsătorie.

Mariah plânse şi mai tare.

Rob îşi dădu seama că bucuria incandescentă a reuniunii celor două surori era o reflectare a agoniei pe care ar fi suferit-o Mariah dacă sacrificiul lui Sarah s-ar fi dovedit fatal. Cu siguranţă că durerea şi vina resimţite de Mariah nu s-ar fi vindecat niciodată dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva.

Văzându-le pe cele două surori împreună, se simţi dezorientat, pentru că erau atât de asemănătoare, deşi nu în totalitate identice. Ducesa avea rotunjimea blândă a maternităţii, în timp ce Sarah... era Sarah. Faţa îi era uşor mai îngustă, personalitatea pe care o proiecta – uşor piperată de propriul stil strengăresc.

Chiar şi aşa, cele două semănau ca două boabe aurite de mazăre.

Ashton ieşi din trăsură în urma soţiei lui. Cu părul negru, elegant în mod discret şi rezervat, nu dădea de înţeles că era unul dintre cei mai puternici nobili din Marea Britanie. Asta dacă nu priveai în ochii lui neaşteptat de verzi.

Înconjură cele două femei şi se apropie de Rob. Întinzându-i mâna, spuse simplu:

— Nu există suficiente cuvinte de mulţumire, Rob.

— Mi-am făcut pur şi simplu datoria, Ash.

Rob acceptă strângerea de mână a prietenului său, care spunea mai multe ca toate cuvintele.

— Sau ce îmi era pe atunci datoria. Am dobândit între timp una nouă.

— Din ce mi-a scris Sarah, salvarea ei a fost mult mai incitantă decât o „simplă slujbă”, spuse Ashton amuzat.

Rob ridică din umeri. Nu se pricepuse niciodată să accepte laudele sau gratitudinea.

— Nu am fi ajuns aici în siguranţă dacă n-ar fi fost uimitor de cutezătoare.

— Ca sora ei, spuse Ashton privindu-le cu afecţiune pe cele două femei. Arată amândouă ca doi îngeri din zahăr candel. Atât de amăgitoare.

Era adevărat. În timp ce Rob chicotea, o altă femeie rotundă, cu aspect confortabil, coborî din trăsură, cu un copil înfăşat în braţe. Mariah spuse cu mândrie:

— Sarah, el este nepotul tău, Richard Charles, marchiz de Hawthorne.

Sarah rămase fără răsuflare şi luă copilul, care avea părul negru şi se arăta interesat de ceea ce se petrecea în jurul lui.

— E atât de frumos! Seamănă cu amândoi.

— Şi e şi tare liniştit, spuse Mariah. Nu cred să dureze!

— Poate seamănă mai mult cu tatăl lui decât cu tine, spuse Sarah cu un zâmbet iubitor, legănând copilul în braţe. Tandreţea din privirea ei îl lăsă şi pe Rob fără suflare. Avea să fie o mamă minunată.

— Putem discuta după ce se fac doamnele comode, îi spuse Ashton lui Rob. Ridicându-şi vocea, sugeră: Poate ar fi mai bine să mutăm această

reuniune înăuntru? Pari obosită, Mariah.

— Are dreptate, zise Sarah. Haideţi înăuntru, să vă instalez, şi putem bârfi la ceai şi prăjituri.

Ducesa zâmbi. Era suficient de frumoasă să oprească bărbaţii pe stradă, dar faţa îi era palidă şi ochii uşor încercănaţi.

— Cred că sunt obosită, altfel m-aş opune la toată agitaţia asta.

Sarah râse şi o conduse pe sora ei în casă, alături de doică şi de copilaş.

— Relaxează-te şi bucură-te, că oricum nu ai de ales.

Înăuntru, Sarah comandă ceai şi răcoritoare, apoi îl puse pe Hector să le conducă pe doamne în camerele regale, cele mai bune din toată casa.

— Preferi să discutăm bând ceai sau brandy? vru să ştie Rob.

— Ceai. Dacă este să discutăm afaceri, trebuie să fim cu mintea limpede.

Rob ordonă să le fie adus ceaiul în bibliotecă, apoi îi făcu lui Ashton turul casei.

— Dincolo de falsa înfăţişare de castel, este doar o casă, şi nu una foarte veche.

— Dar o casă plăcută, spaţioasă. Ashton se opri în dreptul unui geam să privească marea. Fiindcă locuiesc într-o abaţie reală, îţi spun drept că prea multă autenticitate nu este întotdeauna confortabilă. De când am moştenit-o, încerc să opresc vânturile reci să şuiere în hornurile străvechi şi pe coridoarele ameninţătoare de piatră.

Rob rânji.

— Exagerezi.

— Puţin, recunoscu Ashton cu o sclipire de amuzament în ochi. Dar această casă este fascinant de

excentrică. Sper că nu te deranjează dacă rămânem mai multe zile. Nu am avut cum să o opresc pe Mariah din dorinţa de a o revedea pe Sarah, dar prefer să nu o obosesc cu o altă călătorie înainte să se mai întremeze.

— Sunteţi bine-veniţi oricât vă doriţi. Am beneficiat de ospitalitatea ta la Ralston Abbey de mai multe ori decât pot număra, spuse Rob. De fapt, tocmai de aceea m-am nimerit acolo când a fost răpită Sarah. O întâmplare norocoasă creată de generozitatea ta de a-mi permite să stau acolo când sunt în zonă.

Ashton se opri, uimit.

— Îţi dai seama, nici măcar nu m-am gândit la asta! Ai apărut, iar ăsta a fost un miracol care mi-a lăsat posibilitatea să mă ocup de Mariah. Strămoşii mei hinduşi ar numi-o karma, nu întâmplare.

Fire pragmatică, Rob nu avea nici o părere dacă fusese întâmplare sau destin. Era doar bucuros că ajunsese la timp pentru a putea sări în ajutor. Dacă nu ar fi făcut-o... Gura i se strânse. Nu îi plăcea să se gândească la ce i s-ar fi întâmplat lui Sarah.

Ajunseră în bibliotecă, unde lumina soarelui intra prin geamurile îndreptate spre vest, cu vedere spre mare. Îşi dădu seama cu mirare că era, într-adevăr, o casă plăcută şi că biblioteca fusese întotdeauna una dintre încăperile lui preferate.

De când sosise într-o stare deplorabilă, cu două zile în urmă, fusese atât de preocupat de povara reprezentată de Kellington, că uitase de plăceri. Aceasta fusese o casă fericită când mama sa era încă în viaţă. Putea să fie din nou.

Dacă avea să îşi permită să ţină blestematul de loc.

capitolul 26

În vreme ce Rob şi Ashton intrau în bibliotecă, un lacheu tocmai aşeza tava de ceai între scaunele de piele din capătul îndepărtat al camerei. După ce turnă în ceşti, omul se retrase în tăcere. Sarah făcuse gospodăria să funcţioneze atât de eficient? Rob trebuia să o întrebe despre asta.

Aşezându-se în scaunele uzate, dar confortabile, Ashton spuse:

— Am fost atât de implicat la Ralston Abbey, că nu mi-am dat seama că fratele tău a murit până n-am primit biletul de la tine. L-am întâlnit de câteva ori, dar nu l-am cunoscut foarte bine.

— Surprind în vocea ta o notă care sugerează că nu îl plăceai prea mult, spuse Rob amestecând o bucăţică mică de zahăr în ceai. Dacă l-ai fi cunoscut pe Edmund mai bine, ţi-ar fi displăcut şi mai tare.

Ashton încuviinţă din cap.

— Aşa bănuiam şi eu. Se zvoneşte că tatăl şi fratele tău erau înglodaţi în datorii. Ştii cât de rea este situaţia?

— Nu încă. O să îmi fac o idee după ce vorbesc cu avocatul familiei. Rob se strâmbă. Nu mă aştept la veşti bune. Cât eşti aici, poţi veni pe domeniu cu mine? Eşti mult mai priceput în astfel de probleme.

— Pentru tine, orice, spuse Ashton simplu. Încerc în continuare să găsesc o recompensă potrivită pentru ce ai făcut.

Rob făcu un calcul mintal rapid.

— A fost o misiune costisitoare. Pe lângă timpul meu şi cumpărarea cailor şi a bărcii, probabil că totalul se apropie de cinci sute de lire. Îţi fac un total defalcat.

— Nu este nevoie şi nici măcar nu se apropie,

spuse Ashton clătinând din cap. O să am coşmaruri mereu despre cât de aproape am fost să-mi pierd soţia. Mariah ar fi murit cu siguranţă în mâinile răpitorilor dacă Sarah n-ar fi avut curajul şi prezenţa de spirit să îi ia locul. Îi datorez lui Sarah chiar mai mult decât îţi datorez ţie.

— Pentru unele lucruri nu există preţ, aşa că nu are rost să încerci să le stabileşti unul. Mă voi mulţumi cu preţul obişnuit, replică Rob şi zâmbi. Îmi imaginez că Sarah se va mulţumi să fie naşa fiului tău.

— Eşti sigur că nu pot să îţi ofer nimic?

— Mi-ar fi util un intendent temporar bun, spuse Rob încercând una dintre prăjiturile galeze ce însoţeau ceaiul. Cel de aici făcuse o mulţime de fraude şi a trebuit să mă lipsesc de el.

— Deja? Ai acţionat rapid.

— Este meritul lui Sarah. În timp ce îl interogam pe intendent, ea s-a plimbat prin biroul lui şi s-a uitat prin registre. A lucrat alături de unchiul ei, Lord Babcock, pe domeniul lui suficient cât să identifice rapid o mulţime de probleme.

Ashton râse.

— Moment în care l-ai terorizat până a mărturisit şi a înapoiat toţi banii dobândiţi necinstit.

— Mai mult sau mai puţin. Nu l-am acuzat oficial, pentru că, aşa cum a sugerat şi Sarah, dacă n-ar fi fost prost supravegheat, nu ar fi căzut pradă tentaţiei. Rob mai luă două prăjituri galeze. Trebuia să o întâlnească pe bucătăreasă cât de curând. Dar e limpede că am nevoie de un intendent cinstit şi capabil, dispus să ocupe o poziţie temporară.

Ashton se gândi.

— Intendentul de la Ralston Abbey are un asistent, Crowell, care este foarte capabil şi căruia i-ar surâde

ideea să se ocupe el de un domeniu. Dacă lucrurile merg bine la Kellington şi vrei să îi oferi o poziţie permanentă, ai binecuvântarea mea. Îl chem de îndată dacă doreşti.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător. Presupun că se poate întoarce la tine dacă îmi pierd domeniul?

Ashton îl studie gânditor.

— Se întâmplă foarte rar ca un pair al regatului să fie într-o situaţie atât de rea încât să îşi piardă domeniul. Nici nu sunt sigur că asta se poate întâmpla, după legile noastre. Când cineva nou moşteneşte şi se arată dornic să reducă datoriile, ar trebui să fie posibil să ajungă la o înţelegere cu băncile şi cu alţi creditori. Nu o să fie uşor şi o să ia ceva timp, dar nu ar trebui să fie imposibil.

Rob refuză să accepte această fărâmă de speranţă.

— Posibil, dar eu am primit acest domeniu fără să am vreo proprietate importantă sau reputaţia care să îmi permită să rezolv astfel de lucruri.

— Voi garanta eu pentru tine.

Rob se holbă la el. Aşa cuvinte blânde pentru un uriaş act de credinţă.

— Serios? Kellington e un abis de datorii şi probleme.

— Poate, dar am încredere în tine că vei rezolva eficient orice probleme vei găsi, spuse Ashton imperturbabil. Când vorbeşti cu avocatul tău, ţine minte că nu eşti total lipsit de resurse. Îşi puse mai mult ceai. Vorbind despre Sarah, i-a spus lui Mariah că, atunci când aţi sosit aici, ea a susţinut că este logodnica ta. Este adevărat?

Simţind că păşeşte pe o gheaţă subţire, Rob răspunse:

— Nu, doar dorea autoritate, ca să poată da ordine cât eram eu inconştient.

Sprâncenele lui Ashton se ridicară.

— Călătoria voastră sună din ce în ce mai interesant. Dar, dacă se află că aţi călătorit împreună prin Irlanda, situaţia va fi mai complicată.

— E puţin spus, zise Rob sec. Dacă te întrebi dacă am sedus-o pe cumnata ta, răspunsul este nu.

— Dacă ar fi avut loc vreo seducere, s-ar fi petrecut cu participarea entuziastă a lui Sarah, spuse Ashton cu o strălucire în ochi. Sau chiar iniţiată de ea.

Asta ridica nişte întrebări interesante despre Mariah, dar Rob nu era atât de nechibzuit să întrebe.

— Speram ca răpirea ei să nu devină cunoscută public, dar acest lucru pare din ce în ce mai improbabil.

— Ai trecut de la o viaţă destul de privată la una destul de publică. Oamenii vor bârfi mai mult despre un conte decât despre un prinzător de hoţi. Ashton luă ceainicul şi umplu ceştile. Nu cred foarte mult în căsătoriile dintre oameni pentru evitarea scandalurilor. Dar dacă un scandal apare – ei bine, femeia potrivită ar putea fi de ajutor să te stabileşti în noua ta poziţie.

Cu alte cuvinte, o femeie ca Sarah. Măcar Ashton nu bătea cu pumnul în masă cerându-i lui Rob să se însoare cu ea ca să îi salveze reputaţia. Dar oricum nu era stilul lui să impună ceva, plus că Ash trebuia să ştie că Sarah merita un soţ mai solvent.

— Dacă mă întrebi indirect dacă am vreo intenţie în ceea ce o priveşte pe Sarah, spuse Rob sec, trebuie să îţi menţionez că ea m-a învăţat ce să caut atunci când vânez o moştenitoare.

Ashton îşi miji ochii.

— Te-ai căsători pentru bani? Avantajele sunt

evidente. Dezavantajele mai puţin evidente.

— Până nu îmi înţeleg situaţia financiară, nu sunt în poziţia să mă gândesc la însurătoare. Dându-şi seama că neglijase o veste importantă, continuă: O complicaţie şi mai mare este că ieri am aflat că am o fiică. Este fiica fetei cu care am vrut să mă însor când stăteam aici.

Ashton era printre puţinii care îi cunoşteau trecutul lui Rob. Sprânceana i se ridică.

— Ce cadou neaşteptat! Şi mama?

— Bryony a murit acum doi ani, şi de atunci fiica noastră, Bree, a locuit cu bunicul ei cel îngrozitor. Maxilarul lui Rob se încleştă. Acum este aici cu mine şi aici va rămâne. Nu toate potenţialele soţii ar fi fericite cu asta.

— Orice femeie pe care tu ţi-ai dori-o ca nevastă ţi-ar accepta fiica. Cum este ea?

— Frumoasă, neînfricată şi dornică să înveţe, zâmbi Rob. Ca mama ei.

— Felicitările mele pentru noul membru al familiei! Schimbând subiectul, Ashton continuă: Acum câteva săptămâni am participat la nunta lui Wyndham. Ştii că a ieşit în siguranţă din Franţa? Pare într-o formă foarte bună pentru un om care a petrecut zece ani într-o temniţă franceză.

— Ştiam că s-a întors.

Rob îl întâlnise pe Wyndham în aceeaşi noapte în care descoperise că Cassie avea o părere complet diferită de a lui despre relaţia lor. Dorise să îl ucidă pe Wyndham, şarmantul de aur căruia îi căzuseră toate atât de simplu.

Acum Rob îşi dădu seama că durerea dispăruse. Cassie avusese dreptate: ea şi Rob semănau mult.

— Soţia lui, Cassie, a fost şi ea printre oamenii lui

Kirkland. Wyndham este un tip norocos.

— Este, într-adevăr. Vocea lui Ashton fusese atât de neutră, că Rob nu îşi putu da seama dacă ştia despre relaţia lui Rob cu Cassie sau nu. Noua Lady Wyndham este o roşcată răpitoare, cu o serenitate internă adâncă. Se... vindecă unul pe celălalt, cred.

Şi amândoi avuseseră nevoie de vindecare. Zece ani de închisoare trebuie să îl fi maturizat pe Wyndham, poate chiar îl făcuseră suficient de bun pentru Cassie.

De când o ştia Rob, ea îşi vopsise părul şaten-deschis. Acum, într-un final, era liberă să fie ea însăşi. „Să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi, Cassie. O meriţi.”

Gândul la ea îl făcu să conştientizeze faptul că ea era trecutul, deşi una dintre cele mai bune părţi din viaţa lui. Însă acum conta viitorul. Şi Sarah era viitorul lui.

— Oricât aş iubi Ralston Abbey, invidiez priveliştile spre mare de la Kellington.

Mariah era cocoţată pe un scaun capitonat de lângă geam, în salonul pentru dimineaţă. În teorie, îşi scria scrisorile, dar petrecea mai mult timp privind marea. Pe Sarah nu o deranja; se bucura să o ştie pe sora ei în aceeaşi cameră. Aveau încă ani de separare de recuperat.

— Marea nu este la fel de plăcută iarna, când bate vântul dinspre Atlantic, spuse Lady Kellington acid, aplicând mici cusături pânzei întinse pe cadrul ei în formă de tambur. Cadrul era aşezat în dreptul unui alt geam pentru ca ea să aibă suficientă lumină pentru broderiile ei. Vântul îţi îngheaţă oasele.

— Într-o zi de primăvară atât de frumoasă ca

aceasta, este greu să-ţi aminteşti furia iernii, spuse Sarah.

Nu că ar fi uitat vreodată furtuna ce îi zdrobise de stâncile de sub castelul Kellington. Părea o altă lume.

Avusese parte de două zile încântătoare de când veniseră Mariah şi Adam. Rob şi Adam erau plecaţi cu lucruri bărbăteşti pe domeniu, în timp ce ea se bucura de o plăcută tovărăşie feminină în salonul pentru dimineaţă.

— Porcărie! mormăi Bree deasupra broderiei ei.

— Limbajul, fetiţă! lătră Lady Kellington. Care este problema?

— Îmi pare rău, Lady K, spuse Bree umilă. Nu ştiu cum să fac această cusătură.

— Adu-l aici şi îţi arăt eu, comandă ducesa.

Sarah îşi ascunse un zâmbet ocupându-se de lucrurile pe care le cârpea. Una dintre multele similarităţi pe care le împărtăşea cu Mariah era că nu le plăcea să lucreze cu acul, deşi ambele se descurcau foarte bine. Totuşi, Lady Kellington se dovedise o maestră în broderii şi, într-o întorsătură de situaţie la care Sarah nu s-ar fi aşteptat, o învăţa acum şi pe Bree.

Contesa văduvă ieşise din sălaşul ei cu o zi în urmă. Aproba în mod clar că avea o ducesă şi un duce ca oaspeţi, şi prezenţa soţilor Ashton îi îmbunătăţise, probabil, părerea despre Rob.

Nu dorise să aibă de a face cu Bree la început, dar, dacă voia să stea cu celelalte femei, trebuia să fie politicoasă, căci Sarah o invitase şi pe Bree să i se alăture ei şi lui Mariah. Sarah bănuia că Rob insistase ca bunica lui să fie politicoasă cu fiica lui.

Până la finalul după-amiezii, între Lady Kellington şi nepoata ei bastardă începuse să se formeze o

ciudată legătură. Bree întrebase dacă putea să brodeze, căci învăţase baza de la mama ei şi era o activitate care îi făcea plăcere. Lady Kellington scosese o pânză din coşul ei de lucru şi îi ordonase lui Bree să treacă la treabă.

Schiţat pe material era un model floral pentru o pernă. Fata întinse materialul peste un cerc de lemn şi începu să brodeze. Viteza şi abilitatea ei îi obţinură respectul recalcitrant al lui Lady Kellington. În curând, alegeau împreună culorile firelor de mătase.

Sarah bănuia că Lady Kellington se simţise singură, pe lângă faptul că îi plânsese pe fiul şi pe nepotul ei. Să aibă o strănepoată politicoasă, chiar dacă ocazional vulgară, părea o treabă care o înveselea.

— Soseşte o trăsură! spuse Mariah încântată. Cred că au venit părinţii noştri, să se asigure că eşti teafără. Şi, desigur, mama vrea să îl ţină în braţe pe Richard.

Sarah lăsă lucrul la o parte şi i se alătură lui Mariah la fereastră în timp ce Bree se ridică şi se uită pe fereastra lui Lady Kellington. Doar contesa îi ignoră pe vizitatori.

— Da, este trăsura unchiului Peter. Mama iese din ea, şi acum tata. Oh, priveşte!

Sarah începu să ţopăie pe loc.

— Este chiar unchiul Peter! Nu l-am mai văzut de multă vreme!

Sări de pe scaunul de la fereastră şi se îndreptă spre uşa salonului de dimineaţă, urmată îndeaproape de Mariah.

— Se poartă ca o bandă de derbedei, mormăi Lady Kellington. Bree, rămâi aici şi continuă să coşi.

Bree ezită, apoi ascultă, aşa că doar Sarah şi Mariah ieşiră în salonul din faţă să întâmpine vizitatorii. După îmbrăţişări şi salutări, Mariah îşi însoţi invitaţii

spre salonul de zi, pentru răcoritoare, în timp ce Sarah rămase în urmă, să discute cu majordomul.

— Avem destule camere pregătite, Hector?

— O să avem până termină familia dumneavoastră răcoritoarele, o asigură el. O să o anunţ pe bucătăreasă că avem mai mulţi oaspeţi.

— Îţi mulţumesc. Este un lucru bun că avem atâtea dormitoare în casă!

Discută cu Hector în detaliu, gândindu-se cât de ciudat era că începuse să se poarte ca doamna casei. Când Sarah va pleca, aceste datorii aveau să îi revină lui Lady Kellington? Avea să îi sugereze lui Rob să angajeze o menajeră care să lucreze cu Hector.

Erau pe punctul să plece din salonul din faţă, când inelul de fier al uşii se auzi insistent.

— Casa devine, într-adevăr, aglomerată, murmură Hector traversând să deschidă uşa din faţă.

În prag zări un bărbat solid cu o faţă bătută de vreme şi cu un picior de lemn.

— Am venit să-l văd pe Carmichael, spuse el cu un accent cockney. Noul conte.

Hector răspunse pe un ton rece:

— Ce afaceri aveţi cu lordul?

Bănuind cine era oaspetele, Sarah se apropie de bărbaţi şi spuse călduros:

— Cu siguranţă dumneata trebuie să fii domnul Harvey, a cărui poziţie este imposibil de clasificat?

El zâmbi.

— Aveţi dreptate, domnişoară. Jeremiah Harvey. Sunteţi tânăra lady pentru care a gonit în Irlanda?

— Da, eu sunt, zise ea întinzându-i mâna. Sarah Clarke-Townsend, cunoscută în general ca Sarah. Rob inspectează câmpurile sau aşa ceva, dar se va întoarce până la sfârşitul zilei. Îţi pot oferi o răcoritoare?

El clătină din cap cu seriozitate.

— Nu, am băut o bere şi am înşfăcat o plăcintă la cârciuma locală. Am adus câteva dintre hainele lui Rob – ale lordului – de la Londra. Dacă mă îndreptaţi spre camera lui, îi duc sus catrafusele.

— Lord Kellington mi-a spus despre domnul Harvey, îl lămuri Sarah pe Hector, care era uimit peste poate. Întorcându-se spre nou-venit, adăugă: O să se bucure că eşti aici. Hector, îl conduci pe domnul Harvey spre camerele lordului?

— Aş avea nevoie de ajutor cu bagajele, adăugă Harvey.

Hector se înclină ţeapăn.

— Cum doriţi.

În timp ce Harvey ieşea din nou, Sarah îi şopti majordomului:

— Nu-i aşa că viaţa e mai interesantă acum?

Hector răspunse cu asprime:

— Spuneţi asta de parcă interesant ar fi un lucru foarte bun.

Râzând, ea se duse să se alăture familiei ei. Interesant era, într-adevăr, un lucru bun.

capitolul 27

Rob se ascundea în micuţul birou al tatălui său calculând costuri când Sarah dădu peste el în după-amiaza următoare. Se avântă în încăpere, cu zâmbetul ei radios.

— Mă gândeam că te ascunzi pe aici. Eşti copleşit de rudele mele?

Apariţia ei făcu muşchii lui Rob să înceapă să se destindă.

— Puţin. Luaţi separat, sunt toţi plăcuţi, dar

laolaltă… Scutură din cap. Încep să mă simt destul de hăituit.

— În curând vom fi cu toţii plecaţi, şi o să poţi să te relaxezi din nou, spuse Sarah aşezându-se cu graţie pe unul din scaunele aflate de partea opusă a biroului. Dacă ai de gând să foloseşti acest loc ca pe un refugiu, va avea nevoie de puţină redecorare.

— Dacă îl fac mai atractiv, se va umple de oameni, spuse el cu o logică irefutabilă, bucurându-şi ochii cu imaginea lui Sarah.

Arătase mereu superb, chiar şi în haine murdare de băiat. Acum, că propria ei garderobă sosise de la Ralston Abbey şi purta haine care i se potriveau, arăta chiar mai bine.

— Probabil ai dreptate, aprobă ea. Biblioteca este de-a dreptul infestată cu oaspeţi. Acesta ar fi un dezavantaj dacă vrei să o transformi în birou. Poate ai nevoie de două biblioteci, una pentru tine şi una pentru toţi ceilalţi.

El zâmbi la gluma lui Sarah. Nu mai fuseseră singuri de când picaseră ca din senin atâtea rude, şi îi lipseau discuţiile cu ea.

— Am fost interogat deja în privinţa intenţiilor mele cu tine de Ashton, de tatăl şi de unchiul tău.

— Dumnezeule, spuse ea direct. De ce ar face una ca asta?

— Este vorba despre călătoria noastră neînsoţită prin Irlanda, explică el.

Ea se încruntă.

— Pare să se fi petrecut cu atât de multă vreme în urmă, că am şi uitat cât de scandaloasă ar putea fi considerată. Ţi-a spus vreuna dintre rudele mele că trebuie să ne căsătorim ca să îmi salvezi reputaţia?

— Dimpotrivă, toţi par mai degrabă uşuraţi să audă

că nu am nici o intenţie şi că nu sunt în poziţia să mă căsătoresc cu cineva, spuse el sec.

— Şi mama, şi sora mea m-au întrebat indirect despre noi doi. De parcă ar exista un *noi*. Ce prostie! Alungă ideea cu o mişcare din mână. Unul dintre motivele pentru care te-am căutat aici este să văd dacă ai obţinut mai multe informaţii despre situaţia financiară a domeniului. Tu, Adam şi unchiul meu aţi purtat discuţii tare lungi.

— Au fost amândoi extrem de utili. Tatăl tău a avut mai puţină experienţă ca proprietar, dar şi el a făcut câteva sugestii bune. Rob scoase un stilou cu peniţă printre degete. Stilourile de fier ţineau mai mult, dar şi costau pe măsură. Observase că se gândea la orice cost. Nu îi plăcea ideea să fie nevoit să trăiască aşa pentru totdeauna.

— Nu am încă informaţii concrete. Au trecut doar patru zile de când i-am scris avocatului familiei. Mă aştept să aflu veşti în curând.

— Sper. Cred că nesiguranţa te înnebuneşte. Dar va trece. Motivul principal pentru care sunt aici este că bunica ta mi-a ordonat să te aduc pentru băuturi înainte de cină, şi, când ea dă ordine, mă supun, zise ea cu un aer apologetic.

Rob se încruntă.

— Este nepoliticoasă cu tine?

— Doar impoliteţea ei naturală, îl asigură ea. Mi-a devenit destul de dragă. Ştii că o învaţă pe Bree tehnici avansate de broderit?

El clipi. Bree? Bunica lui?

— Mi-e greu să îmi imaginez asta. Vorbim despre Bree, fiica mea înnebunită după ponei? Când stau eu de vorbă cu ea, discutăm îndeosebi despre cai. Sau s-a mutat altă Bree în casă cât timp am fost eu ocupat?

Sarah râse.

— Există o singură Bree. Este dornică să treacă prin toate aceste experienţe noi. Călărie, cusut, noi prieteni, conversaţie cu femei mai în vârstă. Le absoarbe pe toate. Îmi aminteşte puţin de mine la vârsta ei.

— Mă bucur că se adaptează bine, zise el, apoi oftă. În afară de lecţiile de călărie, nu am petrecut prea mult timp cu ea. Trebuie să schimb asta.

— Bree este bine îngrijită, spuse Sarah. Şi, apropo, mai devreme am dus-o la casa parohială să ne întâlnim cu vicarul, domnul Holt, şi cu familia lui. Îşi educă cei trei copii şi sunt dispuşi să o includă şi pe Bree în schimbul unei sume modeste. Sunt oameni plăcuţi, şi Bree i-a simpatizat. Vrei să continuăm în direcţia asta?

— Da, şi îţi mulţumesc! Pare exact ceea ce îi trebuie. Îşi aranjă hârtiile la care lucrase şi se ridică de la birou. Aşa deci. Băuturi înainte de cină, în salon. Arăt suficient de respectabil?

— Este casa ta. Poţi să porţi şi blană de urs şi pene dacă îţi place, spuse ea chicotind. Dar da, arăţi ca un lord. Asemenea mie, ai intrat în posesia hainelor proprii şi nu mai eşti nevoit să te bazezi pe haine prădate din pod.

Ea îl flata; era îmbrăcat ca un doctor sau un avocat, nu ca un lord. Dar, cum nu poseda o garderobă de lord, haina lui albastră întunecată şi pantalonii de călărie mergeau numai bine. În timp ce el înconjura biroul, ea spuse încet:

— E un fel de petrecere de rămas-bun. Mâine, toţi musafirii tăi nepoftiţi, inclusiv eu, vor pleca.

El se simţi de parcă l-ar fi izbit în stomac. Pleca mâine? Aşa repede? El ştia că ea trebuie să plece, dar cumva nu se gândise că toate discuţiile prelungite

despre domeniu îi răpeau din timpul pe care l-ar fi putut petrece cu ea. I se păru dintr-odată dificil să respire.

— Şi unde anume te duci? La sora ta, la părinţi sau la unchiul tău?

— La sora mea, răspunse ea imediat. Casa familiei Ashton este atât de mare, că nu mă simt ca un obstacol, şi în felul acesta pot să îmi petrec mai mult timp cu nepoţelul meu adorabil. Intenţionez să devin o mătuşă model.

Tonul îi era unul glumeţ, dar uşor melancolic.

Ar fi trebuit ca ea să facă propriii copii, dar Rob nu putu suporta să îşi lase gândurile să curgă în această direcţie.

— Sunt sigur că Mariah se va bucura şi ea de compania ta. Voi două sunteţi foarte apropiate.

— Avem ani de conversaţie de recuperat, spuse ea ridicând din umeri. Lăsând la o parte plăcerea de a bârfi cu sora mea, lângă Ralston Abbey se află un gentleman care a dat semne de interes şi înainte. Acum, că mi-am împlinit nevoia de aventuri, intenţionez să mă uit cu mai multă atenţie la el. Mariah mă asigură că este înstărit, isteţ şi cumsecade, pe lângă că poate fi considerat destul de chipeş.

Din nou el avu probleme cu respiraţia. Îl chinuia intenţionat? Nu, amândoi acceptaseră că nu aveau viitor împreună. Cum discutaseră deja despre perspectivele lui de însurătoare, nu exista nici un motiv să nu le menţioneze şi pe ale ei.

— Sunt convins că rudele tale bărbăteşti protectoare se vor asigura să fie un partener bun.

— Au şi ei dreptul la păreri, dar decizia este a mea, spuse ea ridicându-se. Am face mai bine să ne ducem în salon înainte ca bunica ta să trimită o haită de

vânătoare după noi.

El îi deschise uşa.

— După tine, prinţesă.

Ea făcu o plecăciune scurtă, elegantă.

— Vă mulţumesc, domnul meu. Apropo, mă întrebam... Ştiai că Sarah înseamnă prinţesă în ebraică?

— Nu. Mi se pare doar că ţi se potriveşte. O trase în braţele lui să o îmbrăţişeze. Nu să o sărute, ar fi fost prea periculos. Dar tânjea să mai simtă încă o dată căldura corpului ei lipit de al lui. Moale, feminin şi foarte drag.

— O să-mi fie dor de tine, spuse el uşor.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, Rob. A fost o aventură grozavă, nu-i aşa?

Se îndepărtă, cu chipul, de obicei expresiv, acum de necitit.

O aventură grozavă care se terminase. O escortă în tăcere pe hol şi străbătură coridoarele casei în timp ce o bătaie de tobă din inima lui îi spunea: „Sarah pleacă, pleacă, pleacă”.

Cea mai scurtă rută spre salon trecea prin întinsul hol din faţă. Când intrară, el cercetă pereţii şi se întrebă dacă avea într-adevăr nevoie de atâtea capete de animale împăiate.

Inelul de fier răsună din nou. Deoarece nu era nici un servitor în jur, Rob deschise uşa el însuşi. În faţa lui apăru un tânăr bărbat de oraş foarte elegant.

Bărbatul păşi înăuntru, cu privirea întârziind apreciativă asupra lui Sarah înainte de a reveni la Rob. Scoase o carte de vizită cu înfloriturі.

— Îl caut pe Lord Kellington.

— De ce? întrebă Rob, uitându-se la cartea de vizită.

Onorabilul Frederick Loveton. Loveton păru jignit.

— Treaba mea este cu lordul, aşa că fii bun şi du-i cartea de vizită, omul meu.

— Eu sunt Kellington – şi nu-s omul tău, răspunse Rob sec. Nu îmi amintesc să fi făcut vreodată afaceri cu tine.

Loveton aruncă o privire scurtă şi speriată hainelor învechite ale lui Rob.

— Îmi pare rău, lordul meu! Îl ştiam pe fratele dumneavoastră, bietul om. Asta mă aduce aici.

Scoase mai multe hârtii împăturite din buzunar.

— Datoriile acestea trebuiesc onorate.

— Datorii de la jocurile de noroc în valoare de... Sfinte Dumnezeule, aproape zece mii de lire? spuse Rob după ce cercetă rapid hârtiile.

— Nouă mii şapte sute de lire, ca să fim precişi.

Studiind cu îngrijorare expresia lui Rob, Loveton spuse:

— Sunt dispus să vă ofer o reducere, fiindcă abia aţi devenit moştenitor şi probabil încă vă puneţi ordine în afaceri. Poate zece la sută? Să zicem, o sumă rotundă de nouă mii de lire?

Rob nu era într-o formă prea bună, aşa că nu pierdu timpul cu subtilităţi. Rupse hârtiile în două, apoi şi i le înapoie lui Loveton.

— Ţi-ai pierdut timpul venind de la Londra, Loveton. Dar măcar în Somerset este plăcut primăvara.

— Dar, dar... este o datorie de onoare! se bâlbâi Loveton.

— Nu are nimic de-a face cu onoarea, spuse Rob, înveselindu-se.

— Am să mă asigur că fiecare gentleman din Londra are să audă despre comportamentul dumneavoastră necioplit, mormăi vizitatorul. Nu va fi

un club în oraş care să vă permită să intraţi în camera de jucat cărţi.

— Fii liber să spui ce vrei. Cu puţin noroc, asta va însemna că nu voi mai fi deranjat şi de alţi cartofori la care a făcut datorii fratele meu, răspunse Rob. Presupun că ai caii afară, aşa că îţi sugerez să pleci.

Buzele lui Loveton se subţiară în timp ce îşi vâra datoriile rupte de la cărţi în buzunar.

— Dumneavoastră, Sir, nu sunteţi un gentleman! scuipă el înainte să trântească uşa în spatele lui.

Rob se întoarse şi o văzu pe Sarah răzând fără să se poată opri.

— A fost splendid! spuse ea pe nerăsuflate. Faţa lui când i-ai rupt...!

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Nu te deranjează că nu am onoare?

— Ai genul de onoare care contează, răspunse ea. Fratele tău se pare că nu a avut deloc.

— Am să încerc să plătesc datoriile la negustori, spuse Rob, dar să fiu blestemat dacă îmi cheltuiesc banii pe care abia îi pot strânge pe datoriile de joc ale lui Edmund. Îi oferi din nou braţul. Ar fi bine ca printre băuturile de dinaintea cinei să fie şi brandy.

— Cere whisky, spuse ea cu un chicotit simpatic. Nu este o băutură de gentleman, după câte înţeleg, şi trebuie să fii fidel poziţiei tale.

El râdea când inelul de fier se auzi din nou. Cu un oftat de exasperare, o lăsă pe Sarah şi se întoarse să deschidă uşa.

— Sper că nu s-a stricat trăsura tăntălăului. Dacă trebuie să rămână aici peste noapte, va trebui să se mulţumească cu grajdurile.

Deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu o brunetă înaltă, voluptuoasă, îmbrăcată într-o rochie de doliu

magnifică din satin negru, cu o pană şi cu o mantie neagră de catifea. Clipi văzându-i decolteul. Dacă era proaspăt văduvă, părea să fie în căutarea unui nou soţ.

Ea îl studie cu interes înainte să întrebe cu un accent rafinat:

— Sunteţi cumva noul Lord Kellington?

— Eu sunt, răspunse el scurt. Dacă vreţi să recuperaţi o datorie de joc, nu aveţi noroc. Tocmai am rupt în două un pachet de datorii şi l-am trimis pe deţinător înapoi.

— De aceea tocmai pleca Freddie Loveton? Nu contează. Scopul meu este foarte diferit, spuse ea privindu-l cu ochii plini de emoţie. Sunt Vivien Greene.

El scotoci prin memorie.

— Îmi pare rău, dar nu cred că v-am auzit vreodată numele. Asta dacă nu cumva doriţi să mă angajaţi pentru o slujbă? Dacă da, va trebui să vă refuz. Sunt pe punctul să demisionez din funcţia de comisar londonez.

Privirea ei deveni mai intensă.

— Aţi fost comisar londonez? Ce delicios! Dar scopul meu nu este să vă angajez. Sau, cel puţin, nu în acest fel. Am fost logodită cu fratele dumneavoastră şi am fost în doliu de când ne-a fost luat în mod atât de tragic. Am venit să jelesc împreună cu dumneavoastră.

Îl îmbrăţişă cu atâta fervoare, că el se împletici în spate. În timp de rotunjimile ei generoase se lipeau de el, el observă că ea se dăduse cu prea mult parfum puternic. Încercă să o dezlipească de el, dar blestemata de femeie era ca iedera.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse el îndepărtându-i braţele din jurul gâtului, dar cred că ar trebui să căutaţi alinare la prieteni, la familia dumneavoastră şi la vicar.

Când reuşi să pună o oarecare distanţă între ei, ea îl privi cu reproş şi flutură din genele lungi şi negre.

— Ai fost fratele lui Edmund, eu – iubita lui. Cu siguranţă ne putem alina mai bine ca oricine altcineva! Lacrimi mari apărură în ochii ei albaştri. A căzut de pe cal în Hyde Park şi a fost călcat de o trăsură şi de un echipaj de patru, ştii. Şi-a petrecut trei zile în agonie înainte să moară în... ceea ce trebuia să fie nunţii noastre.

Scoase o batistă albă de dantelă şi îşi tamponă ochii cu ea.

Ultima oară când Rob îl văzuse pe Edmund, acesta se bucura să îl vâre pe Rob în ceva ce semăna a naibii de mult cu sclavia.

— Trei zile de agonie sunt o nimica toată pe lângă câte ar fi trebuit să îndure, izbucni Rob. Sper să ardă în iad pentru eternitate. Deci vedeţi că nu avem nimic în comun, domnişoară Greene. Este timpul să plecaţi.

Această păru şocată, apoi îşi făcu rapid socotelile.

— Îmi pare rău că voi doi nu aţi fost apropiaţi. Dar asta nu înseamnă că noi doi nu putem fi prieteni. Nu sunt domnişoara Greene, ci doamna. Sunt o văduvă foarte bogată, cu control complet asupra averii pe care mi-a lăsat-o dragul meu Walter. Eu şi Edmund ne-am potrivit foarte bine. El dorea un urmaş şi avere, iar eu doream un titlu şi o cale de intrare în înalta societate. Îi puse o mână sugestivă pe braţ. Nu există nici un motiv pentru ca noi doi să nu putem face o înţelegere similară. Domeniul tău are nevoie disperată de o infuzie de capital, şi eu mi-aş dori un soţ. Îi aruncă o privire sinceră. Şi trebuie să spun că eşti mult mai atrăgător ca Edmund. Ce zici, Robert? Să ne cunoaştem mai bine?

El se simţea de parcă tocmai picase într-un vis

foarte vulgar. Sarah spusese că avea nevoie de o moştenitoare din clasa negustorilor, şi accentul lui Vivien devenise din ce în ce mai puţin rafinat pe măsură ce vorbise. Era acolo, în faţa lui, răspunsul opulent la problema de la Kellington, deoarece averea ei trebuia să fie reală, altfel Edmund n-ar fi cerut-o în căsătorie.

Nu s-ar fi însurat cu ea nici mort.

Unde era Sarah? Cercetă salonul şi o văzu stând în dreapta lui, privind fascinată şi amuzată. Când privirile li se întâlniră, sprâncenele ei se ridicară, lăsând impresia că întreba: „Ei bine, ce ai de gând să faci acum?”

— Oricât de interesantă ar fi propunerea dumneavoastră, doamnă Greene, trebuie să vă refuz. Sunt deja logodit.

Străbătu distanţa dintre el şi Sarah şi îi trecu mâna în jurul mijlocului.

Sprâncenele lui Vivien se arcuiră.

— Îmi pare rău, Kellington, dar ea este deja măritată cu ducele de Ashton. Doar dacă nu cumva a murit acesta? Sigur nu. Aş fi auzit.

— Ducesa de Ashton este sora mea geamănă, spuse Sarah însufleţită. Şi Lord Kellington este *al meu*. A venit timpul să plecaţi.

— Ce chestie micuţă şi drăguţă, spuse văduva critic. Dar parcă prea tânără pentru dumneavoastră, şi vă garantez că are mai puţini bani. Nu este prea târziu să vă răzgândiţi.

Rob o strânse mai puternic pe Sarah.

— Îmi pare rău, dar cred aţi pus ochii pe contele nepotrivit.

Vivien râse şi îşi umflă mantia cu pene. Cu o voce mai naturală, spuse:

— Nu poţi să învinuieşti o femeie că încearcă. Nu sunt prea mulţi conţi disponibili în jur, cu atât mai puţin tineri şi arătoşi. Presupun că va trebui să mă mulţumesc cu un baron.

— Îţi doresc noroc să găseşti un lord mai puţin otrăvitor ca fratele meu, spuse el sec.

— Mi-ar plăcea foarte mult să aflu ce v-a îndepărtat pe voi doi, spuse văduva gânditoare. Dar presupun că nu îmi veţi spune.

— Aveţi dreptate. La revedere, doamnă Greene.

Arătându-şi pentru ultima dată decolteul, ea spuse:

— Nu mă îndoiesc că ne vom întâlni la Londra, porumbeilor.

Sarah zâmbi dulce.

— Dacă te mai apropii de Rob, îţi scot ochii.

Vivien râse.

— Ar putea să-mi placă de tine. Ai grijă de el, drăguţă. Bărbaţii buni sunt greu de găsit. Aşa cum sunt greu de găsit şi bărbaţii duri…

Plecă într-o fluturare de pene.

— Chiar s-a întâmplat asta? întrebă Rob, puţin uimit de vizitatorii lui recenţi.

— Chiar s-a întâmplat. Serios, Rob, ai putea să găseşti mai rele ca ea, spuse Sarah gânditoare. Ar trebui să verifici dacă are bani, desigur, dar pare bogată şi dornică să fie contesă – şi, cu siguranţă, fertilă.

Cuvintele ei îi puseră capac.

— Nu! La naiba cu logica! Rob se întoarse şi o apucă de umeri. Sarah, vrei să te măriţi cu mine?

capitolul 28

Sarah rămase cu gura căscată.

— Nu poţi vorbi serios! Ai spus că nu eşti în poziţia să te căsătoreşti cu cineva, şi nu e ca şi cum am fi îndrăgostiţi.

— Nu, dar m-am plictisit să fiu nobil şi raţional şi să fac ce este mai bine. Acum ochii lui albaştri erau în flăcări. Nu ai nici un motiv bun să te măriţi cu mine. Am o dărăpănătură de imitaţie de castel şi o fiică nelegitimă, iar situaţia mea financiară este în continuare necunoscută şi probabil îngrozitoare. S-ar putea să fiu nevoit să închiriez domeniul unui nabab, pentru că s-ar putea să nu îmi pot permite să locuiesc aici. Aşa cum spui, nu suntem îndrăgostiţi, şi o persoană îndreptăţită mi-a spus că nu sunt gentleman.

Luptându-se cu impulsul de a accepta, ea îi spuse:

— Îmi oferi destule argumente să îţi refuz oferta şi să fug în munţi.

— Vreau să fie foarte, foarte clar, spuse el păşind în spate, cu mâinile strânse pumn. Nu vreau să accepţi din gratitudine, pentru că asta ar fi o fundaţie teribilă pentru o căsnicie. Şi nici nu vreau ca situaţia mea dificilă să îţi stârnească mila. Deşi ai avea un titlu, nu ai avea viaţa luxoasă, la modă, de care se bucură, de obicei, o contesă. Dar jur că aş face tot ce este necesar pentru a vă oferi un cămin decent ţie şi lui Bree, chiar dacă asta ar însemna să lucrez ca asistent de intendent pentru unchiul tău.

Ea îşi muşcă buza, sfâşiată de atât de multe emoţii, încât nu ştia ce să simtă.

— De ce mi-ai propus aşa ceva? O nevastă ar fi doar o complicaţie acum. Sau cauţi o mamă pentru Bree? Peste un an, vei fi într-o poziţie mult mai bună pentru a decide ce doreşti de la o soţie sau chiar dacă îţi doreşti o soţie ori nu.

— Nu întreb de dragul lui Bree, deşi, dacă ţii bine

minte, mi-ai spus să mă uit la cum se poartă o potenţială soţie cu Bree, nu doar să ascult ce spune. I-am dat lecţii de călărie, dar tu te-ai asigurat că are o cameră a ei, o garderobă, prieteni, o educaţie şi tot ce e necesar. Nu ai făcut-o din nici un alt motiv în afară de faptul că avea nevoie să fie îngrijită – şi se pare că îţi place de ea.

— E uşor să îţi placă Bree. E o fată încântătoare. Dar dacă nu te însori pentru ea, atunci de ce? Trebuia să ştie înainte să îi poată da un răspuns. Vrei o soţie care să te ajute cu toate sarcinile ce ţi-au revenit? Sau mă vrei *pe mine*?

El deschise gura să răspundă, apoi o închise din nou, încruntându-se în timp ce încerca să îşi pună ordine în gânduri.

— Sunt cam depăşit de situaţie, Sarah. O soţie cu adevărat competentă, cu multe cunoştinţe, aşa ca tine, ar fi o adevărată binecuvântare. Am nevoie de o femeie capabilă, care să fie în stare să conducă o gospodărie mare şi care să se mişte cu uşurinţă în societate. Cineva cu o inimă generoasă, dar fără gusturi extravagante. Dar nu vreau să spun o femeie *ca tine*. Te vreau *pe tine*. În ultimele săptămâni, ne-am cunoscut în condiţii dificile şi avem o idee bună despre caracterul celuilalt.

— Ce vezi la mine? îl întrebă ea curioasă.

El zâmbi cu o căldură care venea din interior.

— Eşti frumoasă, desigur, dar eşti şi încăpăţânată, inteligentă şi cumsecade. Este o plăcere să fiu cu tine. Şi eşti… onorabilă.

Nu trebuia să îi spună cât de importantă era onoarea pentru el. Sau cu câtă disperare avea să îi ducă ea dorul dacă se hotăra să plece. Încercând să fie la fel de raţională ca el, ea spuse, gândind cu voce

tare:

— Viaţa a fost plictisitoare de la împăcarea părinţilor mei. Sunt atât de fericiţi împreună, încât mă simt ca o intrusă. Şi nu mi-a plăcut iarna în Cumberland.

— Somersetshire este una dintre cele mai călduroase regiuni din Anglia, remarcă el.

— Pentru că amândoi am iubit şi am pierdut, facem o pereche bună, spuse ea încet. Fără iluzii romantice, suntem liberi să fim prieteni. Simţi dintr-odată o înţepătură în dreptul inimii. Nu ar trebui ca o soţie şi un soţ să fie mai mult decât simpli prieteni?

El se apropie de ea şi o cuprinse în braţe.

— Mai este şi *asta*. O sărută nu ca şi cum asta i-ar fi produs o plăcere vinovată, ci ca un iubit, cu pasiune, cu tandreţe şi cu promisiune. Una dintre mâini i se strecură în păr, desprinzând câteva agrafe, care căzură pe podea.

Ea îşi deschise gura sub a lui, savurându-i gustul şi limba ce o tachina. Puteau fi şi prieteni şi iubiţi, dar totodată să împartă şi idealuri comune, îşi dădu ea seama. Avea să îi ajungă, şi era mult mai mult decât avusese până acum.

Cu ochii închişi, îşi strecură mâinile sub haina lui, simţind tensiunea şi puterea muşchilor lui prin cămaşa de olandă. Mâna lui îi mângâia sânul în mod delicios când uşa spre salon se deschise şi se auzi o exclamaţie de şoc. Sarah se încordă, desprinzându-se din sărut.

— *Ce înseamnă asta*? bubui glasul dinspre uşă.

Sarah o văzu pe Lady Kellington privindu-i urât. Părea gată să îşi zdrobească bastonul în capul cuiva.

Îmbrăţişarea lui Rob se strânse protector în jurul ei.

— Nu este evident? întrebă el blând. O sărut pe Sarah.

Înainte ca bătrâna contesă să explodeze, Sarah vorbi şi ea:

— Eu şi Rob tocmai ne-am logodit.

— Credeam că *sunteţi* logodiţi! izbucni bătrâna femeie.

Ea putu simţi bucuria radiind din Rob când auzi aceste cuvinte.

— Situaţia fiind diferită, am fost nevoiţi să aducem din nou asta în discuţie, explică el. Mă poţi învinovăţi că sărbătoresc faptul că m-a acceptat din nou?

— Hmmph! pufni bunica lui. Dacă fetişcana are vreo avere, este prima oară când aud despre ea.

— E adevărat, nu sunt o moştenitoare, spuse Sarah. Contribuţia mea va fi de doar două mii de lire.

Lady Kellington pufni din nou.

— Te-ai fi putut descurca mai bine, băiete, dar presupun că şi mai rău. Haideţi în salon să facem anunţul. E destul de rău şi aşa că a trebuit să vin să vă caut.

— Venim în cinci minute, promise Rob. Dar avem câteva lucruri de discutat înainte să facem anunţul. Ai putea să trimiţi un servitor să o găsească pe Bree şi să o aducă în salon?

— Cinci minute atunci, spuse bătrână aruncându-i o privire nimicitoare lui Sarah. Foloseşte-le ca să devii decentă, fătucă.

Se întoarse şi mărşălui afară din cameră bătând din baston.

— Te răzgândeşti în privinţa acceptului? întrebă Rob când uşa se închise în spatele bunicii lui. Ar fi trebuit să o trec şi pe ea pe lista de motive să nu te măriţi cu mine.

Înroşindu-se şi râzând, Sarah se îndepărtă de el şi se aplecă să-şi strângă agrafele de păr de pe podea.

— Şi bunica Babcock era o hoaşcă similară. Locuia cu noi la Hertfordshire, lătrând ordine la unchiul Peter şi la mama de parcă erau încă la creşă. Toţi o adoram. A murit când aveam cincisprezece ani, şi încă mi-e dor de ea.

— Bunica mă îngrozeşte, aşa că te las pe tine să te ocupi de ea.

Rob îi oferi mâna când ea se ridică, cu agrafele recuperate. Nu avea nevoie de ajutor, dar îi plăcea să îl ţină de mână. Era încă ameţită de ideea că acest chipeş şi întunecat bărbat dorea să se însoare cu ea. Aveau să înfrunte probleme – dar împreună le puteau rezolva.

— Unde şi când vrei să ne căsătorim? întrebă el. La biserica familiei tale din Hertfordshire? La casa părinţilor tăi din Cumberland? La Ralston Abbey? În Londra?

— Aici, spuse ea hotărâtă, răsucindu-şi părul la spate şi prinzându-l cu o agrafă. Aceasta va fi casa noastră, aşa că de ce să nu începem aşa cum vom continua? Căsătoria lordului local va da oamenilor din Kellington un motiv de sărbătoare. Un bun început simbolic pentru noua eră a celui de-al cincilea conte de Kellington.

— Îmi place ideea. Când?

— De cât timp este nevoie pentru a obţine o permisiune specială de la Londra?

Sprâncenele lui Rob se încreţiră.

— Probabil trei sau patru zile. Recunosc că aş prefera să mă însor mai devreme decât mai târziu, dar vrei să fie chiar atât de curând?

Ea termină de aranjat părul, apoi îşi scutură rochia.

— Cei mai mulţi dintre oamenii mei favoriţi sunt deja aici, aşa că am putea să profităm de asta. Îi

aruncă o privire arzătoare. Nici nu vreau să aştept mai mult decât este necesar.

— Ah, prinţesă! El îi netezi o buclă de păr care ei îi scăpase, degetele lui calde atingând gâtul ei. Dacă nu încetezi să te uiţi la mine aşa, s-ar putea să ne consumăm logodna chiar aici.

— Şi să fim prinşi dacă se întoarce iar bunica ta? Nu, mulţumesc! Ea îl apucă de braţ, însă rămase locului. Tocmai m-am gândit la o problemă delicată. Cine o să conducă mireasa?

— De ce... Ah, înţeleg. Şi tatăl, şi unchiul tău sunt aici. Tatăl tău este tatăl tău, dar unchiul te-a crescut. O privi gânditor. Pe care l-ai prefera?

Ea ezită, amintindu-şi toţi anii în care stătuse după unchiul ei, învăţând să călărească, să tragă, să ţină contabilitatea unui domeniu. El o iubise, ducând-o pe umeri când era mică şi spunând că era mai distractivă ca toţi fiii lui la un loc. Ea chicotea întotdeauna, şi îl săruta, şi spunea că e prostuţ de zice aşa ceva.

— Pe unchiul Peter.

— Atunci întreabă-l. Poate că tatăl tău nu va fi încântat, dar este un tip cinstit. Va înţelege.

Ea încuviinţă din cap hotărâtă.

— Unchiul Peter va fi. Mariah îmi va fi doamnă de onoare, desigur, dar aş vrea ca Bree să fie domnişoară de onoare. Crezi că este prea tânără?

El zâmbi.

— O să se bucure. Va fi un bun început pentru familia noastră.

Îndreptându-se spre salon, Sarah se întreba ce să poarte. Una dintre rochiile pe care le adusese Mariah de la Ralston Abbey avea să fie suficientă. Începu să facă liste în minte, recunoscătoare că avea să fie o simplă nuntă de ţară.

Chiar în afara salonului se întâlniră cu Bree, care era adusă jos de Harvey. Bree purta una dintre rochiile ei noi, una drăguţă de olandă, bleu, cu tivul bleumarin. Cu părul strâns, arăta exact ca o mică lady.

Rob le zâmbi fiicei şi prietenului său.

— Mă bucur să vă pot da vestea atât de repede. Mângâie mâna lui Sarah, care se odihnea pe mâna lui. Eu şi Sarah tocmai ne-am logodit.

— Sunt surprins că ţi-a luat atâta timp să o întrebi, spuse Harvey dând aprobator din cap.

Bree se opri pe loc.

— La naiba! exclamă ea încruntându-se la Sarah. Nu eşti mama mea.

— Nu, nu sunt, spuse ea, fără să se încrunte din pricina limbajului folosit de fată. Ai avut o mamă bună, care va face mereu parte din tine. Eu sunt doar Sarah. Te poţi gândi la mine ca la mama ta vitregă sau ca la un fel de mătuşă ori o soră mai mare, dacă vrei. Dar o să facem parte din aceeaşi familie. Asta mă bucură.

Bree nu părea convinsă. Sarah bănuia că, având în vedere că fata tocmai descoperise că are un tată, nu era prea dispusă să îl împartă deja cu altă femeie.

Rob surprinse privirea fetei lui.

— Şi tu, şi eu o să beneficiem de prezenţa lui Sarah în familie, Bree. Îţi garantez că se pricepe mult mai bine ca mine să îţi arate cum să fii o lady. Îşi întinse mâna. Vrei să sărbătoreşti cu noi?

Ea se apropie îngrijorată, apoi îşi ascunse capul între braţul şi corpul lui Rob.

— Bree, aş vrea să îmi fii domnişoară de onoare la nuntă, o anunţă Sarah. Tu şi sora mea mă veţi susţine, pentru că sunteţi familia mea. Vrei să faci asta pentru mine?

Bree îşi ridică privirea şi se uită la Rob din cap

până-n picioare, semănând remarcabil de mult cu tatăl ei.

— Chiar mă vrei la nunta ta?

— Chiar te vreau, spuse Sarah cu seriozitate. Unele familii se nasc, altele se întemeiază. Vreau ca noi trei să întemeiem o familie împreună.

— Mi-ar plăcea asta, spuse Bree îndreptându-se.

— Bună fată! comentă Rob îndoindu-şi braţul pentru a putea fi apucat de fiica lui. Acum, să intrăm în salon şi să le dăm vestea şi celorlalţi.

Intrară în salon cu Sarah la braţul drept al lui Rob şi Bree la cel stâng. Conversaţia se opri, şi o jumătate de duzină de musafiri se întoarseră spre ei.

— Dacă nu este evident deja, spuse Rob, Sarah mi-a făcut onoarea de a-mi accepta propunerea. Având în vedere că sunteţi toţi aici, plănuim să ne căsătorim peste trei sau patru zile, în funcţie de cât de mult durează să obţinem permisiunea specială de la Londra.

Urmă un moment de tăcere, şi Sarah văzu uimirea pe feţele majorităţii celor prezenţi. Se pare că ea şi Rob reuşiseră să îi convingă pe ceilalţi că nu era nimic romantic între ei. Apoi Adam îşi ridică paharul.

— Pentru Sarah şi Rob! Felicitări că v-aţi găsit unul pe celălalt. Mă bucur că o să fim cumnaţi. Apoi îi zâmbi lui Bree. Şi ce chilipir să primesc şi o nepoată în acelaşi timp!

În vreme ce Bree se îmbujoră, ceilalţi ridicară paharul, şi încăperea explodă de vorbărie. Părinţii lui Sarah şi unchiul se apropiară, radiind. Mama ei spuse:

— Mă bucur atât de tare, iubito! Începusem să cred că nu o să am niciodată ocazia să plâng la nunta ta!

Sarah îşi îmbrăţişă mama, cu lacrimi în ochi. Anna fusese cea care o strânsese în braţe atunci când Sarah îl plângea neconsolată pe Gerald. În timpul copilăriei

lui Sarah, Anna nu îi fusese doar mamă, ci şi cea mai bună prietenă.

Întoarcerea soţului Annei schimbase asta. Sarah se alesese cu Mariah, dar relaţia cu mama ei se schimbase inevitabil. Totuşi, aveau să fie întotdeauna apropiate, şi Sarah îi mulţumi lui Dumnezeu că Anna îi era mamă.

Unchiul Peter o îmbrăţişă ca un urs zdravăn.

— Deci fetiţa mea se mărită!

Dându-şi seama că nu avea să prindă un moment mai bun, Sarah îl apucă pe tatăl ei de mână.

— Nu vreau să îţi rănesc sentimentele, tată, dar, unchiule Peter, vrei să mă conduci la altar?

Unchiul ei îl privi îngrijorat pe Charles.

— Aş fi onorat, atâta timp cât nu cauzează probleme în familie.

— Ţi-ai câştigat dreptul, Babcock, spuse tatăl ei îndurerat. Am ratat atâţia ani din copilăria lui Sarah. Măcar voi fi la nunta ei.

— Îţi mulţumesc că eşti înţelegător, îi spuse Sarah îmbrăţişându-l, simţindu-se mai apropiată de el.

După felicitări şi urări de bine din toate direcţiile, Lady Kellington spuse cu o voce pătrunzătoare:

— Eu sunt pregătită pentru cină.

— O idee excelentă, replică Rob privind prin salon, după majordom. Hector, poţi să mai adaugi un rând de tacâmuri pentru fiica mea? Ar trebui să sărbătorească alături de noi, pentru că este un eveniment de familie.

Bree radie înspre el. Sarah era recunoscătoare că fata se acomoda aşa bine.

Cum seara era una informală, nu exista nici o ordine prestabilită pentru locurile la masă. Mariah profită şi veni lângă Sarah.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te întreb, spuse ea

uşor. Rob pare un tip de treabă, şi Adam are o părere foarte bună despre el, dar îl iubeşti? Din ce mi-ai spus, mi-e teamă că răspunsul este nu.

Sarah îşi muşcă buza, întrebându-se cum să explice pentru ca geamăna ei să înţeleagă.

— Dacă Adam ar muri, ai mai putea să iubeşti şi să te recăsătoreşti?

Mariah rămase fără suflare.

— Nici nu mă pot gândi la aşa ceva. Se încruntă înainte de a adăuga şovăielnic: Poate. Dar nu aş putea să mai iubesc un bărbat la fel.

— Tu şi Adam aveţi norocul că aţi putut să vă căsătoriţi cu prima voastră iubire. Eu şi Rob ne-am pierdut primele iubiri, spuse Sarah încet. Asta ne face o pereche bună. Ţinem unul la celălalt. Avem încredere unul în celălalt. „Ne dorim unul pe celălalt.” Este primul bărbat pe care l-am întâlnit după Gerald cu care mă pot imagina măritată. Cred că ne vom potrivi foarte bine.

Faţa expresivă a lui Mariah arăta înţelegere, dar şi regret că sora ei nu putea avea parte de ceea ce împărtăşea ea cu Adam.

— Este un bun început, şi legătura dintre voi va creşte după ce vă căsătoriţi. Îi zâmbi conspirativ. Am o rochie perfectă pentru tine. Este rochia de ducesă pe care am adus-o.

— Rochia de ducesă?

— Atunci când călătoresc, am întotdeauna o rochie de mare ţinută, pentru orice eventualitate, explică Mariah. Deoarece sunt ducesă, sunt adesea invitată să vizitez şcoli şi să inaugurez bazaruri ale bisericii şi alte lucruri similare. Am constatat că oamenii sunt dezamăgiţi dacă nu mă ridic la înălţimea imaginii lor despre cum ar trebui să arate o ducesă, spuse Mariah

rânjind. În calitate de contesă, ai să te confrunţi şi tu cu asta. Nu am purtat niciodată rochia pe care am adus-o de data aceasta. Aş fi încântată să ţi-o dau ţie. Adică, dacă vrei şi tu.

Sarah râse.

— Sigur că da! Ştii cum alegem mereu aceleaşi stiluri şi culori. Cum arată?

— Este o mătase ca de fildeş, cu mâneci lungi şi mărgele de cristal pe corsaj. Are dantelă aurie şi un jupon auriu, cu o semitrenă şi un şal asortat. Va arăta minunat pe tine.

— Sună frumos! O s-o probez mâine. Văzând că toţi ceilalţi erau deja în sala de mese, spuse: Şi acum, să mâncăm!

capitolul 29

Sarah se duse la culcare epuizată, dar descoperi că nu putea adormi. Viziunea tuturor lucrurilor ce trebuiau făcute pentru nuntă îi dansa în cap. Ea şi Rob trebuiau să îl viziteze pe vicar, domnul Holt, şi să discute cu el despre planificarea căsătoriei. Omul lui Rob, Harvey, avea să plece dimineaţa devreme spre Londra să facă rost de o licenţă specială la Doctors' Commons[1] ca să nu fie nevoiţi să dea anunţuri la biserică şi să aştepte trei săptămâni să se căsătorească.

Se întoarse pe o parte şi îşi frământă perna, încercând să se facă mai comodă. Lady Kellington făcea liste cu oamenii importanţi pe plan local care trebuiau invitaţi. Sarah o întrebase pe Francie dacă voia să devină oficial camerista ei, deoarece se achitase de această sarcină în mod neoficial. Francie

1 Asociaţie londoneză de avocaţi care practicau dreptul civil (n.red.)

acceptase cu plăcere – şi avea să continue să îi poarte de grijă lui Bree.

Un lucru în privinţa căruia Sarah nu era îngrijorată era meniul de nuntă. Anna preluase această sarcină şi dispăruse în bucătărie pentru o lungă discuţie cu bucătăreasa. Era o uşurare să cedeze o asemenea responsabilitate mamei ei.

Atât de multe fuseseră făcute în câteva ore, dar atât de multe îi mai aşteptau. Sarah se întoarse de pe o parte pe cealaltă şi trânti perna pe jos de două ori, dar creierul îi rămânea încăpăţânat de activ.

Într-un final, oftă şi coborî din pat. Poate găsea ceva de citit jos în bibliotecă. După ce îşi puse lungul halat de lână şi papucii de casă, coborî cu o lumânare în mână. I se părea ciudat să se gândească dintr-odată că avea să străbată aceste culoare tot restul vieţii.

Asta dacă îşi puteau permite să rămână aici, desigur.

Biblioteca avea două şemineuri, aşa că Rob îl aprinse pe cel dinspre est, care se afla la capătul lungii încăperi pe care o transformase în birou. Îşi dădu jos haina şi cravata, le aruncă într-o parte şi se întinse într-un fotoliu larg, cu picioarele pe un mic taburet. Erau o mie de lucruri la care ar fi trebuit să se gândească, dar în acel moment nu îi păsa de nici unul dintre ele. Avea să lase gândurile productive pentru a doua zi. Pentru moment, brandy-ul şi un foc bun îi erau suficiente.

Auzi uşa bibliotecii deschizându-se şi o văzu pe Sarah. Interesant era că îşi dădu imediat seama că era ea, chiar dacă Mariah dormea sub acelaşi acoperiş. Lungul ei păr blond cădea într-o cosiţă peste un umăr şi purta un halat albastru până la podea, strâns cu un

cordon în jurul mijlocului. Aproape fiecare centimetru din ea era acoperit, dar tot arăta minunat.

Ea se opri ezitant în prag.

— Ai prefera să fii singur?

— Eşti singura persoană din casă pe care mă bucur să o văd.

Se ridică şi traversă camera, să o ridice în braţe. Ea scoase un chiţăit adorabil înainte să se instaleze confortabil în braţele lui. Se întoarse pe fotoliu cu ea în poala lui călduroasă, cu capul ascuns sub bărbia lui.

— Să înţeleg că nici tu nu ai putut dormi?

— Mintea mea se învârtea ca roata de moară, confirmă ea. Am coborât să găsesc o carte de predici religioase care să mă adoarmă.

El chicoti.

— Trebuia să mă fi gândit la asta. Ai vrea nişte brandy?

Îi oferi paharul lui pe jumătate gol de pe bufet. Ea luă o înghiţitură înainte să i-l dea înapoi. Un gest mic, dar atât de intim.

Era căsătoria făcută din astfel de momente mici şi intime? Nu se gândise prea mult la asta în trecut. Căsătoria nu i se păruse niciodată inevitabilă, cu atât mai puţin iminentă.

În timp ce îi mângâia spatele, Rob îi spuse:

— Nu mi-am dat seama că o logodnă te aruncă într-o lume cu totul nouă. În vreme ce îmi beam vinul de Porto, am avut senzaţia că eram acceptat într-o frăţie a bărbaţilor căsătoriţi. Bărbaţi serioşi, oameni de afaceri. Bărbaţi cu gravitate. Căsătoria cu tine îmi va creşte valoarea în societate.

Ea râse.

— Aşa a fost şi cu femeile când ne-am retras la ceai. Mariah, mama şi bunica ta m-au tratat diferit. Se

cutremură în mod exagerat. Am fost îngrozită de gândul că Lady Kellington va insista să-mi explice cum stă cu aspectele vieţii.

Uşor alarmat, el spuse:

— Presupun că nu este necesar?

— Am crescut la o fermă, şi cred că sunt rezonabil de informată. Dacă am nelămuriri, o întreb pe Mariah.

Trecuse multă vreme de când el fusese un virgin de optsprezece ani, dar el şi Bryony reuşiseră să rezolve problema spre satisfacţia amândurora. Ea posedase o naturaleţe corporală evidentă care facilitase lucrurile.

Sarah nu era sfioasă şi nu mai era chiar lipsită de experienţă, deci ar trebui să se descurce. Dar el trebuia să înceapă să se gândească şi la altceva în afară de noaptea nunţii înainte să nu mai fie în stare să se gândească la nimic altceva.

— Cadoul de nuntă din partea lui Ashton şi a lui Mariah va fi să plătească pentru petrecerea de pe domeniul Kellington.

Ochii lui Sarah se măriră.

— Este un gest incredibil de generos!

— Şi plin de tact. Dacă el plăteşte, nu va mai trebui să îmi număr bănuţii. Arendaşii merită să se simtă bine. Nu au mai avut motive de sărbătoare în ultimii ani.

Ea îl privi, cu sprâncenele ridicate.

— Te deranjează că nu îmi permit să fac eu asta?

El se strâmbă.

— M-am întreţinut singur şi am rămas fără datorii toată viaţa mea de adult, aşa că nu îmi place să mă gândesc la costuri şi la datorii care nu sunt ale mele. Dar nu am să las mândria rigidă să mă împiedice să accept ajutorul atunci când îmi este oferit. Mai ales că

Ash tot spune că datoria lui faţă de mine nu va putea fi niciodată răsplătită.

— Are dreptate, replică Sarah cu seriozitate. A fost nevoie de curaj enorm şi de mari abilităţi pentru a mă salva.

Îi zâmbi.

— Eroul *meu*.

— Eu doar îmi făceam treaba. Nu se putu abţine să nu o sărute, dar îi oferi un sărut rapid şi uşor, pentru ca situaţia să nu degenereze. Cum te-ai simţi să ştii că apreciază curajul tău chiar mai mult decât pe al meu? Să te laşi de bunăvoie pe mâinile unor răufăcători necunoscuţi a fost… extraordinar.

Sarah păru surprinsă.

— Nu chiar. Răufăcătorii erau deja acolo. Ascunderea lui Mariah în criptă însemna că măcar una din noi avea şanse să scape.

— Ar fi fost mai tipic pentru o lady să faci o criză de isterie, comentă el rânjind. Nu am să uit niciodată expresia pe care ai afişat-o după ce l-ai izbit în cap pe unul dintre răpitori cu tigaia de fier. Arătai atât de mândră de tine.

— *Eram* mândră de mine, spuse ea indignată. Am crezut că eram chiar întreprinzătoare.

— Fără să intervii şi tu, şansele să scăpăm amândoi ar fi fost mult mai mici.

El îşi plecă uşor capul pentru un nou sărut, şi de această dată nu mai încercă să îl păstreze uşor. Micuţa lui leoaică…

Ea scoase un sunet de tors şi îl sărută la rându-i, cu degetele delicios încârligate la ceafa lui. El îi mângâie sânii, perfect conştient că ea nu purta corset sau orice altceva pe sub halat.

Ea i se zvârcoli în poală pentru a-şi schimba

poziţia, fundul ei rotund perfect excitându-l până la punctul în care creierul lui cedă complet.

— Prinţesa mea aurie, şopti el răguşit, cufundându-se mai adânc în îmbrăţişarea ei.

Alunecară de pe scaun, întinzându-se pe covorul oriental ros. Rob îşi dădu seama suficient de rapid că erau în picaj şi apucă să îşi mute greutatea, ca să aterizeze cu mâinile şi picioarele în jurul lui Sarah în loc să o strivească sub greutatea lui.

— Eşti teafără? o întrebă alarmat.

Ea răspunse cu un hohot de râs.

— Cred că ne e sortit să ne abţinem până în noaptea nunţii! spuse ea trăgându-şi sufletul. Ori asta, ori am primit o lecţie cum că scopul adecvat al scaunelor este să stai pe ele.

Uşurat, el se sprijini pe călcâie şi o ajută să se ridice.

— Se pot face lucruri interesante pe scaune, dar nu în seara aceasta.

Îi strânse ambele mâini şi doar o privi. Cu ochii luminoşi, surâzătoare, neîmblânzită.

Căsătoria cu Sarah putea să fie cel mai puţin raţional gest pe care îl făcuse. Dar părea lucrul cel potrivit.

Dimineaţa următoare se transformă într-un eveniment feminin de planificare şi modă, încărcat de chicoteli. Doamnele din casă se adunară în salonul de dimineaţă, împreună cu cameristele lor şi cu Hannah, doica. Micul Richard era singurul bărbat căruia i se permisese să rămână în cameră, şi el era interesat doar de dormit.

Evident toate doreau în primul rând să vadă rochia, aşa că Sarah şi Francie trecură în spatele paravanului

pictat, şi Sarah îmbrăcă rochia de ducesă a lui Mariah. Francie murmură:

— Trebuie să-i strâng dantela puţin, pentru că ducesa tocmai a născut, dar altfel este perfectă. Du-te să le-o arăţi tuturor.

Când Sarah ieşi din spatele paravanului, se auzi un oftat colectiv din partea celorlalte femei.

— Arăţi ca o prinţesă din poveste! exclamă Bree.

Sarah traversă spre oglinda înaltă care fusese adusă special pentru această ocazie, ţinându-şi răsuflarea când se văzu în ea. Mătasea grea cădea în falduri luxoase, nuanţa palidă scoţându-i în evidenţă blondul delicat al părului. Mânecile lungi şi decolteul erau modeste, păstrând gravitatea unei ceremonii de nuntă, dar mărgelele de cristal de pe corset străluceau ca nişte mici stele.

— Ai şi pantofi asortaţi, spuse Mariah. Aurii cu mărgele de cristal cusute pe ei şi cu toc, ca să nu arăţi chiar atât de mică pe lângă Rob. Îţi plac?

Sarah atinse dantela de aur care îi mărginea linia gâtului şi care dubla auriul juponului de satin, apoi se întoarse într-o parte şi făcu câţiva paşi. Semitrena foşnea în spatele ei cu un murmur de satin.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am purtat vreodată, Mariah! Eşti sigură că nu o vrei înapoi?

Sora ei râse.

— Este a ta, Sarah. Chiar dacă suntem gemene, jur că arată mai bine pe tine.

— Sarah are acea strălucire de mireasă, remarcă mama ei. Culoarea este similară cu cea pe care am purtat-o când m-am măritat cu tatăl vostru, adăugă ea şi zâmbi melancolic. Ce este cu nunţile acestea de te fac să plângi?

— Conştientizarea faptului că tot ce urmează va fi

net inferior, comentă Lady Kellington caustic, dar până şi ea avea o strălucire în ochi. Nu este un anotimp bun pentru flori. Păcat că sera de aici a fost lăsată să cadă în ruină.

— Nu am nevoie de flori exotice, spuse Sarah. Sunt narcise mici în grădină care vor arăta minunat cu ghiocei şi cu frunze verzi. M-am gândit la câte un bucheţel pentru mine, Mariah şi Bree şi poate buchete simbolice pentru dumneavoastră şi pentru mama.

— Ce muzicieni sunt disponibili? întrebă Anna. Există orgă la biserică?

— Da, şi soţia vicarului cântă foarte bine. Veţi avea nevoie de scripcari pentru masa de nuntă şi pentru sărbătoarea arendaşilor. Rândaşul principal, Jonas, este membru într-un grup local, aşa că se poate ocupa el de muzică.

— Vă mulţumesc! spuse Sarah sărutând-o din impuls pe bătrâna femeie pe obraz. Mă bucur atât de mult că sunteţi aici.

Văduva roşi, dar nu se trase înapoi.

— Eşti singura care simte asta Îi aruncă o căutătură feroce. Ai grijă să produci un moştenitor la fel de rapid ca sora ta. Dar nu mai devreme de nouă luni.

Sarah râse.

— Vă promit că nu o să se întâmple. Bree, acum este timpul să îţi încerci şi tu rochia. Şifonul alb este drăguţ, dar are nevoie de ajustări pentru nuntă. Poate un pic de dantelă aurie, să se asorteze cu rochia mea?

— Ar fi al naibii de frumos! exclamă fetiţa.

Lady Kellington se uită urât.

— Fără înjurături în biserică, sau vor urma consecinţe.

— Dumnezeu mă va trăsni? întrebă Bree cu

inocenţă.

— Dacă n-o face EL, o fac *eu!* mormăi văduva. Sarah, ai o pălărie potrivită de purtat la ceremonie?

— M-am gândit că o poate folosi pe a mea, spuse Anna ridicând o cutie de pălării de pe podeaua de lângă ea şi scoţând o pălărie elegantă de paie. Va avea nevoie de câteva ajustări, dar forma şi stilul se potrivesc.

Bree spuse ezitant:

— Sarah, m-am gândit… Am brodat o bandă pentru pălărie. Nu este gata, dar o pot termina până la nuntă. Ai vrea să o vezi?

— Mi-ar plăcea foarte mult!

Sarah ar fi spus că era frumoasă oricum ar fi arătat, dar, de fapt, nu era nevoie de exagerări. Banda era lată de şase centimetri şi mai mult de jumătate era brodată cu minunate floricele aurii şi albe ca de fildeş.

— Bree, este minunată! Mariah, mama, uitaţi-vă cât de bine lucrează Bree cu acul! Era deja talentată, dar Lady Kellington a învăţat-o cusături mai complicate.

— Perfect!

Şi Anna înţelegea nevoie de a încuraja o tânără fată care trebuia să ştie că prezenţa ei conta. Îşi înfăşură banda brodată a lui Bree în jurul pălăriei.

— Va arăta frumos. Eşti sigură că o poţi termina la timp?

— Oh, da! exclamă Bree. Chiar dacă ar trebui să stau trează toată noaptea.

— Nu vreau să fii atât de obosită încât să nu-mi poţi fi domnişoară de onoare! spuse Sarah îmbrăţişând-o pe Bree.

Lady Kellington aprobă din cap, ceea ce făcea foarte rar.

— Banda brodată va arăta foarte bine. Ai grijă să fie terminată. Ezită, apoi spuse aproape ruşinată: Cred că pălăria are nevoie de un văl scurt care să cadă în spate, peste capul şi umerii miresei. Ar putea fi băgat sub bandă.

— Ar arăta minunat dacă am avea un văl.

Văzând expresia văduvei, Sarah întrebă:

— Aveţi dumneavoastră unul?

Lady Kellington confirmă.

— L-am purtat în ziua nunţii mele. Este în aceeaşi nuanţă ca rochia şi ar da un aer uşor istoric zilei.

Sarah se abţinu să remarce ironia ca vălul contesei să fie legat de broderia strănepoatei nelegitime pe care o dispreţuise la început.

— Ar fi *perfect*. Sunt atât de norocoasă că sunteţi toate aici!

— Este plăcerea noastră, îi răspunse Mariah.

Părea uşor melancolică. Nunta ei cu Adam fusese magnifică într-un mod tăcut, şi amândoi radiaseră atâta fericire, încât biserica, St. George din Hanover Square, nici n-ar mai fi avut nevoie de lumânări pentru a-i lumina interiorul.

Sarah fusese domnişoara de onoare, deci stătuse în centrul tuturor activităţilor, şi nunta le apropiase. Dar acea ceremonie nu avusese intimitatea acestei mici căsătorii, înjghebate rapid împreună.

Era într-adevăr norocoasă.

capitolul 30

Rob nu o văzuse pe Sarah toată ziua, aşa că fu mulţumit când se întâlniră în salonul din faţă pentru scurtul drum spre casa parohială. Aveau mai multe lucruri în minte. Unul era de a o însoţi pe Bree la

primele lecţii. Fata lui era încântată să se întoarcă la şcoală, cu atât mai mult cu cât una dintre fiicele familiei Holt era apropiată de vârsta ei.

Celălalt motiv era ca Rob să cunoască familia Holt, deoarece erau membrii importanţi ai comunităţii şi aveau să o educe pe fiica lui. Şi, desigur, trebuiau să programeze nunta.

În timp ce doamna Holt evalua aptitudinile şcolare ale lui Bree, Sarah îl prezentă pe Rob vicarului. Holt era un om subţire, cu un început de chelie, puţin mai în vârstă ca Rob, cu ochi plini de umor şi cu o preocupare reală faţă de enoriaşii lui. Asta era promiţător pentru viitorul parohiei; era bine când vicarul şi cel mai mare latifundiar local puteau colabora.

Domnul Holt îi felicită pentru nunta apropiată şi fu încântat să afle că doreau să ţină ceremonia în biserică, chiar dacă o permisiune specială însemna că aceasta putea avea loc şi în altă parte. Se plimbară prin biserică împreună. Lui Rob îi plăcuseră întotdeauna simplitatea clasică şi turnul de pe vremea normanzilor. Sarah avusese dreptate, era cel mai bun loc să se căsătorească. Aleseseră data peste cinci zile, ca să fie siguri că Harvey avea să se întoarcă până atunci cu licenţa.

În vreme ce se îndepărtau, lăsând-o pe Bree la parohie pentru restul după-amiezii, Rob o întrebă pe Sarah:

— Se poartă bine bunica mea? Presupun că se va bucura să mă vadă făcând paşi spre asigurarea succesiunii, dar asta nu înseamnă că se va opri să critice tot ce îi stă în cale.

— A fost chiar utilă, răspunse Sarah. Cred că îi plac atât activitatea, cât şi recunoaşterea faptului că este experta locală în toate.

— Presupun că se plictisise, spuse el gânditor. A fost singură aici în ultimii ani, supraveghind domeniul fără ajutorul tatălui sau al fratelui meu.

În plus, bănuia că nici măcar bunica lui cârtitoare nu putea rezista farmecului lui Sarah.

— A dat ordine servitorilor să ne pregătească apartamentul stăpânilor, îl informă Sarah. Îţi doreşti asta sau preferi să stăm în alte camere, cu mai puţine amintiri?

Rob se încruntă, încetinind trăsura uşoară în timp ce se apropiau de o căruţă.

— Nu am fost în acele camere suficient de des cât să am prea multe amintiri. Îmi amintesc, într-adevăr, că sunt spaţioase şi bine aranjate, cu un dormitor pentru stăpân şi pentru stăpână, două garderobe şi o cameră de zi. Mohorât totuşi. Dar de ce nu aruncăm o privire să vedem cum ni se pare? Un lucru e sigur: nu ne putem plânge de lipsa spaţiului în casa asta.

— Am să văd dacă putem locui acolo sau dacă ne va face pe amândoi melancolici, chicoti ea. Mă întreb câţi ani o să treacă până o să ajung să mă descurc prin castelul Kellington.

— Mulţi. Cară un ghem de sfoară cu tine, să nu te pierzi prin cotloanele mai îndepărtate.

— Presupun că tu eşti minotaurul înfricoşător care se află în centrul labirintului.

— Încerc, spuse el grav.

Când ea râse, el îşi dădu seamă că puţine lucruri erau mai înduioşătoare ca o femeie care râde la glumele tale. Umorul lui era, de obicei, atât de sec, încât majoritatea oamenilor nici nu îşi dădeau seama că avea aşa ceva.

Era tentat să îşi ducă logodnica la o plimbare ca să se poată bucura mai mult de ziua de primăvară, dar

amândoi aveau multe de făcut, aşa că se îndreptă direct spre Kellington. Intrând în curtea grajdului, văzu un cal străin priponit şi un bărbat înalt îmbrăcat în negru discutând cu Jonas.

Rob opri trăsura şi legă bine frâiele. Înainte să o poată ajuta pe Sarah să coboare, omul în negru se întoarse. Era un preot romano-catolic – un om din trecutul lui.

— Ei, să fiu blestemat, şuieră Rob când văzu faţa cunoscută.

— N-am nici o îndoială că aşa va fi, spuse nou-venitul cu un puternic accent irlandez. Întinse mâna spre Rob. Tocmai am aflat că norocul a hotărât să îţi dea un şut un fund.

— Aşa este, Patrick. Rob strânse cu putere mâna preotului, bucurându-se de această reuniune, deşi bănuia cam ce probleme avea să aducă această vizită. Dar ai grijă la limbaj, te rog. Logodnica mea este aici.

Se întoarse spre trăsură şi o ajută pe Sarah să coboare.

— Îmi pare rău, domnişoară! Patrick o studie, cu o privire calculată dincolo de acest comportament prietenos. Sau preferaţi doamnă?

Ea zâmbi.

— Sarah este suficient. Şi dumneavoastră sunteţi…?

— Patrick Cassidy, spuse Rob. Tovarăşul meu de prostii când vizitam Irlanda ca băiat şi văr de-al doilea pe partea catolică a familiei mamei. Acum pare să fie părintele Patrick.

— În carne şi oase, spuse vărul cordial. Preot paroh în ţinuturile natale.

Privirea lui Sarah trecu de la Rob la Patrick şi înapoi.

— Văd asemănarea de familie. Este o plăcere să vă cunosc, părinte Patrick. Nu am cunoscut prea mulţi dintre membrii familiei lui Rob.

Dar menţionarea familiei lui Rob schimbă atmosfera de la una degajată la una mai întunecată.

— Nu ai venit doar ca să mă saluţi, comentă Rob.

— Într-adevăr. Este un loc unde putem vorbi?

Rob ezită.

— Casa este plină de musafiri.

— Putem merge în mult dispreţuita cameră de lucru, sugeră Sarah. Este un loc retras.

— Am eu grijă de calul dumneavoastră, spuse Jonas, înaintând să îi apuce frâul. Voi ocupaţi-vă de treabă.

Patrick se încruntă spre Sarah.

— Acestea nu sunt treburi de lady.

— Sarah a fost în Irlanda. Poate asculta ce ai de spus, zise Rob zâmbind discret. Prezenţa unei doamne ne-ar putea împiedica să ne omorâm.

— Bine spus, vere, răspunse Patrick pe un ton cordial, dar îngrijorat.

Ajunseră în camera de lucru, care arăta la fel de deprimant ca întotdeauna. Având în vedere cât timp petrecea Rob în această încăpere, poate ar fi trebuit să urmeze sugestia lui Sarah şi să o aranjeze. O vopsea nouă ar fi făcut minuni.

De îndată ce rămaseră singuri, Rob întrebă direct:

— Ce vrei, Patrick?

— Nu îmi pot vizita rudele fără să am un motiv ascuns? întrebă Patrick cu o expresie de inocenţă.

— Cred că ai sărit pe un pachebot din Dublin de îndată ce ai aflat că am moştenit o avere, spuse Rob sec. Şi ai bănuit că voi fi aici. Ceea ce sugerează o nevoie urgentă.

Ochii albaştri ai vărului său se îngustară.

— Dacă vrei să fiu direct, băiete, aşa o să fac. Oamenii de pe domeniul tău de la Kilvarra mor de foame şi neglijare. Tatăl şi fratele tău nu au făcut decât să stoarcă şi ultimul afurisit de bănuţ de la arendaşi. Mă rog lui Dumnezeu să îţi petreci timp la Kilvarra să ai grijă de oameni şi să fii dispus să faci îmbunătăţiri. Gura i se strâmbă. Este suficient de direct?

— Impresionant de concis, mai ales pentru cineva care este un maestru povestitor.

Rob nu ar fi prevăzut niciodată că vărul lui avea să devină preot, dar se spunea că băieţii neastâmpăraţi erau adesea cei care primeau chemarea.

— Presupun că ai câteva sugestii pentru îmbunătăţiri.

— Ai dreptate. În primul rând, dă-l afară pe intendent, domnul Paley. Este o brută şi un bătăuş – şi probabil hoţ. Patrick scoase dintr-un buzunar lateral o hârtie acoperită cu scris mărunt şi o aruncă pe masă. Am notat câteva cazuri de comportament urât de care ştiu eu. Sunt mult mai multe.

Rob privi lista, încruntându-se la aceste noi dovezi a ce se întâmpla când oamenii răi primeau putere şi li se permitea să acţioneze după bunul-plac. Îi întinse hârtia lui Sarah, care se încruntă şi ea citind despre incidente.

— Dacă îmi spui adevărul despre Paley, şi presupun că o faci, va dispărea în cel mult două săptămâni, spuse Rob. Există cineva pe domeniu în care ai încredere şi care ar putea face treaba asta la nivel competent?

— Nu este nimeni în acest moment, dar l-aş sugera pe fratele meu Seamus. E cu zece ani mai în vârstă ca noi, deci nu l-ai văzut prea des, dar lucrează ca

intendent lângă Dundalk şi sunt şanse mari să accepte să se întoarcă acasă, acum că ai noştri au îmbătrânit.

Nepotism, dar probabil productiv.

— Seamus pare o alegere bună, dar, înainte să fie anunţat, vreau să te avertizez că moştenirea mea este un dezastru, şi bănuiesc că toate proprietăţile înstrăinabile sunt ipotecate cât de mult posibil. Probabil şi Kilvarra. Deşi pot scăpa de Paley, s-ar putea să pierd posesia asupra domeniului. O să aflu în decursul săptămânii cât de rău stau lucrurile.

Patrick, care arătase optimist, oftă din greu.

— Trebuia să fi ştiut că suna prea bine ca să fie adevărat. Ai fi un proprietar mai bun ca tatăl tău, dar îmi spui că s-ar putea să nu ai ocazia?

— Mă tem că nu. În plus, unele probleme vor fi mult mai greu de rezolvat decât concedierea unui intendent prost.

— Este blestemul Irlandei că pământul nostru bun poate susţine o întreagă familie doar cu o tarla de cartofi şi o vacă de lapte, spuse Patrick sumbru. Dar asta este o problemă de amploare, pentru o altă zi.

— Prea mulţi oameni pentru pământul disponibil, spuse Sarah gânditoare. Şi emigrarea? Unii dintre arendaşi nu ar fi dispuşi să plece în colonii, în speranţa unei vieţi mai bune?

Patrick arăta neîncrezător. Părea să fie unul dintre bărbaţii care nu o luau în serios de la început.

— Au mai fost oameni din Kilvarra care au plecat de acolo şi au prosperat, dar este nevoie de bani pentru asta.

— Cât de mulţi? întrebă Sarah curioasă.

Patrick se gândi la răspuns.

— Cam o sută de lire de familie. Le-ar ajunge pentru drum şi le-ar rămâne suficienţi să se poată

stabili în ţara nouă. Mai puţin pentru cei singuri, desigur. Sunt unii care ar pleca, dar sunt prea mulţi bani de strâns pentru majoritatea.

Sarah îşi ţuguie buzele.

— Părinte Patrick, v-ar deranja să ieşiţi puţin afară cât timp discut ceva cu Lord Kellington?

Patrick nu era probabil obişnuit ca o blondină aşa micuţă să îl invite să iasă din încăpere şi nu ştia dacă era de bine sau de rău că ea dorea să discute cu Rob. Dar se ridică politicos şi se îndreptă spre uşă.

— Cum doriţi, domnişoară Sarah. Nu merg prea departe.

Când uşa se închise şi rămaseră singuri, Sarah spuse:

— Proprietatea din Irlanda este specială pentru tine, nu-i aşa?

El confirmă.

— Da, pentru că este casa mamei. Era mereu atât de fericită să meargă acolo în vizită. Eu, Patrick şi alţi băieţi de-ai locului fugeam pe acolo ca nişte draci împieliţaţi. Am petrecut suficient timp acolo încât să ajung să urăsc felul în care englezii îi tratează pe irlandezi. Gura i se strâmbă. Problema este că nu ştiu cât de multe pot să fac pentru a-i ajuta pe oamenii din Kilvarra. Dacă trebuie să vând sau să renunţ la proprietăţile înstrăinabile din Anglia, ştiu că arendaşii vor fi în regulă sub noii proprietari. Mai bine oricum decât atunci când tata sau fratele meu erau proprietari. Dar, dacă pierd Kilvarra, există riscul ca noii proprietari să nu fie mai buni ca tatăl meu, ba chiar posibil mai răi.

— Aşa bănuiam şi eu, spuse ea inspirând adânc. Rob, foloseşte zestrea mea să îi ajuţi pe oameni să emigreze în locuri unde au o şansă să îşi facă vieţi mai

bune. Banii recuperaţi de la Buckley sunt necesari aici, ca să îi ajute pe arendaşii de la Kellington şi pentru întreţinerea domeniului, până ne punem pe picioare. Cele două mii de lire ale mele nu sunt suficiente să salvăm Kellington, dar pot face o diferenţă uriaşă pentru oamenii din Kilvarra.

El se holbă la ea, uimit de generozitatea ei faţă de oamenii pe care nici măcar nu-i cunoştea.

— Aşa este. Dar de ce te gândeşti să faci asta?

— Deoarece Kilvarra este specială pentru tine, spuse ea grav. Ai să te simţi mult mai fericit dacă poţi să faci numaidecât ceva pentru ei.

— Îmi poţi citi în minte lucruri pe care nici nu le-am gândit încă, spuse el îndurerat. Este un gând bun. Am să încep cu o mie de lire ca bani de emigrare. Dacă sunt destui oameni care acceptă, ne putem gândi la încă o mie. Ridică vocea. Poţi să intri acum, Patrick. Asta dacă ţi-a scăpat vreun detaliu.

Uşa se deschise, şi vărul lui intră cu un rânjet larg pe faţa lui chipeşă.

— Ce lady deosebită ţi-ai găsit de soţie, Robert!

Sarah clipi.

— Ştiai că o să asculte la uşă?

— Pentru ceva atât de important, desigur, replică Rob şi zâmbi către Sarah. Şi eu aş face la fel, ştii, dacă aş crede că este nevoie. Să nu fii un gentleman desăvârşit are anumite avantaje.

— Îmi place asta la tine, spuse Sarah ridicându-se. Acum, că v-aţi rezolvat afacerile, presupun că aţi vrea să vă amintiţi trecutul la câteva halbe de bere bună de ţară.

— Cu siguranţă poţi citi minţile, zise Rob. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai putea pune să ni se aducă un urcior de bere bună aici.

Ea încuviinţă din cap şi se întoarse spre vărul lui.

— Ne căsătorim peste cinci zile. Sper că rămâi la nuntă, părinte Patrick?

El ezită.

— Aş fi încântat, dar nu ar fi puţin ciudat să fie un preot catolic prezent? Ba, mai mult, şi rudă de sânge cu lordul?

— Mă gândesc că ar trebui să începem aşa cum vrem să continuăm. Ca văr al lui Rob, eşti bine-venit în casa noastră.

Înclină din cap şi se retrase.

Cu o privire admirativă, Patrick o privi plecând.

— Uite, o fătucă de-asta ar putea să facă un preot să uite de sfintele jurăminte.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Rob cu răceală.

— Nu poţi opri un om să se gândească, chiar dacă este preot, răspunse Patrick, cu ochii sclipind înainte ca expresia să îi redevină serioasă. Ai ales bine, Rob. Mai ales fiindcă pare că o să ai nevoie de o femeie bună lângă tine.

— Sunt norocos. Rob îşi dădu seama că strălucea ca un prost, aşa că se opri şi reveni la afaceri: Rămâi la nuntă, Patrick. Ziua următoare te poţi întoarce în Irlanda cu asociatul meu, domnul Harvey. Va avea autoritate să acţioneze în numele meu, şi este cât de viclean posibil, aşa că nu încerca să îl păcăleşti. Dacă situaţia de acolo confirmă spusele tale, va scăpa de Paley şi va începe să discute cu oamenii despre emigrare. Poţi să ai încredere în el cum ai în mine.

Vărul lui îl studie gânditor.

— Nu ştiu cu ce te-ai ocupat în ultimii doisprezece ani, dar suni foarte mult ca un lord.

Rob se înfioră.

— Asta este bine sau rău?

— Depinde de tine, spuse Patrick. Dar eşti un băiat decent, şi cred că vei fi un lord decent.

Rob spera ca vărul lui să aibă dreptate. Ultimul lucru pe care îl dorea era să fie un lord aşa cum fuseseră tatăl şi fratele lui.

capitolul 31

După ce Sarah dădu instrucţiuni despre ce anume să fie trimis în camera de lucru şi ordonă ca un alt dormitor pentru oaspeţi să fie pregătit, se duse să o caute pe sora ei. Găsind-o în bibliotecă, îi spuse:

— Sunt pe punctul să cercetez apartamentul stăpânilor, să văd dacă se poate locui în el. Şi, dacă arată îngrozitor, să văd dacă se poate face ceva. Ai vrea să mă însoţeşti?

— Mi-ar face plăcere, spuse Mariah punând corespondenţa deoparte. Am fost adesea nevoită să îmbunătăţesc aspectul camerelor cât am călătorit cu tata. Casele lui Adam sunt atât de bine conduse, că nu trebuie niciodată să fac nimic de genul acesta, şi îmi este cam dor.

Sarah râse conducând-o pe sora ei în sus pe scări.

— Fii liberă să faci sugestii. Şi îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat-o pe menajera de la Ralston ca să îl însoţească pe intendentul temporar pe care Adam i-l împrumută lui Rob. Sper să sosească azi.

— Având în vedere că domnul Crowell şi Sally Hunt sunt împreună, era logic să îi invit pe amândoi. Sper ca finanţele voastre să permită să îi angajaţi pe amândoi. Sunt foarte buni la ceea ce fac şi merită poziţii de top.

— Avem, cu siguranţă, nevoie de oameni ca ei.

Ajunseră în apartamentul stăpânilor, care ocupa întregul capăt de est al etajului. Când deschise uşa,

Sarah remarcă:

— Rob spunea că îşi aminteşte camerele acestea ca fiind spaţioase, dar întunecate.

— Are dreptate în privinţa lipsei luminii, spuse Mariah păşind în camera de zi. Începem prin deschiderea acestor draperii. Camera ar trebui să aibă vedere spre mare.

Avea într-adevăr dreptate, observă Sarah când se opri din tuşit de la praful stârnit de deschiderea draperiilor grele. Acestea erau făcute din straturi de catifea de un verde-gri posomorât. Era greu să îţi închipui că cineva alesese această nuanţă intenţionat.

Studie camera de zi.

— A fost decorată scump în timpul nebuniei egiptene. Mi s-a părut tot timpul straniu să stau pe canapele cu picioare de crocodil.

— Există o teamă constantă că vei fi muşcată, spuse Mariah frecând gânditoare capul de sfinx al unui braţ de scaun. Ce de mobilă urâtă şi scumpă!

— Nu m-ar deranja atât că este urâtă dacă ar fi confortabilă, răspunse Sarah bătând excrescenţa ţepoasă de pe spatele unui scaun. Sper ca acest castel să fie ca majoritatea caselor mari în care mobila veche nu e niciodată aruncată, ci doar mutată în pod. După ce terminăm de investigat aici, ne putem uita şi acolo. Să pornim spre dormitorul principal!

Mariah deschise o uşă din partea îndepărtată a sufrageriei.

— Crocodilii au invadat şi aici. Victoria lui Lord Nelson în Bătălia de pe Nil are cam multe motive să-şi ceară scuze.

— Şi culorile sunt îngrozitoare. Crezi că draperiile acestea sunt menite să arate ca mocirlosul râu Nil? Oricare ar fi motivul, sunt deprimante. Deschise o uşă.

Mă întreb dacă aceasta dă spre camera stăpânei. Nu, este garderoba contelui. E plină cu nişte haine foarte scumpe, care trebuie să-i fi aparţinut tatălui lui Rob, deoarece fratele lui nu a venit niciodată aici după ce a primit moştenirea.

Mariah i se alătură.

— Cred că valetul tatălui său a moştenit cea mai mare parte a garderobei contelui de la Londra. Este trist să vezi haine aşteptând un bărbat care nu se va mai întoarce.

— E un mod poetic de a privi lucrurile, spuse Sarah. Văd multe lucruri care trebuiesc împachetate dacă Rob o să locuiască în aceste camere. Nu cred că i-ar plăcea nimic ce i-ar aminti de tatăl său. Să vedem unde duce această uşă. O deschise şi rămase fără suflare. O baie! Este la fel de splendidă ca acelea din Casa Ashton. Mă bucur că bătrânul conte şi-a îndreptat extravaganţa şi în această direcţie.

— Vana este suficient de mare pentru două persoane, spuse Mariah deschizând o altă uşă. Şi văd că au fost destul de înţelepţi să instaleze şi o toaletă. Convenabil!

— Alt exemplu al banilor irosiţi de bătrânul conte. Sarah continuă prin uşa opusă spre garderoba contesei. Se duse la geam şi trase draperiile. Mobila pare să fi fost aleasă de prima soţie a contelui în timpul nebuniei gotice. Întunecată, dar măcar nu sunt picioare de crocodil.

Mariah atinse florile uscate dintr-o vază prăfuită.

— Crezi că această cameră a fost încuiată şi a rămas neatinsă de la moartea mamei lui Rob?

— Foarte posibil. Este, în orice caz, mai plăcută decât camera contelui. O curăţenie serioasă, draperii mai uşoare şi un nou baldachin vor face o diferenţă

uriaşă. Sarah şi-l imaginã pe Rob intrând în fugă să o vadă pe mama lui când era băiat, aducând poate flori sau alte comori. Camera era întunecată, dar dragostea o putea încălzi. Este posibil ca mama lui Rob să fi fost singura persoană pe care a iubit-o tatăl lui. După moartea ei, a încetat să se mai preocupe de ceva, iar asta a făcut din el un conte şi un moşier groaznic.

— E mult mai sănătos să cunoşti mai multe tipuri de dragoste. Mariah traversă camera spre unul dintre geamuri. Camera asta are vederea spre grădină, nu spre mare. O să fie mai călduroasă în zilele vântoase de iarnă.

Sarah observă patul cu baldachin şi avu o imagine rapidă, ameţitoare, despre cum ar fi să îl împartă cu Rob. Suprimându-şi aceste gânduri, zise:

— Să vedem ce putem găsi în pod. Nu aş fi surprinsă să dăm peste un set similar de mobilă pentru camera stăpânului.

Exista unul, într-adevăr, dar găsiră ceva şi mai bun în podul din spate: două seturi de mobile Sheraton uşoare şi elegante pentru dormitor. Sarah trase acoperitoarele de olandă de pe o masă şi îşi plimbă degetele peste incrustaţiile din lemnul de satin.

— Această mobilă este frumoasă! Trebuie să fie cea înlocuită atunci când prima soţie a contelui a început să se dea în vânt după stilul gotic. Mă întreb dacă sunt şi draperii.

Mariah se strecură în spatele unui dulap din colţ.

— Sunt două cufere mari care par promiţătoare. Adu un felinar, să ne putem uita.

Până când Sarah ajunse la sora ei, Mariah deschisese deja primul cufăr. Mirosul de lavandă ieşi din pacheţelele cu ierburi uscate. Ridică felinarul tocmai când sora ei lua prima bucată de material. Un

motiv floral în nuanţe de trandafiriu şi de roşu de Burgundia pe un fundal de brocart ca de fildeş.

— Ce frumos! Trebuie să fie draperiile pentru camera contesei. Să vedem ce este şi în celălalt cufăr.

Mariah ridică iute capacul, scoţând la iveală un brocart similar, dar cu modelul în nuanţe de albastru.

— Trebuie să fie pentru camera contelui. Ai dat de aur aici!

Sarah rânji.

— Merită faptul că arătăm amândouă ca nişte crescătoare de porci. Camera stăpânilor va arăta diferit şi mult mai bine.

Mariah aprobă.

— Acum trebuie să punem toate cameristele şi toţi lacheii la lucru, să schimbe mobilele înainte de noaptea nunţii tale!

Sarah se înroşi, bucuroasă că lumina slabă îi ascundea reacţia. În ciuda tuturor pregătirilor pentru nuntă, ideea că avea să se căsătorească în câteva zile era oarecum ireală. Amintindu-şi că femeile se căsătoriseră din cele mai vechi timpuri, închise cufărul.

Totul la vremea lui.

Sarah şi Mariah erau pe punctul să se întoarcă în dormitoarele lor şi să se schimbe în haine curate, când trecură pe lângă scările care duceau la parter.

— Locul acesta este ca un han pentru trăsuri din Londra, spuse Sarah privind peste balustradă în salonul din faţă. Atâtea veniri şi plecări! Unele sunt din cauza moştenirii lui Rob, altele au legătură cu nunta. Dar multe sunt permanente, mă tem.

Mariah aprobă.

— O casă mare este tot timpul un stup de activitate. Când eram doar Mariah Clarke, era uşor să

am o viaţă privată, dar este diferit pentru o ducesă. Am învăţat de la Adam cum să trag graniţe şi să mă protejez.

— Presupun că şi eu trebuie să învăţ cum să fac asta, spuse Sarah fără entuziasm. Să rămân o mătuşă fată bătrână ar fi fost mai uşor decât să devin contesă.

— Căsătoria nu are de-a face cu transformarea într-o mare lady. Înseamnă să fii cu persoana iubită, spuse Mariah încet.

Privirea cercetătoare a surorii ei o făcu pe Sarah să vrea să schimbe subiectul. Îi explicase deja că relaţia dintre ea şi Rob era diferită de cea dintre Mariah şi Adam. Nu era un subiect la care să vrea să revină.

Dădu să se îndrepte spre camera ei, când inelul de la uşă se auzi din nou. Ce mai era de data aceasta? Ea şi Mariah se opriră să vadă. Un lacheu traversă holul şi deschise uşa, dând la iveală un cuplu aflat pe treptele din faţă.

— Sunt domnul Crowell şi Sally Hunt de la Ralston Abbey! spuse Mariah entuziasmată. Şi nu puteau veni într-un moment mai bun.

Fugi pe trepte să-i întâmpine pe angajaţii temporar. Sarah o urmă, recunoscătoare pentru ajutorul suplimentar. Orice menajeră sau intendent pregătit în gospodăria Ashton era, cu siguranţă, o persoană foarte capabilă.

Sarah o cunoştea pe Sally Hunt de la Ralston Abbey. Era o tânără de treizeci de ani, bine făcută. În mod interesant, căpătase un aer subtil de autoritate. Arăta acum ca o menajeră, o femeie cu o mare responsabilitate într-o gospodărie, nu ca o simplă cameristă.

Dacă Sally îşi schimbase comportamentul, şi Sarah putea să o facă. Adresându-se în calitate de doamnă a

casei, îi spuse zâmbind:

— Domnişoară Hunt, bine aţi venit. Sunt foarte bucuroasă că aţi sosit. Privirea ei se îndreptă spre intendent. Domnule Crowell. Nu ne-am cunoscut, dar aveţi recomandări foarte bune.

El se înclină.

— Aştept cu nerăbdare ocazia de a lucra la Kellington.

Asemenea lui Sally Hunt, se purta ca o persoană inteligentă, ambiţioasă, care aprecia oportunitatea de a atinge o poziţie înaltă la o vârstă relativ tânără. Ambii puteau munci din greu pentru a dovedi că sunt capabili.

— Mariah, te poţi ocupa tu de domnişoara Hunt? Du-o în camera ei şi prezint-o membrilor importanţi ai gospodăriei. Zâmbi răutăcios. Şi pune-o să lucreze la proiectul despre care am discutat. Eu îl duc pe domnul Crowell să îl cunoască pe Lord Kellington.

Noii angajaţi schimbară o privire. Da, erau un cuplu. Dacă poziţiile se dovedeau bune, cu siguranţă aveau să fie căsătoriţi într-un an.

Acum, să-i pună la treabă!

capitolul 32

„Astăzi este ziua nunţii mele.” Degetele lui Sarah tremurau atât de tare, că nu reuşea să îşi vâre tortiţa cerceilor în ureche.

— Mă ocup eu de cercei, doamna mea, spuse Francie cu o voce liniştitoare.

— Nu sunt „doamna ta” deocamdată, remarcă Sarah şi întinse cercurile de aur servitoarei.

— Nu îmi strică să exersez, ca să fiu pregătită pentru momentul când deveniţi contesă.

Francie puse cu abilitate cerceii în urechile lui Sarah. Mici spirale aurii atârnau de cercurile principale, reflectând lumina de fiecare dată când capul lui Sarah se mişca. Auriul îi accentua juponul şi dantela de aceeaşi culoare. Faţa ei arăta ca o mască mortuară din ceară, dar măcar strălucea.

— Surioara mea Sarah, arăţi atât de uimitor, că Rob va pica pe spate când te va vedea păşind spre altar.

Mariah, minunată într-o rochie de culoarea unei piersici palide, intră în dormitor. Încerca să arate modest, ca să nu abată atenţia de la mireasa, dar Mariah nu avea cum să nu arate frumoasă. Pe Sarah nu o deranja.

— De vină este rochia ta de ducesă.

O îmbrăţişă pe sora ei, apoi pe Bree, care le urma. Fiica lui Rob părea entuziasmată, dar sfioasă în rochia ei albă cu tiv de dantelă aurie. Era greu să îţi aminteşti haimanaua zdrenţăroasă care fusese adusă la castel.

— Arătaţi amândouă superb! exclamă Sarah. Eşti pregătită să te opui oricăror încercări de a mă răpi? Lady Kellington mi-a spus că aceasta era menirea iniţială a domnişoarelor de onoare. Să protejeze mireasa de a fi furată.

— Mă lupt pentru tine! spuse Bree, redevenind puţin haimanaua aprigă ce fusese.

— Şi eu o să dau o mână de ajutor, se oferi Francie, cu ochii strălucind.

— Hai să trecem peste partea asta, având în vedere că ai fost răpită acum nu multă vreme, spuse Mariah cu un fior în glas. Eşti pregătită? Este timpul să plecăm spre biserică.

— Sunt complet panicată. Sarah apucă parfumul de zi trimis de prietena ei Lady Kiri, care era sora lui

Adam şi o parfumieră excepţională. Altfel sunt bine.

— Este normal să ai emoţii.

Asemenea lui Francie, Mariah îşi folosea vocea liniştitoare menită să împiedice izbucnirea mireselor emoţionate într-o criză de isterie.

— Nu ţin minte ca tu să fi fost aşa emoţionată, spuse Sarah păşind în pantofii de mătase.

Pantofii aurii cu mărgele de cristal arătau ca încălţămintea unei zâne, şi îi plăceau cei şase centimetri căpătaţi în înălţime.

— Mă măritam cu Adam, bineînţeles că nu aveam emoţii, spuse Mariah cu sprâncenele ridicate. Ai dubii în privinţa căsătoriei cu Rob? Nu este prea târziu să te răzgândeşti.

Sarah se forţă să se gândească serios la întrebarea lui Mariah. Da, era panicată, dar Rob era cel mai interesant bărbat pe care îl cunoscuse vreodată – şi cel mai atrăgător. Împreună, cu voia lui Dumnezeu, puteau reconstrui Kellington şi puteau avea copii sănătoşi şi chipeşi. Spera ca orice odraslă să aibă înălţimea lui Rob, nu a ei.

— Rob are potenţialul unui soţ excelent. Sunt doar… emoţionată. Aşa cum ai spus, este normal.

— Uite-ţi pălăria, Sarah, zise Bree deschizând cutia pe care o adusese şi ridicând cu reverenţă pălăria modificată.

— Oh, Bree, broderia ta este excelentă! Sarah urmări cu vârful degetului florile cusute fin. A trebuit să lucrezi până târziu în fiecare noapte ca să o termini?

Bree încuviinţă din cap, dar ochii îi străluceau. Sarah avu o scurtă imagine mentală a unei zile în care fata avea să poarte aceeaşi pălărie, la propria nuntă.

Se întoarse spre oglindă şi îşi puse pălăria pe părul blond strălucitor. Banda brodată prindea dantela

cremoasă a vălului lui Lady Kellington, care cădea peste pălărie şi apoi peste umerii lui Sarah. Acum arăta ca o mireasă, nu ca o ducesă.

Francie aranjă poziţia pălăriei.

— În final, puţină culoare. Scoase un picior de iepure cu care adăugă un pic de roz în obrajii lui Sarah. Şi acest unguent de buze.

Şi el era tot roz.

Cosmeticele aplicate de Francie o făceau pe Sarah să arate naturală şi sănătoasă, total diferită de moartea ambulantă cu care semănase până atunci. Sarah spuse cu voce nesigură:

— Mai bine de atât nu am cum să arăt, aşa că este timpul să mă mărit.

Bree conduse procesiunea în josul scărilor şi pe uşa din faţă, spre trăsura împodobită cu flori ce le aştepta. Părinţii, unchiul lui Sarah şi contesa văduvă plecaseră mai devreme cu altă trăsură. Majoritatea servitorilor erau deja la biserică. Doi sau trei rămăseseră în urmă, pentru a nu lăsa casa complet goală.

Hector însuşi ajută cele patru femei să urce în trăsură, cu un zâmbet subtil, dar autentic pe faţă. După ce se aşezară şi porniră la drum, Sarah zise:

— Când ajungem, aminteşte-mi care este Rob. Am fost amândoi atât de ocupaţi, că nici nu l-am văzut zilele astea.

Mariah o bătu pe mână.

— De asta eşti atât de emoţionată. Te-ai fi simţit mai bine dacă petreceaţi timp împreună. Dar ai folosit aceste zile atât de bine. Apartamentul stăpânilor arată splendid, şi până şi plicticoasa cameră de lucru a fost mult îmbunătăţită.

Totul era adevărat. Noua menajeră era o perlă, şi

oamenii de la Kellington erau entuziasmaţi şi optimişti în privinţa viitorului lor. Nu fusese deloc dificil să angajeze ajutor suplimentar din sat pentru curăţenie şi reamenajare. Castelul începea să arate ca un cămin.

Ajunseră numaidecât la biserică. Sarah se simţea amorţită când coborî din trăsură. Francie ducea florile într-un coş, aşa că scoase bucheţelul lui Sarah.

— Poftiţi, doamna mea. Narcisele acestea luminoase sunt la fel de drăguţe ca lumina soarelui.

În vreme ce Francie le dădea bucheţelele lui Mariah şi lui Bree, Mariah spuse:

— Nu ţine florile atât de sus, Sarah! Ţine-le la nivelul taliei! Acum să înaintăm, soră favorită!

— Sunt singura ta soră, sublinie Sarah coborând bucheţelul spre talie.

— Deci nu ai nici un motiv să te îndoieşti că tu eşti favorita!

Lacheul deschise uşa bisericii pentru grupul miresei, şi o răsunătoare muzică de orgă se auzi dinăuntru. Unchiul Peter le aştepta în vestibul. O privi pe Sarah radiind când aceasta intră.

— Eşti cea mai frumoasă privelişte! Îşi întinse braţul. Cu voce scăzută, adăugă: Sunt atât de bucuros că te-am avut ca fiică, chiar dacă tu n-ai fost.

Cuvintele lui aproape că o făcură să izbucnească în plâns. Apucându-l de braţ, Sarah îi răspunse:

— Eşti singurul tată de care am avut nevoie.

La aceste cuvinte, şi el păru înlăcrimat. În timp ce discutau, Francie le alinie pe Bree şi pe Mariah, apoi deschise uşor uşa spre sanctuar.

— Totul este în regulă, şopti ea. Domnişoară Bree, tu ieşi prima. Ţine minte să mergi încet, ca toţi să poată să admire cât de drăguţ arăţi.

Cu o expresie hotărâtă, Bree prinse strâns

bucheţelul de flori la nivelul taliei, în timp ce Francie îi făcu semn organistului să înceapă muzica de procesiune. Doamna Holt se lansă într-o trecere expertă, care deveni apoi un marş solemn.

Francie deschise uşa de tot, şi Bree păşi pe culoar. Capul îi era înălţat şi părea emoţionată, dar fericită.

Apoi Mariah, arătând liniştită şi minunată – şi probabil derutându-i pe toţi cei care nu ştiau că Sarah are o soră geamănă.

— E rândul tău, drăguţă, murmură unchiul Peter. Este un bărbat bun. Ai ales bine.

Îl alesese Sarah într-adevăr pe Rob? Sau era doar o căsătorie de convenienţă şi proximitate? Amintindu-şi neîncetat să ţină bucheţelul jos, păşi spre sanctuar, bucuroasă că îl avea pe unchiul ei lângă ea, să o liniştească. Biserica era plină până la refuz, şi se auzi o exclamaţie de admiraţie când ea apăru. Rochia de ducesă a lui Mariah îşi făcea treaba.

Privirea lui Sarah îl fixă pe Rob, care stătea în faţa altarului, cu Adam lângă el. Respiraţia ei era rapidă şi superficială, în timp ce unchiul ei o escorta în josul culoarului. Apoi făcu un pas în spate şi se aşeză lângă părinţii lui Sarah.

Rob era un bărbat înalt, cu umerii laţi. Dar, pe măsură ce Sarah se apropia, i se părea rece, atât de rece. Trăsăturile lui chipeşe erau neclintite ca marmura, şi ochii lui luminoşi erau ca de gheaţă. Era posibil să regrete căsătoria?

Chiar dacă o regreta, era prea onorabil pentru a se face nevăzut. Dacă cineva avea să oprească această ceremonie, avea să fie ea.

— *Dragii mei*, intonă vicarul începutul slujbei cunoscute, cu o voce bogată, adâncă. *Ne-am adunat cu toţii aici*...

Dacă Sarah nu se mărita cu el, cum avea să arate viaţa ei? Să locuiască cu părinţii ei în nordul îndepărtat şi friguros? Să devină o mătuşă fată bătrână în casa surorii ei? Să locuiască la Babcock Hall ca o verişoară fată bătrână?

În vreme ce gândurile haotice i se îmbulzeau în minte, vicarul continua slujba. Era vag conştientă că Rob îşi exprimase dorinţa de a se însura cu ea printr-un hotărât şi clar „Da”.

Apoi domnul Holt se întoarse spre Sarah. Cuvintele plutiră pe lângă ea până când el spuse: „... părăsindu-i pe toţi ceilalţi, credincioasă numai lui, cât timp veţi trăi? Cât timp veţi trăi amândoi!” Sarah inspiră adânc. Vorbele sunară la fel de decisiv şi de letal ca o lamă de ghilotină în cădere. Privirea i se ridică spre faţa lui Rob. Expresia lui era intensă, imposibil de descifrat.

Era pregătită să o ia la fugă, când el îi prinse mâna dreaptă, o ridică la buze şi îi dădu cel mai uşor sărut, pe spatele degetelor înmănuşate. Privirea lui o susţinu pe a ei, şi dintr-odată ea îşi dădu seama că şi el avea emoţii. Ştia oare cât de aproape fusese să îl părăsească în faţa altarului? Probabil. Afurisitul era mult prea perspicace.

Mintea îi fu inundată de amintiri. Atâtea amintiri în atât de puţine săptămâni. O salvase şi o protejase, o încălzise noaptea şi râseseră împreună în timpul zilei. Cu noul lui titlu, acum avea *el* nevoie de ajutorul ei. Poate nu se iubeau aşa cum o făceau Mariah şi Adam, dar împreună erau mai puternici decât ar fi fost despărţiţi. Cu siguranţă era de-ajuns.

Liniştea ei durase atât de mult, că oamenii începuseră să se agite pe scaune. Ea îl strânse pe Rob de mână şi îi aruncă un zâmbet emoţionat.

— Da.

El îi zâmbi înapoi, cu o căldură care începu să îi dezgheţe răceala din oase. Restul ceremoniei se scurse ca prin vis. Redeveni conştientă când Rob îi strecură un inel simplu de aur în jurul degetului al treilea de la mâna stângă.

Când auzi: „Ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă!”, tresări din nou. Totul suna atât de serios, de permanent.

Pentru că era. Divorţul era practic imposibil, aşa că jurămintele depuse astăzi aveau să îi unească pentru tot restul vieţilor lor.

Prea târziu să îşi mai facă griji acum. Vicarul îi declară soţ şi soţie, şi orga umplu bisericuţa cu o revărsare de muzică veselă. Ţinând-o strâns pe Sarah de mână, Rob se întoarse şi o conduse spre portal în timp ce muzicii de orgă i se alăturase şi jubilarea clopotelor bisericii, a căror forţă umplu întregul Kellington.

Ajunşi afară, el îi spuse apologetic:

— Mă bucur că s-a terminat!

Zâmbetul lui era plin de uşurare.

— Şi eu.

În câteva momente, fură înconjuraţi de oameni care îi felicitau în timp ce întreaga comunitate sărbătorea. Căsătoria lor era o garanţie pentru viitor.

Îmbrăţişarea mamei ei veni însoţită de lacrimi de fericire, în timp ce tatăl ei strălucea de mândrie. Jonas îi scutură mâna lui Rob, oferindu-i aprobarea unui bărbat căsătorit de multă vreme, şi părintele Patrick îi îmbrăţişă exuberant pe amândoi, şoptind binecuvântări catolice. Domnul Crowell şi domnişoara Hunt stăteau unul lângă celălalt, ţinându-se discret de mână. Erau şi feţe pe care le recunoştea de când călărise pe domeniu cu Rob, deşi nu îşi amintea

numele.

Şi… Lord Kirkland? Unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Rob şi partener în misiuni secrete. Părea obosit de la călătorie, de parcă tocmai ar fi sosit, dar se înclină graţios când privirea ei îl surprinse.

Acum, că era oficial soţie – şi contesă de Kellington! –, nu mai exista cale de întoarcere. Aşa că nu-i rămânea decât să se bucure de sărbătoare!

capitolul 33

Rob simţi o mare uşurare când slujba se termină şi Sarah deveni oficial soţia lui. Ea arătase copleşitor de frumoasă când intrase în biserică într-o vâltoare de ivoriu şi auriu, ca un înger coborât pe pământ. Dar, cu cât se apropia mai tare, cu atât mai îngrozită arăta. Cu siguranţă nu îi dăduse nici un motiv să îi fie frică de el.

Existase şi un moment cu adevărat îngrozitor în timpul ceremoniei, când Rob fusese convins că ea avea să se întoarcă şi să o ia la fugă pe culoar, cu florile zburând în jurul ei. Apoi îşi dăduse seama cât de normale erau emoţiile ei. Când o ceruse pe Bryony în căsătorie, la optsprezece ani, nu avea o înţelegere realistă a enormului angajament, care îţi schimbă complet viaţa, pe care îl făcea. Nici Bryony nu înţelegea. Tot ce ştiau erau că doreau să fie împreună.

De data aceasta înţelegea mult mai bine cât de profund îţi putea schimba existenţa o căsătorie. Dar, spre deosebire de Sarah, nu era îngrozit. Trezit de profunzimea jurămintelor pe care le făcea, da, dar nu avusese dubii. El şi Sarah aveau să se potrivească bine.

În timp ce salutau oamenii în portalul bisericii, ea părea să îşi fi revenit complet. După ce ultima

persoană termină cu urările de bine, îşi înfăşură braţul în jurul taliei lui Sarah şi o trase aproape de el.

— Chiar şi cu cei câţiva centimetri în plus de la pantofi, tot eşti o micuţă, îi spuse el cu afecţiune.

Ea îl privi râzând, lujeri aurii de păr revărsându-i-se de sub pălăria festivă.

— Poate problema o fi că eşti tu prea înalt.

Arăta atât de ademenitor, că nu putu rezista să nu se aplece să îi fure un sărut. Ea răspunse cu entuziasm, ceea ce provocă un cor de chiote din partea spectatorilor. Nimic nu aducea oamenii într-o dispoziţie mai bună ca o nuntă.

Ea ieşi din acest sărut roşie în obraji şi râzând.

— A venit timpul să ne întoarcem la castel. Nu am putut să înghit nimic în afară de ceai de dimineaţă, şi acum sunt lihnită de foame.

— Bănuiesc că banchetul de nuntă pe care l-au organizat soţii Ashton are destulă mâncare cât să ajungă întregului comitat. Hai să aflăm adevărul!

Ea îi luă braţul, şi urcară în trăsura deschisă, decorată îmbelşugat, ce aştepta să îi ducă înapoi la castel. Aranjat dinainte, în trăsură se afla un sac destul de mare de monede. Rob se ridică şi strigă:

— Vă mulţumesc că v-aţi alăturat sărbătorii noastre!

Apoi aruncă mai mulţi pumni de monede strălucitoare care căzură în mâinile întinse cu nerăbdare. De a doua zi avea să se simtă din nou sărac, dar măcar această nuntă era organizată la nivelul cuvenit, datorită prietenilor lor.

Se aşeză lângă Sarah şi dădu ordin vizitiului să se îndrepte spre castel, apoi îi întinse lui Sarah ultimul bănuţ strălucitor.

— Pentru noroc, doamna mea.

Ea zâmbi şi îşi vârî în mod ademenitor moneda în corset. Privirea lui urmă, fascinată, moneda care alunecă în zona umbroasă dintre sânii ei.

— Va trebui să caut acea monedă mai târziu, spuse el, cu gura uscată.

— Este interesant că, după o viaţă în care mi s-a spus să mă comport sfielnic, acum îmi este permis să fiu îndrăzneaţă cu soţul meu.

Ea îşi ridică poalele rochiei, scoţând la iveală un picior elegant şi o jartieră cu panglici ce îi susţinea ciorapul de mătase. În timp ce el se juca cu jartiera, ea îl privi zburdalnic dintr-o parte.

Trăsura era suficient de înaltă ca doar Rob să o poată vedea – dar ceea ce văzu îl făcu să vrea să uite de banchet şi să meargă direct în dormitor. Înghiţi în sec.

— Eşti mai mult decât îndrăzneaţă, spuse el. Eşti de-a dreptul provocatoare.

Ea îşi rearanjă rochia cu sfială.

— Atunci am să-mi reiau castitatea de fată.

— Tot ce faci este provocator. Chiar şi parfumul. Este delicat şi floral, dar cu o urmă de mirodenii. Una dintre creaţiile lui Lady Kiri?

Sarah încuviinţă din cap.

— Mi-a dat două versiuni. Una de purtat ziua, spuse ea cu un zâmbet încet, fierbinte. Şi cealaltă pentru la noapte.

El râse, prins între frustrare şi amuzament. Dar, dincolo de aceste sentimente, era extrem de bucuros că puteau din nou să glumească prieteneşte.

— Chiar cred că încerci să mă înnebuneşti. Iau în calcul să te răpesc şi să te necinstesc.

— Fără necinstiri până mănânc, spuse ea dramatic. Gândeşte-te cât de lipsit de romantism ar fi să leşin de

foame!

Se tachinară până la castel şi se opriră în mijlocul pavilioanelor de pânză, al muzicii şi al bucatelor ce tocmai se găteau. Peste tot se vedeau butoaie de bere şi mese acoperite cu tăvi. În curte deja se dansa.

— Ashton nu glumeşte când organizează un banchet, observă Sarah.

— Este foarte convenabil să ai un duce generos ca prieten, aprobă Rob. Ce preferi, să mâncăm sau să dansăm?

— Să mâncăm, spuse ea hotărâtă. Ca să am mai multă energie pentru dans.

O însoţi în pavilionul cel mai apropiat de castel, care era rezervat familiei şi musafirilor nobili. După ce îşi refăcură puterea cu mâncare excelentă, dansară un dans scoţian de ţară împreună. Rob nu era un mare dansator, dar aceste dansuri erau simple, şi Sarah era suficient de abilă pentru amândoi.

Apoi îşi luară în serios rolul de gazde şi invitară alţi parteneri. Rob dansă cu Mariah, Anna şi Bree, care era copleşită de mândrie să îi fie parteneră. Încercă să o convingă chiar şi pe bunica lui să danseze. Ea refuză, dar nu se mai putea opri din zâmbit. Nu o mai recunoştea.

Sarah dansa râzând şi cu o rezistenţă care ar fi surprins pe oricine nu călătorise prin Irlanda cu ea. Se trase deoparte ca să o poată observa. Nu îşi putea desprinde privirea de la ea. Sarah devenea sufletul şi inima domeniului Kellington, îşi dădu el seama. Rob avea titlul şi legăturile de sânge, dar farmecul ei călduros şi optimismul său le dădeau oamenilor speranţă pentru viitor.

Era un bărbat foarte, foarte norocos.

După mai multe dansuri succesive, Sarah se opri să-şi tragă răsuflarea. Pantofii ei nu aveau să mai fie la fel, nu după atâta dansat. Avea să îi vâre undeva în dosul garderobei şi să îi scoată din când în când, ca să ofteze fericită.

Îl căuta în jurul ei pe Rob când o atrăgătoare femeie cam de treizeci de ani se apropie:

— Nu am fost prezentate, Lady Kellington. Sunt Helen Broome, soţia vicarului de la St. Dunstan, din Bendan. Vă mulţumesc frumos pentru invitaţie.

Sarah zâmbi.

— Mulţumirile ar trebui adresate contesei văduve, fiindcă ea ne-a spus pe cine să invităm din zonă. Lista îi include pe toţi vicarii pe o rază de câţiva kilometri.

— Acesta este avantajul să fii măritată cu un vicar, spuse Helen nostim. Chiar dacă locuim modest în case parohiale, suntem invitate la cele mai bune petreceri de nuntă.

— Mă bucur că aţi putut veni, spuse Sarah cu sprâncenele încreţite. Nu în Bendan locuia înainte Bree, fiica soţului meu?

Era prima oară când spunea „soţul meu”, şi era o senzaţie ciudată. Avea un *soţ!*

— Da, Bree s-a născut şi a fost crescută în sat. Ea şi fiica mea mai mică sunt prietene bune.

Helen făcu un semn spre un grup de bărbaţi care stăteau în apropierea grajdurilor.

— Soţul meu este acolo. Bărbatul înalt în haine negre de cleric şi cu ochelari.

Domnul Broome părea cumsecade.

— După ce ne instalăm, sper să luaţi cina cu noi.

Helen zâmbi şi spuse că ar fi încântată. Era o persoană care îi putea deveni prietenă şi îi putea oferi şi informaţii folositoare.

— Ziua lui Bree va fi peste câteva săptămâni, adăugă Sarah. Speram să îi putem organiza o petrecere la care să participe şi prietenele ei din Bendan. Are rost sau, la vârsta ei, în doi ani de zile fetele din sat au uitat-o?

— Alice ar fi încântată să o vadă, şi mai multe fete i-au fost prietene bune. Bree era foarte populară. La ce v-aţi gândit? Este o distanţă destul de mare.

— Mi-ar plăcea să ţinem petrecerea aici. Am trimite o trăsură să aducă fetele, desigur.

Ochii lui Helen se luminară.

— Ar fi splendid! Mă ofer voluntară să călătoresc cu ele ca supraveghetoare. Mi-ar plăcea să cunosc mai bine castelul Kellington.

Bree apăru şi ea, fără pălărie şi cu părul negru revărsându-i-se pe spate.

— Doamnă Broome! Sunt eu, Bree! Este şi Alice aici?

— Nu, dar mă bucur să te văd! spuse Helen îmbrăţişând-o scurt. Am să îi spun lui Alice că te-am văzut şi că arăţi foarte bine. Mama ta vitregă tocmai îmi zicea despre petrecerea de ziua ta.

Bree păru surprinsă, dar interesată.

— O să am o petrecere de ziua mea?

— Nu am avut timp să discutăm despre ea din cauza nunţii, îi explică Sarah. Dar m-am gândit că am putea invita câteva dintre vechile tale prietene din Bendan şi câţiva dintre noii tăi prieteni de aici. Ţi-ar plăcea?

Ochii lui Bree se măriră ca două farfurii.

— Poate veni şi Alice?

— Desigur, spuse Sarah.

Bree sări, arătând mai puţin ca o tânără lady şi mai mult ca o ştrengăriţă fericită.

— Putem ţine petrecerea în ruinele vechiului castel? Este un loc al naibii de pitoresc.

Sarah clipi.

— Ai grijă la limbaj, Bree. Dar da, dacă vremea ne permite, am putea să facem un picnic acolo.

Bree părea gata să explodeze de entuziasm.

— Îţi mulţumesc!

Apoi o văzu pe una dintre fetele Holt şi fugi să îi dea veştile.

— Arată foarte bine, observă Helen în timp ce ambele femei o priveau pe Bree fugind de-a lungul curţii. Am fost îngrijorată pentru ea după ce i-a murit mama.

— Bunicul ei este un om îngrozitor, zise Sarah. Ne-a lăsat-o pur şi simplu şi a plecat. Rob habar nu avea de existenţa lui Bree. Dar a fost încântat, desigur. Sarah nu dorea să întrebe direct despre Bryony, dar era curioasă. Pare o fată fericită, sănătoasă. Asta spune multe despre mama ei.

Strălucirea din ochii lui Helen îi dădea de înţeles că aceasta îi înţelesese curiozitatea.

— Bryony a fost o mamă foarte devotată. Presupun că Lord Kellington i-a dat bani să stea departe. Probabil nu o sumă uriaşă, dar a folosit-o suficient de bine cât să îşi asigure ei şi fiicei sale o viaţă confortabilă. Era frumoasă – Bree arată exact ca ea. S-ar fi putut căsători, dar îi plăcea independenţa.

— Cum a murit?

— Un fel de febră, oftă Helen. A fost foarte rapid. Într-o zi se căţăra pe stânci cu părul în vânt, şi trei zile mai târziu nu mai era.

Sarah îşi muşcă buzele.

— Săraca Bree. Ce îngrozitor pentru ea.

— Da, dar a supravieţuit doi ani cu bunicul ei, în

afara unor probleme cu limbajul, şi acum este aici. Are noroc.

Mulţi copii nu aveau. Dar Bree era fericită acum. Sarah jură să facă tot ce îi stătea în putinţă să menţină lucrurile aşa.

Rob începu să înainteze prin mulţime, salutând cunoştinţe şi prezentându-se invitaţilor pe care nu îi ştia. Se gândea să o găsească pe Sarah pentru un alt dans, când un neaşteptat vechi prieten îl găsi. Întunecat şi enigmatic, Lord Kirkland era un fost coleg de clasă de la Westerfield, un bogat negustor naval şi un maestru spion.

Încântat, Rob îi oferi mâna.

— Kirkland! Mi s-a părut că te-am văzut de la distanţă, dar am decis că doar mi s-a părut.

Kirkland îi strânse mâna.

— Felicitări, Rob! Va fi o contesă admirabilă.

Instinctele lui Rob erau în alertă maximă.

— De ce oare nu cred că te afli aici doar în calitate de nuntaş?

— A fost o surpriză pentru mine că am ajuns chiar când începea nunta, recunoscu Kirkland. În ciuda reputaţiei mele, nu ştiu întotdeauna tot.

Încântarea lui Rob dispăru de îndată. Acesta era Kirkland, pasărea-furtunii, a cărui sosire semnala întotdeauna apariţia problemelor.

— Să ne retragem în urâta, dar intima mea cameră de lucru?

— Da, dar aş vrea să îl iau şi pe Ashton. Va dori şi el să audă asta.

Ceea ce însemna că vizita lui Kirkland avea de-a face cu Irlanda şi cu încercarea de răpire a ducesei. În timp ce Rob îl căuta cu privirea pe duce prin mulţime,

Kirkland întrebă:

— Preotul catolic este din zonă?

— Nu, este unul dintre verii mei irlandezi. Ne jucam împreună când eram mici, spuse Rob privindu-şi prietenul. Vrei să îl interoghezi?

— Mai târziu poate, spuse Kirkland imperturbabil. Uite-l pe Ashton!

Rob îi făcu semn ducelui să se apropie, apoi îşi conduse invitaţii spre casă. Când Kirkland intră în camera de lucru, remarcă:

— Nu aş numi camera aceasta urâtă.

Rob se opri surprins în prag. Camera fusese transformată. Pereţii fuseseră văruiţi şi draperii frumoase le înlocuiseră pe cele mohorâte care blocau lumina. Tablouri cu peisaje plăcute împodobeau pereţii şi câteva rafturi fuseseră aranjate în spatele biroului şi încărcate cu cărţi. Scaune confortabile le înlocuiseră pe cele vechi.

— Sarah, zise Rob întorcându-se zâmbitor pentru a observa toate schimbările. Trebuie să o fi făcut ca pe o surpriză. Le făcu semn celorlalţi bărbaţi să ia loc. Care sunt veştile proaste?

— Faptul că nu o să mai lucrezi cu mine este o veste proastă din punctul meu de vedere, dar probabil este o veste bună din punctul tău de vedere, comentă Kirkland. Sunt sigur că aţi crezut că încercarea de răpire a ducesei de Ashton a fost una politică.

Ashton încuviinţă din cap.

— Nu am auzit de grupul Irlanda Liberă, dar presupun că sunt radicali care vor ca englezii să dispară din Irlanda. Răpirea unei ducese poate fi considerată o lovitură dată aristocraţiei, deşi nu sunt sigur de ce au ales-o pe Mariah. Nu deţin nici o bucăţică de pământ în Irlanda.

— Nu le-ar fi stricat nici recompensa, spuse Rob sec. Faptul că domeniul tău este în Wiltshire şi se poate ajunge mai uşor la el decât la alte domenii ducale poate fi un motiv. Ai mai multe informaţii, Kirkland?

Kirkland răspunse la întrebare cu o altă întrebare:

— Ai aflat altceva despre ei şi nu mi-ai comunicat în raportul trimis?

Rob se încruntă încercând să-şi amintească. Fusese obosit când scrisese acele prime scrisori esenţiale şi formulase totul succint.

— Am menţionat că este posibil să aibă o femeie ca lider? Deşi nu pot fi sigur, căci am aflat informaţia asta într-o conversaţie ce a avut loc peste apă, în timp ce ne îndepărtam de Kinsale. Contează?

— Doar dacă este franţuzoaică. Am dovezi că francezii au finanţat discret unele dintre grupările radicale de independenţă irlandeze, cu scopul de a crea probleme în curtea din spate a Angliei.

Rob fluieră uşor.

— Este perfect logic. Unii dintre irlandezi ar accepta ajutor şi de la diavol dacă le-ar fi de folos să îi scoată pe britanici din Irlanda.

— S-ar putea să aibă probleme să îi mai scoată pe francezi, observă Adam. Dar asta nu ar opri un rebel furios.

— Ai auzit ceva care să sugereze sprijin francez? întrebă Kirkland.

Rob se încruntă gândindu-se.

— Trebuiau să fie bine finanţaţi pentru atacul şi evadarea de la Ralston Abbey. Dar nu am găsit dovezi concrete. Persoana cu care trebuie să vorbeşti este vărul meu Patrick Cassidy, preotul de la nuntă.

— De ce a venit la Kellington?

— Să mă convingă să îmbunătăţesc condiţiile la Kilvarra, domeniul Kellington din Irlanda, explică Rob. Fiindcă m-am arătat cooperant, e mulţumit şi probabil va vorbi de bunăvoie. Până la un punct, desigur.

Kirkland îl studie atent.

— Este radical?

— Vrea ca englezii să plece din Irlanda, şi asta cât mai repede, spuse Rob. Dar nu susţine violenţa. Este membru al Irlandezilor Uniţi, un grup moderat, dar presupun că aude despre multe lucruri care se petrec.

— Faci tu prezentările? întrebă Kirkland obosit şi se ridică. Să sperăm că vărul tău a băut suficientă bere cât să i se fi dezlegat limba.

— Nu o să-ţi spună nimic ce ar putea fi considerat o trădare, îl avertiză Rob. Dar a fost îngrozit când i-am zis despre răpirea unei femei care stătea să nască. Merită să îi pui întrebări. Însă vreau să fiu şi eu prezent.

Sprâncenele lui Kirkland se ridicară.

— Nu am să îl torturez, Rob.

— Ştiu. Dar va vorbi mai uşor dacă sunt şi eu de faţă.

Kirkland aprobă din cap.

— Să îl găsim pe bunul părinte. Sunt convins că va avea lucruri interesante de spus.

Şi Kirkland avea să ştie exact cum să folosească informaţia obţinută.

capitolul 34

Soarele aproape apusese, dar festivităţile erau încă în desfăşurare când Rob începu să o caute pe Sarah. Ea nu îi putu descifra expresia, dar observă că el nu arăta la fel de relaxat şi de fericit ca mai devreme.

El îi apucă mâna şi se înclină.

— Este timpul să evadăm, doamna mea.

— Sunt pregătită, spuse ea. E grandios să fii mireasă, dar este obositor să fii fermecătoare atâtea ore.

El zâmbi uşor.

— Poţi fermeca oamenii la fel de natural cum respiri.

Îşi puse mâna pe partea de jos a spatelui ei şi o ghidă spre casă. Căldura palmei lui era foarte… intimă.

Avură nevoie de timp să ajungă în casă din cauza oamenilor care doreau să vorbească şi să le ureze de bine, dar într-un final reuşiră să intre. În timp ce urcau scările, el o întrebă:

— Camera ta sau a mea?

— Apartamentul stăpânilor, spuse ea. Camerele sunt destul de plăcute, şi m-am gândit că simbolismul este potrivit.

— Să ne începem noua etapă a vieţii? Ai dreptate, dormitoarele pe care le-am folosit nu au nimic special. Răsucindu-se pe coridor, el adăugă: Îţi mulţumesc pentru eforturile pe care le-ai făcut în camera de lucru. Ai îmbunătăţit-o de nici nu o mai recunosc.

— Foarte bine. Cum stai acolo destul de mult, trebuia să fie primitoare.

Pasajul se termina cu o serie de uşi care duceau în diferitele camere ce alcătuiau apartamentul. Uşa mare din centru conducea spre sufragerie, în timp ce celelalte se deschideau în garderobe, astfel ca servitorii să poată intra şi ieşi fără să deranjeze.

Rob se îndrepta spre uşa din mijloc, când Sarah spuse:

— Uşile sunt închise. Nu am vrut să ne trezim cu cine ştie ce surprize, chiar în noaptea nunţii.

— O bună precauţie, spuse el aprobator. Majoritatea acestor surprize sunt amuzante pentru cei care fac farsa, nu pentru mire şi mireasă.

Ea scoase cheia de sub o vază de pe masa din hol şi deschise uşa. Nu îi scăpă faptul că Rob părea să se pregătească pentru intrare. Aceasta era problema cu casele de familie în care locuiseră generaţii după generaţii. Erau mereu straturi de amintiri, şi nu întotdeauna unele bune.

Păşiră într-un scurt culoar ce ducea spre camera de zi, aflată între dormitoare. Luă cheia şi descuie, apoi se întoarse să o îmbrăţişeze. Îmbrăţişarea nu trăda pasiune, ci afecţiune şi confort. Ea se sprijini de el cu un mic gângurit de plăcere, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei lui şi odihnindu-şi capul pe umărul lui. Mariah avea dreptate. Ea şi Rob nu petrecuseră suficient timp împreună în ultimele zile. Să fie în braţele lui i se părea un lucru firesc.

— Mă bucur că nu ne mai văd oamenii, murmură el. Să fii stăpânul agreabil al casei este obositor.

Ea chicoti.

— Preferi să pândeşti din fundal, aşa-i?

— Pânda este mai pe stilul meu, aprobă el. Dar tu, contesa mea, eşti superbă în rolul doamnei casei.

— Îţi mulţumesc, spuse ea strângându-l mai tare. Asta se datorează şi rochiei de ducesă pe care mi-a dat-o Mariah. Orice femeie s-ar simţi ca o ducesă purtând-o.

— Chiar m-am întrebat unde ai găsit o asemenea rochie superbă atât de repede. Trebuia să fi ghicit. Ai noroc cu familia ta.

— Acum este şi familia ta, îl corectă ea.

— Este adevărat, spuse el gânditor. Mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea că ducele de Ashton îmi este

acum cumnat.

Ea îşi înclină capul pe spate pentru a-l privi.

— Dar îl cunoşti pe Adam de multă vreme.

— Da, dar el a fost mereu duce, în timp ce eu am fost fiul mai tânăr, un elev mai tânăr şi, mai recent, angajatul lui în diverse investigaţii. Să fii în aceeaşi familie este ceva diferit. Trăiesc cu senzaţia că viaţa a mai amestecat o dată cărţile pentru mine…

— Chiar asta s-a întâmplat, aprobă ea. Încă ai dubii în privinţa titlului de conte?

— Da, recunoscu el şi râânji. Dar îmi place că acum este loc în viaţa mea şi pentru o soţie.

El îi dădu drumul şi făcu ultimii doi paşi spre sufragerie scoţându-şi haina şi cravata. În timp ce le arunca pe spatele unui scaun, studie împrejurimile. Ultimele raze de soare se revărsau prin geam ca aurul lichid, învăluind mobilele elegante şi vazele cu flori luminoase aranjate în jurul camerei.

— Suntem în casa care trebuie? întrebă el speriat. Arată complet diferit faţă de cum îmi aminteam. Chiar mai bine. Mult, mult mai bine. Cum ai reuşit să faci o asemenea transformare atât de rapid?

— Eu şi Mariah am dat buzna în pod şi am găsit vechea mobilă, explică ea. Apoi nu ne-a rămas decât să mutăm şi să facem curat.

— Trebuie să fi fost o treabă serioasă! Dar rezultatele au meritat. Nu mai arată de parcă ar fi aparţinut tatălui meu.

Rob se aşeză să-şi scoată cizmele, apoi o apucă pe Sarah de mână şi începu să exploreze apartamentul. După ce admirase dormitorul contelui, privi în garderobă, unde hainele lui erau aranjate îngrijit.

— Harvey a fost ocupat, din câte văd. Garderoba mea arată neînsemnat aici. Din câte ţin minte,

garderoba contesei este de două ori mai mare, aşa că sper că tu ai o garderobă serioasă.

— Garderoba mea este mai mult decât suficientă, replică ea şi zâmbi, anticipând surpriza lui. Deschide uşa următoare.

El îi urmă sugestia, apoi se opri pe loc.

— Dumnezeule, o baie romană! Asta cu siguranţă nu a fost aici înainte.

— A fost luat spaţiu din garderoba contesei pentru baie şi pentru toaleta de acolo, explică Sarah. Din ce spune Hector, la câţiva ani după moartea mamei tale, tatăl tău a avut o amantă cu gusturi extravagante. L-a convins să adauge mobilă în stil egiptean şi această baie înainte să se plictisească de ea.

— Dacă îi plăceau crocodilii sculptaţi, nu mă mir că nu a rezistat mult.

Un rezervor era suspendat deasupra unuia dintre capetele vanei. Rob îşi apropie mâna de rezervor.

— Apă caldă?

— Este un boiler în micul dulap dintre baie şi coridor, ca servitorii să poată menţină apa caldă fără să ne deranjeze, spuse ea.

Rob o privi pe furiş.

— Ar putea fi… plăcut. Să mergem în camerele tale?

Când ea aprobă din cap, el deschise uşa spre garderoba ei şi îi traversă dormitorul cu mâna lui caldă încă ţinând-o pe a ei. Părea intens – şi provocator – de masculin pe fundalul foarte feminin de tonuri trandafirii şi crem.

— Bravo, Sarah! Culorile şi mobilele ţi se potrivesc. O perfectă roză engleză în alcovul ei.

Căldura privirii ei îi acceleră pulsul.

— Dacă ţi-e foame, avem mâncare şi băuturi pe

masa de lângă geam, spuse ea uşor nervoasă. Servitorii s-au asigurat că nu avem pentru ce să ieşim de aici vreo două zile.

Râzând, el o trase mai aproape.

— Îmi surâde ideea.

Îşi înclină capul şi o sărută cu gura caldă şi fermă.

Ea se contopi în sărutarea lui, limbile lor atingându-se în timp ce îşi respirau aerul unul altuia. În sfârşit, ceremonia de nuntă şi formalităţile ţineau de trecut, iar acum erau singuri ca soţ şi soţie.

Era atât de absorbită de sărutarea lor, că nici nu conştientiza ce îi făcea el cu mâinile sub părul desfăcut. Degetele lui alunecară în cosiţele despletite şi îi frământară capul şi gâtul cu putere şi cu determinare.

— Să nu mai chemăm camerista, murmură el desfăcându-i abil spatele rochiei.

Când el trecu în spatele ei şi începu să-i dezlege corsetul, ea spuse fără să răsufle:

— Eşti destul de bun la asta. Să fiu îngrijorată de abilităţile tale?

El se aplecă să îi sărute gâtul prin cascada aurie de păr.

— Dacă te întrebi dacă sunt un fante experimentat, răspunsul este nu, zise el. Dar te-am dorit de prima oară când te-am văzut.

— Serios? Nu ai lăsat să se vadă asta, şopti ea cu interes.

— Se presupunea că te salvez, nu că te seduc. În ciuda celor mai bune intenţii, ai putut observa că nu am reuşit să îmi controlez complet dorinţa.

Îi desfăcu de tot corsetul şi i-l ridică, lăsând-o în furou şi-n pantofi.

— Am observat. Ea îşi dădu jos pantofii şi scăzu

imediat şase centimetri în înălţime. Lasă-mă câteva minute să mă schimb, şi ne întâlnim acolo.

— Pot să te ajut eu cu furoul, se oferi el, cu ochii fixaţi asupra ei în timp ce îşi trecea mâinile de-a lungul braţelor ei, de la umăr la cot.

Ea râse.

— Fii cuviincios! Mă întorc în câteva minute.

Ea ridică rochia de ducesă şi corsetul, apoi fugi în garderobă. Să lase rochia pe jos ar fi fost lipsit de respect.

Atârnă rapid rochia, apoi se dezbracă şi îşi puse pe ea frumoasa cămaşă de noapte din muselină trandafirie pe care i-o dăduse Mariah. Era extrem de util să aibă o soră generoasă, care mai era şi o ducesă bine îmbrăcată.

Cămaşa de noapte era plină, cu mâneci lungi şi nepretenţioasă, dar culoarea era măgulitoare, şi materialul curgea frumos la fiecare pas. Îşi perie părul încâlcit peste umeri şi se stropi uşor cu parfumul de noapte al lui Kiri. Avea o dulce inocenţă floralã, dar sub ea ascundea o promisiune bogată, arzătoare.

O scurtă privire în oglindă îi confirmă că arăta aşa cum trebuie să arate o mireasă în noaptea nunţii. Emoţionată, desigur, dar aşa era normal.

Inspiră adânc, apoi se întoarse în dormitorul ei. Rob rămăsese privind afară pe geam, cu mâinile strânse la spate.

Se schimbase într-o robă de noapte magnifică, din mătase de Burgundia şi brodată cu motive orientale în nuanţe albastre şi negre. Haina era exotică şi frumoasă şi îl făcea pe Rob să pară un străin fascinant şi posibil periculos. Semăna cu bărbatul pe care i-l descrisese lui Lady Kiri într-o zi în care discutaseră despre partenerii ideali.

Apoi se întoarse zâmbind şi redeveni prietenul ei.

— Am cumpărat această robă spectaculoasă când trăiam în India. Sunt experţi în lux. Iar tu, delicioasa mea mireasă, pari cea mai luxoasă femeie de pe planetă.

Înainte ca ea să îşi dea seama de intenţia lui, Rob o ridică în braţe şi o aşeză în mijlocul patului cu baldachin, de parcă ar fi fost făcută din porţelan.

— Ah, Sarah, Sarah. Prinţeso! Se întinse încet lângă ea, cu mâna în jurul taliei ei, începând să se apropie. Eşti atât de frumoasă, spuse el răguşit. Atât de delicios de frumoasă…

De data aceasta gura lui era umedă şi înfometată. Pârjolită. Putea simţi căldura crescând în corpul ei, umplându-se de intensitate lichidă în locuri ascunse.

La început, se bucură de săruturile lui îmbătătoare, de căldura şi dorinţa care o mistuiau. Apoi el se mută să-i sărute urechea, ajungând cu trunchiul deasupra ei. Deşi nu se lăsase pe ea cu toată greutatea, ea se simţi dintr-odată de parcă ar fi fost prinsă în capcană. Rămase fără suflare şi îi împinse umerii instinctiv.

El se rostogoli de îndată pe spate, respirând din greu şi cu pumnii strânşi. După câteva momente, spuse:

— Îmi pare rău. Se pare că te-am speriat, şi nu este prima oară pe ziua de azi când se întâmplă asta. Nu vrei… să fii căsătorită cu mine?

— Nu! Ea se ridică repede în şezut, cu spatele sprijinit de tăblia burduşită cu perne a patului. Dacă cineva ar trebui să îşi ceară scuze, Rob, eu sunt aceea. Nu am nici un motiv să îmi fie frică de tine – ai fost incredibil de bun şi de răbdător. Dar… eşti atât de *mare*! Mare şi puternic. Iar eu… nu sunt.

El se ridică şi se sprijini de unul dintre stâlpii masivi

ai patului, cu faţa la ea. Respira precipitat, dar faţa afişa o expresie controlată în timp ce îşi întindea picioarele lângă ea. Picioarele erau mari, în proporţie cu restul corpului. Ce auzise ea la un moment dat despre mărimea picioarelor care reflecta mărimea...? Roşind, privi în altă parte.

— Nu pot face prea multe în privinţa înălţimii mele, spuse el confuz. Sunt foarte conştient că eşti micuţă. Nu slabă. Puterea şi rezistenţa ta sunt remarcabile. Dar eşti atât de mică şi de adorabilă, că pari potrivită pentru a sta pe un piedestal cu un semn pe care scrie: „Priviţi, dar nu atingeţi”. Din păcate, eu am o puternică dorinţă să te ating.

— Nu sunt deloc fragilă. Ţine minte că am fost un diavol băieţos cu verii mei. Ea se încruntă, încercând să-şi analizeze reacţia. Pentru un moment, m-am simţit prinsă în capcană, dar nu mi-e frică de tine, Rob.

— Este ceva, murmură el. Mă mişcam prea rapid pentru tine?

— Puţin, spuse ea strâmbându-se. Dar trebuie să recunosc că nu-mi pot scoate din minte gândul că fiecare dintre invitaţii noştri ştie ce facem noi aici. Este *jenant*.

— Măcar nu este ca la nunta regală din trecut, când jumătate din curte se îngrămădea în dormitorul nupţial. Era nevoie de un bărbat puternic să poată funcţiona în asemenea circumstanţe! spuse el compătimitor. Dar ai dreptate că se fac presupuneri în legătură cu noaptea nunţii.

Ea se strâmbă când el menţionă consumarea publică a nopţii nunţii.

— Poate mi-a fost sortit să rămân fată bătrână, spuse ea sumbru.

Rob rămase nemişcat.

— Dacă într-adevăr nu vrei să îmi fii soţie, această căsătorie poate fi anulată. Va fi urât şi complicat, dar sunt convins că se poate face atâta timp cât căsătoria nu a fost consumată.

Ea se cutremură gândindu-se la toţi oamenii care veniseră să le sărbătorească nunta. Aproape toată lumea de pe domeniul Kellington şi un număr mare de prieteni şi de membri ai familiei. O anulare ar fi fost o palmă publică devastatoare dată lui Rob, care nu făcuse nimic, *nimic* să merite aşa ceva din partea ei.

Dimpotrivă, îi dăduse… totul.

— Sigur că nu vreau o anulare! A venit timpul să mă mărit, şi eşti singurul bărbat cu care mă pot imagina căsătorită. Îşi dădu părul de pe faţă cu o mişcare nerăbdătoare. Nu mă aşteptasem să fiu atât de agitată însă. De obicei sunt destul de raţională.

— Îmi place asta la tine. El îşi ridică un picior şi îşi sprijini întâmplător mâna pe el, o imagine a relaxării înveşmântată somptuos. Dacă ai fi îndrăgostită de mine, nu ai fi atât de agitată. Deşi am avut parte de aventuri comune, nu ne cunoaştem de mult timp.

Cu o strălucire a intuiţiei, ea îşi dădu seama că el nu era deloc relaxat, doar foarte priceput să îşi ascundă tensiunea. Inima i se strânse în piept amintindu-şi siguranţa sclipitoare de pe faţa lui Mariah când se dusese la Adam ca soţie a lui.

Existase o siguranţă similară în ochii lui Adam şi o oarecare uimire din pricina norocului pe care îl avusese. Atât de diferit de situaţia lor.

Maxilarul îi deveni rigid. Jurase în faţa lui Dumnezeu şi a acestui bărbat, cu doar câteva ore în urmă. Nu putea să plece. Nu *dorea* să plece. Alegându-şi cuvintele cu atenţie, spuse:

— Multe cupluri încep prin a nu se iubi, şi căsătoria

iese bine. Noi, sau mai degrabă eu... am nevoie de puţin timp să mă obişnuiesc.

— Fiecare căsătorie este unică, adăugă el gânditor. Putem să ne purtăm unul cu celălalt cum dorim. Nu trebuie să consumăm căsătoria în noaptea aceasta. Putem să aşteptăm până nu vor mai fi două sute de oameni afară, speculând în legătură cu ce facem acum.

— Şi până când nervii mei vor fi într-o formă mai bună, spuse ea recunoscătoare. Sunt atât de obosită şi de slăbită. Nu este târziu acum, dar a fost o zi lungă. Îşi înăbuşi un căscat. Apreciez cu adevărat toleranţa ta, Rob. Eşti un sfânt.

— Nici măcar pe aproape, prinţesă, spuse el cu o strălucire în ochi. Dar sunt şi eu obosit. Prea multe ore de comportament bun. Este bine să mă pot relaxa cu tine. Vrei ceva de mâncare sau de băut?

— Nu îmi este foame, dar un pahar de vin alb ar fi foarte plăcut.

El se ridică de pe pat, aprinse două lămpi care alungară întunericul din jurul lor şi turnă vin alb pentru amândoi. Ei îi plăcea nespus să îi privească mişcările netede, eficiente. Era ca un animal de rasă.

Reveni în pat şi îi întinse unul dintre pahare, apoi îl ciocni pe al lui de al ei.

— Pentru frumoasa mea mireasă.

Ea zâmbi şi îi întoarse urarea.

— Şi pentru chipeşul şi uimitor de răbdătorul meu proaspăt soţ.

El se sprijini din nou de stâlp, cu un picior pe podea şi cu celălalt îndoit sub el. Ochii lui albaştri erau clari şi părul şaten îi era răvăşit. Ea dorea să i-l răvăşească şi mai mult, dar în acest moment nu putea ajunge la el.

Ba nu, ar fi putut ajunge la el. Ea era cea care

punea distanţă între ei. Şi cu cât mai repede scăpa de acea distanţă, cu atât mai bine.

capitolul 35

Rob o privi pe Sarah sorbindu-şi absentă vinul. Adora să o privească aşa, cu minunatul ei păr blond curgându-i liber şi cu modesta ei cămaşa de noapte trandafirie care nu era atât de opacă pe cât probabil crezuse ea.

— Ai spus că ai vrut să mă săruţi de prima oară când m-ai văzut, comentă ea. Credeam că mă considerai un puişor neajutorat?

— Da, recunoscu el. Dar asta nu înseamnă că nu erai extrem de atrăgătoare. Deşi nu îmi puteam permite să am astfel de gânduri.

Abia acum îşi dădu el seama cât de mult îşi suprimase dorinţele. Acum nu mai era nevoit să o facă, ceea ce era bine, căci nu mai putea. O dorea în cel mai primitiv şi mai masculin mod posibil, avea o fierbinţeală în sânge care ţipa: „A MEA, A MEA, A MEA, A MEA!!!”

— Ai aceeaşi reacţie faţă de Mariah? întrebă ea, irezistibil curioasă, deşi nu părea sigură că dorea să afle răspunsul.

— Nu, spuse el, apoi ezită. Este greu de explicat. Deoarece arată ca tine, este foarte frumoasă. Dar are o esenţă diferită. Nu este la fel de Sarah ca tine.

Ea râse, şi păru şi mai încântătoare.

— Un răspuns foarte diplomat.

— Are virtutea de a fi adevărat. Mă aştept ca Ashton să răspundă la fel. Deşi eşti frumoasă, nu eşti la fel de Mariah ca ea.

— Care este esenţa unui bărbat sau a unei femei?

reflectă ea. Sufletul?

— Poate. Am ştiut doar că ai ceva foarte special de îndată ce te-am văzut. Îi zâmbi uşor. Având în vedere că sunt un soi de spion prin firea mea şi datorită profesiei, nu m-ai fi observat dacă nu aş fi venit să te salvez.

— De fapt, nu este adevărat, spuse ea sfioasă. Prima dată te-am văzut la nunta lui Lady Kiri cu Damian Mackenzie. Stăteai retras, dar te-am găsit... interesant. Îmi doream să te cunosc mai bine.

El se simţi absurd de măgulit.

— Serios? Nu mi s-a mai întâmplat ca o femeie frumoasă să mă remarce într-o mulţime.

— Nu s-a întâmplat să ai tu cunoştinţă de aşa ceva, replică ea şi rânji. Nu am fost singura femeie care te-a observat, dar nu puteam să vin pur şi simplu la tine şi să mă prezint.

El îşi dorea ca ea să o fi făcut, dar nu ar fi fost momentul potrivit atunci. S-ar fi simţit flatat şi uimit, apoi ar fi plecat.

Dar acum era momentul lor, şi ea devenise soţia lui. „A mea, a mea, a mea!” Trebuia să fi ştiut că o căsnicie nu avea să fie uşoară. Nimic în viaţa lui nu fusese uşor. Nu aveau acea dragoste care făcea totul să pară potrivit, nici una dintre acele uniuni pragmatice în care ambele părţi ştiau că era datoria lor să copuleze, şi o făceau într-o manieră specifică afacerilor.

În schimb, el şi Sarah erau prinşi undeva la mijloc, între un cuplu întemeiat din dragoste şi o căsătorie practică. O puteau considera căsătorie din prietenie. Nu era sigur ce formă avea să îmbrace, şi nici Sarah nu ştia cu certitudine. Nu se îndoia că avea să funcţioneze, dar, pentru moment, situaţia era ciudată.

Somnul avea să îi ajute.

— Să sting lămpile ca să ne putem odihni.

Ea îi răspunse cu un zâmbet luminos.

— Ar fi minunat.

În timp ce el lua paharele de vin şi le punea deoparte, ea spuse gânditoare:

— Este cam trist că dormim în noaptea nunţii.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Amânarea consumării căsătoriei este o decizie raţională, dar vreau să dorm cu tine în noaptea asta, chiar dacă nu avem o căpiţă convenabilă la dispoziţie.

— Oh, ce bine!

În timp ce el stingea una dintre lămpi şi scădea intensitatea celeilalte, ea îşi împleti rapid părul într-o coadă lungă şi blondă. Apoi se strecură sub cuverturi şi bătu uşor în spaţiul de lângă ea, ca invitaţie.

El îşi scoase roba şi o împături cu grijă pe scaun. Deoarece nu dorea să o emoţioneze pe Sarah adăugând şi goliciunea masculină la mărimea masculină, nu îşi scoase cămaşa largă de olandă şi izmenele.

Apoi se urcă în pat lângă mireasă, care îl întâmpină cu un sărut somnoros şi călduros. Avea o aromă feminină dulce şi condimentată, potenţată de amestecul exotic al parfumului ei. Când îşi puse braţul în jurul ei şi se apropie de ea, se întrebă cât de potolit putea să rămână.

Sprijinită de corpul puternic al lui Rob, Sarah îşi simţi tensiunea şi nervii dispărând. Cu siguranţă delicioasa căldură animală a împărţirii unui pat cu cineva era un motiv puternic să te căsătoreşti. Fără presiunea de a-şi consuma căsătoria, atracţia pe care o simţise întotdeauna faţă de Rob începu să iradieze prin

ea. Aşa că, atunci când el murmură: „Sunt multe lucruri plăcute care pot fi făcute fără să consumăm relaţia”, ea scoase un sunet aprobator.

El începu să o mângâie delicat, cu degetele uşoare şi ispititoare. În noaptea slab luminată, fără cuvinte rostite, era o plăcere pură, lipsită de complicaţii. Cămaşa ei de noapte o acoperea de la bărbie la glezne, aşa că se simţea destul de decentă. Dar arsura uşoară pe care o simţea de fiecare dată când el o atingea îi aminti că muselina era foarte subţire.

Când mâna lui coborî pentru a-i cuprinde sânul, ea se trase mai aproape. El începu să îi mângâie sfârcul cu degetul mare. Ochii ei se deschiseră larg în timp ce senzaţia o străbătu. În lumina difuză, trăsăturile lui puternice erau atente şi se concentrau pe plăcerea ei.

Simţind schimbarea în respiraţia ei, murmură ceva indistinct şi liniştitor şi îşi concentră toată atenţia spre celălalt sfârc. De data acesta se aplecă să îl sugă. Ea oftă, şi pelvisul ei începu să se mişte involuntar.

El recunoscu dorinţa corpului ei mai clar decât o făcea ea, şi mâna lui coborî între coapsele ei. Atingerea lui era uşoară ca o pană, dar stârni căldură, şi umezeală, şi pofte tot mai mari. Respiraţia ei deveni mai grea, iar lumea se reduse la atenţiile lui abile şi la reacţia ei din ce în ce mai intensă.

Ea nici nu îşi dăduse seama că mâna lui i se strecurase sub cămaşa de noapte până când simţi cum degetele lui diavolesc de abile atingeau carne intimă, alunecând cu uşurinţă din ce în ce mai adânc. Când el începu să mângâie o mică proeminenţă în care părea să se fi concentrat toată fiinţa ei, ea gemu şi îl apucă strâns cu unghiile muşcătoare. O nevoie feroce o răscolea din ce în ce mai tare…

… Până când se prăbuşi în mistuitoare împlinire.

Începu să plângă în timp ce întreaga ei lume se destrăma. Îşi dădu ca prin vis seama de o schimbare irevocabilă.

Plăcerea fizică dispăru, şi fu cuprinsă de un şuvoi de durere, de teamă şi disperare. Izbucni în hohote sfâşietoare, fără să ştie de ce.

Braţele lui Rob o strânseră şi ea se agăţă de el ca de singura ancoră într-o lume destrămată. El o trase mai aproape, mângâindu-i părul şi spatele în timp ce ea se lipea de el, cu lacrimile udându-i cămaşa.

Treptat, hohotele se opriră.

Rob vorbi încet:

— Nu am nicio idee ce s-a întâmplat. Tu ai?

Ea sughiţă şi îşi şterse ochii cu mânecile cămăşii de noapte.

— Acum *chiar* că îţi datorez scuze! Îmi pare rău, Rob. Nu ştiu de ce m-am pierdut aşa cu firea.

— Dacă asta se afla în spatele agitaţiei tale, este un sentiment puternic. Îşi trecu degetele prin părul ei, mângâind-o ca pe o pisicuţă. Ai vreo idee? Mi-ar plăcea să cred că lacrimile sfâşietoare nu vor fi un element constant al vieţii noastre maritale.

Ea îşi muşcă buza, forţându-se să se gândească la durerea teribilă care îi sfâşiase inima. Cum se putea simţi atât de mizerabil când cel mai cumsecade şi mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată îi oferea aşa o plăcere intensă?

Răspunsul veni cu o claritate năucitoare.

— Este pentru că bărbaţii *pleacă!* spuse ea aspru. Nu poţi să ai încredere în ei să rămână, şi doare atât de tare. Durerea nu dispare niciodată.

După câteva momente de uimire, Rob zise:

— Este vorba despre tatăl tău, aşa-i? A plecat pur şi simplu, şi nu s-a întors mai bine de douăzeci de ani,

deşi v-a iubit pe mama ta şi pe tine.

Ea încuviinţă din cap.

— Am ştiut tot timpul că ne-a părăsit şi că undeva în lume era în viaţă şi că se bucura de ea fără să se gândească la mine. În definitiv, o avea pe Mariah. El susţine că a intrat în cameră şi a ales la întâmplare, dar minte, sunt convinsă de asta. A fost mereu mai inteligentă şi mai atrăgătoare. Aşa că a luat-o pe ea şi… Vocea i se frânse. A luat-o pe ea, şi pe mine m-a părăsit.

— Există un ciudat contrast între tine şi sora ta, spuse Rob gânditor. Mariah a avut o viaţă destul de instabilă cu Charles, dar a ştiut mereu că el o iubeşte. Fiindcă ea credea că mama voastră a murit, nu s-a simţit niciodată abandonată. Din multe puncte de vedere, tu ai avut o creştere mult mai stabilă şi mai sigură, dar înăuntrul tău exista durerea de a şti că tatăl tău te-a abandonat. Îmi imaginez că moartea lui Gerald a contribuit şi ea.

— Ai dreptate. Sună atât de prostesc când o spui cu voce tare, nu-i aşa? Atât de trivial. Îmi iubesc mama. Nu îmi pot imagina să fi crescut fără ea, aşa cum a făcut Mariah, zise ea oftând. Dar ai dreptate. Plecarea tatălui meu a lăsat un gol ce nu a putut fi umplut de nimic.

— Toţi avem adevăruri întunecate gravate atât de adânc în sufletele noastre, că nici nu contează care sunt faptele. Să fii abandonată de tată a fost adevărul tău, deşi acum înţelegi că tatăl tău era tânăr şi nesăbuit şi că a făcut ceva atât de prostesc, încât a avut apoi nevoie de decenii pentru a remedia situaţia.

Ea încuviinţă din cap.

— Faptul că am adus puţin la lumină acest adevăr întunecat îi va scădea importanţa, cred. Sau cel puţin

sper.

Îşi şterse ochii, gândindu-se că trebuia să fi arătat teribil. Rob îi susţinu privirea cu o intensitate fascinantă.

— Sarah, eu nu am să te părăsesc niciodată. Sunt al tău, şi tu eşti a mea la bine şi la rău, bolnavi sau sănătoşi, părăsindu-i pe toţi ceilalţi. Nu îţi pot garanta că n-am să mor, dar, dacă se întâmplă asta, spiritul meu va rămâne cu siguranţă aproape şi te va proteja. Vei avea nevoie de timp ca să treci peste adevărul tău ascuns, dar acesta este noul nostru adevăr. *Nu te voi părăsi niciodată*. Crede-mă.

Ea fu cât pe ce să înceapă să plângă din nou, dar reuşi să îşi oprească lacrimile. Lui Rob îi ajunsese cât fusese ţâşnitoare.

— Te cred, spuse ea răguşit. Cu mintea, cel puţin. Voi avea nevoie de timp să cred cu inima şi cu sufletul.

Rob zâmbi afectuos.

— Avem timp. Oricât ai nevoie.

Ea îl prinse de mână şi şi-o apropie de obraz, gândindu-se cât de norocoasă fusese să găsească un bărbat cu o latură delicios de periculoasă, dar pe care te puteai baza fără ezitare. Apoi îşi dădu seama că observaţiile lui Rob nu erau genul de lucruri pe care să le spună oricine, din întâmplare. Vorbise cu vocea propriei experienţe.

Ridicându-şi privirea spre a lui, spuse uşor:

— Adevărul tău întunecat care este, Robin? Ce durere este incrustată în sufletul *tău*?

Cuvintele lui Sarah răsunară ca o lovitură de ciocan în întregul corp al lui Rob. Ştia că şi în sufletul lui erau adânc îngropate adevăruri întunecate, afectându-i viaţa de zi cu zi, dar făcea eforturi susţinute să nu le privească mai de-aproape.

Sarah îi cuprinse uşor chipul în mâini şi îl studie îngrijorată.

— Rob?

El inspiră adânc.

— Nimeni nu mi-a spus Robin de când a murit mama.

— Ai prefera să nu o fac?

El se rostogoli pe spate şi se holbă la baldachinul de brocat, la culorile ca de fildeş şi trandafirii pe care le-ar fi adorat şi mama lui şi care i se potriveau atât de bine lui Sarah.

— Nu mă deranjează dacă îmi spui Robin, dar să aud acest nume împreună cu întrebarea ta a fost răscolitor.

Ea îl apucă de mână.

— Pentru că ai privit în propriul întuneric?

El aprobă.

— Mi-am dat seama că… nu m-am simţit niciodată suficient de bun, nici măcar pentru mama. Că nimeni nu m-a vrut dacă a avut vreo alternativă.

Întunericul din sufletul lui era un val de tristeţe şi disperare.

Sarah îi strânse cu putere mâna, unghiile ei muşcătoare scoţându-l din întuneric.

— *Eu* te vreau, Rob.

capitolul 36

— *Eu te vreau, Rob*.

Cuvintele lui Sarah fură urmate de un sărut mistuitor, în timp ce ea îşi lipea corpul de al lui. Pasiunea începu să treacă prin el ca lava fierbinte. Reuşi să spună răguşit:

— Dacă nu vrei să ducem la capăt asta, trebuie să

plec din pat.

— Nu îmi mai pasă ce gândesc cei două sute de invitaţi, spuse ea pe nerăsuflate.

Mâna ei se strecură sub aşternuturi, înaintând nesigur în josul abdomenului lui. Când degetele ei îi mângâiară erecţia, el deveni rigid, simţind că, dacă nu făcea dragoste cu ea chiar în *acel moment*, avea să moară.

Abia îşi mai dădea seama ce făcea când îşi dădu jos cămaşa şi izmenele şi le aruncă pe podea. Îşi aminti cu greu că ea era încă virgină şi că trebuia să fie atent să nu o rănească.

În mod norocos, ea fierbea ca un samovar senzual de la ceea ce făcuseră până atunci. Gemu când el îi prinse sânii perfecţi. Şi apoi din ce în ce mai tare când el îşi coborî săruturile pe pielea delicată, catifelată a abdomenului. Ţipă înduioşător când degetele lui urcară pe interiorul coapselor şi apoi pătrunseră în dulcea şi ascunsa căldură.

Era caldă, şi pliabilă, şi dornică, şi el nu mai putea suporta să aştepte. Luptându-se să nu se grăbească, se poziţionă între picioarele ei şi împinse. Ochii ei se deschiseră larg.

— Te rănesc? întrebă el răguşit.

— Nu… nu chiar, spuse ea. Mai mult… surpriza.

Recunoscător, împinse puţin câte puţin, învingând rezistenţa ei strâmtă până ajunseră perfect împreunaţi. Plăcerea era delicioasă, prea intensă pentru a dura. Cu corpul scăpat de sub control, împinse o dată, de două ori, de trei ori, apoi se eliberă în ea cu o asemenea uşurare îmbătătoare, că pierdu orice noţiune despre sine, despre lucrurile înconjurătoare şi despre orice altceva în afară de frumoasa şi primitoarea lui soţie.

Gâfâind de parcă ar fi participat la maraton, se

prăbuşi pe o parte şi o ghemui în braţele lui.

— Îmi pare rău, Sarah, spuse el obosit. Nu am vrut să fiu atât de rapid şi de nesăbuit. Sper că nu te-am rănit prea tare.

— Nu a fost atât de rău pe cât mă aşteptam, spuse ea cuibărindu-se lângă el. Este posibil să fi fost mai uşor de la cât am călărit.

— Dacă aşa este, sunt recunoscător.

El căută cu mâinile prosopul pe care îl aruncase la capul patului mai devreme, apoi îl luă ca să se şteargă şi să o cureţe şi pe ea.

Era foarte puţin sânge, un alt semn al unirii lor relativ uşoare. Singura virgină cu care se mai culcase fusese Bryony, şi fuseseră amândoi atât de tineri şi de lipsiţi de experienţă, că nu înţeleseseră prea multe din cele întâmplate. Dar, dacă îşi amintea corect, fusese mult mai greu pentru amândoi.

Acela era trecutul. Sarah era prezentul şi viitorul lui. Se întinse din nou pe perne şi o trase aproape de el, simţindu-se melancolic.

Sarah spuse ezitant:

— Sunt surprinsă că nu te-ai simţit suficient de bun pentru mama ta. Din ce mi-ai spus, părea o femeie bună şi iubitoare.

— Era, dar îşi dorise întotdeauna o fetiţă, zise el cu gâtul încordat. A murit la naştere. Fusese aşa încântată să fie din nou însărcinată! Îmi spunea că o să am o surioară şi cât de mult o să-mi placă de aceasta. Şi apoi… a sângerat până a murit. Copilul, fata pe care şi-o dorise, a mai trăit doar câteva ore, fiind apoi îngropată în braţele mamei ei.

— Oh, Rob.

Sarah se ridică într-un cot. Lumina slabă a lumânării îi reliefa trăsăturile fără cusur şi părul

strălucitor de parcă era un înger. Se aplecă într-un sărut a cărui căldură plină de compasiune i se transmise şi lui, încălzind fiorul niciodată uitat al morţii mamei lui.

Ştiind că mai erau multe de zis, când sărutul se termină, el o trase sub braţul său, astfel încât capul ei se odihnea pe umărul lui.

— Aşa cum ai spus, astfel de lucruri sună trivial când sunt rostite cu voce tare. Ştiu că mama m-a iubit chiar dacă şi-a dorit şi o fiică. Dar, în toţi aceşti ani, la nivel subconştient m-am gândit că nu am fost un fiu suficient de bun cât să o mulţumesc. Avea nevoie de mai mult decât puteam eu să îi ofer.

— Te-a adorat, spuse Sarah ferm. Ce mamă nu te-ar fi adorat? Dacă o să avem un fiu, sper să fie exact ca tine. Inclusiv înălţimea.

El râse, dar sub amuzamentul lui se afla mirarea. Sarah vorbea despre copii – copiii *lor* – ca despre un lucru firesc şi bine-venit din viitorul lor. Crearea unei familii era un miracol cotidian, dar conştientizarea acestui fapt era un lucru ameţitor de nou.

— În acest caz, eu aş vrea să mi se consemneze dorinţa pentru o micuţă şi delicioasă fetiţă blondă pe care să o iubesc.

— Poate ai parte de gemeni, îl avertiză ea. S-a mai întâmplat în familia mamei.

— Ar fi o dublă binecuvântare.

Ea îşi plimbă mâna pe pieptul lui, trecându-şi degetele prin părul lui şaten.

— Mai sunt lucruri de spus despre adevărul tău întunecat, aşa-i? Alte lucruri care ţi-au întărit convingerea că nu eşti suficient de bun?

— Mult prea receptiva mea prinţesă! exclamă el confuz. Odată ce apucă să se planteze în adâncul tău

un astfel de adevăr întunecat, sunt o mulţime de lucruri care îl hrănesc. Cu siguranţă tatăl meu nu m-a considerat suficient de bun sau de vrednic de numele Carmichael. Fratele meu a fost trimis la Eton, eu nu. Mi-am dorit să fiu un ofiţer nobil şi să lupt pentru ţara mea, şi în loc de asta am decăzut în rândurile mizere ale prinzătorilor de hoţi. Am ţinut la o femeie cu care mi-am dorit un viitor, şi ea m-a părăsit pentru un alt bărbat.

— De aceea te-ai simţit aşa de inconfortabil când ai moştenit titlul? întrebă Sarah. Deoarece ţi se părea imposibil şi greşit ca tu să devii conte de Kellington?

El se încruntă.

— S-ar putea să ai dreptate. Aş putea să îţi înşir orice număr de motive pentru care nu mi-am dorit să moştenesc, dar poate sentimentul de a nu fi suficient de bun este mai presus de toate.

— Este ciudat cum persistă astfel de adevăruri chiar şi atunci când lucrurile se rezolvă atât de bine, meditä ea. Academia Westerfield a fost mult mai bună pentru tine decât ar fi fost Eton. Şi, în timp ce unii băieţi visează la glorie militară... Ai discutat vreodată cu un soldat ca Alex Randall despre cum este războiul de fapt?

— Suficient cât să îmi dau seama că să fiu comisar pe Bow Street a fost o alegere mult mai bună pentru mine, recunoscu el. Dar uniformele de armată arată mult, mult mai bine.

Ea râse.

— Ai fi arătat splendid în uniforma grena a regimentului. Dar arăţi splendid şi fără ea. Vârful degetului ei îi încercui buricul. În ceea ce o priveşte pe femeia care te-a părăsit pentru alt bărbat... avea gusturi tare proaste.

De data aceasta Rob râse.

— Nu, a fost mai înţeleaptă ca mine. Noi doi semănam prea tare şi ne este mai bine cu alţi parteneri. El îi masă uşor spatele cu vârful degetelor. Ştiu că mie îmi este mai bine şi aud că şi ei îi este.

— Atunci toţi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Aprob asta. Sarah expiră uşor, respiraţia ei încălzindu-i blând pieptul. Sunt obosită, dar nu sunt încă gata să mă culc. Nu vreau ca această noapte să se termine.

Mâna cu care el o masa îi coborî pe spate.

— Nici eu nu vreau. Mâine va trebui să ne înhămăm la munca serioasă de pe domeniu. Avem doar această noapte fără griji.

— De aceea nu vreau să o irosesc. Capul ei i se ridică de pe pieptul lui. Am o idee! Hai să probăm baia. Vana este suficient de încăpătoare pentru amândoi.

Imaginile cu Sarah udă şi goală erau irezistibile. O desprinse de el şi se aşează în fund.

— Sper că ştii cum funcţionează. Mie mi se pare intimidant întregul mecanism.

Sarah râse şi ţâşni din pat.

— Mă îndoiesc că te intimidează cu adevărat ceva! Este destul de simplu, de fapt. Tânjesc să o încerc de când am descoperit-o prima oară cu Mariah.

El îşi puse din nou roba.

— Ai un halat? Aerul nopţii este răcoros.

— Cu atât mai mare este motivul să ne scufundăm într-o uriaşă vană cu apă caldă!

Sarah înfăşură halatul de flanelă în jurul ei, îşi puse papucii de casă în picioare şi porni spre baie.

Rob aprinse o altă lampă şi o urmă. Nu se uitase cu atenţie mai devreme, fiind mai interesat de paturi decât de baie, aşa că studie totul cu interes. Vana

adâncă şi ovală avea pe puţin doi metri în lungime şi era fixată într-o cutie lustruită din mahon, cu o margine lată în jurul ei. Erau trepte pe întreaga lungime a cutiei, pentru a-i ajuta pe cei care făceau baie să urce şi să coboare. Părea demnă de familia regală.

— Sunt prosoape mari şi frumoase în acel dulăpior, indică Sarah, apoi se urcă pe cea mai joasă dintre trepte şi învârti două robinete. Apa începu să curgă.

— Apă şi rece, şi caldă? întrebă el uimit, scoţând mai multe prosoape. Trebuie să fi costat o avere să instalezi aşa ceva! Ce risipă de bani care ar fi putut fi folosiţi mai bine în altă parte.

— Tatăl tău i-ar fi irosit oricum într-o manieră nedemnă, măcar aşa ne putem bucura şi noi de ceva, spuse Sarah practic. Nu aş fi cheltuit mii de lire pe ceva atât de inutil, dar, dacă această casă va fi vreodată închiriată unui nabab, asemenea elemente de lux vor creşte, cu siguranţă, preţul chiriei.

— Mici avantaje, murmură Rob aprinzând lumânările din candelabrul de perete. Acestea generau o lumină scăzută, romantică. Nu pot să nu mă gândesc la faptul că banii cheltuiţi pe această baie ar fi ajuns pentru ca toţi arendaşii de pe domeniu să aibă un acoperiş nou deasupra capului.

— Gândeşte-te la asta mâine, spuse Sarah zâmbind, apoi scoase o sticlă din dulap şi turnă câteva picături de ulei în apa al cărei nivel creştea rapid. Mirosul de ierburi învălui în mod delicios micuţa încăpere.

Rob adulmecă.

— Rozmarin şi lavandă?

— Printre altele. Este un amestec pentru baie pe care mi l-a făcut Kiri. Ador experimentele ei. Sarah

inspiră adânc. O noapte de lux nebun înainte să ne întoarcem la muncă. Să mai torn vin?

— Te rog. Să bem vin în cadă este luxul suprem.

Sarah se îndreptă spre dormitor şi se întoarse cu părul prins în vârful capului şi cu o mică tavă pe care se aflau paharele de vin şi o gustare.

— Uită-te ce delicatese! Sarah îi vârî în gură un cub de brânză. Cred că toţi oamenii de la Kellington au muncit din greu pentru ca noi să avem o zi specială.

— Noi suntem speranţa lor pentru viitor, prinţesă.

Rob îi dădu un minisendviş cu biscuit, şuncă şi brânză. Ea îl luă suav, lingându-i provocator degetele, gest care îl amuţi.

Apreciind că era suficientă apă, Rob închise robinetele şi aşeză tava pe un colţ mai lat, potrivit pentru pus mâncare sau cărţi.

— Acum, doamna mea, să încercăm baia. Să te ajut să îţi scoţi cămaşa de noapte? Am fost dornic să te văd în întregime.

La aceste cuvinte, Sarah îngheţă, cu o expresie consternată.

Rob se încruntă.

— Sarah, ce s-a întâmplat?

— Eu… nu vreau să îmi dau jos cămaşa de noapte. Pot să fac baie în ea.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Pot să înţeleg timiditatea, dar tu nu pari sfioasă. Pari îngrijorată. Ai un semn din naştere? Te asigur că am să te consider întotdeauna frumoasă. Văzând-o că se făcea tot mai mică şi se lipea cu spatele la zid, el adăugă: Sper să fim căsătoriţi multă vreme, prinţesă. Cred că poţi să rămâi acoperită următorii cincizeci de ani. Dar aş prefera să nu o faci.

Ea inspiră adânc, ceea ce făcu materialul uşor al

cămăşii să lucească delicios.

— Nu încerc să ascund un semn din naştere. Este… un tatuaj!

— Un tatuaj? repetă el uimit. Unde Dumnezeu ţi-ai făcut aşa ceva?

Ea se strâmbă.

— Am fost la un internat mai mulţi ani, pentru a mă şlefui şi a cunoaşte mai multe fete de rangul meu. Una dintre fete era destul de sălbatică şi de diferită. Părinţii ei erau irlandezi, dar ea crescuse în India. O consideram minunată, foarte îndrăzneaţă şi aventuroasă. Călărise elefanţi!

— Pentru o fată care tânjea după aventuri, pot să văd de ce era irezistibilă ca prietenă, spuse el amuzat. Se pricepea şi să facă tatuaje?

— Nu, dar era interesată de tatuaje şi era foarte dornică să facă unul. Însă ar fi fost aproape imposibil să se tatueze singură, iar eu eram singura fată din şcoală dispusă să o lase să experimenteze.

Rob nu se mai putu abţine. Izbucni în râs.

— Sarah, eşti o sursă nesfârşită de încântare. Pot să văd tatuajul? Te rog? Sau vrei să mă faci să aştept cincizeci de ani?

Ea oftă.

— Presupun că ar fi mai bine să terminăm odată.

Îşi trase cămaşa de noapte peste cap şi rămase goală, dând la iveală perfecţiunea ei de clepsidră cu piele de satin înainte să strângă materialul şi să îşi acopere părţile intime cu el.

Rob rămase o clipă fără suflare. Deşi îmbrăcată era extrem de frumoasă, dezbrăcată era chiar mult mai frumoasă.

— Eşti cea mai delicioasă creatură pe care am văzut-o în viaţa mea.

Corpul lui, pe care îl crezuse satisfăcut, începu să trepideze de interes.

Zâmbetul ei era unul ruşinat, dar şi mulţumit de reacţia lui.

— Tatuajul este în spate, pe partea dreaptă. Se întoarse, dând la iveală un simbol mic, aproximativ circular, pe curba dreaptă perfectă a posteriorului ei, care nu avea nevoie de decoraţii. Îmi surâdea ideea unui tatuaj scandalos, dar am fost prea laşă să mi-l fac undeva la vedere.

— Un echilibru frumos între rebeliune şi spirit practic. Măcar acum te pot deosebi de Mariah.

În timp ce Sarah pufni la acest comentariu, el se aplecă să vadă mai bine simbolul alambicat. Tatuajul avea câţiva centimetri în diametru şi era uşor deformat, dar drăguţ.

— Este un nod celtic. Prietena ta nebună a făcut o treabă bună pentru o amatoare.

Sărută tatuajul şi se ridică.

— Te-a durut?

Sarah se strâmbă.

— Îngrozitor, dar am avut brandy la îndemână, ceea ce mi-a fost de folos.

El chicoti.

— Fără brandy, probabil n-ai mai fi avut tatuaj.

— Ai dreptate, spuse ea îndreptându-şi capul întrebătoare. Dar tu? Ai fost marinar. Ai vreun tatuaj?

— Nu, îmi displace să ies în evidenţă. Intrăm în baie?

O ridică şi o cufundă în apă într-un vârtej de miresme de rozmarin şi lavandă.

— Ahhhh…, suspină ea şi inspiră în timp ce deliciosul lichid cald i se ridică spre umeri. *Minunat!* Este ca şi cum aş fi într-un izvor cu apă termală, dar

miroase mult mai bine.

— Cred că mulţi oameni consideră că izvoarele termale miros prea îngrozitor pentru a avea proprietăţi curative.

Deschise un dulăpior şi găsi săpunuri. Îi întinse ei unul. Avea un miros condimentat pe care nu îl putea identifica, dar îi plăcea.

Punând săpunul deoparte, ea îşi încrucişă braţele pe marginea vanei şi îl privi cu un interes ce-i lumina ochii.

— Şi acum, recent dobânditul meu lord, este rândul meu să te văd în pielea goală!

capitolul 37

— Sunt mult mai puţin frumos ca tine, o avertiză Rob. Nu am tatuaje, doar câteva cicatrice. Şi – scuzele mele pentru asta – manifest semne clare ale dorinţei de a ne consuma căsnicia încă o dată sau de două ori până dimineaţă. Nu că o voi face. Ai nevoie de timp să îţi revii.

— Iau aceste semne ca pe un compliment, spuse ea.

Iubea aceste tachinări dintre ei. Când îl întâlnise prima oară pe Rob, era foarte serios şi cu gândul doar la treabă.

El îşi desfăcu de îndată cordonul şi dădu jos halatul, întorcându-se să îl agaţe în cârligele de pe uşă. Nu mai văzuse un bărbat adult complet gol, şi priveliştea era intimidantă, fascinantă... şi destul de excitantă.

Aşa cum bănuise, Rob era tot muşchi longilini, iar trunchiul lui era un triunghi format din umerii laţi şi şoldurile înguste. Îşi ţinu privirea departe de erecţia lui;

aceea era partea intimidantă. Era greu să îţi imaginezi că un obiect atât de mare fusese în ea.

Amintindu-şi că, după şocul iniţial, îi plăcuse, studie şi restul corpului lui. Nu glumise în privinţa cicatricelor. Ea se încruntă.

— Semnele acelea subţiri de pe spate sunt urme de bici?

El încuviinţă din cap.

— Le-am dobândit în primele mele zile de marinar recalcitrant. M-am luptat, m-am plâns şi am încercat să îl conving pe căpitan că eram un gentleman răpit. Poate m-a crezut, fiindcă vorbeam ca un gentleman, dar nu era interesat de felul cum ajunsesem pe navă. Voia doar să muncesc. O biciuire din partea boţmanului m-a convins.

— Teribil! exclamă ea îngrozită.

— Biciuirile sunt un lucru obişnuit pe nave. Un bărbat înţelept ştie să le evite, spuse el scurt, urcând treptele de la vană.

Intră în partea opusă, mişcându-se încet, ca ea să nu fie acoperită de val, dar apa i se ridică până la bărbie.

Se instalară cu atenţie, genunchii ei strânşi sprijiniţi de ai lui. În vană era loc pentru două persoane, dar nu rămânea mult spaţiu când era vorba despre o persoană aşa înaltă ca Rob.

Ea se aplecă în faţă şi atinse o linie scobită în partea de sus a braţului lui.

— Este o urmă din zilele tale de comisar?

— Am fost şters de un glonţ. Norocul meu că pistolarul nu trăgea bine.

— Trecutul tău îţi este scris pe piele, remarcă ea. Destul de alarmant.

— Nu este nimic în comparaţie cu cicatricele pe

care le poate avea un ofiţer de infanterie, o linişti el.

Îi întinse unul dintre paharele de vin şi îl luă el pe celălalt.

Ea gustă vinul. Roşu de data aceasta, fiindcă nu păta dacă se vărsa în apă.

— Aceasta este viaţa în splendoarea ei decadentă.

— Splendidă da, consimţi el sorbind încet din vin. Decadentă nu. O noapte a nunţii în apă cu delicioasa mea proaspătă mireasă este un dar minunat, nu o decadenţă.

Ea simţi cum faţa îi devenea roz.

— Probabil nu este totuşi o poveste de spus nepoţilor.

— Cu siguranţă.

Îi oferi tava cu gustări.

Ea mai luă o bucată mică de biscuit cu şuncă şi brânză.

— Să mănânci şi să bei într-o vană magnifică se potriveşte definiţiei date de mine decadenţei.

Mai luă o bucată de brânză cheddar cu puţin sos chutney pe ea.

— V-am văzut pe tine, pe Adam şi pe Kirkland îndreptându-vă spre casă cam pe la mijlocul după-amiezii, apoi tu şi Kirkland aţi dispărut pentru o vreme. Ar trebui să ştiu ceva?

— Îmi pare rău, spuse el apologetic. Am uitat să îţi mulţumesc că ai redecorat camera de lucru. Arată atât de bine, că aproape nu am recunoscut-o.

— Mă bucur că îţi place, având în vedere că tot acolo ajungi. Mai târziu o s-o fac să semene mai mult cu biblioteca.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Şi Kirkland?

Rob oftă, pierzându-şi din voia bună.

— Crede că în spatele grupurilor radicale irlandeze mai periculoase, inclusiv Irlanda Liberă, ar putea să fie sprijin financiar francez. Ai petrecut câteva zile printre ei? Ai auzit ceva care să susţină această posibilitate?

Sarah se încruntă, încercând să-şi amintească. Nu era uşor în timp ce plutea pe un nor de vin.

— Nu mă pot gândi la ceva anume, cu excepţia faptului că Flannery i-a spus unuia dintre oamenii săi că până vor ajunge acasă vor fi sosit banii de la Claude. Cum Claude este un nume francez, ar putea însemna ceva.

— Este, cu siguranţă, posibil, spuse Rob interesat. O să-i transmit informaţia lui Kirkland înainte să plece. Orice frântură de informaţie poate fi de folos.

Sarah căscă delicat şi îşi puse paharul gol de vin pe marginea vanei.

— În sfârşit mi se face somn, şi tu eşti cel mai confortabil lucru din zonă.

Avu nevoie de o oarecare abilitate acrobatică, dar se întoarse ca să fie cu capul în aceeaşi parte a vanei cu Rob. Braţul lui o cuprinse astfel încât ea ajunse să stea întinsă de-a lungul corpului lui, pe jumătate plutind.

— Încântare, murmură ea.

— Stai destul de confortabil? Atâta moliciune, spuse el strângându-i uşor sânul.

Ea începu să îi mângâie leneş pieptul, cu degetele atingându-i textura delicată a părului. Apoi îl ciupi experimental de unul din sfârcuri. Acesta se întări imediat, şi el inspiră precipitat.

— Ce interesant, spuse ea. O reacţie similară cu a mea.

Îl ciupi şi pe celălalt.

— Ai talent la aşa ceva, spuse el cu vocea uşor

sugrumată.

— Chiar am? Atunci ar trebui să mi-l dezvolt.

Îşi plimbă mâna uşor şi îl prinse de „semnul indicator al plăcerii”. Acesta se întări ca piatra, şi el icni.

Ea exploră mai departe, învăţându-i forma prin atingere şi descoperind ce părea să îi placă lui mai mult. Dificil, fiindcă părea să îi placă orice. Ochii lui Rob erau închişi şi respiraţia gâfâită în timp ce braţul se strânsese în jurul ei.

Conştientizarea faptului că îi stârnea o asemenea reacţie puternică o făcu să se simtă intens, diavolesc de feminină. Era remarcabil de excitant. Căldura ce creştea în locurile ascunse pe care la descoperise în acea seară îi făcu instantaneu coapsele să trepideze.

Îi trecu prin minte că, dacă îşi înfăşura piciorul în jurul lui, aveau să se potrivească foarte bine. Aşa că nu mai amână. Îşi strecură piciorul în lateral şi îl încălecă, pe jumătate plutind, cu părţile ei cele mai intime odihnindu-se pe ale lui.

— Dumnezeule mare, Sarah! icni el.

Ea se mişcă uşor, alunecând în susul şi în josul acelei suliţe întărite. El o prinse de coapse ca să se poată afunda în ea. Se împreunară atât de strâns, că acel punct de plăcere delicioasă se frecă de el cu rezultate cutremurătoare. Ea gemu, zbătându-se în apă în timp ce pierdea controlul asupra corpului ei.

El scoase un mormăit răguşit în urechea ei, corpul lui reacţionând la fel de necontrolat ca al ei. Ea s-ar fi putut îneca dacă el nu i-ar fi ţinut capul deasupra apei.

Cu puterile consumate, ea rămase fără vlagă deasupra lui, cu braţele lui strânse în jurul mijlocului ei. Când putu să respire din nou, ea spuse:

— Chiar sper să putem păstra casa şi baia acestea.

Rob chicoti şi o sărută pe obraz.

— Sarah, spuse el răguşit. Prinţesa mea. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Ei i se întâmplaseră mult mai multe lucruri bune decât i se întâmplaseră lui Rob. Dar el înainta rapid spre vârful listei.

După ce apa se răci, ieşiră din vană. Rob folosi unul dintre prosoapele mari să o şteargă pe Sarah, umplând-o de furnicături în tot corpul. După ce se uscă şi el, o duse în dormitor. Deşi nu era neapărat necesar, ea iubea să îi simtă această forţă lipsită de efort.

Descoperi că dormitul fără cămăşi de noapte era o altă plăcere decadentă. Pe viitor, cămăşile de noapte aveau să fie o alegere mai înţeleaptă, căci cameristele aveau să intre dimineaţa cu ciocolată sau cu ceai, dar noaptea aceasta le aparţinea doar lor. Adora să stea dezbrăcată lângă Rob, culcuşită în cercul protector al braţelor lui.

Una dintre lămpile cu lumină scăzută fusese lăsată ca lumină de veghe. În timp ce se lăsa furată de somn, Sarah îşi scoase mâna stângă în afara cuverturilor, şi lumina strălucea uşor pe verigheta ei. În întreaga aventură irlandeză purtase verigheta lui Mariah, întâi drept dovadă că era ducesa, apoi ca să nu o piardă.

Mariah primise recunoscătoare verigheta înapoi, deşi Ashton i-ar fi putut cumpăra una nouă bătută cu diamante dacă ar fi vrut. Acel simplu inel de aur era nepreţuit prin ceea ce reprezenta.

Sarah îşi strânse mâna pumn, protejând instinctiv inelul şi ceea ce reprezenta el. Nepreţuit pentru că era un simbol al jurămintelor pe care ea şi Rob şi le făcuseră unul altuia.

Adormi zâmbind. Avea să treacă ceva timp până să

creadă la toate nivelurile că el nu avea să o părăsească. Dar ştia deja că într-o zi avea să o creadă.

capitolul 38

Rob se trezi greu a doua zi, pentru că noaptea lipsită de griji se terminase. Privi baldachinul de brocart de deasupra şi se gândi la toate lucrurile care trebuiau făcute. Banii pe care îi recuperase de la Buckley dispăreau rapid. Dacă nu primea răspuns de la avocatul familiei până a doua zi, avea să se ducă personal la Londra să afle ce se întâmpla cu finanţele familiei Kellington.

Doar gândul la treburile care-l aşteptau îl făcea să devină încordat. Apoi Sarah se mişcă în braţele lui, şi el îşi mută privirea de la baldachin la ea. Era moale, aurie şi complet adorabilă. Încordarea îi dispăru de îndată. Noua lui viaţă se anunţa solicitantă – dar, cu Sarah lângă el, merita.

Majoritatea musafirilor plecau. Unii, precum soţii Ashton, rămăseseră mai mult decât plănuiseră iniţial, pentru nuntă. Patrick Cassidy se întorcea în Irlanda cu omul lui Rob, Harvey, să vadă ce se putea face la Kilvarra.

Patrick îi strânse mâna lui Rob, spunând glumeţ că Kirkland nu era un tip rău, cu siguranţă pentru că era mai mult scoţian decât englez şi deci mai aproape de irlandezi. Rob bănuia că, pe viitor, vărul lui avea să îi trimită lui Kirkland informaţii pe care avea să le considere spre beneficiul şi al Irlandei, şi al Angliei.

Rob îl rugă pe Harvey şi să vadă dacă putea să găsească un ponei numit Boru care fusese dat unui căpitan de iole din Kinsale, ca plată parţială pentru o

barcă. Şi, dacă găsea un alt ponei potrivit pentru o fată, să îl cumpere.

După ce ultimii musafiri plecară, Bree se apropie de Rob, cu o expresie războinică, de parcă nu s-ar fi aşteptat să poată obţine ce dorea.

— Cum nu sunt lecţii la parohie azi, mai facem o lecţie de călărie?

Rob ezită, gândindu-se la toate celelalte lucruri pe care ar fi trebuit să le facă. Apoi surprinse o privire din partea lui Sarah, care îi dădea de înţeles că ar fi bine să accepte. Avea dreptate. Munca la domeniu era fără sfârşit, dar fiica lui avea nevoie de atenţia lui în momentul ăsta.

— Ne întâlnim la grajduri după ce te schimbi.

Ea încuviinţă din cap, dintr-odată ceva mai fericită, şi fugi să se schimbe. Când Bree nu mai avea cum să îi audă, Rob îi spuse lui Sarah:

— Bree pare supărată. S-a întâmplat ceva?

— Nu din câte ştiu eu, spuse Sarah, cu sprâncenele ridicate. Dar a trecut prin multe schimbări într-o perioadă scurtă de timp. La început, era doar recunoscătoare să fie salvată de bunicul ei cel îngrozitor. Apoi a fost entuziasmul cu nunta. Bănuiala mea este că acum viaţa revine la normal, şi ea nu este sigură ce rol joacă la Kellington. Mai ales acum, că ne-am căsătorit, continuă ea zâmbind uşor. Fiind fiica ta, înfruntă frontal această problemă, nu se ascunde de ea.

— Într-o situaţie similară, tu ce ai face? întrebă Rob. Ai lupta sau te-ai ascunde?

Sarah râse.

— Aş arăta mică şi neajutorată şi m-aş descurca folosindu-mi farmecul.

— Şi ai avea şi mare succes.

Nu îşi putea imagina pe cineva care să îi reziste. Până şi bunica lui o plăcea pe Sarah, deşi încerca să ascundă acest lucru.

O sărută rapid pe obraz, căci orice altceva ar fi riscat să degenereze.

— Ne vedem mai târziu.

— Mirosind a cal, spuse ea amiabil. Pe mai târziu!

Bree ajunse la grajduri chiar după Rob. Într-un costum care îi venea bine, părea ca o tânără lady ca la carte, deşi limbajul ei putea în continuare să îţi ridice părul de pe ceafă. El şi Bryony creaseră acest copil, dar Bree era unică.

— Te-ai descurcat bine în ţarc. O scoatem la plimbare pe domeniu azi?

— Ar fi al naibii de minunat!

Apoi se înfioră.

După ce încălecară – Bree pe o iapă bătrână, placidă –, Rob o conduse spre dealuri, pe lângă ruinele vechiului castel. Fiica lui părea uşor emoţionată să călărească fără ajutor, dar îşi ţinea bine echilibrul şi avea instincte de călăreţ. Avea să fie în curând pregătită pentru un cal mai vioi.

În timp ce treceau într-un pas domol pe lângă castel, el remarcă:

— Ai petrecut mult timp explorând ruinele? Sunt foarte interesante, dar pot fi periculoase. Unele dintre vechile tunele şi ziduri sunt gata să se prăbuşească. Nu te duce fără să anunţi pe cineva unde eşti. Ba chiar mai bine, du-te cu un prieten.

Ea încuviinţă din cap cu o expresie ce spunea ceva de genul: „Nu am nici o intenţie să fac ce îmi spui, dar nu mă deranjez să te contrazic”. Rob văzuse această expresie pe propria faţă în tinereţea lui. Spera ca măcar atentă să fie, dacă ascultătoare nu era.

— Ţi-a plăcut să fii domnişoară de onoare?

Fiindcă ea ridică din umeri fără să răspundă, el spuse direct:

— Pari supărată. De ce? Nu te pot ajuta dacă nu îmi spui ce nu este în regulă.

Ea îl privi, cu ochii ei albaştri ca de gheaţă la fel de intimidanţi ca ai lui.

— Presupun că tu şi Sarah o să aveţi o grămadă de bebeluşi blestemaţi acum.

Deci asta era problema.

— Sperăm să avem cu timpul, recunoscu el. Dar vei fi tot timpul copilul meu cel mai mare.

— Dacă vei avea fiice, vor fi Lady Sarah şi Lady Mariah, scuipă ea. Nu bastarda de Bree.

El rămase fără suflare.

— Ţi-a spus cineva aşa?

— Un băiat din sat mi-a spus. Dar l-am pocnit în nas!

Sarah avea dreptate că Bree era o luptătoare.

— Bătaia nu este, de obicei, o soluţie, spuse el. Oamenii care te insultă vor o reacţie. Dacă zâmbeşti şi te porţi de parcă nu ţi-ar păsa, probabil vor pleca şi vor găsi pe altcineva de insultat.

Ea se încruntă, gândindu-se.

— Poate, dar mă pierd cu firea când oamenii sunt răi. Mai ales când cineva zice că mama a fost curvă.

— Şi mie mi-ar fi greu atunci, recunoscu el. Ca în cazul majorităţii lucrurilor, pentru a-ţi controla reacţiile e nevoie de exerciţiu. Dacă cineva te face bastardă, ţine minte că un termen mai frumos este copil din flori. Eşti un copil născut din dragoste. Mulţi oameni nu pot spune asta.

Ea încuviinţă din cap posomorâtă.

— Poate, dar mi-aş fi dorit ca tu să te fi căsătorit cu

mama.

— Şi eu mi-am dorit, spuse el, întrebându-se de câte ori era nevoit să o spună înainte ca ea să îl creadă. Ştiu că ai prefera ca mama ta să fie încă în viaţă, dar ai un tată şi o mamă vitregă care ţin la tine.

— Nenorocita de Sarah, mormăi ea în barbă.

Împotriva sfatului bun pe care tocmai i-l dăduse, Rob îşi pierdu cumpătul.

— Bryony! izbucni el. Prinse hăţurile iepei şi o întoarse să îşi vadă fiica, cu ochii aprinşi. Nu îţi permit să vorbeşti aşa despre soţia mea. Sarah merită cel puţin respect şi curtoazie, dacă nu mai mult.

În loc să bată în retragere, Bree ripostă.

— Şi dacă ţi-aş spune ţie că eşti un ticălos blestemat?

Rob dădu drumul hăţurilor.

— Atragi atenţia dacă te porţi urât. Pe când, dacă te comporţi bine, primeşti mai multă libertate să faci în tăcere ce îţi doreşti. Amintindu-şi cuvintele lui Sarah, continuă: Ai avut parte de multe schimbări într-un timp scurt. Asta poate fi supărător. Dar nu vorbi urât cu oamenii care nu o merită. Dacă ai probleme, discută cu mine.

Cu ochii mijiţi, ea îl întrebă:

— Ce îmi faci dacă nu mă port bine?

Cum Dumnezeu trebuia să se poarte cu o fată beligerantă? Îi veni un gând.

— Ca să călăreşti, ai nevoie de calm şi de un cap limpede. Un călăreţ furios sau care şi-a pierdut controlul nu are ce căuta pe un cal. M-ai înţeles?

Ea păru şocată.

— Nu mai primesc ponei?

Urând să spună asta, el zise cu fermitate.

— Dacă simt că nu eşti o călăreaţă bună, nu. Aşa

că lucrează la temperament şi la limbaj, te rog. Una este să foloseşti înjurături din greşeală, deşi îţi recomand să renunţi la acest obicei. Dar să foloseşti înjurături ca să insulţi este de-a dreptul grosolan.

După o pauză lungă, ea încuviinţă din cap.

— Dar chiar eşti un ticălos nenorocit!

Apoi întoarse iapa şi se îndreptă spre castel cât de rapid îi permitea animalul, deci nu foarte rapid.

Rob ezită între a râde şi a-şi dori să-i dea una la fund. Nici una din variante nu era o idee bună. O urmă, bucuros să vadă cât de uşor se ţinea pe spatele lat al iepei.

Era mai uşor să fii părinte dacă începeai cu un bebeluş, astfel încât părintele şi copilul să crească împreună? Îşi făcu o notă mentală să se consulte cu Sarah. Poate nu crescuse o fetiţă, dar fusese şi ea una.

Una care băuse brandy şi se tatuase. Gândul ăsta îl făcu să râdă. Viaţa de familie era complicată, dar cu siguranţă interesantă.

Se întoarse la grajduri şi o găsi pe Bree ţesălând bătrâna iapă. Se urcase pe o cutie de lemn ca să poată ajunge mai bine. Îl privi îngrijorată în timp ce el îşi aducea calul în grajd.

— Am nevoie de experienţă în rolul de tată, spuse el împăciuitor. Tu ai nevoie de experienţă să ai tată. Lucrăm împreună la asta?

Micuţa ei faţă fu luminată de un zâmbet.

— Da, domnule!

Uşor ezitant, el zise:

— M-am tot gândit să te întreb dacă nu vrei să porţi numele Carmichael. Nu trebuie să renunţi la numele mamei tale. Ai fi Bryony Owens Carmichael.

Bree îşi muşcă puternic buza, la un pas de a izbucni în lacrimi.

— Fii al naibii de convins că aş vrea asta!

— Vă mulţumesc, domnişoară Carmichael.

În timp ce Rob dădea jos şaua de pe calul ei, se hotărî că făceau progrese. Sau cel puţin aşa spera.

capitolul 39

Rob întocmea o listă mentală a îndatoririlor lui pentru restul zilei în timp ce intra în salonul din faţă al casei. Sarah îl interceptă ducând cu ea un dosar de piele ce stătea să se reverse.

— Absentul Nicholas Booth, a treia generaţie de avocaţi de la firma ce se ocupă de domeniul Kellington, a sosit, îl informă ea pe Rob. L-am lăsat să bea ceai în salonul mic în timp ce m-am dus să aduc planurile financiare pe care le-am dezvoltat noi cu Adam. Îi arată dosarul. Eram pe punctul să trimit pe cineva după tine.

Rob deveni alert. Veştile financiare erau, cu siguranţă, proaste, dar era mai bine să ştie decât să continue să se afle în purgatoriul de până acum.

— În sfârşit! Chiar începusem să cred că fugise cu banii familiei, deşi probabil nu avea cu ce fugi. Ce părere ai despre el?

Ea se gândi.

— Serios, onest şi inteligent.

— Sună încurajator, replică el şi îi oferi braţul. Să vedem ce are de spus?

Sarah îi apucă braţul cu o expresie de hotărâre îndureratã.

— La bine şi la rău, domnul meu! L-am dus în salonul mic, întrucât este una dintre camerele în care n-am schimbat nimic. Ar fi bine să ştie că suntem săraci, dacă nu şi-a dat seama deja.

Traversau salonul, când contesa văduvă coborî impetuos scările, cu bastonul în mână.

— Am auzit că a sosit Booth. Doresc să îl văd.

Rob ezită.

— Mai târziu poate? Eu şi Sarah ne întâlnim cu el la o discuţie sumbră despre finanţele familiei.

— Tocmai de aceea doresc să fiu prezentă, spuse ea înţepată. Kellington a fost casa mea timp de aproape cincizeci de ani şi am dreptul să ştiu ce se întâmplă.

Era greu să negi asta.

— Cum doriţi, doamnă. După dumneavoastră.

Ea încuviinţă din cap şi îi conduse spre micul salon, cu bastonul bătând cadenţat. Când intrară în încăpere, avocatul se ridică rapid şi se înclină. Avea cam patruzeci de ani, estimă Rob, de înălţime şi constituţie medii. Booth şi Rob se studiară, evaluându-se reciproc.

După câteva momente, avocatul îşi întoarse atenţia spre văduvă.

— Lady Kellington. Este o plăcere să văd că arătaţi atât de bine.

Gura ei se strâmbă.

— Minţi la fel de prost ca tatăl tău.

Alese un scaun şi se aşeză, cu bastonul pregătit în caz că era nevoie să lovească pe cineva.

— Mă bucur să vă văd, domnule Booth, zise Rob. Mai aveam puţin şi plecam la Londra să vă vânez.

Îi întinse mâna. Booth arăta de parcă nu era sigur că remarca comisarului fusese o glumă.

— Îmi pare rău, Lord Kellington. Intenţionasem să vă scriu imediat ce am primit scrisoarea, dar situaţia este complexă. A luat mai mult decât mă aşteptasem să strâng toate informaţiile relevante şi mi-am dat seama repede că ar fi cel mai bine să ne întâlnim

personal. Dând drumul mâinii lui Rob, o privi pe Sarah. Mă scuzaţi, domnişoară, nu ştiu cine sunteţi.

— O altă Lady Kellington, spuse ea vesel.

El se înclină.

— Îmi pare rău, doamnă. Nu ştiam că Lord Kellington are o soţie.

— Ne-am căsătorit abia ieri, aşa că nu este o surpriză că nu ai ştiut. Ochii ei străluciră. Şi, înainte să îţi faci prea mari speranţe, nu am o zestre care să facă o prea mare diferenţă când vine vorba despre finanţele familiei. Să ne aşezăm şi să începem?

Cu o expresie nesigură, domnul Booth spuse:

— Va fi o discuţie plictisitoare de afaceri. Poate că doamnele doresc să se retragă?

— Soţia mea se pricepe mai bine ca mine la administrarea unui domeniu, spuse Rob însoţind-o pe Sarah pe canapeaua din partea opusă lui Booth. Este foarte posibil ca şi bunica să ştie mai multe. Întrucât sunt direct interesate de situaţie, au dreptul să participe.

Se aşeză lângă Sarah. O masă joasă se afla între canapea şi scaunul avocatului, şi un teanc de hârtii era aranjat în faţa lui Booth. Sarah puse şi dosarul ei de piele lângă documentele avocatului, ca o provocare tăcută.

— Opreşte-ne frământarea, domnule Booth. Va trebui să închiriem castelul Kellington unui nabab şi să ne retragem într-o casă la ţară?

— Văd că v-aţi gândit la asta, doamna mea, zise avocatul aprobator. Nu, situaţia este dificilă, dar nu chiar atât de rea.

Sarah prinse mâna lui Rob şi o strânse. El îi răspunse, simţind o uşurare uimitoare. Se pare că era mai ataşat de blestematul acesta de castel fals decât

îşi dăduse seama. Adunându-se, întrebă:

— Aveţi o listă cu toate proprietăţile Kellington? Dar presupun că tot ce poate fi înstrăinat este ipotecat.

— Din păcate, este adevărat. Aveţi aici o listă cu proprietăţi şi ipoteci, zise avocatul ridicând primul document din teanc şi întinzându-l peste masă. După cum puteţi vedea, fiecare ipotecă are restanţe. Cu moartea tatălui şi apoi a fratelui dumneavoastră, fiecare deţinător de ipotecă aşteaptă să vadă cine este noul conte înainte să-şi recupereze datoria.

— În speranţa că noul conte este înstărit? Sunt condamnaţi la dezamăgire.

Rob citi lista. În afară de castelul Kellington, care nu era înstrăinabil şi nu putea fi ipotecat, erau o jumătate de duzină de domenii mai mici, inclusiv Kilvarra din Irlanda. Erau şi câteva proprietăţi din Londra şi trei afaceri în Midlands: o topitorie, un atelier de olărie şi un fel de moară.

Îi veni rău când adună datoriile scadente. Mai bine de o sută de mii de lire. Ce Dumnezeu făcuseră tatăl şi fratele lui cu atâţia bani? Îi întinse hârtia lui Sarah.

— Nu am văzut o ipotecă pentru casa Kellington. Nu este înstrăinabilă?

Booth clătină din cap.

— Bunicul dumneavoastră a adăugat-o pe lista de proprietăţi care nu pot fi înstrăinate. Tot el este cel care a achiziţionat majoritatea proprietăţilor înstrăinabile. Înclină respectuos din cap spre văduvă. Soţul dumneavoastră a fost un manager financiar excelent, doamna mea.

Văduva studia lista de proprietăţi pe care i-o dăduse Sarah.

— O trăsătură ce pare să nu fi fost moştenită. Soţul meu a pus casa Kellington pe listă ca familia să aibă o

locuinţă decentă la Londra.

Sarah i se adresă lui Booth:

— O baie nebunesc de extravagantă a fost adăugată la apartamentul stăpânilor de sus. Ştiţi dacă s-a procedat la fel şi la casa Kellington?

Booth se strâmbă.

— Da, am văzut facturile când au venit. Exorbitant.

— O mare risipă de bani, spuse Sarah afectată, dar Rob îi văzu strălucirea din ochi.

— Ce venit produc domeniile la un loc? întrebă Rob. Sau poate ar trebui să întreb cât venit produceau când trăia bunicul, prin comparaţie cu acum.

— În cel mai bun caz, când bunicul dumneavoastră lucra cu al meu, venitul anual depăşea şaizeci de mii de lire pe an.

Rob fluieră uşor.

— Şi acum?

— Între douăzeci şi douăzeci şi cinci de mii, răspunse Booth. Cum fratele dumneavoastră a murit înainte să primească venitul trimestrial, plata vă revine dumneavoastră. Am adus un cec pentru aproape şase mii de lire.

Combinat cu banii recuperaţi de la Buckley, era suficient să acopere costurile pentru administrarea domeniului mai multe luni.

— Atunci putem începe aici, la castelul Kellington. Sarah şi prietenul meu Ashton au schiţat planurile pentru ce trebuie făcut.

Rob scoase schiţa din dosarul lui Sarah şi i-o înmână lui Booth.

— Vreţi să spuneţi ducele de Ashton?

Când Rob îi confirmă, Booth spuse impresionat:

— Este considerat unul dintre cei mai buni şi cei mai progresivi latifundiari din Marea Britanie. Aţi avut

noroc că aţi putut lucra cu dânsul.

— Este soţul surorii mele, îi explică Sarah.

Avocatul păru şi mai impresionat în timp ce studia planurile, cu sprâncenele ridicate.

— Va trebui să lucrăm în etape, desigur, reluă Rob. Prima etapă include reparaţii vitale, precum şi cumpărarea de vite de prăsilă, pentru a majora venitul în anii viitori. Schiţa este foarte generală, desigur, întrucât nu am avut sumele exacte.

Booth întoarse şi cealaltă pagină.

— Presupunerile şi obiectivele sunt bune totuşi.

— Acum, că am vorbit cu dumneata, ne putem pune în aplicare planurile, spuse Rob. Presupun că va trebui să las proprietăţile care sunt scadente să fie lichidate. Întrucât casa Kellington are o localizare bună, poate fi închiriată pentru un venit substanţial. Cunoşti bine proprietăţile familiei, aşa că aştept părerile dumitale.

— Lord Kellington, vorbiţi ca bunicul dumneavoastră, spuse Booth aprobator. Am câteva idei despre viitorul domeniului.

— Şi datoriile personale? Nu o să plătesc datoriile de joc ale tatălui şi ale fratelui meu, dar am să încerc să achit facturile comercianţilor. Nu vreau ca unele familii să fie aruncate în stradă din cauza depravării predecesorilor mei.

— Vă pot oferi o listă cu aceste datorii, zise Booth cu o grimasă. De la moartea fratelui dumneavoastră, comercianţii mi-au asaltat biroul.

— Majoritatea acestor datorii pot fi reduse prin negociere, interveni văduva. Un croitor care se teme că nu va primi nimic se va mulţumi şi cu jumătate, pufni ea. Probabil şi-a dublat preţurile de la bun început, pentru că ştia că va fi greu să încaseze

sumele alea.

— Domnule Booth, aveţi permisiunea mea să negociaţi înţelegeri acolo unde se poate, zise Rob, uşurat.

Avocatul încuviinţă din cap şi îşi notă.

— Am discutat despre fondurile şi despre datoriile domeniului, Lord Kellington. Aveţi fonduri personale importante?

Rob îşi plătea toate facturile la timp şi avea suficienţi bani puşi deoparte cât să îşi poată desfăşura activitatea de comisar fără oprelişti, dar nu erau genul de sume de care se interesa Booth.

— Îmi pare rău, dar nu. Va trebui să mă descurc cu ceea ce produce domeniul.

Sarah spuse ezitant:

— Ai menţionat la un moment dat că, atunci când ai plecat din India, ţi-ai lăsat o parte din economii unui fost angajator, să le investească. Cum s-a descurcat?

— Chiar nu ştiu, spuse el surprins. Nu m-am gândit niciodată la banii pe care i-am dat lui Fraser. Privise acei bani ca fiind pentru urgenţe sau pentru bătrâneţe, dacă supravieţuia până atunci. Dar, în ultima lui scrisoare, îmi zicea că investiţiile merg bine. Am să scriu biroului lui din Londra să aflu exact cât de bine.

— Rob nu ar fi avut dreptul la un procent din avere, ca fiu mai tânăr? întrebă Sarah. Înţelegerile maritale prevăd tot timpul procente pentru fiii şi fiicele mai mici.

— Ar fi avut dreptul la zece mii de lire, recunoscu avocatul. Dar banii aceia au fost cheltuiţi de mult.

Bătrâna bătu cu bastonul în podea.

— Booth, trebuie să fii obosit după cât ai călătorit. Sarah, cheamă majordomul să îl însoţească pe domnul Booth într-o cameră.

Cuvintele erau curtenitoare, dar era, evident, o alungare a avocatului.

— Vă mulţumesc mult, doamna mea. Booth îşi strânse hârtiile şi se ridică. Ne vedem mai târziu, domnul meu. Veţi avea mai multe întrebări după ce absorbiţi toate informaţiile.

După ce avocatul plecase şi închise uşa în spatele lui, văduva îl fixă pe Rob cu o privire sfredelitoare.

— Să nu renunţi la nici una dintre proprietăţile Kellington.

— S-ar putea să am cum să salvez una sau două, dar cu siguranţă nu pe toate. Nu când toate sunt ipotecate şi la scadenţă.

— Toate sunt proprietăţi bune şi investiţii solide pe termen lung. Eu şi bunicul tău le-am ales cu atenţie.

— Aţi lucrat împreună cu soţul dumneavoastră? întrebă Sarah interesată.

— Tata a fost un comerciant bogat, aşa că aveam experienţă în afaceri. Soţul meu mi-a apreciat cunoştinţele. Văduva se încruntă. Tatălui tău nu i-a plăcut să asculte de femei.

— Atunci a fost un prost, spuse Sarah ferm. Presupun că, dacă v-ar fi ascultat, domeniul ar fi fost într-o stare mult mai bună.

— Ar fi fost. Dar prima lui soţie, mama lui Edmund, a fost interesată doar de extravaganţe şi de o viaţă elegantă, comentă văduva înţepată. Mama ta nu a fost extravagantă, Kellington, dar îi lipsea înţelegerea problemelor financiare, aşa că a lăsat lucrurile în seama soţului ei, ceea ce a fost o eroare gravă.

Cuvintele ei îl făcură pe Rob să înţeleagă mai bine cât de ascuţită putea să fie limba bunicii lui. Părerea ei despre el părea să se fi îmbunătăţit, întrucât era prima oară când îi folosea titlul. Până acum, nu îl numise în

nici un fel.

— Un bărbat trebuie să fie un nesăbuit să nu ia seama la sfaturile inteligente atunci când îi sunt oferite.

— Ai mult mai mult bun-simţ decât tatăl sau fratele tău, spuse bunica lui aspru. Dă-mi schiţa cu reparaţiile şi investiţiile la care te-ai gândit.

Sarah îi întinse paginile. Bunica lui analiză paginile scrise cu grijă, dând aprobator din cap.

— Destul de inteligent, deşi trebuie să investeşti mai mult în scurgeri pe terenurile din sud. Recolta va creşte considerabil dacă o faci.

— Nu mă îndoiesc, dar nu ştiu de unde ar putea veni banii. Ce alt proiect sugerezi să amân, ca să pot plăti pentru scurgeri suplimentare? întrebă el, cu o anumită tensiune în glas.

— Păreţi amândoi să aveţi o bună judecată pentru doi tineri, spuse ea studiindu-i cu ochii mijiţi. Trebuie să admit că sunt agreabil surprinsă.

Amuzat, Rob îi răspunse:

— Sentimentul este reciproc.

— Dacă nu sunteţi atenţi, o să începeţi să vă înţelegeţi, adăugă şi Sarah, la fel de amuzată.

Un zâmbet slab apăru pe faţa văduvei.

— Ce ai face dacă nu ar fi ipoteci de plătit pe proprietăţile înstrăinabile?

— Aş evalua fiecare proprietate, spuse Rob încet. Presupun că nu au fost întreţinute corespunzător, astfel că venitul iniţial va merge spre întreţinere şi îmbunătăţiri. Când proprietăţile devin profitabile, aş vira o parte din venit în economii şi m-aş gândi la investiţii. Dar aş vrea să ştiu mai multe despre subiect înainte să încep.

— Atunci pune mâna şi studiază, te rog, spuse ea

sec. Eu deţin ipotecile pentru majoritatea proprietăţilor înstrăinabile.

Sarah rămase fără suflare, iar Rob se holbă la bunica lui. Încercând să înţeleagă, întrebă:

— Tu i-ai împrumutat banii lui tata?

— Bineînţeles că nu. Am ştiut tot timpul că reprezintă un risc, pufni ea. Am dezaprobat făţiş ipotecarea, şi tatăl tău ştia asta, aşa că a împrumutat din altă parte. Aveam sursele mele de informare, şi l-am urmărit. Când a murit şi domeniul a picat pe mâinile lui Edmund, cei mai mulţi dintre bancheri s-au decis să îşi reducă pierderile. Am reuşit să obţin toate ipotecile, cu excepţia conacului din Derbyshire.

— Deci ai negociat cu ei aşa cum l-ai sfătuit pe Rob să facă acum cu comercianţii? o întrebă Sarah fascinată.

— Le-am cumpărat la jumătate din valoarea reală.

— Doamnă, mă înclin în faţa cunoştinţelor dumneavoastră superioare de afaceri, spuse Rob sincer. Ce vreţi să faceţi cu ipotecile? Mă îndoiesc că aveţi suficientă încredere să mi le daţi pe mână.

— Ai dreptate, spuse ea concis. Tu şi soţia ta demonstraţi atitudini şi abilităţi promiţătoare, dar este prea devreme să presupun că nu vei căpăta aceleaşi obiceiuri proaste ca tatăl şi fratele tău. O să continui să ţin ipotecile, dar nu îţi cer să îmi plăteşti dacă urmezi planul pe care mi l-ai descris azi. De asemenea, nu închiria casa Kellington. Vreau să pot sta acolo când merg în Londra.

Era aproape prea multă informaţie de asimilat. Schimbă o privire cu Sarah, care părea la fel de uimită.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, doamnă.

— Nu fac asta pentru tine, ci pentru Kellington. Sper sincer să fii un conte mai bun ca tatăl şi ca fratele

tău. Se ridică şi o privi urât pe Sarah.

— Şi tu, duduiţă, asigură-te că produci un moştenitor imediat şi creşte-l să aibă bun-simţ.

— Am să încerc, răspunse Sarah umil.

Văduva ieşi defilând din încăpere. Imediat după aceea, Rob o ridică pe Sarah de pe canapea şi o aranjă în poala lui, apoi o îmbrăţişă puternic. Aproape tremura de şoc.

— O să supravieţuim, Sarah! Avem câţiva ani grei în faţă, dar vom reuşi să reconstruim domeniul aşa cum am sperat.

— Când bunica ta îţi împungea cu bastonul corpul aproape înecat, nu am bănuit niciodată, dar niciodată, că ar putea face aşa ceva, recunoscu Sarah amuzată. Se pare că nu aveai nevoie de o moştenitoare.

Începu şi el să râdă.

— Atunci mă bucur că mi-am urmat inima în loc să fiu logic şi să pornesc la vânătoare de moştenitoare. Sărută gâtul graţios al soţiei lui. Acum, că ne-am ocupat de afaceri, să mergem sus şi să sărbătorim?

Sarah flutură inocent din genele ei aurite, legănându-şi fundul ei dulce şi lipsit de inocenţă în poala lui.

— La ce te-ai gândit?

— Îmi vine mie o idee. Ţinând-o în braţe, se ridică sprinten, deşi depuse ceva efort, în ciuda dimensiunilor lui Sarah. Tu eşti talismanul meu norocos, scumpa mea. Viaţa mea s-a îmbunătăţit semnificativ de când te-am cunoscut.

Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Şi a mea, Robin. Şi a mea.

capitolul 40

Sarah se trezi căscând lung şi leneş. Nici nu bănuise cât de mult avea să îi placă să fie căsătorită. Înainte avusese idei cam confuze, mistice despre căsătoria fără să fii „îndrăgostit”. Aflase că era de ajuns că îi făcea plăcere să fie în compania lui Rob, că avea încredere în el şi că îl respecta – şi că iubea cu adevărat să îşi împartă patul cu el.

Rob stătea întins pe o parte, cu spatele întors la ea, aşa că ea se apropie, îşi lipi corpul de al lui şi îşi strecură braţul în jurul taliei lui. El scoase un geamăt uşor, pe jumătate adormit, şi îi prinse mâna, ducând-o la inimă.

— Acum, că bunica ta s-a întors la Bath, simt în sfârşit că aceasta este casa noastră, murmură Sarah.

— Ocupa cam mult spaţiu mental, chicoti el. Sunt flatat că acum este dispusă să ne lase Kellington pe mână.

— Apreciez faptul că şi-a dat seama că, dacă rămânea, avea să ne stea constant în cale. Sarah respiră în ceafa lui Rob. Am invitat-o înapoi pentru petrecerea lui Bree şi s-ar putea să vină. Bath nu este atât de departe.

— Până atunci va trebui să fac câteva călătorii. Trebuie să vizitez proprietăţile Kellington şi să stabilesc de ce are nevoie fiecare. O să încep cu cele din această parte a ţării. Se rostogoli pe spate şi îşi trecu braţul în jurul gâtului ei. Nu îmi place să te las singură. Ai vrea să vii cu mine?

Ea oftă.

— Mi-ar plăcea să vin, dar sunt multe lucruri de făcut. Pentru moment, cel puţin, unul din noi trebuie să rămână aici.

— Îl iau pe Crowell atunci. Este un intendent excelent. Acum, că i-am oferit o slujbă permanentă şi

bani pentru îmbunătăţiri, munceşte şi mai din greu. Va fi util să îi aflăm părerea şi despre celelalte domenii. Chicotul lui Rob i se răsfrânse sub ureche. Dar nu vreau să împart patul cu el noaptea.

— Sper că nu!

El îi mângâie părul.

— Iubesc felul în care s-au schimbat vieţile noastre, Sarah.

— Şi eu, dar, pentru moment, sunt mai interesată de aici şi acum.

Mâna ei se plimbă în josul trunchiului lui. Nu o surprinse faptul că el era deja uşor excitat. Când îl apucă, el inspiră şi se întări imediat.

— Cred că am să escaladez Muntele Robin, spuse ea fericită.

— Fă ce vrei cu mine, prinţesă, replică el răguşit. Sunt la mila ta.

Ea dădu la o parte aşternuturile şi se căţără pe el, versiunea pe uscat a ceea ce făcuseră în vană. Era o poziţie nouă pentru ea, dar se gândea că avea să funcţioneze.

Teoria deveni rapid fapt. Iubea să fie întinsă de-a lungul corpului lui suplu, cu părul revărsat în jurul feţei lui în timp ce se sărutau şi se mângâiau. Lumea se redusese la sânge clocotitor şi la dorinţă necontrolată. Nu numai că era uşor să se unească în această poziţie, dar şi şocant, delicios de stimulant.

Împreunarea lor fu de scurtă durată, dar fioros de satisfăcătoare. Întinsă deasupra lui, gâfâind după consumarea actului, îi spuse:

— Nu mi-am dat niciodată seama cât de puternică este intimitatea maritală. Nu îmi pot imagina să fac asta cu un alt bărbat.

— Cu voia Domnului, nici n-o să fii nevoită. Rob

trase aşternuturile din nou peste corpurile lor care se răcoreau. Aceasta este faza din relaţie când nu poţi sta departe de celălalt, şi îmi place.

Ea îşi odihni capul pe umărul lui, incapabilă să uite că şi alte femei îi mai trecuseră prin pat, chiar dacă nu îi fuseseră soţii.

— Rob, spuse ea cu vocea pierită. Faptul că ai mai avut şi alte iubite face ca intimitatea noastră să fie... mai puţin specială?

Muşchii lui se încordară.

— Nu prea crezi în evitarea întrebărilor dificile, draga mea.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu voce şi mai pierită.

— Să nu-ţi fie, răspunse el ferm. Cel mai simplu răspuns e că fiecare relaţie este diferită. Unică. Imposibil de comparat. Eu şi Bryony eram tineri, cu acea descoperire pasională a tinereţii. Tovarăşa mea din zilele de comisar era prietena mea şi egalul meu profesional. Eram doi oameni singuri care căutau alinare în compania celuilalt şi, ocazional, căldură unul în braţele celuilalt.

Sarah se încruntă gânditoare.

— Noi împărtăşim destul de multă pasiune şi tovărăşie, cred eu...

— Da, ca să nu menţionăm faptul că îmi eşti şi soţie, replică el şi râse puţin. Încă mi-e greu să cred asta! Dar înseamnă că totul între noi este afectat de conştientizarea faptului că am făcut jurăminte de viaţă unul faţă de celălalt, cu toate bucuriile şi responsabilităţile care decurg din aceste jurăminte. O sărută pe bărbie. Refuz să fiu ademenit într-o discuţie despre frumuseţe, farmec şi atracţie. Nu ar fi cinstit faţă de nimeni.

— Bărbat înţelept, spuse ea, zâmbind în timp ce

amândoi se relaxau.

Ea bănuia că el mai fusese şi cu alte femei. O iubită în India, poate. Alte relaţii întâmplătoare care nu avuseseră un impact prea mare asupra vieţii lui.

Acum era domnişoara Sarah Clarke-Townsend cea care, prin noroc şi puterea împrejurărilor, îi devenise soţie. Dacă ar fi salvat o altă femeie şi s-ar fi întors în Anglia să descopere că devenise lord, s-ar fi căsătorit oare cu acea femeie? Poate, dacă s-ar fi plăcut şi ar fi fost amândoi dispuşi să se căsătorească. Era o viziune a căsătoriei destul de lipsită de romantism.

Dar căsătoria efectivă schimbase situaţia. Ea şi Rob îşi juraseră fidelitate şi responsabilitate. Avea dreptate când spunea că acest lucru le afectase partea intimă a căsătoriei, deşi ea nu avea îndeajunse cunoştinţe pentru a defini exact cum.

— Nu-mi place că trebuie să plec, dar datoriile zilei mă cheamă, zise Rob cu regret.

Cu acelaşi regret, ea se dădu jos de pe el.

— La noapte va fi o nouă noapte.

— Şi mâine va fi o nouă dimineaţă, replică el, apoi se ridică şi o sărută.

Ea transformă sărutul în unul lipsit de banalitate, uimită la gândul că fusese atât de agitată în privinţa măritişului. Dacă privea căsătoria ca pe un pariu, îl câştigase pe al ei.

Rob reuşi să i se alăture lui Sarah pentru prânz. Îi plăcea că îşi împărtăşeau detalii despre cum îşi petrecuseră ziua. Aceasta era încă una dintre legăturile căsătoriei, învăţa el. Zi de zi deveneau mai apropiaţi. Consolidându-şi viaţa de cuplu.

Era o zi plăcută de primăvară, şi ferestrele erau deschise, aşa că în timp ce îşi savurau ceaiul putură

auzi sunetele făcute de vite. Mugetul unui taur, behăitul oilor şi cotcodăcitul găinilor, urmate de măcăitul şi gâgâitul păsărilor de apă.

— Ce Dumnezeu? întrebă Rob ridicându-se şi privind pe geam.

Sarah i se alătură.

În faţa castelului se afla un convoi care includea doi bărbaţi călare şi două căruţe, fiecare cu câte un taur legat în spatele ei. Prima căruţă conţinea oi, capre şi porci în ţarcuri diferite. În cea de-a doua se aflau păsări de curte şi iepuri. Existau cel puţin doi cocoşi, deoarece ţipau unul la celălalt.

— Par să fie toţi masculi, observă Sarah. Şi sunt animale frumoase! Ai comandat tu animale de prăsilă şi ai uitat să-mi spui şi mie?

— Nu, răspunse Rob şi zâmbi. Dar cred că ştiu de unde vin. Îl vezi pe bărbatul din spatele convoiului?

— Murphy! exclamă ea încântată. Rândaşul-şef al lui Adam. Cred că celălalt ar putea să fie unul dintre văcarii lui Adam.

Rob o prinse de mână şi se îndreptară spre uşă.

— Să vedem dacă ni se adevereşte bănuiala.

Ajunseră pe locul viran din faţa casei în timp ce trăsurile, taurii şi caii se opreau zgomotos. Murphy sări de pe cal şi se apropie, cu o scrisoare în mână.

— Ziua bună, domnul meu, spuse el formal.

— Pare-mi-se că îmi spuneai Carmichael ultima oară când ne-am întâlnit. Ce-ar fi să-mi zici pe nume? replică Rob, apoi îi întinse mâna şi îi zâmbi. Animalele acestea trebuie să fi fost cam enervante pentru un om obişnuit să lucreze cu cai.

— A fost o călătorie interesantă, replică Murphy şi rânji. Mi-a luat trei zile. Taurii nu merg prea rapid.

Îi întinse scrisoarea. Rob rupse sigiliul şi citi:

Rob şi Sarah,

Cum am spus şi înainte, serviciul pe care mi l-aţi făcut este dincolo de orice preţ şi merită o răsplată. Domeniul vostru are nevoie de animale de prăsilă de primă mână, şi acestea sunt unele dintre cele mai bune animale din Marea Britanie. Nu le-aş vinde niciodată, aşa că presupun că asta le face nepreţuite. Vă rog să acceptaţi acest dar ca un simbol al recunoştinţei mele eterne.

Ashton

Rob îi pasă scrisoarea şi lui Sarah.

— Minunat! exclamă ea. Multe dintre animalele iniţiale ale lui Adam erau de la Coke din Norfolk, şi le-a îmbunătăţit de atunci.

— Da, doamna mea, vorbi şi văcarul, înclinând capul. Nu veţi găsi animale de montă mai bune niciunde în Marea Britanie. Unde să le ducem? Vreau să se instaleze corespunzător. O călătorie ca asta a fost grea pentru bietele dobitoace.

Era un bărbat care îşi iubea meseria – şi animalele.

— Te conduc la grajd, răspunse Rob. Presupun că rămâi peste noapte şi încă o zi sau două? Sunt sigur că îngrijitorii mei pot învăţa de la tine.

— Da, Alteţa Sa a spus că suntem la dispoziţia dumneavoastră cât doriţi.

Văzând că discuţia mergea spre lucruri agricole, Sarah spuse:

— Domnule Murphy, mă bucur să vă revăd. Vă datorez mulţumiri pentru ce aţi făcut pentru mine şi sora mea. Rob, ne vedem mai târziu.

Le zâmbi fermecător bărbaţilor, inclusiv vizitiilor, şi

se întoarse în casă.

În timp ce mergeau spre hambare, Murphy veni lângă Rob.

— Alteţa Sa spunea că puteţi păstra şi armăsarul pe care am venit, dacă îl vreţi. Rojo este un armăsar de primă mână.

Rob privi mai de aproape animalul, un castaniu-roşcat chipeş.

— Este superb! De ce ar crede Ashton că nu aş vrea să-l păstrez?

— Unii bărbaţi s-ar putea simţi insultaţi că li se oferă ajutor în alegerea cailor, explică rândaşul.

— Oricine vrea să mă insulte cu un astfel de cal este bine-venit, replică Rob rânjind. Domeniul acesta vechi începe încet-încet să se pună din nou pe picioare.

— Pe multe seturi de câte patru picioare şi câteva pe două, spuse Murphy, cu o sclipire în ochi. Veţi avea un lot frumos de animale la anul.

— Şi unul şi mai bun peste doi.

Rob privi cu admiraţie noii săi masculi. Oile şi vitele erau impresionante, iar iepurii şi porumbeii erau o sursă bună de carne, în vreme ce cocoşii buni şi gâscanii puteau îmbunătăţi calitatea ouălor şi a păsărilor.

Mângâie gâtul catifelat al noului lui armăsar. Te puteai baza pe Ashton să găsească o plată unică şi perfectă pentru misiunea îndeplinită de Rob.

capitolul 41

Dar animalele de prăsilă nu fură singurele vietăţi care sosiră. O săptămână mai târziu, când Rob era plecat să se familiarizeze cu celelalte proprietăţi

Kellington, Sarah se îndrepta spre grajduri să călărească.

Îl căuta pe Jonas, când văzu că omul lui Rob, Harvey, se întorsese din Irlanda şi ţesăla un ponei înalt cât boxa. Sarah abia îl cunoştea, aşa că părea ocazia perfectă să schimbe asta.

— Bună ziua, domnule Harvey. Apoi recunoscu poneiul pe care îl ţesăla. Boru! exclamă ea încântată. Eşti chiar tu?

Gângurind, oferi poneiului o bucată dintr-un măr pe care îl adusese pentru calul pe care plănuia să îl călărească.

Harvey îşi atinse şapca respectuos.

— Rob m-a rugat să văd dacă pot găsi poneiul după ce termin la Kilvarra. Făcu semn din cap spre boxa alăturată. A spus şi să caut alt ponei potrivit pentru domnişoara Bree.

— Ce frumuseţe! exclamă Sarah sprijinindu-se de uşa boxei, admirând placidul ponei cu picăţele. Bree o va adora.

Harvey bătu poneiul pe gât.

— Este o fată răbdătoare. Numai bună pentru un călăreţ începător.

— Cum au mers lucrurile la Kilvarra? întrebă Sarah. Este vreunul dintre arendaşi interesat de emigrare?

Harvey încuviinţă din cap.

— Da, unii sunt dornici să îşi încerce norocul într-o altă ţară. A fost o idee bună. L-am concediat pe vechiul intendent şi l-am angajat pe fratele părintelui Patrick. Sunt multe de făcut, dar situaţia arendaşilor se îmbunătăţeşte.

La fel ca în cazul castelului Kellington, era un început. Sarah îl studie pe Harvey cu colţul ochiului. Era cu câţiva ani mai în vârstă ca Rob, aţos şi trecut

prin multe. Chipul îi trăda inteligenţa şi o experienţă trudită.

— Cum l-ai cunoscut pe Rob? întrebă ea. Dacă nu te deranjează că te întreb.

Harvey ridică din umeri.

— Nu mă deranjează. În India l-am cunoscut. Eu eram sergent în armata Companiei Indiei de Est. Într-o noapte, am băut prea mult şi am ajuns pe o alee unde erau câţiva localnici cărora nu le plăceau străinii. M-au atacat, şi m-ar fi omorât dacă nu strigam. Rob a auzit şi a venit să cerceteze. I-a alungat şi i-a şi rănit serios. Sigur, întâi m-au aranjat pe mine destul de frumos.

— Atât de frumos că a trebuit să părăseşti armata? întrebă ea încet.

— Da.

Harvey bătu cu piciorul de lemn în podea.

— Mi-am pierdut piciorul de sub genunchi. Am fost cât pe ce să mor când s-a infectat. Rob s-a asigurat că sunt îngrijit, apoi mi-a oferit de lucru când a devenit evident că nu mai eram bun pentru armată.

— Poate nu ai mai fost bun pentru armată, dar înţeleg că eşti bun pentru alte lucruri, remarcă ea. Rob te apreciază şi ca asociat, şi ca prieten.

— E o chestie reciprocă, spuse Harvey privind într-o parte. Eşti destul de bună pentru el, doamna mea?

Ea zâmbi.

— Probabil că nu. Dar lucrez la asta.

El râse uşor, şi ea ştiu că aveau să fie prieteni.

Rob plănuise să se întoarcă de la Devonshire a doua zi, dar se grăbi, dornic să o revadă pe Sarah. Era aproape de miezul nopţii când se întoarse împreună cu Crowell. Cu o privire tolerantă, intendentul îi spuse că se ocupa el de cai şi îl trimise pe Rob să se alăture

miresei lui. Lui Rob i se părea amuzant că devenise clişeul mirelui îndrăgostit lulea, dar nu încerca să nege această realitate.

Când intră în apartamentul stăpânilor, se duse direct în camera lui Sarah. Nu dormise încă în camera contelui. Intră în odaie încet, nedorind să o trezească. O lampă lumina difuz, dând-o la iveală pe soţia lui, care dormea inocent pe partea dreaptă, cu mâna sub obraz. Arăta ca un înger adormit, cu trăsăturile superbe liniştite şi cu cosiţa ei blondă căzând peste un umăr.

— Sarah? spuse el uşor.

Urmă o mişcare rapidă, şi deodată soţia lui era înălţată în pat, cu un pistol încărcat ţinut strâns cu ambele mâini, cu ţeava îndreptată spre pieptul lui.

Rob îngheţă, cu mâinile în aer. Nu ar fi fost înţelept să sperie o femeie năucă de somn, care ţinea un pistol îndreptat spre el.

— Speram la o primire mai călduroasă, spuse el cu cea mai liniştitoare voce de care era în stare.

Ea îl recunoscu de îndată şi lăsă cocoşul armei, pe care o puse apoi pe partea ei de masă.

— Rob, îmi pare atât de rău. Cum ai fost plecat, am avut coşmaruri cu răpitorii care veneau să mă răpească din nou.

Se strecură din pat şi se lipi de el. El o cuprinse în braţe. Tremura toată.

Se simţea cel mai mare prost de pe pământ.

— Eu trebuie să îmi cer scuze. Nu trebuia să fi plecat şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să te sperii trezindu-te! Mi-a fost atât de dor de tine, că nu am vrut să rămân departe mai mult decât era necesar.

Ea privi spre Rob, şi el o sărută. Pasiunea izbucni, rapidă şi şocantă. El o lungi în pat şi se aruncă lângă

ea. În timp ce îşi scotea frenetic pantalonii, mâinile, gura şi dinţii ei îl cuprinseră, la fel de pline de dorinţe cum era şi el.

Era pregătită, mai mult decât pregătită, corpul îi era fierbinte, şi umed, şi plin de dorinţă când el se implântă în ea. *Ea* era casa lui, nu acest morman de pietre. În Sarah găsea pacea şi bucuria unei împliniri cutremurătoare.

Termină la fel de rapid şi de necontrolat ca împreunarea lor. Bănuind că avea urme de unghii pe spate, Rob se rostogoli pe o parte şi o trase mai aproape, respirând cu dificultate, cu obrajii lipiţi de ai ei.

— Ei bine, *ăsta* a fost un mod bun de a mă trezi! exclamă Sarah cu un amuzament şovăielnic.

El chicoti.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te răvăşesc.

— Cred că răvăşirea a fost reciprocă. Braţele ei se strânseră în jurul lui. Am fost foarte ocupată, dar tot mi-ai lipsit teribil.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Niciodată nu am înţeles nebunia noilor căsătoriţi. Mă simt ca un idiot, dar nu aş vrea să fie altfel, spuse el sărutând-o pe tâmplă.

— Nici eu.

Scoase un mic mârâit care lui îi amintea de o pisică mulţumită.

— Nu vreau să mă gândesc că peste câteva zile va trebui să vizitez un alt conac, dar trebuie să acţionez rapid, cât încă se pot face schimbări. Oftă. Şi ar trebui să merg şi la Londra câteva zile. Va trebui să te răpesc chiar eu.

— Tentant, dar nu prea cu judecată. Sarah se gândi un moment. Dar dacă după ziua lui Bree ne-am

duce toţi trei la Londra? Tu te poţi ocupa de afaceri, în timp ce eu îi arăt oraşul şi o duc la o modistă. Aş vrea şi să angajez o guvernantă care să îi poată învăţa pe Bree şi pe copiii Holt mai tineri. Doamna Holt este o profesoară bună, dar are atâtea lucruri de făcut, că ar fi fericită să renunţe la această sarcină.

— Îmi place ideea, consimţi el. Ai găsit profesori locali pentru şcoala de pe domeniu pe care vrei să o începi?

— Am angajat doi învăţători, dar încă este nevoie de un profesor şi de o profesoară pentru copiii mai mari. Aş prefera localnici. Mă gândeam să o numesc „Şcoala Improvizată Kellington” cu mottoul „Educaţie pentru toţi”.

El râse.

— Îmi place numele, dar nu vrem ca părinţii să refuze să-şi trimită copiii de teamă să nu se prăbuşească şcoala pe ei, fiind improvizată.

— Presupun că ai dreptate. Apoi oftă fericită. O mulţime de lucruri pe care le putem face pentru a îmbunătăţi viaţa arendaşilor costă aşa puţin. Un an de educaţie pentru toţi copiii de pe domeniu costă mai puţin decât rochia de curte a unei mari doamne sau decât un cal bun de vânătoare pentru un gentleman sportiv.

În timp ce îi masa spatele, el spuse încet:

— Am început să fiu recunoscător pentru dificultăţile pe care le-am întâmpinat când eram mai tânăr, pentru că am trăit viaţa aşa cum puţini aristocraţi o fac. Am învăţat că oameni din toate categoriile sociale au speranţe, temeri şi visuri. Simt bucuria şi disperarea. Acum sunt în poziţia să îi ajut pe cei mai mulţi dintre ei.

— Mă întreb cum ai fi ajuns dacă ai fi fost crescut

ca un fiu mai mic de aristocrat tipic. Sarah continuă: Mult mai puţin interesant, sunt convinsă. Îmi place foarte mult de tine aşa cum eşti.

— E bine atunci, pentru că te-ai pricopsit cu mine, spuse el, cu o privire blândă.

Rămaseră tăcuţi preţ de câteva minute, până când Sarah întrebă:

— Cum ţi s-a părut conacul de la Buckthorne?

— Mai degrabă neglijat, dar nu dramatic. Arendaşul este unul bun, care s-a ocupat el singur de cele mai multe dintre problemele minore. S-a bucurat să audă că se vor face îmbunătăţiri. Întrucât nu trebuie să plătesc ipoteca, pot folosi veniturile de la Buckthorne pentru a le reinvesti în conac. În doi sau trei ani, ar trebui să fie profitabil din nou.

— Dacă aşa stau lucrurile şi în cazul celorlalte proprietăţi, în câţiva ani vei fi foarte, foarte bogat, observă Sarah.

— *Vom* fi foarte, foarte bogaţi. Ţin minte când am spus „cu bunurile mele lumeşti te înzestrez”? Se încruntă. Asta îmi aminteşte de faptul că trebuie să întocmim angajamente de nuntă, căci nu am făcut-o înainte. Procente pentru fiicele şi pentru fiii mai mici, bani de coşniţă şi banii ce îţi revin dacă rămâi văduvă. Şi orice altceva e înţelept.

— Un avantaj al tuturor acestor proprietăţi care pot fi înstrăinate este că pot fi lăsate moştenire fiicelor şi fiilor mai mici, observă ea. În felul acesta, le va fi asigurată o viaţă confortabilă, de mici nobili în toată regula.

El îi mângâie uşor şoldul. Întrucât nu îl aşteptase, ea purta o cămaşă de noapte simplă, dintr-un flanel sănătos. Arăta în continuare incredibil de atrăgătoare.

— Ca fiu mai mic, aş fi primit bucuros pământ în

loc de bani.

— Cu care oricum nu te-ai ales. Dacă ai fi avut titlul de proprietate al unui conac, ar fi fost ceva ce nu-ţi putea fi luat de către familie. Se cuibări mai aproape de el. O să fim părinţi mult mai buni ca tatăl tău.

— Sper din tot sufletul. Va trebui să învăţ cum se face aşa cum trebuie, căci nu am avut experienţa unui tată bun.

— Dacă ai nevoie de un model, ia-l pe unchiul meu Peter, care a fost un tată minunat pentru fiii lui şi pentru mine, sugeră ea. Sau pe tatăl vitreg al lui Adam, generalul Stillwell. Copiii lui, chiar şi cei vitregi, îi sunt devotaţi. Se apropie şi mai mult de el. Dar cred că te vei descurca şi singur. Faci o treabă bună cu Bree.

— Mă bucur mult că tu crezi asta. Se privi îndurerat. S-ar putea să am nevoie de ajutor să fiu un soţ corespunzător, respectuos. Sunt plin de praf de pe drum, şi te-am murdărit şi pe tine, am murdărit şi patul.

— Există un leac şi pentru asta, replică ea şi zâmbi cu neastâmpăr. Să facem o baie!

Râzând, el sări de pe pat şi o ridică în braţe, cărând-o spre vana lor minunată. Cum de fusese atât de norocos?

capitolul 42

— Este o zi frumoasă pentru picnic, spuse Helen Broome cercetând ruinele castelului. Îşi închise ochii să asculte valurile care se izbeau de baza stâncilor din apropiere, sunet accentuat de ţipetele ascuţite ale pescăruşilor. Şi un loc foarte frumos pentru aşa ceva.

Sarah era de acord. Pietrele străvechi se aflau în

mijlocul unui covor luxuriant de iarbă proaspătă, luminat de flori sălbatice. Aleseseră un loc tăcut protejat de vânt din trei părţi de către ziduri şi cu un deal înălţându-se în spatele lor.

În cea de-a patra parte, direct în faţa lor, un mic promontoriu intra în mare. Jumătate din berărie se cocoţa în mod precar peste buza prăpastiei, cu rămăşiţe ale zidurilor şi ale dependinţelor împrăştiate artistic prin iarbă.

Contesa văduvă venise de la Bath cu această ocazie şi era aşezată pe un scaun Windsor adus din casă pentru confortul ei. Bătrâna femeie spuse cârcotaşă:

— Credeam că băiatul trebuia să fie aici azi. Este ziua fiicei lui, până la urmă!

Sarah se întreba dacă Rob ştia că bunica lui îl numea „băiatul”. Prin comparaţie cu reacţia iniţială a văduvei la vederea ultimului ei nepot în viaţă, cuvintele sunau aproape pline de afecţiune.

— Kellington are mult de călărit ca să ajungă azi acasă, dar a spus că va încerca să fie aici până la mijlocul după-amiezii, ca să ni se alăture.

Precum Helen Broome şi Ruth Holt, cealaltă însoţitoare, se afla cocoţată pe un rest de stâncă. Cei opt copii preferaseră să fie mai puţin formali şi se întinseseră pe pături.

Coşuri de picnic ce conţineau mici sendvişuri elegante şi produse de patiserie delicioase erau însoţite de ceai cald şi de sticle de cidru uşor amar. Era o petrecere potrivită pentru o sărbătorită care începea o viaţă nouă.

Bree fusese încântată să le vadă pe Alice Broome şi pe celelalte două prietene ale ei din Bendan. Fetele fuseseră vrăjite de povestea romantică a lui Bree,

căreia tatăl ei nobil îi oferise o viaţă îndestulată şi luxoasă. Prietenele ei erau fete cumsecade, cu adevărat fericite pentru Bree şi doar puţin invidioase. Apariţia tatălui lui Bree avea să fie încununarea perfectă a poveştii, aşa că Sarah spera ca Rob să ajungă înainte de sfârşitul petrecerii.

După o masă delicioasă, majoritatea invitatelor se mulţumeau să stea întinse la soare şi să sporovoiască. Cea mai tânără membră a familiei Holt dormea în poala mamei ei. Dar, ca de obicei, Bree era plină de energie. Sări de pe pătură.

— Sarah, nu vrei să vezi mai mult din ruine?

Sarah ar fi preferat să se bucure de soare, dar era adevărat că nu prea văzuse ruinele.

— Mi-ar plăcea. Mă scuzaţi, vă rog.

Ceilalţi făcură cu mâna în mod firesc. Urmând-o pe Bree, Sarah zise:

— Sper că nu ai de gând să mergem pe promontoriul care se sfărâmă... Cealaltă jumătate a berăriei pare gata să cadă în orice moment.

Studie pământul care intra în mare chiar în faţa castelului, întrebându-se cât de vast era în momentul în care castelul fusese construit.

Bree părea uşor vinovată.

— Am mers acolo o dată, doar ca să văd, dar numai o dată.

Sarah îşi dădu ochii peste cap.

— Mă bucur că promontoriul nu a ales acea zi să ţi se prăvale de sub picioare. Te rog să fii atentă. Ruinele sunt periculoase.

— Aşa mi-a spus şi tati. Mi-a zis că ar trebui să mai iau o persoană cu mine când explorez. Bree rânji ca un drăcuşor. De aia te-am rugat să vii cu mine.

Sarah râse.

— Corect. Am fost aici doar de două ori şi nu am explorat prea mult. Se urcară pe o movilă cu iarbă, şi ea îşi puse mâna streaşină la ochi, studiind zona din jur, care semăna mai mult cu un sat decât cu un castel. Ruinele sunt foarte mari, nu-i aşa? Mă mir că nu au luat din piatră ca să construiască în altă parte.

— Doamna Holt mi-a spus că satul a fost abandonat şi că aproape toţi au fost ucişi de ciumă, îi explică Bree. Oamenii nu folosesc piatra pentru că este văzut ca un loc ce aduce ghinion.

Cărarea trecea pe lângă marginea stâncii. Sarah privi în jos şi văzu o barcă ancorată între promontoriul ce susţinea fosta berărie şi un promontoriu mai larg dinspre nord. Iola mare părea vag cunoscută, dar Sarah nu era expertă în bărci, în ciuda eforturilor lui Rob de a o învăţa. Îşi puse iarăşi mâna streaşină la ochi, încercând să surprindă mai multe detalii. Zări mai mulţi bărbaţi la bord, dar era prea departe ca să poată vedea mai clar.

Se încruntă, şi o cuprinse un sentiment de nelinişte.

— Vin des bărci aici?

— Uneori, spuse Bree studiind iola. De obicei bărci mai mici. Pescari. Pe aceea nu am mai văzut-o.

— Există vreo cărare care urcă până aici?

Bree încuviinţă din cap.

— Vine pe cealaltă parte a promontoriului. Este greu de urcat, dar destul de sigură. Vocea îi deveni mai precipitată şi plină de entuziasm. Crezi că sunt piraţi? Sau contrabandişti?

Era posibil, dar majoritatea contrabandiştilor acţionau pe coasta de sud sau pe cea de est, nu pe coasta de vest a Marii Britanii. Merseră în continuare pe cărare. La capătul acesteia se afla o clădire largă şi

dărăpănată de piatră. Bree arătă cu degetul.

— Acolo este hambarul.

Doi bărbaţi veneau din direcţia potecii de pe deal, cărând o cutie mare şi grea între ei. Sarah o prinse pe Bree de braţ şi o trase la adăpostul casei prăbuşite, în caz că bărbaţii priveau spre ele.

Aşteptă câteva momente înainte să se uite de după vechea clădire ce le ascundea. Nu se vedea nimeni.

— Bree, vreau să mă apropii ca să pot să-mi dau seama dacă bărbaţii ăştia reprezintă vreun pericol, dar nu vreau să vii cu mine.

Bree se încăpăţână.

— Ba vin şi eu. Ştiu ruinele mai bine ca tine!

Văzând cât de hotărâtă era fiica ei vitregă, Sarah spuse:

— Foarte bine. Dar trebuie să umblăm în linişte şi cu atenţie. Nu este un joc.

— O să fiu atentă, promise Bree. Dacă ne ducem în spatele caselor de pe cealaltă parte a cărării, riscul de-a fi văzute e mai mic.

— Mergi tu în faţă.

Sarah privi din nou. Nu se vedea nimeni. Fugind de-a lungul cărării, în urma lui Bree, îşi dori libertatea oferită de pantalonii pe care îi purtase în Irlanda.

Aşa cum spusese şi Bree, noua lor rută era mai bine ascunsă de hambar. Vechea clădire avea ziduri de piatră cu geamuri goale şi un acoperiş rudimentar de paie care părea relativ recent. Sarah bănuia că unii dintre arendaşii lui Rob îl foloseau ca spaţiu de depozitare.

Apropiindu-se, Sarah auzi zgomot de voci. Voci irlandeze cunoscute. Îngheţă pe loc, cu inima bătându-i puternic, şi o prinse pe Bree de braţ, pentru a o opri să

mai înainteze. Amândouă auziră foarte clar:

— Acum, că suntem aici, când ne ducem după blestematul de comisar şi căţeaua lui?

Era vocea lui Flannery, liderul grupului care o răpise pe Sarah. Stomacul i se strânse de frică.

— Fii puţin respectuos, îi răspunse o voce ironică de femeie. Vorbea ca o englezoaică educată, cu un uşor accent irlandez. Blestematul de comisar este acum Lord Kellington şi aud despre căţea că ar fi noua contesă. Vocea îi deveni maliţioasă. Cu atât mai mare va fi plăcerea să îi ucidem înainte să mergem după Ashton.

Bree se holbă la Sarah şocată, dându-şi seama că nu era deloc un joc. Dădu să spună ceva, dar Sarah îi astupă gura cu mâna.

— Nu am mai ucis un ticălos de lord englez până acum, se auzi şi vocea lui O'Dwyer. Aştept cu nerăbdare momentul.

— O să-ţi aştepţi rândul, băiete, spuse o voce irlandeză răguşită. Am o datorie specială faţă de acest comisar. Apoi putem continua raidul Irlandei Libere asupra Angliei. Să îi facem pe oameni să se teamă de noi.

— Voi, irlandezii, sunteţi atât de însetaţi de sânge, spuse amuzat un bărbat cu un puternic accent franţuzesc. Asta ne place mie şi stăpânului meu la voi. Irlanda Liberă este o armă bine calibrată de folosit împotriva duşmanilor noştri comuni.

Femeia vorbi din nou:

— Va fi mult mai uşor să îi venim de hac comisarului decât lui Ashton. Afurisitul de duce are gărzi pe tot domeniul.

— Kellington nu are, răspunse vocea răguşită. Localnicii vorbesc tare liber în tavernele de aici. Va fi

uşor să le intrăm în casă la noapte. Vocea i se schimbă. După aceea putem lichida tot satul. O să băgăm frică de irlandezi în nenorociţii ăştia de englezi!

— Este bine că putem începe cu oameni pe care îi cunoaştem şi îi urâm, comentă femeia, cu răutatea torcându-i în glas.

Lui Sarah îi venea să vomite. Aceste brute credeau că măcelărirea unor săteni nevinovaţi şi neînarmaţi avea să îi transforme în eroi irlandezi? Erau doar nişte laşi cărora le plăcea să fure şi să ucidă, aşa că îşi alegeau ţinte uşoare. Şi francezii se aflau în spatele operaţiunii, oferindu-le bani şi arme pentru a semăna groaza. O perfectă înţelegere diavolească: bestia Irlandei Libere putea să ucidă, şi francezii le făceau probleme englezilor.

Se auzi tropăit de picioare, urmat de o nouă voce:

— Unde să punem flintele astea?

— În camera din spate, împreună cu muniţia, spuse vocea răguşită.

Cu inima bătând, Sarah era pe punctul să îi facă semn lui Bree să se îndepărteze, când văzu un bărbat ca o nevăstuică, întunecat şi cu un aer ameninţător, îndreptându-se spre hambar de-a lungul aceleiaşi cărări pe care o folosiseră mai devreme. Sarah se trânti la pământ şi o trase pe Bree după ea, rugându-se ca omul să nu le fi văzut ascultând sub geam.

E posibil să fi sesizat mişcarea, căci privi în direcţia lor, dar Sarah şi Bree erau deja ascunse de iarba înaltă ce creştea din fundaţia hambarului.

Omul intră şi anunţă:

— Domnule, mi-aţi spus să cercetez ruinele, să mă asigur că nu este nimeni împrejur. Se pare că se ţine un afurisit de picnic lângă castel. Trei femei şi o jumătate de duzină de fetiţe. Să le reducem la tăcere?

Nu aş vrea să tragem şi să alertăm localnicii, dar cu un mic cuţit am putea avea grijă de ele. Izbucni într-un hohot de râs hidos. Pot să le rezolv singur dacă nu vrea nimeni să vină cu mine.

Sarah oftă, incapabilă să îşi imagineze atâta răutate. Apoi, spre groaza ei, reuşi să îşi imagineze.

Sugestia omului fu întâmpinată de tăcere, până când francezul spuse îngreţoşat:

— Ştii că imperiul susţine lupta pentru independenţă şi pentru eliberare a irlandezilor de sub opresiunea engleză. Dar chiar vrei ca prima ta lovitură să fie uciderea unor femei şi a unor copile neajutorate? Cu siguranţă onoarea ar trebui să revină unor adversari mai merituoşi.

— Ai dreptate, Claude, replică vocea răguşită. Dar dacă descoperă că am debarcat aici?

Claude! Era, cu siguranţă, bărbatul care fusese pomenit cât Sarah era prizonieră în Irlanda. Era dovada implicării franceze pe care o bănuise Kirkland.

— De ce nu aşteptăm să vedem dacă suntem descoperiţi? propuse francezul. Suntem la o distanţă destul de bună de castel, şi nişte fetiţe nu se vor aventura până aici.

— Nu putem lăsa raidul să eşueze din cauza fricii tale! izbucni femeia.

Începu o ceartă, şi Sarah îi şopti lui Bree:

— Întoarce-te la picnic şi ia-i pe toţi de-acolo! Apoi du-te acasă şi cere ajutor. Ţine minte să spui că sunt mai mulţi bărbaţi înarmaţi. S-ar putea să fie nevoie să cheme rezerviştii.

Spera să fie un corp de rezervişti în zonă şi să poată fi adunat rapid.

Bree se încruntă.

— Tu nu vii, Sarah?

— Vreau să mai ascult puţin. Dacă decid să ne atace, poate... poate pot să fac ceva să îi încetinesc. Văzând că Bree dă să se opună, îi spuse cu asprime: Nu te certa cu mine! O să fiu atentă.

Bree îşi muşcă temătoare buza, dar încuviinţă din cap şi se îndepărtă. Sarah rămase întinsă în iarbă, ascultând cearta şi întrebându-se cum devenise viaţa ei atât de periculoasă.

Femeia ieşi din hambar, continuând să se certe în privinţa celor aflaţi la picnic. Rebela irlandeză era de vârstă mijlocie, atrăgătoare – şi Sarah o recunoscu. Era Georgiana Lawford, pe care Adam o numea în tinereţe „mătuşa Georgiana”.

Doar cu un an în urmă, văduva Georgiana încercase să îl asasineze pe Adam pentru ca propriul ei fiu, Hal, să moştenească titlul de duce. Aproape reuşise. Şi nu doar o dată. Când planurile ei diabolice au fost date la iveală, Adam a exilat-o în casa unde copilărise, Ballinagh, în loc să o dea pe mâna autorităţilor, ceea ce ar fi creat un scandal umilitor pentru întreaga familie Lawford.

Din câte ştia Sarah, nu se mai auzise nimic de Georgiana de când se întorsese în Irlanda. Părea să fi format un grup de rebeli care să îi devină instrument al răzbunării. Tovarăşii ei ieşiră la rândul lor din hambar, în lumina soarelui. Bărbatul mai în vârstă îi puse un braţ posesiv în jurul umerilor, într-un mod care arăta că erau iubiţi.

Asta explica totul, inclusiv răpirea lui Mariah, care era însărcinată cu copilul lui Adam. Oprind această încercare, Sarah şi Rob deveniseră la rândul lor ţinte.

Furioasă la modul lucid, Sarah se gândi ce să facă. Dumnezeule, ce s-ar întâmpla dacă Rob s-ar apropia chiar acum de ruinele castelului pentru ziua fiicei lui?

Chiar dacă ar fi înarmat, nu ar avea cum să facă faţă tuturor bărbaţilor înarmaţi din banda Georgianei.

Se încruntă gândindu-se la toate posibilităţile. Hambarele aveau de obicei uşi de ambele părţi. Dacă armele erau în încăperea din spate, nepăzite…

Înconjură hambarul pe burtă până ieşi din raza vizuală a oamenilor aflaţi în faţa hambarului. Apoi se ridică şi se repezi în spate. Da, exista un rând de uşi duble acolo.

Se gândi să le deschidă şi să se uite înăuntru, dar uşile vechi de hambar scârţâiau întotdeauna, ceea ce avea să îi avertizeze pe cei dinăuntru. Geamul era prea înalt să poată privi prin el, dar vechea structură de piatră oferea destule locuri pe care îţi puteai pune piciorul pentru a arunca un ochi înăuntru. Era bine că Sarah fusese o fată băieţoasă şi se căţărase în copaci.

Rugându-se să nu fie văzută, se uită pe după colţul geamului şi nu văzu pe nimeni. Cu grijă, îşi înălţă capul mai sus, apoi oftă de uşurare văzând că, într-adevăr, nu era nimeni înăuntru. Camera conţinea câteva grămezi de fân mucegăit din anul precedent, unelte ruginite sprijinite într-un colţ – şi două cutii lungi de lemn care puteau conţine flinte. Lângă ele erau cutii mai pătrate. Praf de puşcă? Muniţie?

Cu palmele ude de transpiraţie, se săltă uşor prin geam şi sări pe podea. Se apropie încet de cutii. Pe fiecare erau ştanţate cuvinte în limba franceză. O deschise pe prima şi găsi o duzină de flinte noi.

Ridică una şi o examină. Era o armă mult mai subţire şi mai letală decât cele pe care le folosise când învăţase să tragă pe domeniul unchiului ei, dar principiile erau aceleaşi. Ştia să o folosească.

Aşa cum se aşteptase, în celelalte cutii se aflau praf de puşcă şi bile. Şi-ar fi dorit să le poată lua de

acolo, ca invadatorii blestemaţi să rămână fără muniţie, dar erau prea grele. Din obişnuinţă îşi adusese cu ea poşeta, aşa că o goli de pieptăn şi batistă. Apoi luă o cantitate mare de praf de puşcă cu ea şi îngrămădi cât de multe proiectile încăpură în micuţa geantă.

Ar fi avut curajul să dea foc la pulbere dacă ar fi avut cu ea iască în geantă în loc de batistă? Ar fi explodat, dar şi barbarii din Irlanda Liberă ar fi fost aruncaţi în aer odată cu ea. Se bucură că nu avea la ea cutia de iască, nefiind nevoită să ia o astfel de decizie. Îşi iubea prea mult noua viaţă ca să vrea să o piardă.

Să încarce flinta acum sau să fugă şi să o încarce la o distanţă mai mare? Dorinţa de a fugi era puternică, aşa că se îndreptă spre uşa din spate, ţinând arma cu ambele mâini. Era aproape de ieşire, când uşa de la camera din faţă se deschise şi intră O'Dwyer, cel mai abject dintre răpitorii ei.

Faţa i se lumină de o încântare răutăcioasă când o văzu.

— Măi, măi, măi, dacă nu este chiar sclifosita de ducesă falsă! Puse jos cutia pe care o căra şi închise uşa în spatele lui. O să ne distrăm puţin împreună înainte să îi chem pe ceilalţi pentru rândul lor.

Ea de îndepărtă uşor de el, dorindu-şi să fi încărcat flinta. Dar voise atât de mult să plece...

— Şi ce-o să facă fetiţa cu arma ei mare? întrebă el batjocoritor. Chiar dacă ai ştii cum să o încarci, este greu să îndrepţi o armă spre un om şi să tragi, cel puţin prima dată. Eşti bună de un singur lucru, şi o să profit şi eu de asta.

În timp ce el se apropia de ea, Sarah calculă rapid. Putea să încerce să îi tragă una cu arma descărcată, dar era atât de grea, că n-ar fi reuşit să se mişte

suficient de rapid pentru o lovitură zdravănă. Avea pur şi simplu să i-o ia.

Aşa că îl lăsă.

— Nu ai de gând să ţipi, fetiţă? spuse el scârbos. Mi-ar plăcea să ţipi, dar asta i-ar alerta pe ceilalţi înainte să termin.

Se întinse spre ea, şi Sarah încercă să îl lovească în cap. Dar nu atât de tare cât să se dezechilibreze.

Râzând, bărbatul smulse arma din aer cu o singură mână. Sarah îl lăsă să o ia, continuând să se mişte spre dreapta ei. O jumătate de duzină de unelte vechi erau îngrămădite într-un colţ, şi ea o apucă pe cea mai apropiată.

O furcă ruginită. Îngrozită de râsul lui O'Dwyer, îl împunse cu furca cu toată viteza şi forţa de care se simţea în stare.

Nepregătit pentru încă un atac, acesta înjură şi încercă să ridice flinta, ca să pareze lovitura, dar era prea grea, şi el prea încet. Vârfurile ruginite ale furcii îi sfâşiară gâtul. Cu ochii largi deschişi de şoc, O'Dwyer se clătină şi căzu pe spate, cu şuvoaie de sânge ţâşnindu-i din răni în timp ce strigătul îi era înăbuşit de gâtul distrus.

Străduindu-se să nu se lase pradă unei crize de isterie, Sarah pregăti furca, dar O'Dwyer nu se mai ridică. Se mai mişcă o dată scoţând un sunet înfundat. Apoi… nimic. Ochii îi deveniră ficşi, şi curgerea sângelui încetini. Nu mai respira.

Sarah se holba la el, tremurând violent. „Am ucis un om!"

De data aceasta chiar vomită, căzând la pământ şi eliminând delicatele sendvişuri şi patiseriile în fânul umed. „Adună-te, Sarah! Pleacă!"

Se ridică cu greu în picioare şi îşi şterse gura cu

dosul mâinii. Apoi apucă flinta şi ieşi în grabă din hambar.

Aerul proaspăt îi limpezi puţin mintea. O'Dwyer avea dreptate, era greu să loveşti o altă persoană cu intenţia de a-i face rău, dar, dacă trebuia să moară cineva în acel hambar, se bucura că nu fusese ea. Se îndreptă spre ruinele castelului, dorindu-şi să fi avut pantofi mai rezistenţi.

Ajunse în capătul îndepărtat al satului, când auzi sunete furioase în urma ei. Descoperiseră cadavrul lui O'Dwyer.

Îşi aruncă pantofii şi o luă la fugă.

capitolul 43

Bree gâfâia când ajunse la locul unde se ţinea picnicul. Pacea copiilor adormiţi şi a adulţilor părea ireală. Ajunse împleticit până la cele trei adulte, străbunica ei şi cele două soţii de vicar.

Doamna Broome o văzu prima.

— Bree, s-a întâmplat ceva? Unde este Sarah?

— S-au întors oamenii care au răpit-o pe Sarah de la Ralston Abbey! Bree inspiră adânc înainte să continue: Rebelii irlandezi. Vor să îi ucidă pe toţi cei din sat, ca să îi înspăimânte pe englezi. Vor să îi omoare îndeosebi pe Sarah şi pe tata, pentru că le-au făcut probleme înainte. Sarah m-a trimis să vă duc la loc sigur.

Femeile se holbară la ea. Doamna Holt îşi îmbrăţişă copilul, Stephen, mai strâns.

— Cu siguranţă glumeşti! Nu... nu este o glumă prea bună, Bree!

— Nu este o glumă, spuse văduva sumbru. Este foarte serioasă. Unde este Sarah?

Bree era acum în stare să respire mai bine.

— A vrut să mai asculte, ca să le afle planurile şi să găsească o modalitate să-i încetinească.

— Ce ar putea să facă? întrebă doamna Broome speriată. Câţi bărbaţi sunt în grup?

— Nu ştiu. Am auzit cam şase, zise Bree şi ridică neajutorată din umeri. Le-am văzut barca în golf. Nu era mare, dar ar putea să mai fie încă şase la bord.

Peste zgomotul constant al valurilor izbindu-se de stânci, auzi strigăte din direcţia atacatorilor.

— La naiba, ticăloşii vin după noi!

— Dacă vin, nu o să ajungem niciodată în siguranţă înaintea lor, spuse doamna Broome, cu o voce calmă, dar cu ochii îngroziţi în vreme ce se uita la fiica ei şi la ceilalţi copii, care se treziseră şi erau agitaţi.

— Tunelul, spuse Bree trecându-şi limba peste buzele uscate. Este un tunel în ruine care duce spre casă. Am trecut prin el, este mocirlos, dar drept. Dacă intrăm în el, n-o să ne mai găsească. Îşi muşcă buza, holbându-se la văduvă. Nu va fi un drum uşor însă.

— Ştiu tunelul de când eram mai tânără, spuse văduva cu ochii mijiţi. Mă pot descurca, dar ar fi bine să vin ultima, ca să nu încetinesc pe nimeni. Se ridică iute. Haideţi, copii. O să avem o aventură.

Doamna Holt îl căra pe cel mai mic copil şi doamna Broome îl luă în braţe pe următorul Holt ca vârstă, în timp ce Bree le conducea printre ruine. Tunelul era ascuns în spatele unui zid parţial prăbuşit, în subsolul vechiului castel. Când ajunseră la mica intrare, Bree spuse:

— Fiindcă îl folosesc adesea, ţin lumânări şi iască la ambele capete.

— Cât de practic, spuse văduva aprobator. Aprinde una.

Bree se lăsă în genunchi şi căută într-o deschizătură lumânările şi iasca. Mâinile îi tremurau atât de tare, că avu nevoie de o jumătate de duzină de încercări până să reuşească să aprindă vârful umed al unei lumânări. Aprinse o altă lumânare, de la ea ca să poată avea lumină în ambele capete ale procesiunii.

— Alice, ia tu una dintre lumânări, o îndemnă doamna Broom. Bree, cunoşti tunelul cel mai bine, aşa că aprinde o altă lumânare şi fugi repede să aduci ajutor. Du-te *acum*!

Nu trebuia să îi spună de două ori. Protejând lumânarea cu o mână, Bree se târî prin intrare, apoi se ridică, recunoscătoare că tunelul era suficient de înalt cât să poată face asta. Apoi porni prin întuneric şi umezeală, rugându-se să poată aduce ajutor la timp.

Dacă i se întâmpla ceva lui Sarah pentru că ea fusese prea înceată, nu avea să şi-o ierte niciodată.

Rob se resemnase să fie un mire îndrăgostit lulea. Trecuseră doar trei zile, dar nu mai putea de dorul lui Sarah şi aştepta reîntâlnirea cu nerăbdare. Mai mult, era nerăbdător să le ducă pe ea şi Bree la Londra, peste câteva zile. Dorea să îi arate fiicei lui priveliştile şi să îi întâlnească pe vechii lui prieteni, de data asta ca egalul lor.

Pornind cât de repede posibil, ajunse acasă suficient de devreme pentru a se alătura picnicului înainte de sfârşit. În drum, se opri la grajduri, acolo unde poneiul lui Bree era în aşteptare, după ce îşi petrecuse ultimele zile în grajdurile de la ferma unui arendaş. Jonas o ţesălase şi o înşeuase pe Riona şi îi pusese o fundă în coamă. Rob abia aştepta să vadă reacţia lui Bree la venirea lui cu poneiul.

Riona avea o faţă dulce şi o expresie inteligentă.

Poneii puteau să fie diavolesc de inteligenţi, şi el avea să se asigure că Bree urma să înveţe să călărească pe acesta.

Rob era la jumătatea drumului spre ruinele castelului, când văzu mişcare lângă vechea gheţărie, care era pe jumătate îngropată în deal. O siluetă mică, plină de noroi, ieşi şi începu să fugă spre el. El se holbă uimit. Bree? Da, era fiica lui şi părea panicată.

Fără să observe poneiul, se aruncă în braţele lui Rob, plângând.

— Tati, tati!

Era aşa supărată pentru că se bătuse cu alt copil? Cu siguranţă că nu. Punându-şi braţul liber în jurul ei, o întrebă:

— Bree, ce s-a întâmplat?

— Bărbaţii care au răpit-o pe Sarah s-au întors şi vor să vă omoare pe tine şi pe Sarah – şi pe toţi cei din sat! spuse ea, vorbele năvălindu-i pe gură. Au o iolă în golf şi arme şi sunt îngrozitori!

Dumnezeule, cine ar fi putut prevedea aşa ceva?

— Unde este Sarah? Şi bunica şi prietenii tăi?

— Eu şi Sarah i-am auzit pe ticăloşi vorbind – sunt în hambarul din partea cealaltă a vechiului sat. Ea a rămas să mai asculte şi m-a trimis după ceilalţi. Vin după mine prin tunel.

Făcu cu mâna spre gheţărie, încercând să respire. Deşi faţa îi era acoperită de murdărie şi avea urme de lacrimi pe chip, reuşise să se calmeze.

— Am fost trimisă în faţă să aduc ajutoare.

— Bună fată! Uite poneiul pentru ziua ta. O prinse de mijloc şi o săltă în şa. Du-te acasă şi spune-i lui Jonas ce se întâmplă, ca să poată chema rezerviştii locali. Este sergent în trupă, deci va şti pe cine să cheme. Spune-i să se grăbească şi să se asigure că

sunt toţi înarmaţi. Ai înţeles?

Ea încuviinţă din cap. Pentru un scurt moment, observă şi poneiul.

— Pentru *mine*?

— Da, o cheamă Riona. Acum *du-te*!

Cu inima bătând nebuneşte, Rob porni spre ruinele castelului cât de rapid putea. „Te rog, Doamne, nu lăsa să i se întâmple ceva lui Sarah! Dacă cineva trebuie să moară azi, lasă-mă să fie eu!”

Dar, dacă avea un cuvânt de spus în toată treaba asta, nimeni de la Kellington nu avea să fie rănit.

Până când Sarah ajunse la zona de picnic, toţi invitaţii dispăruseră, lăsând o învălmăşeală de pături şi coşuri de picnic, plus scaunul văduvei. Cercetă zona, dar nu văzu pe nimeni. Oare evadau prin tunelul pe care îl menţionase Rob la un moment dat? Aşa spera.

Nu avea nici o idee cum să îl găsească, dar nu conta, căci nu avea să fugă. Nu avea curajul să se arunce în aer, dar putea să se plaseze undeva cât mai la înălţime şi să îi încetinească pe ticăloşii criminali dacă veneau în direcţia ei.

Fugi în vârful grămezii căzute de pământ şi de piatră din spatele zidului înalt de dincolo de zona de picnic. Pământul din partea îndepărtată a zidului era destul de plat, şi o bancă de lemn fusese pusă acolo pentru ca vizitatorii să poată să stea şi să se bucure de priveliştea minunată a mării.

Două ferestre fără geamuri îi ofereau lui Sarah posibilitatea de a observa nestingherită micul promontoriu din faţa ruinelor. Perfect ca să tragi şi apoi să te fereşti. Un trăgător bun putea controla întreaga zonă de sub el, inclusiv o bună parte din cărarea de pe deal – şi Sarah era un trăgător foarte bun.

Gâfâind din pricina urcării rapide, îşi deschise geanta şi goli proiectilele şi praful de puşcă în grămezi ordonate pe bancă. Apoi studie terenul de sub ea. Răufăcătorii aveau să urmeze, cu siguranţă, cărarea de pe deal care ducea direct spre zona de picnic.

Deşi nu vânase niciodată ca fată fiindcă nu voia să ucidă, reuşise să îi întreacă pe toţi verii ei la tras la ţintă. Astăzi era diferit. Simţea o furie feroce, primitivă. Era Lady Kellington, şi avea să-şi folosească abilităţile ca să-şi apere prietenii, familia şi pământul.

Când ticăloşii aveau să ajungă la zona de picnic, aveau să fie la o distanţă perfectă, la mai puţin de cincizeci de metri. Prin câteva lovituri bine ţintite, îi putea îndrepta spre promontoriu şi ţine acolo o vreme. Având în vedere cât de abruptă era panta, nimeni nu ar fi putut să o atace suficient de rapid fără să fie împuşcat.

Cu buzele strânse, exersă de câteva ori încărcarea flintei. Reuşise întotdeauna să reîncarce rapid, şi avea să aibă nevoie de acea aptitudine astăzi.

Ar fi trebuit să tragă ca să atragă atenţia? Nu, căci ar risca să atragă astfel vreun sătean neînarmat, care ar intra într-o capcană a morţii. Nu îşi dorea nici ca membrii Irlandei Libere să afle că era acolo, că avea o flintă şi că ştia cum să o folosească.

Încărcă flinta încă o dată. Apoi aşteptă.

Trecură doar câteva minute până apărură cinci bărbaţi şi o femeie. Păşeau cu aroganţă, convinşi că nu existau pericole într-un loc atât de paşnic. Toţi bărbaţii aveau flinte.

Georgiana Lawford păşea ţanţoş lângă sumbrul bărbat mai în vârstă, care era, probabil, liderul lor. Când Sarah o cunoscuse pe femeie în societate, cu câţiva ani în urmă, i se păruse tensionată şi într-o

dispoziţie cam proastă, dar nu ghicise o nebunie ascunsă.

Acum, nebunia ieşise la suprafaţă sub forma unui soi de frumuseţe sălbatică, periculoasă. Georgiana era îmbrăcată complet în negru, cu excepţia unei eşarfe roşii care îi flutura la spate. Arăta ca Morrigan, zeiţa irlandeză a războiului, a sângelui şi a morţii.

Sarah aşteptă până când ajunseră chiar în faţa ei. Fără grabă, îşi îndreptă flinta spre bărbatul care semăna cu o nevăstuică, cel care dorise să taie gâturile copiilor.

O'Dwyer avusese dreptate, era greu să îndrepţi arma spre o altă fiinţă umană. Dar avusese dreptate şi că primul omor era cel mai greu. Mai omorâse un om astăzi şi, dacă avea să încerce să mai omoare unul, nu se putea gândi la o ţintă mai potrivită ca un om dornic să omoare fetiţe.

Privind răbdătoare, alinie flinta, odihnind ţeava armei pe pervazul de piatră al geamului. Aşteptă să treacă vântul dinspre mare.

Apăsă pe trăgaci.

Baaaaaaaaang! Împuşcătura răsună peste apă, şi flinta o izbi în umăr cu o forţă zdrobitoare.

Ucigaşul de copii se prăbuşi la pământ. În timp ce camarazii lui strigau şi căutau sursa împuşcăturii, Sarah reîncărcă rapid.

Cu ferocitate, îşi suprimă oroarea faţă de toată această violenţă. Toţi cei care se aflau sub ea erau dispuşi să ucidă oameni nevinovaţi şi meritau să fie împuşcaţi.

Îl luă în vizor pe omul cel mai apropiat de ea. Acesta se mişcă în clipa când ea trase, aşa că împuşcătura îl atinse razant, însă bărbatul urlă şi îşi scăpă arma.

Mâhnită, dar mulţumită de sine, Sarah reîncărcă şi trase din nou. Încă un rănit.

Da! Aşa cum sperase, cei cinci rămaşi în picioare se retrăgeau spre promontoriu, ca să se adăpostească în spatele dependinţelor în ruină. Unul dintre bărbaţi, Flannery, crezu ea, îşi dăduse seama unde se afla şi trase şi el. Proiectilul lui ricoşă din peretele de deasupra ei.

Se feri şi trase din nou. Mai era un geam cam la patru metri în josul peretelui. Se mută la acesta şi trase încă o dată, ferindu-se în secunda următoare.

Mai multe lovituri atinseră peretele de deasupra ei. O piatră din partea superioară a zidului căzu şi fu cât pe ce să o lovească. Se feri, mai trase un foc şi se ascunse sub pervazul geamului. Cât timp îi putea ţintui astfel?

Când termină de reîncărcat, auzi un sunet în spatele ei. Panicată la gândul că unul dintre rebeli se furişase deja până la ea, se întoarse cu flinta pregătită.

— Chiar ar trebui să încetezi să mai îndrepţi arme spre mine, spuse Rob blând, absolut nemişcat. Mă faci să mă simt nedorit.

— Rob! Faptul că îl văzu în spatele ei, înalt, calm şi complet competent, o făcu să simtă o uşurare frenetică la gândul că nu mai era singură. Lăsă flinta jos şi se prăbuşi în braţele lui. Oh, Robin, mi-era teamă că nu am să te mai văd niciodată!

El o sărută puternic, apoi o îndepărtă, cu privirea fixă.

— Am auzit împuşcături şi am venit încoace. Care este situaţia?

Ea se adună, ştergându-şi cu mâneca murdară ochii în care începuseră să apară lacrimile.

— Mătuşa lui Adam, Georgiana, se află în spatele

afacerii. Pare să fie amanta conducătorului Irlandei Libere. Este şi un francez cu ei, care probabil le-a adus flintele şi muniţia. Se pare că vor să răspândească teroarea în Anglia măcelărind săteni nevinovaţi, şi Georgiana i-a convins să înceapă de aici din cauza noastră.

Rob înjură în barbă.

— Am înţeles de ce nu a vrut Ashton să o dea pe mâna legii, dar m-am întrebat atunci dacă mila lui nu se va întoarce împotriva noastră.

— Nu cred că ar fi putut prezice careva că va încerca o asemenea răzbunare monstruoasă, spuse Sarah înfiorându-se.

El încuviinţă rapid din cap şi privi prin fereastră. Un proiectil lovi peretele, şi Rob se retrase.

— Se pare că i-ai ţintuit pe promontoriu. Bine lucrat! Câţi sunt?

— Patru bărbaţi înarmaţi şi Georgiana, cred. Trebuie să mai fie bărbaţi şi pe iola de sub noi. Nu ştiu dacă au mai urcat şi alţii de pe vas. Bănuiesc că nu. Panica suprimată ieşi din nou la iveală. Nu ştiam cât voi reuşi să îi ţin pe loc.

— Eşti cu adevărat uimitoare, prinţesă. O prinse de mână, transmiţându-i din căldura lui. Dar nu eşti singură acum. Fiindcă avem o singură flintă, pot să o iau eu?

— Te rog! Acum, că Rob era cu ea, începu să tremure toată, şi probabil n-ar fi putut nici să încarce arma, darămite să mai şi tragă cu precizie. Poftim, este încărcată.

El acceptă flinta şi privi pe geam. Avu nevoie doar de o secundă să ţintească, să tragă şi să se ferească înainte ca mai multe focuri să-i răspundă.

— Ce arme frumoase şi precise produc francezii. În

timp ce reîncărca, îşi ridică vocea: Predaţi-vă! Sunteţi prinşi acolo, şi o grupă de rezervişti se îndreaptă încoace!

Georgiana Lawford îi răspunse:

— Carmichael? Nu văd nici un rezervist venind!

— Să fiu al naibii dacă mă las pe mâna justiţiei engleze, se auzi vocea răguşită de sub ei. Arată-ţi capul, băiete, să ţi-l putem zbura!

— Suntem blocaţi, spuse Sarah cu vocea tremurând. Va trece ceva timp până să ajungă rezerviştii, şi ar fi sinucidere curată să atace promontoriul.

— Poate că nu flintele sunt soluţia. Rob privi rapid pe geam, cercetând panta de sub el, care ducea spre promontoriu. Apoi păşi înapoi evaluând zidul, împingând câteva dintre blocurile de piatră neregulate. Peretele este pe punctul să se prăbuşească, aşa cum au făcut-o şi celelalte în trecut. Dacă împingem în partea dreaptă, care pare mai puţin stabilă, am putea să creăm o mică avalanşă care să le dea lui Georgiana şi celorlalţi altceva la care să se gândească. Vrei să încercăm?

Sarah zâmbi strâmb.

— Arată-mi unde să împing. Dar nu te aştepta la prea multe de la mine.

— Oricât de puţin ajută. Vârî restul de praf de puşcă şi de muniţie înapoi în geantă şi o aşeză pe pământ. Apoi ridică banca de lemn şi o împinse orizontal de-a lungul zidului, cam la doi metri deasupra pământului, ca să lărgească zona afectată. Împinge în partea din stânga, şi o să vedem ce se întâmplă. Eşti gata? Unu, doi, *trei!*

Împinseră cu putere împreună. Putea să simtă forţa lui concentrată în timp ce îşi înfigea călcâiele în

pământ şi împingea. Ea făcu la fel şi simţi cum zidul se clătina. Împinseră din nou, şi da, peretele chiar se urnea. A treia oară.

La a patra împingere, partea din dreapta a peretelui cedă dintr-odată, şi pietrele începură să se rostogolească pe panta abruptă. Rob o trase pe Sarah într-un loc sigur, ca să nu îi urmeze şi ea zidului, rămânând la pământ în caz că cineva profita de ocazie ca să tragă.

Dornică să vadă ce se întâmplase, Sarah privi cu grijă prin alt geam, care rămăsese în secţiunea mult diminuată a zidului.

— Dumnezeule!

Rob i se alătură, şi împreună văzură cum pietrele pe care le împinseseră doborau alte ziduri sub ei, eliberând şi mai multe pietre şi creând o avalanşă zdrobitoare. Sarah nu îşi dăduse seama cât de abruptă era panta sau cât de multă viteză puteau căpăta pietrele ce se rostogoleau în josul ei.

Strigăte panicate se auziră dinspre membrii Irlandei Libere când aceştia văzură avalanşa de pietre rostogolindu-se spre ei. Un bărbat se ridică, dar fu doborât de pietrele ce se rostogoleau şi se izbeau de zidurile joase, care nu le mai ofereau nici un fel de protecţie.

Însuşi pământul se cutremura. Apoi, cu un sunet ca de tunet, promontoriul se fărâmiţă, trimiţând clădirile în ruină şi pe criminali în mare.

capitolul 44

Rob îşi petrecu un braţ în jurul lui Sarah în timp ce priveau amândoi spre marea învolburată. Un turn de apă ţâşni în aer, urmat de spumă şi de valuri masive

atunci când marea umflată înghiţi bucata mare de pământ, rămăşiţele dependinţelor castelului şi pe monştrii care veniseră să le măcelărească familia şi prietenii.

Sarah întrebă cu vocea sugrumată:

— Crezi că a supravieţuit vreunul?

El privi în haosul de apă şi piatră.

— Nu.

Ştiuse că promontoriul era slăbit de ani, de valuri şi de vreme aspră, dar nu se aşteptase să declanşeze o asemenea prăbuşire. Împingerea zidului fusese doar o încercare de a complica lucrurile. Nu îşi imaginase niciodată… aşa ceva.

Dar nu îi părea rău.

Sarah arătă cu mâna.

— Vezi iola care i-a adus? Cred că este cea folosită să mă ducă în Irlanda. Ridică pânzele şi pleacă.

Iola se mişca în valurile făcute de stânca prăbuşită.

— Înţelept din partea lor. Acum, că liderii lor sunt morţi, retragerea este unica opţiune posibilă. Bănuiesc că rămăşiţele Irlandei Libere se vor destrăma, şi membrii se vor alătura altor grupuri care nu au o vendetă personală împotriva lui Ashton sau a noastră. Studie faţa palidă a lui Sarah. Dacă simţi nevoia să faci o criză de isterie, dă-i drumul. Meriţi asta.

— Sunt în regulă acum, că eşti aici, dar, Dumnezeule, Rob! Nu vreau să mai am o altă aventură cât trăiesc!

Ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră tăiate, Sarah se prăbuşi pe iarbă. Drăguţa ei rochie de vară era pătată de iarbă şi de murdărie, şi părul i se desfăcuse. Arăta ca un băieţoi care se jucase cu verii ei şi căzuse dintr-un copac mai degrabă decât ca o femeie care înfruntase de una singură o bandă de

ucigaşi.

Neîmblânzita puicuţă de aur. Rob simţi o afecţiune imensă, împreună cu alte emoţii pe care nu le putea numi. Dorea să îşi înfăşoare mâinile în jurul ei şi să o protejeze de restul lumii. Dorea să se întindă lângă ea şi să facă dragoste nebună, pasională. Dorea…

Îşi suprimă emoţiile răscolitoare şi se aşeză pe iarbă lângă ea, trăgând-o sub braţul lui.

— Mi-ai amintit că prinţesele descind din regi războinici şi că pot deveni prinţese războinice. Cum ai făcut rost de flintă şi de muniţie?

— Am furat-o de unde le aveau depozitate, în camera din spate a vechiului hambar. Arătă cu mâna spre satul distrus. Eram pe punctul să plec… Înghiţi în sec, abia reuşind să vorbească. O'Dwyer, cel mai crud dintre răpitori, a intrat. Voia să mă violeze şi apoi să mă dea pe mâna celorlalţi, să facă la fel. Când a pus mâna pe flintă, care nu era încărcată, l-am lăsat să o ia, şi eu am înşfăcat o unealtă ruginită dintr-un colţ.

— L-ai lovit cu o sapă? sugeră Rob când vocea ei cedă.

Muşchii ei se încordară.

— Nu. Am luat o furcă. Când l-am lovit cu ea, el… a murit.

— Oh, Sarah!

Se întoarse să o ia mai bine în braţe. Ea se afundă în umărul lui, hohotele de plâns zguduindu-i trupul micuţ.

— Asta nu este tot, spuse ea încercând să se stăpânească. L-am împuşcat şi pe bărbatul care voia să taie gâturile tuturor copiilor şi ale femeilor de la picnic. Eu… am ucis doi bărbaţi astăzi.

El înjură în barbă.

— Trebuia să fi fost şi eu aici! N-ar fi trebuit să

înfrunţi o bandă de ucigaşi de una singură. O îmbrăţişă cu putere. Deşi te-ai descurcat minunat.

Ea îl privi şi zâmbi strâmb.

— Femeile se pricep să facă ceea ce trebuie făcut.

— Adevărat. Dar puţine sunt nevoite să îşi apere prietenii împotriva unei asemenea violenţe. Şi mai puţine ar fi putut să o facă la fel de bine ca tine.

Îşi dădu seama că tremura în adâncul lui. Ideea de a o pierde era atât de oribilă, că nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva.

Sarah era... totul pentru el. Îi inspira acel tip de pasiune copleşitoare pe care o simţise cu Bryony, când pasiunea fusese doar o miraculoasă nouă descoperire. Era inteligentă şi o companie la fel de plăcută cum fusese Cassie, având şi îndârjirea acesteia. Totul înfăşurat în acel ceva inefabil care o făcea să fie Sarah.

Negăsindu-şi cuvintele, spuse:

— Când fosta mea iubită m-a părăsit, mi-a spus că eram amândoi prea independenţi, prea incapabili să mai avem nevoie de cineva sau de ceva pentru a ne putea îndrăgosti vreodată. Avea dreptate atunci. Îşi plimbă degetele pe obrajii lui Sarah. Am fost atât de obişnuit să trăiesc aşa, că nici nu mi-am dat seama cum am ajuns să am nevoie de tine la fel de mult ca de aerul pe care îl respir. Am nevoie de râsul tău, de bunătatea şi de priceperea ta. Trebuie să fiu cu tine, altfel lumea este doar pe jumătate vie. Te iubesc, Sarah. Acum şi pentru totdeauna, amin. Îi ridică mâna şi o sărută. Nu trebuie să spui nimic. Doar... rămâi cu mine şi fii soţia mea pentru totdeauna.

Sarah îşi uşor muşcă buza, şi ochii îi fură inundaţi de lacrimi.

— Nu mi-am dat seama de forţa căsătoriei, Robin. Nu ştiam cât de puternice pot fi legăturile create de

intimitatea fizică şi chiar de simpla împărţire a unui pat cu cineva. Nici cum construirea unei vieţi zi de zi transformă doi oameni din „tu şi eu” în „noi” pe măsură ce înfruntă lumea împreună. Îi ridică mâna şi o apăsă de obrazul ei. Dragostea adevărată înseamnă să îţi pui sufletul în mâinile altuia. Tu ai sufletul meu, Rob. Te iubesc, acum şi pentru totdeauna.

Ea îşi ridică privirea, şi el o sărută, uimit de onestitatea şi de dulceaţa ei. Era iubita, tovarăşa, prietena, viaţa lui.

Soţia lui.

epilog

Casa Kellington, Londra, mai 1813

Când Sarah intră în garderoba lui Rob, îi spuse:

— Eşti pregătit pentru balul văduvei cu tema „nepotul meu, noul conte, nu este la fel de groaznic precum a susţinut familia”?

El râse studiindu-se în oglinda lungă, făcând o mică schimbare la manşete.

— De dragul mândriei ei, trebuia să îmi arate o susţinere foarte publică. Nu poate recunoaşte că noul conte este o ruşine pentru numele familiei.

— Adevărat, dar a şi început să te îndrăgească, chicoti Sarah. Am numărat cel puţin o jumătate de duzină de ocazii când a menţionat asemănarea ta cu bunicul tău, ceea ce este un semn major de aprobare.

— Fiindcă am văzut câteva portrete cu el, trebuie să presupun că asemănarea este mai mult mentală decât fizică. Dar este bine că familia Carmichael face front unit în faţa societăţii.

Satisfăcut de felul cum arăta, se întoarse de la

oglindă.

Ochii lui Sarah se lărgiră văzându-l pe soţul ei în hainele de seară perfect croite. Jacheta bleumarin îi sublinia umerii laţi şi îi scotea în evidenţă albastrul ochilor, iar pantalonii îi accentuau coapsele puternice. Arăta ca un lord. Un bărbat cu autoritate şi însemnătate, chipeş şi suficient de elegant, fără să fie prea elegant.

— Dumnezeule, acesta să fie haimanaua cu reputaţie proastă care m-a plimbat prin jumătate de Irlandă?

Ochii lui străluciră de amuzament.

— Ai în faţa ta rezultatele faptului că l-am lăsat pe Ashton să mă ducă la croitorul lui.

— Întrucât Adam este universal recunoscut ca unul dintre cei mai bine îmbrăcaţi gentlemeni din Londra, nu poţi da greş. Sarah îşi înconjură soţul cu admiraţie. Şi fraudulosul tău nou valet se descurcă bine. Arăţi splendid – şi încă nu a furat nimic din argintăria Carmichael.

— Când Smythe a venit la interviu şi m-a recunoscut, aproape că a luat-o la fugă, dar a fost la un moment dat cel mai bine îmbrăcat hoţ pe care l-am prins şi a căpătat experienţă autentică de valet de atunci, remarcă Rob. Întrucât jură că acum se află de partea îngerilor, am considerat că va fi un valet bun şi că mă va înţelege mai bine decât cei mai mulţi oameni.

— Există o anumită logică în a fi un hoţ reabilitat în slujba unui comisar retras, aprobă Sarah. Şi, dacă se abate de la calea asta, te ocupi tu de el, nu-i aşa?

— Exact. Rob o prinse de mână, oprind-o din învârtit. Nu mi-ai dat şansa să îţi spun cât de uimitor de frumoasă eşti.

— Ai văzut rochia aceasta când ne-am căsătorit, îi aminti ea făcând o plecăciune elegantă, cu un foşnet al fustelor ei aurii de mătase.

— Da, însă atunci păreai pregătită să fugi din biserică. Dar, cum ai hotărât să rămâi, eşti din ce în ce mai frumoasă cu fiecare zi ce trece.

Rob se aplecă pentru un sărut atent care să îi nu şifoneze rochia lui Sarah.

— Linguşirea o să îţi aducă tot ce doreşti, spuse ea aplecându-se pentru a-i răspunde la sărut. Mmm… Putem sări peste bal şi să ne încuiem în dormitor?

— Nu în seara aceasta, prinţesă, spuse el când ceasul bătu de fix. Este timpul să o luăm pe Bree şi să ne facem marea intrare.

În mod normal, o fată atât de tânără ca Bree nu ar fi participat la un bal, dar Rob insistase ca ea să fie prezentată societăţii împreună cu noul conte şi noua contesă, pentru a arăta că era o fiică iubită a familiei. Văduva protestase doar simbolic despre cât de nepotrivit era acest gest; începuse să o îndrăgească pe strănepoata ei.

Când Rob deschise uşa spre coridor, se auziră muzica, zgomotul discuţiilor şi râsetele de la parter. Bree li se alătură, cu faţa împurpurată de entuziasm. Sarah putea să jure că fata crescuse doi centimetri şi că se maturizase cu câţiva ani de la petrecerea ei aniversară. Era pe punctul să devină un diamant de primă clasă.

— Arăţi superb, Bree! Dar te rog să nu creşti prea repede.

Rob aprobă din cap.

— Deja îmi imaginez cât de mult o să-mi displacă momentul în care peţitorii vor începe să îţi cerşească mâna. Nu o să vreau să mă despart de tine.

Bree chicoti, arătând din nou de doisprezece ani.

— Nu o să mă mărit până n-o să fiu foarte bătrână. Să am măcar douăzeci şi cinci de ani.

— Sper să te ţii de promisiune. Îşi întinse braţul drept. Lady Kellington? După ce Sarah îl apucă de braţ, îl oferi pe cel stâng fiicei lui. Domnişoară Carmichael?

Bree îi prinse braţul cu mândrie.

— Atunci să pornim, doamnele mele! Să înfruntăm societatea londoneză împreună.

Se apropiară de capul scării în spirală, suficient de largă pentru toţi trei. La baza treptelor se afla văduva, căruia i se lumină faţa când îşi văzu familia. Sclipea de la multitudinea de diamante, arătând până în vârful picioarelor ca o doamnă din înalta societate.

Văduva le plănuise bine intrarea. Coborând la braţul lui Rob, Sarah îşi văzu prietenii zâmbindu-le din mulţime, cu feţele întoarse spre ei. Mariah şi Lady Kiri, şi da, era şi Lady Agnes Westerfield, îndrăgita directoare a lui Rob.

Îşi dădu seama de alte două lucruri. În această seară, în totalitate şi pentru totdeauna, Rob îşi acceptase rolul de conte de Kellington, cap al familiei şi influent om de afaceri. Ştiindu-l pe Rob, acesta nu avea niciodată să se dea înapoi de la a-şi face datoria.

În ceea ce o privea pe Sarah, îşi dădu seama că se lăsase ani buni la voia întâmplării, acceptând un trai comod, în loc să se lupte pentru visurile despre care nu crezuse vreodată că se vor împlini: un cămin fericit, un soţ iubitor şi, cu voia lui Dumnezeu, copii.

Privi profilul calm şi puternic al lui Rob. Întâlnindu-i privirea, el îi zâmbi cu o adâncă intimitate.

Ea îi răspunse cu un surâs radios. Nu era de mirare că îşi petrecuse atâţia ani fără să găsească bărbatul cu care să vrea să se căsătorească.

Aşteptase haimanaua perfectă.

mulţumiri

Îi mulţumesc lui Eric Hare pentru informaţiile despre navigaţie şi despre iole, fără de care aş fi fost într-adevăr pierdută pe mare!
Toate erorile îmi aparţin.

Uneori, chiar și cea mai bine-crescută lady tânjește după aventură. Cu toate acestea, domnișoara Sarah Clarke-Townsend se pune în mare primejdie când, dând dovadă de prezență de spirit și de mult curaj, pretinde că este sora ei geamănă, Mariah, ducesă de Ashton, pe care un grup de răufăcători au plănuit să o răpească. Gestul ei ar putea să o coste chiar viața dacă răpitorii vor descoperi înșelăciunea...

Cu multă vreme în urmă, Rob Carmichael a renunțat la traiul plin de privilegii și a întors spatele moștenirii de drept, devenind om al legii. Găsindu-se întâmplător în vizită la prietenul său, ducele de Ashton, Rob află despre răpirea lui Sarah și pornește spre Irlanda într-o misiune de salvare. Dar, deși reușește să o elibereze din mâinile răpitorilor, întoarcerea se dovedește mai dificilă decât anticipase; căci nici hainele bărbătești în care se deghizează Sarah pentru a-i înșela pe urmăritori, nici distanța pe care cei doi își impun să o păstreze nu sunt de ajuns să împiedice atracția irezistibilă care le va complica existența într-un mod în care nici unul nu s-a așteptat vreodată.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-686-355-1
9 786066 863551
Lira